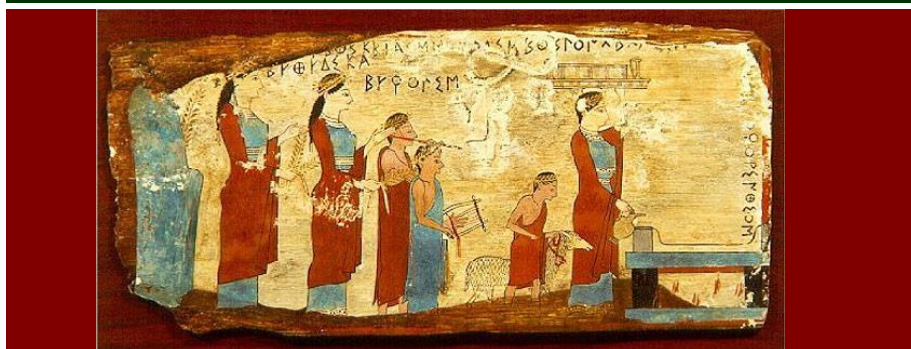

**ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ (ΜΑΚΗΣ)
Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ**

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ, Η ΨΥΧΗ, Ο ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ

8^η ΕΚΔΟΣΗ – ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ - ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

Τι είναι Θεός, δαίμονας, ψυχή, Άδης κ.α. και η ύπαρξή τους ή όχι. Η δημιουργία του κόσμου, ήτοι των ειδών της ύλης, των ειδών των φυτών και των ζώων κ.α. Η ιστορία της θρησκείας και οι μεγαλύτερες θρησκείες του κόσμου: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλαμισμός κ.α. (ιδρυτές, δόγματα, σχίσματα, ομοιότητες, διαφορές κ.α.). Ο Ελληνισμός και οι θρησκείες, Τα υπέρ και κατά των θρησκειών. Αυτοί που ζουν από τη θρησκεία και αυτοί που ζουν για τη θρησκεία κ.α.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΑΘΗΝΑ»
ΑΘΗΝΑ 2020 - Α' ΕΚΔΟΣΗ 2014**

Ο ΘΕΟΣ , Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ, Η ΨΥΧΗ, Ο ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ

ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ
(Επίτιμου Δ/ντη Υπ. Πολιτισμού, συγγραφέα)

Τι είναι Θεός, δαίμονας, ψυχή, Άδης κ.α. και η ύπαρξή τους ή όχι. Η δημιουργία του κόσμου, ήτοι των ειδών της ύλης, των ειδών των φυτών και των ζώων κ.α.. Η ιστορία της θρησκείας και οι μεγαλύτερες θρησκείες του κόσμου: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλαμισμός κ.α. (ιδρυτές, δόγματα, σχίσματα, ομοιότητες, διαφορές κ.α.). Ο Ελληνισμός και οι θρησκείες, Τα υπέρ και κατά των θρησκειών. Αυτοί που ζουν από τη θρησκεία και αυτοί που ζουν για τη θρησκεία κ.α.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πίνακας περιεχομένων	
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ _____	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο _____	6
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ- ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ _____	6
1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ «ΘΕΟΣ» ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ, Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΝΝΟΙΑ ΚΛΠ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΘΕΟΣ = ΛΑΤΙΝΙΚΑ DEUS = ΑΓΓΛΙΚΑ GOD = ΑΡΑΒΙΚΑ ΑΛΛΑΧ _____	6
2. ΟΙ ΘΕΟΙ, ΟΙ ΗΜΙΘΕΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΝΗΤΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ _____	14
3. ΟΙ 12 ΜΗΝΕΣ, ΟΙ 12 ΘΕΟΙ, ΟΙ 12 ΩΡΕΣ, ΤΑ 12 ΖΩΔΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΓΕΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ _____	22
4. ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΜΗΡΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΣΙΟΔΟ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΕΣ ΤΗΣ _____	26
5. ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΤΟΝ ΕΝΑ – ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ _____	29
6. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΗΤΟΙ ΤΟ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣΗ Ο ΘΕΟΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ _____	29
7. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ _____	30
8. ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ _____	31
9. ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ _____	32
10. ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ _____	44
11. Η ΥΠΑΡΞΗ Ή ΟΧΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Ο ΘΕΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ _____	49
12. ΠΟΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΘΕΟ; _____	56
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο _____	58
ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΚΟ _____	58
1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ, Η ΠΙΣΤΗ, ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ _____	58
2. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ _____	62
3. Ο ΡΟΛΟΣ, ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ _____	66
4. Η ΦΙΛΟΦΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ _____	72
5. ΤΑ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΑ («ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ) ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΚΡΑΤΗ _____	77
6. Ο ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ _____	79
7. Ο ΑΘΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΚΡΑΤΟΥΣ _____	83
8. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΠΡΟΣΥΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΙΘΡΗΣΚΙΑ _____	85
9. Η ΣΩΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΙΟ _____	88
10. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ _____	91
Α. Ο ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ (ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ) _____	91
Β. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ _____	102
Γ. ΤΟ ΙΣΛΑΜ Η ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΣ _____	114
Δ. ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ – ΙΣΛΑΜ: _____	127
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο _____	135
Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ _____	135
1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ _____	135
2. ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ – ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΑΛΛΗΛΟΕΠΙΡΡΟΕΣ _____	136

3. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ _____	143
4. ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ Ή ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΕΚΑΝΑΝ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ _____	146
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο _____	148
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗΣ _____	148
1. Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ _____	148
2. Η ΨΥΧΗ (ΕΙΔΩΛΟ) ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ _____	150
3. Η ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ _____	151
4. Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ, ΕΥΗΜΕΡΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ Κ.ΛΠ., ΑΡΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ _____	156
5. Η ΥΠΑΡΞΗ Η ΟΧΙ ΤΟΥ ΑΔΗ, ΤΗΣ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ _____	163
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο _____	164
Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ _____	164
1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ- ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ _____	164
2. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ _____	168
3. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ _____	171
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο _____	173
Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ _____	173
A. ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΜΑΡΚ ΚΑΙ ΔΑΡΒΙΝΟΥ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ _____	173
B. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΝΤΕΧΝΟ ΑΝΟΥΣΙΟΥΡΓΗΜΑ _____	178
1. Η ΑΙΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ. _____	179
2. Ο ΚΟΙΝΟΣ ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ. _____	181
3. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΕΛΙΞΗ Ή ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΛΙΓΕΝΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ, ΑΛΛΑ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ ΕΙΔΗ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ Ή ΑΛΛΩΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ, ΠΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΔΕ ΖΟΥΝ – ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Τ' ΑΛΛΑ, ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΜΑΖΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΟΙΚΟΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΑΛΥΣΙΔΑ _____	183
4. ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥΣ, ΗΤΟΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΠΟΥ ΠΡΟΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ ΚΑΙ ΝΑ ΖΟΥΝ , ΑΡΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΑΛΥΣΙΔΑ _____	189
5. Ο ΓΕΝΕΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (DNA) ΚΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑ _____	191

6. ΤΑ ΖΩΝΤΑ ΟΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ - ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΠΟΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΝΑ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ	194
7. ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΖΩΝΤΑ ΟΝΤΑ (ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΖΩΑ) ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΑ	194
8. ΠΟΙΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΖΩΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ	196
9. ΟΙ ΣΠΙΝΟΙ ΚΑΙ Η ΛΑΘΟΣ ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ	199
10. Η ΦΥΣΗ ΠΑΡΕΧΕΙ, ΔΕΝ ΕΠΙΙΛΕΓΕΙ	202
11. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ, Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ	207
12. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΜΒΙΟΥ ΟΝΤΟΣ ΜΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗ	211
13. ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ (ΜΗΧΑΝΙΜΟΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ) ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ	219
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7Ο	221
Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ	221
1. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ: ΑΣΤΡΑ, ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΑΣΤΕΡΙΜΟΙ Κ.ΛΠ.	221
2. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ	222
3. Η ΥΛΗ: ΜΟΡΦΕΣ ΥΛΗΣ, ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ, ΕΞΑΥΛΩΣΗ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΥΛΗΣ (ΑΤΟΜΑ, ΜΟΡΙΑ, ΚΥΤΤΑΡΑ) Κ.ΛΠ.	226
4. Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ, Ο ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ,	231
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	234
ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ	234

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1°

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ- ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ

1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ «ΘΕΟΣ» ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ, Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΝΝΟΙΑ ΚΛΠ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΘΕΟΣ = ΛΑΤΙΝΙΚΑ DEUS = ΑΓΓΛΙΚΑ GOD = ΑΡΑΒΙΚΑ ΑΛΛΑΧ

Α. ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ - ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΘΕΟΣ

Η ονομασία θεός, όπως και κάθε άλλη ονομασία, σημαίνει είτε αυτό που εκφράζει η ετυμολογία της ως λέξη, την οποία θα δούμε πιο κάτω, είτε αυτό που της έχει αποδοθεί από κάποιους για διάφορους λόγους. Για παράδειγμα αδάμας (= το λίθος, το διαμάντι) ετυμολογικά σημαίνει ο μη δαμαζόμενος (από το στερητικό α- και το δαμάζω), ενώ Αδάμ (= ένας άνθρωπος) που κατά τα άλλα δεν είναι αδάμαστος), παπάς = ο ιερέας, Παπάς = το επώνυμο κάποιου ανθρώπου, αν και δεν είναι παπάς, Πάπας = ο επικεφαλής της καθολικής εκκλησίας, παπάς = ένα απατεωνίστικο παιγνίδι κ.α.

Προ αυτού η λέξη - ονομασία θεός δεν είχε πάντοτε και παντού την αυτή επακριβώς έννοια, επειδή η λέξη αυτή είναι πανάρχαια και συνάμα υπάρχουν πολλές θρησκείες όπου η κάθε μία από αυτές έχει δώσει στη λέξη αυτή και τη δική της τελική έννοια. Με άλλη και μάλιστα εντελώς διαφορετική λέγεται η λέξη θεός στις σημερινές μονοθεϊστικές θρησκείες: Χριστιανισμό, Μουσουλμανισμό κ.α. και με άλλη λεγόταν στις αρχαίες πολυθεϊστικές θρησκείες, όπως π.χ. στη θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων (Ολύμπιων θεών), των αρχαίων Αιγυπτίων κ.α. , όπως θα δούμε πιο κάτω.

Β. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΟΙ ΚΑΙ Η ΛΕΞΗ ΘΕΟΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ, ΗΤΟΙ ΣΤΙΣ ΠΟΛΥΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ: ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ ΚΛΠ

Η λέξη «θεός» στις αρχαίες πολυθεϊστικές θρησκείες: Ολύμπιων θεών κ.α., σύμφωνα με τον Όμηρο (Οδύσσεια θ 325) και τον Ησίοδο (Θεογονία 45-47) σημαίνει όχι ο αόρατος και γενικά ο μη αισθητός δημιουργός και κυβερνήτης του κόσμου, όπως σημαίνει σήμερα η λέξη θεός στις μονοθεϊστικές θρησκείες (Χριστιανισμό,

Μουσουλμανισμό κ.α.), αλλά ένας από τους «δοτήρες εάων» (= δότες αγαθών, ευεργεσιών) και τους οποίους γέννησε ο ουρανός και η γη, πρβ:

«... έσταν δ' εν προθύροισι θεοί, δωτήρες εάων...» (Οδύσσεια θ 325)

«Ους Γαία και Ουρανός ευρύς έτικτον, Οι τ' εκ των εγένοντο θεοί, δωτήρες εάων. Δεύτερον αύτε Ζήνα, θεών πατέρ' ηδέ και ανδρών..» (Ησίοδος, Θεογονία 45-47).

Ειδικότερα ο αρχαίος φιλόσοφος Σωκράτης στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλος» (396-7d) και ο αρχαίος Αρχιερέας του Μαντείου των Δελφών και συγγραφέας Πλούταρχος στο «Περί αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» (βιβλίο Α') αναφέρουν ότι οι πρώτοι άνθρωποι με τη ονομασία «θεός, θεοί» ονόμασαν αρχικά τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό με τα αστέρια, **ονομασία που μετά παρέμεινε και για τους μετέπειτα νέους θεούς**, επειδή έβλεπαν ότι όλα αυτά να έχουν τη φυσική ιδιότητα του «θειν», «θέοντες» (η λέξη «θειν» είναι απαρέμφατο του αρχαίου ρήματος θέω = τρέχω, εκδράμω ταχέως, εννοείται με σκοπό να δράσω, να προσφέρω κ.α.) ή άλλως να «θέουσιν» (= να τρέχουν, να κινούνται) γύρω από τη γη και να γίνονται δότες αγαθών, όπως τις ημέρες και τις νύκτες, το χειμώνα και το θέρος, τη βροχή, τις ζωογονήσεις, τις καρποφορίες κ.α., ευεργεσίες που χωρίς αυτές δε ζει ούτε άνθρωπος ούτε φυτό ούτε ζώο.

Συνεπώς αρχικά, επι Ολύμπιων Θεών, η λέξη θεός σήμαινε εκείνος,η,ο που στον Ουρανό «θέει» = κινείται, τρέχει και εννοείται προσφέρει κάτι. Το αρχαίο ρήμα θέω έχει οριστική: θέω, θείς, θεί, θέομεν θείτε, θέουσιν, Απαρέμφατο θειν. Μετοχή θέων, θέουσα, θεόν κ.α. Σήμερα το ρήμα αυτό διασώζεται στα σύνθετα ρήματα: βοηθέω – βοηθώ (= επι βοήν θέω = επι φωνήν κινούμαι, τρέχω), θεωρώ (= θεώ + οράω-ώ = κινούμαι και βλέπω) κ.α.

Ομοίως ο Ηρόδοτος στο Ευτλερπη» και ο Διόδωρος Σικελιώτης στα «Γεωγραφικά» (1.6-13), όπως θα δούμε πιο κάτω, αναφέρουν ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς τους είπαν, όταν είχαν επισκεφτεί την Αίγυπτο, πως στο γένος των θεών αρχικά ανήκαν μόνο οι καλούμενοι θεοί του ουρανού, οι οποίοι ήταν οι θεοποιήσεις αφενός του ήλιου, που στα Αιγυπτιακά λεγόταν Όσιρις και της σελήνης που στα αιγυπτιακά λεγόταν Ίσιδα και οι οποίοι στα ελληνικά λέγονται- μεταφράζονται Διόνυσος και Δήμητρα, και αφετέρου τα πέντε στοιχεία που εκπέμπουν ο ήλιος και η σελήνη, που είναι τα στοιχεία του πυρός, του πνεύματος, του υγρού, του ξηρού και τα οποία ονόμασαν το πνεύμα Δία ή Αμμωνα, το πυρ Ήφαιστο, το υγρό Ωκεάνη, το ξερό Γη ή Δήμητρα και τον αέρα Αθηνά. Κάποια στιγμή μετά οι άνθρωποι έκαναν θεούς και κάποιους από τους ανθρώπους, κυρίως βασιλιάδες, που εν ζωή είχαν κάνει μεγάλες ευεργεσίες στους ανθρώπους, και αυτό, επειδή θεώρησαν ότι

και μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανοί θα συνέχιζαν να κάνουν ευεργεσίες (δηλαδή εδώ έγινε κάτι όπως έγινε με τον Χριστό στη Χριστιανική θρησκεία και τους Αγίους). Οι νέοι αυτοί θεοί αντικατέστησαν τους παλιούς θεούς και συνάμα οι άνθρωποι τους έδωσαν τα ονόματα των παλιών θεών.

Ομοίως ο Διόδωρος Σικελιώτης (5.64-77), όπως θα δούμε στα πιο κάτω, αναφέρει ότι κατά τους αρχαίους Κρήτες οι περισσότεροι από τους θεούς: Δίας, Δήμητρα, Αθηνά, Απόλλων, Ερμής κλπ έζησαν στον τόπο τους και οι οποίοι, επειδή εν ζωή είχαν κάνει ευεργεσίες επισκεπτόμενοι πολλούς τόπους (υπονοείται ότι έκαναν κάτι όπως ο Χριστός, οι άγιοι και οι ιεραπόστολοι σήμερα) μετά το θάνατο και τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανοί ανακηρύχτηκαν αθάνατοι, θεοί και κάτοικοι του Ολύμπου και αυτό, επειδή οι άνθρωποι νομίζουν ότι από εκεί θα συνεχίσουν τις ευεργεσίες.

Περισσότερα βλέπε πιο κάτω : «ΟΙ 12 ΜΗΝΕΣ, ΟΙ 12 ΘΕΟΙ, ΟΙ 12 ΩΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ 12 ΖΩΔΙΑ – ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΓΕΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ»

Γ. Η ΛΕΞΗ ΘΕΟΣ ΣΗΜΕΡΑ, ΗΤΟΙ ΣΤΙΣ ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ: ΙΟΥΔΑΙΣΜΟ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ, ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟ Κ.Α.

Η ονομασία «θεός» στις σημερινές θρησκείες; Χριστιανισμό, Μουσουλμανισμό κλπ. σημαίνει όχι αυτό που εκφράζει η ετυμολογία της λέξης αυτής, αλλά αυτό που της απέδωσε ο Μωυσής στο βιβλίο του «Γένεσις», το βιβλίο που στηρίζονται όλες οι μονοθεϊστικές θρησκείες. Εκεί θεός σημαίνει το υπέρτατο, υπερφυσικό ον που δημιούργησε τον κόσμο, αρχικά τη γη και τον ουρανό και μετά τον άνθρωπο κ.λπ.:

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην..... και είπεν ο Θεός γενηθήτω φως και εγενετο φως Και είπεν ο Θεός· γενηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος (Γενεσις 1.1-9)

Σύμφωνα επίσης με τη Γένεση ο Θεός είναι μια ειδική οντότητα που διαθέτει πνεύμα, παρόμοια με τον άνθρωπο, και σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Ιωάννη είναι πνεύμα, άρα μια οντότητα μη ορατή και γενικά μη αισθητή στις αισθήσεις, πρβ:

«...και είπε ο Θεός· ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εκόντα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπόν, κατ' εκόντα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς. (Γένεσις 1.1-27)

«και είπε Κύριος ο Θεός· ου μη καταμείνη το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα δια το είναι αυτούς σάρκας, έσονται δε αι ήμέραι αυτών εκατόν είκοσι έτη.» (Γένεσις 6-3).

«πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι...» (Ιωάννης 4:24),

Ο Θεός, σύμφωνα με την ορθοδοξία, είναι το υπέρτατο, άναρχο και αιώνιο ον που δημιούργησε και κυβερνά τον κόσμο και το οποίο φέρεται με τρεις μορφές, τρεις υποστάσεις: Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Ο Θεός, λέει η Καινή Διαθήκη, φανερώθηκε ως Πατήρ, ως Υιός (ο Χριστός) και ως Άγιο Πνεύμα (Αγία Τριάδα).

«Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων.». (Σύμβολο της Πίστεως)

Ο Θεός (Αλάχ) κατά τον Ισλαμισμό φέρεται ως το υπέρτατο, άναρχο και αιώνιο ον που είναι αδύνατον να μάθει κανείς τη μορφή και τη φύση του, γιατί αυτά ξεπερνάνε κάθε φαντασία. Μάλιστα προ αυτού στο μουσουλμανισμό απαγορεύεται η απεικόνιση του, επειδή, λένε, αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις ως προς τη φύση του.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

A) Η λέξη θεός στις μονοθεϊστικές θρησκείες (Ιουδαϊσμό, Χριστιανισμό, Ισλαμισμό κ.α.) λέγεται μόνο στο αρσενικό γένος και χωρίς πληθυντικό, επειδή στις θρησκείες αυτές οι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο Θεός είναι ένας και μοναδικός. Αντίθετα η λέξη θεός στις πολυθεϊστικές θρησκείες λέγεται και στο θηλυκό γένος, ήτοι ο θεός, η θεά, καθώς και στον πληθυντικό αριθμό, ήτοι οι θεοί, οι θεές, επειδή στις θρησκείες αυτές οι άνθρωποι πιστεύουν ότι υπάρχουν πολλοί θεοί, όπως ο θεός Δίας, ο θεός Άρης, η θεά Αθηνά κ.α.

B) Κανονικά η ελληνική λέξη θεός, θεά (= λατινικά deus, dea) είναι κοινό όνομα, όμως στις μονοθεϊστικές θρησκείες χρησιμοποιείται ως κύριο όνομα, και ως εξ αυτού γράφεται με κεφαλαίο Θ-, ήτοι ο Θεός/ Deus, επειδή εκεί υπάρχει ένας και μοναδικός θεός και συνάμα δεν έχει όνομα. Αντίθετα η λέξη «θεός» στις πολυθεϊστικές θρησκείες, π.χ. στη θρησκεία των ολύμπιων θεών, χρησιμοποιείται ως κοινό όνομα (ή άλλως προσηγορικό ουσιαστικό) και ως εξ αυτού γράφεται με μικρό θ-, ήτοι ο θεός, η θεά, επειδή εκεί οι θεοί είναι πολλοί και προ αυτού έχουν και κύρια ονόματα, για να διακρίνονται:, π.χ. ο θεός Δίας, η θεά Ρέα κ.α.

Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι λέξεις που φανερώνουν πρόσωπο ή ζώο ή πράγμα, όπως π.χ. οι λέξεις: θεός, Απόλλων, γάτα, τραπέζι, Κρήτη κ.α., ονομάζονται ουσιαστικά και χωρίζονται σε κύρια ονόματα, π.χ.: Απόλλων, Κρήτη κ.α. και κοινά ονόματα, π.χ.: θεός, νήσος, τραπέζι, γάτα κ.α. Τα κύρια ονόματα φανερώνουν ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα και για τη διάκρισή τους από τα κοινά γράφουμε το πρώτο γράμμα τους με κεφαλαίο, π.χ., (ο θεός) Απόλλων, (η νήσο)ς Κρήτη κ.α. Τα κοινά ονόματα, π.χ.: θεός, άνθρωπος, λαός, λαγός, γάτα κ.α., φανερώνουν όχι συγκεκριμένο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα, αλλά ένα του είδους και κατόπιν αυτού γράφονται με μικρό το πρώτο γράμμα, π.χ.: ο θεός (Δίας), ο θεός (Απόλλων) κ.α.).

Α Ο θεός (με μικρό θ-) = ένας από τους θεούς, π.χ.: ο θεός Απόλλων, ενώ Θεός (με κεφαλαίο Θ-) = ένα συγκεκριμένο πρόσωπο στις μονοθεϊστικές θρησκείες που είναι ο δημιουργός και ο κυβερνήτης των πάντων.

Δ. ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΕΣ ΠΛΑΤΩΝΑ, ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΞΗ «ΘΕΟΣ»

Ο αρχαίος φιλόσοφος Σωκράτης στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλος» (396-7d) και ο αρχαίος Αρχιερέας του Μαντείου των Δελφών και συγγραφέας Πλούταρχος στο «Περί αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» (βιβλίο Α') κ.α. αναφέρουν ότι οι πρώτοι άνθρωποι με τη ονομασία «θεός, θεοί» ονόμασαν αρχικά τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό με τα αστέρια, ονομασία που μετά παρέμεινε και για τους μετέπειτα νέους θεούς, επειδή έβλεπαν ότι όλα αυτά να έχουν τη φυσική ιδιότητα του «θειν», «θέοντες» (η λέξη «θειν» = είναι απαρέμφατο του αρχαίου ρήματος θέω = τρέχω, εκδράμω ταχέως, εννοείται με σκοπό δράσης κ.α. οπότε θειν = το τρέχειν) ή άλλως να «θέουσιν» (= να τρέχουν, να κινούνται) γύρω από τη γη και να γίνονται δότες αγαθών, όπως τις ημέρες και τις νύκτες, το χειμώνα και το θέρος, τη βροχή, τις ζωογονήσεις, τις καρποφορίες κ.α., ευεργεσίες που χωρίς αυτές δε ζει ούτε άνθρωπος ούτε φυτό ούτε ζώο, πρβ:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. *Ἄρ' οὐν οὐ δίκαιον ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχεσθαι, σκοπούμενους πῆ ποτέ αὐτό τούτο τὸ ὄνομα οἱ «θεοί» ὀρθῶς ἐκλήθησαν ;

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ Εικός γε.

«ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τοιόνδε τοίνυν ἔγωγε υποπτεύω-φαίνονται μοι οἱ πρώτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα τούτους μόνους θεοὺς ἠγεῖσθαι, οὐσπερ νῦν πολλοὶ τῶν βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ γῆν καὶ ἀστρά καὶ οὐρανόν. ἅτε γοῦν αὐτὰ ὀρώντες πάντα αἰεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θείν, θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. ὕστερον δὲ κατανοοῦντες τοὺς ἄλλους πάντας ἤδη τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. εἰοικέ τι ὁ λέγων τῷ ἀληθεῖ ἢ οὐδέν;» (Πλάτων «Κρατύλος» (397 d).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τότε λοιπόν δεν είναι δίκιο ν' αρχίσουμε από τους θεούς, εξετάζοντας πώς τέλος πάντων μπορεί να δικαιολογηθεί σωστά αυτό το όνομα «θεοί», πού τους δόθηκε'

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ. Βέβαια πρέπει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εγώ κάτι τέτοιο υποπτεύομαι. Μού φαίνεται ότι οι πρώτοι κάτοικοι της Ελλάδας πίστευαν μόνο σ' αυτούς τους θεούς, τους οποίους σήμερα πιστεύουν πολλοί από τους βαρβάρους, δηλαδή στον ήλιο, τη σελήνη, τη γη, τα άστρα και τον ουρανό. Και επειδή έβλεπαν όλα αυτά να κινούνται πάντοτε με ταχύτητα και να τρέχουν, άπ' αυτή τη φυσική ιδιότητα του τρέχω (θέω) ονόμασαν αυτούς θεούς. Και αργότερα, όταν αναγνώρισαν όλους τους άλλους, στο έξης πια τους ονόμασαν μ' αυτό το όνομα. Μοιάζει κάπως σαν την αλήθεια αυτό πού λέω ή όχι;

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ. Πολύ μάλιστα, μου φαίνεται.

Ο αρχιερέας του μαντείου των Δελφών και πολυγραφότατος συγγραφέας Πλούταρχος στο «Περί των αρεσκόντων τοις Φιλοσόφοις φυσικῶν δογμάτων», σχετικά με τους αρχαίους θεούς, καθώς και για το λόγο που λέγονται έτσι, ἤτοι θεοί, αναφέρει ὅ,τι εἶδαμε πιο πριν να αναφέρει ο Πλάτωνας, ὁμως με πιο πολλές επεξηγήσεις. Αναφέρει ὅτι οι πρώτοι ἄνθρωποι ονόμασαν θεούς τους αστέρες (τον ἥλιος και τη σελήνη), επειδή ἐβλεπαν να κινούνται («θέοντας») γύρω ἀπό τη γη και να γίνονται δότες αγαθῶν, ὅπως τις ημέρες και τις νύχτες, το Χειμῶνας και Θέρος που φέρνουν τις βροχές, τις ζωογονήσεις, τις καρποφορίες των δέντρων κ.α. Η Γη θεωρήθηκε ως θεά μάνα, γιατί τίκτει και τρέφει τα φυτά και τα ζῶα. Ο Ουρανός θεωρήθηκε ως θεός πατέρας, γιατί με τις εκχύσεις υδάτων και σπερμάτων που κάνει στη γη να τίκτει, ἤτοι να γεννῶνται ἀπό τη μάνα γη τα φυτά κ.α., πρβ:

«... θεοῦ γάρ ἐννοίαν ἔσχον ἀπό των φαινομένων αστερων, δρώντες τούτους μεγάλης συμφωνίας ὄντας αἰτίους, και τεταγμένας ανατολάς τε και δυσμάς, ημέραν τε και νύκτα, χειμῶνά τε και θέρος, και τα υπό της γης ζωογονούμενα και καρπογονούμενα, διο πατήρ μεν ἔδοξεν αυτοίς ο ουρανός υπάρχειν, μήτηρ δε η γη τούτων δε ο μεν ουρανός, πατήρ, διά το τας των υδάτων εκχύσεις, σπερμάτων ἔχειν τάξιν, ἢ δε γη μήτηρ, διά το δέχεσθαι ταῦτα και **τίκτειν βλέποντες δ' αεί τους αστέρας θέοντας, αἰτίους τε του θεωρεῖν ημάς ἥλιόν τε και σελήνην, θεούς προσηγόρευσαν**, εις δεύτερον δε και τρίτον τόπον τους θεούς διεῖλον, εις τε το βλέπτον και το ωφελούν και τους μεν ὠφελούντας, Δία, Ἴηραν, Ερμήν, Δήμητραν τους δε βλέπτοντας Ποινάς, Εριννας, Ἄρην, τούτους αφοσιούμενοι» (Πλούταρχος «Περί των αρεσκόντων τοις φιλοσοφοις», Βιβλίο Α')

Ο Ηρόδοτος (484-425 π.Χ.) στο «Ευτέρπη» (Β 52), σχετικά με την ονομασία «θεοί», αναφέρει ὅτι παλιά, ὅπως ἄκουσε στη Δωδώνη, σε ὅλες τους τις θυσίες οι Πελασγοί (= η φυλή ἀπ' ὅπου ἀποκόπηκε γι αὐτόν το ελληνικό ἔθνος) προσεύχονταν στους θεούς, χωρίς ὁμως να προφέρουν για κανέναν τους ὄνομα ἢ επωνυμία (ο Ηρόδοτος ἐννοεῖ ἐδῶ ὅτι οι Πελασγοί ἔλεγαν π.χ. ο θεός της Θάλασσας και ὄχι ο θεός Ποσειδῶνας κ.α.), γιατί αυτοί δεν συνήθιζαν να δίδουν ὀνόματα στους θεούς, ὅπως ἔκαναν οι Αἰγύπτιοι. Αναφέρει ἐπίσης ὅτι οι Πελασγοί ὀνόμασαν θεούς αὐτούς που προσεύχονταν για τον λόγο ὅτι αυτοί ἦταν οι «(τι)θέντες», ἤτοι αυτοί που εἶχαν βάλει τάξη σε ὅλα τα πράγματα και τα εἶχαν μοιρασμένα ὅπως πρέπει», πρβ:

«Ἐθουον δε πάντα πρότερον οι Πελασγοί θεοῖσι επευχόμενοι, ως εγώ εν Δωδώνη οἶδα ακούσας, επωνυμίην δε οὐδ' ὄνομα εποιεύντο οὐδενι αυτών· ου γαρ ακηκόεσάν κω. θεούς δε προσωνόμασάν σφεας ἀπό του τοιούτου ὅτι κόσμω θέντες τα πάντα πρήγματα και πάσας νομάς εἶχον» (Ηρόδοτος 2.52).

Μτφρ: «Παλιά, ὅπως ἄκουσα στη Δωδώνη, σε ὅλες τους τις θυσίες οι Πελασγοί προσεύχονταν στους θεούς, χωρίς ὁμως να προφέρουν τα ὀνόματά τους ἢ επωνυμία: αὐτά τα πράγματα δεν τα εἶχαν ακούσει ἀκόμη και ὀνόμαζαν τους θεούς τους έτσι για το λόγο ὅτι εἶχαν βάλει τάξη σε ὅλα τα πράγματα («κόσμω θέντες») και τα εἶχαν μοιρασμένα ὅπως πρέπει»:

Συνεπώς κατά τον Ηρόδοτο η λέξη «θεός - θεοί», όπως υποθέτει από αυτά που του είπαν οι Πελασγοί της Δωδώνης, παράγεται από το ρήμα «τίθημι», μετοχή «(τι)θέντες»

Ε. Η ΑΘΗΘΗΣ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ ΘΕΟΣ

Η λέξη θεός, σύμφωνα με το Σωκράτη στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλος» και τον Πλούταρχο στο «Περί των αρεσκόντων τοις Φιλοσόφοις φυσικών δογμάτων», όπως είδαμε πιο πριν, παράγεται από το αρχαίο ρήμα «θέω», το οποίο σημαίνει τρέχω, κινούμαι ταχέως, εννοείται για να δράσω κ.α. Οριστική: θέω, θείς, θεί, θέομεν θείτε, θέουσιν, Ευκτική: θεοίην, θεοίης, θεοίη, θέουσιν, θοίτε, θ-οίεν. Απαρέμφατο θειν. Προστακτική: ---, θεί, θείτω, ---, θείτε, θεόντων (ή θείτωσαν). Μετοχή θέων, θέουσα, θέον.

Λαμβάνοντας επίσης υπόψη ότι το αρχαίο ρήμα θέω (= κινούμαι, τρέχω, δράω κ.α.) προέρχονται και οι εξής λέξεις: βοηθέω – βοηθώ = επι βοήν θέω (= επι φωνήν κινούμαι), θεωρώ = θεώ (κινούμαι) + οράω-ώ (= βλέπω) κ.α., άρα η ετυμολογία που δίδουν ο Σωκράτης στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλος» και ο Πλούταρχος στο «Περί των αρεσκόντων τοις Φιλοσόφοις φυσικών δογμάτων» ο Πλούταρχος στο για την ονομασία θεός, ήτοι από το ρήμα θέω, είναι ορθή.

Η λέξη θεός, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, όπως είδαμε πιο πριν, παράγεται από το αρχαίο ρήμα «τίθημι», ρήμα που εμπεριέχει (είναι συμφυρμός) και το ρήμα θέω (υποτακτική του τίθημι είναι: θω, ης., ευκτική θειήν, ης, προστακτική θες, θετω, θέντων, μετοχή θεις, θείσα, θεν), άρα και αυτή η ετυμολογία στέκεται, όμως η του Πλάτωνα είναι πιο σωστή.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

A) Το αρχαίο λεξικό «Μέγα Ετυμολογικό, ήγουν η Ελληνική Γραμματική» (10/11ος μ.Χ. αι.), σχετικά με την ονομασία θεός, αναφέρει ότι η ονομασία θεός παράγεται από το αρχαίο ρήμα θέω (= τρέχω) και αυτό είτε γιατί για κάθε μας ανάγκη προστρέχουμε σ' αυτούς είτε γιατί οι παλιοί άνθρωποι νόμιζαν ότι οι θεοί ήταν ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα που τρέχουν γύρω μας και μας προσφέρουν αγαθά και ευεργεσίες κ.α., πρβ: «Θεός, παρά το θέω το τρέχω, εις ον πάντες τρέχομεν, παρά το θέω και θεύω, θεός, ως φωλεύω φωλεύς. Οι γαρ αρχαίοι, ως επι το πλείστον, επί ηλίου και σελήνης και αστέρων (αστατούσι γαρ) ετίθεσαν το όνομα. Παρά το αεί θειν και κινείσθαι. Και επί του χωρίς τούτων λεγομένου θεού λέγοιτ' αν, παρά του πανταχού είναι και περιθειν ή παρά το θω το κατασκευάζω και ποιώ, ο πάντων ποιητής. (Μέγα Ετυμολογικό ήγουν η Ελληνική Γραμματική)

B) Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι η λέξη θεός παράγεται από το ρήμα θεάω -ώ (παθητική φωνή θεάομαι -ώμαι) και συνεπώς ως Θεός ορίζεται αυτός που

επιβλέπει τα πάντα, κάτι που δεν είναι σωστό, γιατί το ρήμα θεάω – ώ παράγεται από το ουσιαστικό η θεά. Απλά η λέξη θεά έχει συγγένεια με τη λέξη θεά, είναι τονικά παρώνυμα. Θεά = το ορατό, η όψη, αυτό που φαίνεται, ενώ θεά > θεός = το μη ορατό, αυτό που δε φαίνεται και όμως υπάρχει και αυτό βασικά δίδει τη θεά.

Γ) Οι αρχαίοι συγγραφείς (Πλάτων κ.α.), όπως είδαμε πιο πριν, πίστευαν ότι ο ήλιος, η σελήνη και ο ουρανός και τα άστρα κινούνται, τρέχουν γύρω από τη γη. Στην πραγματικότητα ο ουρανός είναι ακίνητος και η γη κινείται (περιστρέφεται) γύρω από τον ήλιο και η σελήνη γύρω από τη γη.. Η περιστροφή της γης γύρω από τον ήλιο διαρκεί ένα έτος και η της σελήνης γύρω από τη γη ένα μήνα. Και η κίνηση του ήλιου, της σελήνης και των αστέρων γύρω από τη γη δημιουργούν τις γεωγραφικές ζώνες, τις ημέρες, τις νύχτες, τους μήνες, τις εποχές, τα έτη, που χαρίζουν στη γη ωφέλειες, αλλά και βλάβες, χαρίζουν – δημιουργούν τη ζωή, αλλά και το θάνατο. Ο Χειμώνας χαρίζει - φέρνει τα χιόνια και τις βροχές που θα ποτίσουν τη γη, η Άνοιξη φέρνει το ξύπνημα της φύσης, τον έρωτα και τις γεννήσεις στα ζώα, τις ανθοφορίες και τις καρποφορίες στα φυτά κ.α., το Φθινόπωρο φέρνει τη μετανάστευση ή τη χειμέρια νάρκη στα φυτά και στα ζώα κ.α.

ΣΤ. Η ΛΕΞΗ ΘΕΟΣ ΣΤΙΣ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: DEUS, DIO, GOD, GOTT, ΑΛΛΑΧ Κ.ΛΠ.

Ο θεός Δίας τα λατινικά και από εκεί στις καλούμενες λατινογενείς γλώσσες: Ιταλική, Γαλλική, Ισπανική κ.α., επειδή οι Λατίνοι πήραν από τους Έλληνες τη θρησκεία των Ολύμπιων θεών, λεγόταν είτε απλά Zeus, από το ελληνικό Ζευς, είτε σύνθετα Jupiter, από το ελληνικό «Ζευς πατέρας» > Ju, jovis + piter. Επίσης στα λατινικά και για τον ίδιο λόγο οι λέξεις θεός, θεά λέγονται deus και dea («Dixitque Deus: Fiat lux et facta est lux = Είπε ο Θεός γεννηθήτω φως και εγένετο φως...» Γένεσις 1.1-3) και αυτό, επειδή οι Λατίνοι δεν είχαν το γράμμα θ. Από τις λέξεις deus και dea προέκυψαν οι Ιταλικές: Dio (= ο θεός, θείος), dea/ diva (= η θεά) = Γαλλικά Dieu (= ο Θεός) = Ισπανικά Dios (= ο Θεός) κ.α.

Στα Αγγλικά οι ελληνικές λέξεις «Θεός, Θεά» λέγονται God, Goddess και στα Γερμανικά Gott (= θεός) και Gottin (= θεά). Οι ονομασίες αυτές, σύμφωνα με τους λεξικογράφους Skinner (1671), Bailey (1721) και Johnson (1755), William Camdek. κ.α., προέρχονται από τη μετάφραση στα αγγλικά του ελληνικού επίθετου αγαθός,ή,ό = αγγλικά "good" = γερμανικά gut(t) και αυτό επειδή ο θεός (Deus) θεωρείται ότι είναι αγαθός (agathos = καλός) σε σχέση με το δαίμονα (Daemon). Δηλαδή στα αγγλικά έχουμε συμφυρμό των λέξεων good + Deus > God.

Εκ της ελληνικής και μέσω της Καινής Διαθήκης προέρχονται και τα: Crist = Χριστός (ο κεχρισμένος), Daemon = Δαίμονες, Apostol = Απόστολος κ.λπ..

Στην Αραμαϊκή η λέξη θεός λέγεται "Ελωί" : «Ελωί, Ελωί, λαμά, σαβαχθανί» (Μαρκ. 15:34) και στα εβραϊκά "Ελ /Ηλ» (αρχαία Βαβυλωνιακά Βηλ), απ' όπου το ελληνικό όνομα Ηλίας: "Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί" (Ματθ. 27:46). Ελισαιέ (= «Ο Θεός είναι σωτηρία»), Μιχα-ήλ (= «Ποιος είναι όμοιος με το Θεό;»), Εμμανου-ήλ (= ο Θεός μαζί σας, ο Θεός μεθ ημών), Ισμαήλ, Ισραήλ κ.α.

Η λέξη θεός στα αραβικά λέγεται Αλλάχ, από το αραβικό άρθρο «αλ» και την Αραμαϊκή παραποιημένη κάπως ελωί > «αλάχ ή ηλάχ» (= Θεός).

2. ΟΙ ΘΕΟΙ, ΟΙ ΗΜΙΘΕΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΝΗΤΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οι αρχαίοι Έλληνες, όπως θα δούμε στα πιο κάτω, δεν είχαν πάντα τους αυτούς θεούς και την αυτή θρησκεία.

Α. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΟΙ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΜΗ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΚΑΙ Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ «ΘΕΟΙ»

Ο φιλόσοφος Σωκράτης στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλο» (397d) και ο Αρχιερέας του Μαντείου των Δελφών Πλούταρχος και συγγραφέας στο «Περί αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» (βιβλίο Α') αναφέρουν ότι οι πρώτοι άνθρωποι ονόμασαν θεούς, **ονομασία που έμεινε και για τους νεότερους θεούς**, τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό με τα άστρα, επειδή από τη μια ο ήλιος και η σελήνη έχουν την ιδιότητα «θειν, θέουσιν» > θεοί (από το αρχαίο ρήμα «θέω» = τρέχω, κινούμαι: Βοήθεια = βοή + θέω = τρέχω επι φωνής, θεωρώ = τρέχω και ορώ = βλέπω κ.α.) γύρω από τη γη και παντού και να προσφέρουν αγαθά και ευεργεσίες, όπως τις ημέρες και τις νύκτες, το θέρος και το χειμώνα με τις ζωογονήσεις, καρποφορίες δέντρων κ.α. και από την άλλη η γη είναι η μάνα, αυτή που τίκτει, αλλά και τρέφει ανθρώπους, φυτά και τα ζώα, και ο ουρανός είναι ο πατέρας, αυτός που φέρνει στη γη τις βροχές, τον αέρα, τους σπόρους κ.α. και έτσι την κάνει να τίκτει κ.α. Με άλλα λόγια οι πρώτοι άνθρωποι έκαναν θεούς τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό με τα άστρα, γιατί έβλεπαν ότι χωρίς αυτά δεν υπάρχει ζωή, δεν υπάρχει τίποτα.

. «Μου φαίνονται ότι οι πρώτοι άνθρωποι που ήσαν στα Ελληνικά μέρη πίστευαν μόνον εκείνους τους θεούς, τους οποίους σήμερα πιστεύουν πολλοί βάρβαροι, τον ήλιο και τη σελήνη και τη γη και τα άστρα και τον ουρανό. Και επειδή έβλεπαν ότι όλα αυτά κινούνται με ταχύτητα και τρέχουν, από αυτήν τη φύση του «θειν», ονόμασαν αυτούς θεούς. Αργότερα δε το εννόησαν και όλοι οι άλλοι και με αυτό πλέον το όνομα τους ονομάζουν. Φαίνεται ωσάν αλήθεια αυτό το οποίον λέγω ή όχι;» (Πλάτων «Κρατύλος» (397 d).

«... θεού γάρ έννοιαν έσχον από των φαινομένων αστέρων, δρώντες τούτους μεγάλης συμφωνίας όντας αιτίους, και τεταγμένας ανατολάς τε και δυσμάς, ημέραν τε και νύκτα, χειμώνα τε και θέρος, και τα υπό της γης ζωογονούμενα και καρπογονούμενα, διο πατήρ μεν έδοξεν αυτοίς ο ουρανός υπάρχειν, μήτηρ δε η γη τούτων δε ο μεν ουρανός, πατήρ, διά το τας των υδάτων εκχύσεις, σπερμάτων έχειν τάξιν, ή δε γη μήτηρ, διά το δέχεσθαι ταύτα και τίκειν βλέποντες δ' αεί τους αστέρας θέοντας, αιτίους τε του θεωρείν ημάς ήλιόν τε και σελήνην, θεούς προσηγόρευσαν, εις δεύτερον δε και τρίτον τόπον τους θεούς διείλον, εις τε το βλάπτον και το ωφελούν και τους μεν ώφελούντας, Δία, Ήραν, Ερμήν, Δήμητραν τους δε βλάπτοντας Ποινάς, Εριννας, Άρην, τούτους αφοσιούμενοι» (Πλούταρχος «Περί των αρεσκόντων τοις φιλοσοφοις», Βιβλίο Α').

Σημειώνεται ότι:

Α) Ο Διόδωρος Σικελιώτης (1.6-13) αναφέρει ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν, όταν είχε επισκεφτεί την Αίγυπτο, πως στο γένος των θεών αρχικά ανήκαν μόνο οι καλούμενοι θεοί του ουρανού, οι οποίοι ήταν οι θεοποιήσεις αφενός του ήλιου, που στα Αιγυπτιακά λεγόταν Ήσιρις και της σελήνης που στα αιγυπτιακά λεγόταν Ήσιδα και οι οποίοι στα ελληνικά λέγονται- μεταφράζονται Διόνυσος και Δήμητρα, και αφετέρου τα πέντε στοιχεία που εκπέμπουν ο ήλιος και η σελήνη, που είναι τα στοιχεία του πυρός, του πνεύματος, του υγρού, του ξηρού και τα οποία ονόμασαν το πνεύμα Δία ή Αμμωνα, το πυρ Ήφαιστο, το υγρό Ωκεάνη, το ξερό Γη ή Δήμητρα και τον αέρα Αθηνά. Κάποια στιγμή μετά οι άνθρωποι έκαναν θεούς και κάποιους από τους ανθρώπους, κυρίως βασιλιάδες, που εν ζωή είχαν κάνει μεγάλες ευεργεσίες στους ανθρώπους, και αυτό, επειδή θεώρησαν ότι και μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανούς θα συνεχίσουν να κάνουν ευεργεσίες (δηλαδή εδώ έγινε κάτι όπως έγινε με τον Χριστό στη Χριστιανική θρησκεία και τους αγίους). Οι νέοι αυτοί θεοί αφενός θεωρήθηκαν και αυτοί τέκνα της Γης και του Ουρανού ή των πρώτων παιδιών τους, του Κρόνου και της Ρέας, και επίσης ότι αυτοί θα κάνουν στο εξής τις ευεργεσίες που έκαναν οι παλιοί θεοί. Ο λόγος που στην ελληνική μυθολογία από τη μια υπάρχουν οι πρόγονοι των θεών: Γαία, Ουρανός, Κρόνος, Ρέα κ.α. και από την άλλη οι θεοί: Δίας, Ήρα, Δήμητρα κ.α., (Περισσότερα βλέπε στα πιο κάτω.)

Β) Ο Διόδωρος Σικελιώτης (5.64-77) αναφέρει επίσης ότι οι αρχαίοι Κρήτες του είπανε ότι οι περισσότεροι από τους ελληνικούς θεούς: Δίας, Δήμητρα, Αθηνά, Απόλλων, Ερμής κλπ. έζησαν στον τόπο τους και οι οποίοι, επειδή εν ζωή είχαν κάνει ευεργεσίες επισκεπτόμενοι πολλούς τόπους μετά το θάνατο και τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανούς ανακηρύχτηκαν αθάνατοι, θεοί και κάτοικοι του Ολύμπου και αυτό, επειδή οι άνθρωποι νομίζουν ότι και από εκεί θα συνεχίσουν τις ευεργεσίες:

«.....Τούτοι, λοιπόν, οι θεοί (Δήμητρα, Αθηνά...), έχοντας ευεργετήσει σε μεγάλο βαθμό τη ζωή των ανθρώπων, δεν αξιώθηκαν μόνο να λάβουν αθάνατες τιμές, αλλά

θεωρήθηκαν επίσης πως ήταν οι πρώτοι που κατοίκησαν στον Όλυμπο, μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους.....» (Διόδωρος 5,.67,5).

Συνεπώς οι Ολύμπιοι θεοί, σύμφωνα με τους αρχαίους Κρήτες, ήταν κάτι όπως ο Χριστός, οι άγιοι στη Χριστιανική Θρησκεία. (Περισσότερα βλέπε στα πιο κάτω.)

Β. ΟΙ ΘΕΟΙ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ, ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΚΑΙ ΜΗ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Στη θρησκεία των Ολύμπιων θεών με την ονομασία «θεός, θεοί» καλούνταν όσοι από τους ανθρώπους είχαν εν ζωή ευεργετήσει τους ανθρώπους και προ αυτού είχαν «αγορευτεί αθάνατοι», θεοί, επειδή οι άνθρωποι τότε πιστεύαν ότι οι εν λόγω και μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανούς μπορούν να συνεχίσουν να κάνουν ευεργεσίες.

«Τούτοι, λοιπόν, οι θεοί (Δήμητρα, Αθηνά...), έχοντας ευεργετήσει σε μεγάλο βαθμό τη ζωή των ανθρώπων, δεν αξιώθηκαν μόνο να λάβουν αθάνατες τιμές, αλλά θεωρήθηκαν επίσης πως ήταν οι πρώτοι που κατοίκησαν στον Όλυμπο, μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους» (Διόδωρος 5,.67,5).

Δηλαδή εδώ έγινε κάτι, όπως και με το Χριστό και τους Αγίους στη Χριστιανική θρησκεία. Για τον ίδιο λόγο με την ονομασία «ημί-θεοι» καλούνταν τα παιδιά εν ζωή των θεών με θνητούς ή θνητές, δηλαδή ημίθεος λεγόταν όποιος είχε τον ένα από τους δυο γονείς του θεό και τον άλλο θνητό. Για παράδειγμα ο Ηρακλής θεωρούνταν ημίθεος, γιατί θεωρούνταν ότι ήταν γιος του θεού Δία και της θνητής από τη Θήβα που λεγόταν Αλκμήνη:

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ 12ΘΕΟ

Η ονομασία «Ολύμπιοι θεοί» σημαίνει οι θεοί που κατοικούν στον Όλυμπο απ' όπου, υποτίθεται, επιβλέπουν και κυβερνούν τον κόσμο.

Ο Διόδωρος Σικελιώτης (4,15) αναφέρει και ότι ο ίδιος ο θεός Δίας ονόμασε Ολύμπιους θεούς (εννοείται και άφησε να κατοικούν στον Όλυμπο) μόνο όσους αγωνίστηκαν μαζί με τους θεούς (Δία, Δήμητρα, Αθηνά κ.α.) και νίκησαν τους κακούς Γίγαντες, μεταξύ των οποίων ήταν και οι ημίθεοι Ηρακλής και ο Διόνυσος, πρβ:

«Οι γίγαντες στην περιοχή της Παλλήνης αποφάσισαν να κηρύξουν πόλεμο στους αθανάτους. Ο Ηρακλής αγωνίστηκε στο πλευρό των θεών και σκοτώνοντας πολλά από τα παιδιά της γης έτυχε μεγίστης αποδοχής. **Διότι ο Δίας μόνο όσους αγωνίστηκαν με τους θεούς ονόμασε Ολύμπιους, ώστε ο καλός, κοσμημένος μ' αυτή την επωνυμία, να ξεχωρίζει από τον χειρότερο- απ' όσους γεννήθηκαν από θνητές γυναίκες αξιώθηκαν να λάβουν αυτή την προσήγορία ο Διόνυσος και ο Ηρακλής, όχι μόνο επειδή ήταν πατέρας τους ο Δίας, αλλά και γιατί επιδίωξαν τους ίδιους στόχους στη ζωή τους, ευεργετώντας τα μάλα τον ανθρώπινο βίο.** Ο Δίας, όταν ο Προμηθέας παρέδωσε τη φωτιά στους ανθρώπους, τον έβαλε

στα δεσμά κι έστειλε τον αετό που του έτρωγε το σικώτι. Βλέποντας τον ο Ηρακλής να τιμωρείται επειδή ευεργέτησε τους ανθρώπους, έριξε με το τόξο του στον αετό και τον σκότωσε και, πείθοντας ταυτόχρονα τον Δία να πάψει την οργή του, έσωσε τον ευεργέτη όλων» (Διόδωρος 4, 15)

Ο Ηρόδοτος στο «Ευτέρπη» (Β 4, Β 82-83 κ.α.) αναφέρει πως οι ιερείς της Αιγύπτου του είπαν όταν πήγε εκεί ότι οι δώδεκα θεοί είναι τόσοι, γιατί τόσοι ήταν και οι μήνες και οι ώρες και προ αυτού αυτοί για κάθε ένα από τους 12 μήνες ή και για κάθε μια από τις 12 ώρες είχαν δημιουργήσει- αφιερώσει και από ένα θεό, για να προστατεύει, κυβερνά κ.λπ. τον κόσμο και τέτοιο δωδεκάθεο μετά έκαναν και οι Έλληνες, το οποίο διαμόρφωσαν μετά ο Όμηρος και ο Ησίοδος. Στο ελληνικό δωδεκάθεο οι θεοί δεν κυβερνούν κάθε ένας και από ένα μήνα ή κάθε ένας και από μια ώρα, αυτό λέγεται στα καλούμενα «Ζώδια», αλλά ο καθένας κυβερνά μια από τις κύριες ασχολίες - αντικείμενα των ανθρώπων. Η θεά Δήμητρα τα της γεωργίας, ο θεός Ποσειδώνας τα πλοία και τη θάλασσα, ο θεός Άρης τα του πόλεμου, κ.α.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ 12ΘΕΟ

Το 12θεο των αρχαίων Ελλήνων, οι θεοί που κατοικούσαν στα δώματα του Ολύμπου, ήταν το εξής:

1. **Ο Δίας**, ο γιος του βασιλιά Κρόνου και της Ρέας, ο οποίος θεωρούνταν ο πατέρας των θεών και των ανθρώπων και ο ηγεμών του Ολύμπου και των πάντων,
2. **Η Ήρα**, αδελφή και σύζυγος του Δία και η θεά προστάτιδα του γάμου,
3. **Η Δήμητρα**, αδελφή του Δία και θεά της γεωργίας,
4. **Ο Ποσειδώνας**, αδελφός του Δία και θεός της θάλασσας,
5. **Η Εστία**, αδελφή του Δία και θεά του σπιτιού,
6. **Η Αφροδίτη**, κόρη του Κρόνου, της αφρογέννητη και θεά της νεότητας και της ομορφιάς,
7. **Η Άρτεμη**, κόρη του Δία και της Λητούς και θεά της εξοχής και του κυνηγίου,
8. **Η Αθηνά**, κόρη του Δία και της Μήτιδας και θεά της σοφίας και του πνεύματος,
9. **Ο Απόλλωνας**, γιος του Δία και της Λητούς, δίδυμος αδελφός της Άρτεμης και θεός της μουσικής, της μαντικής, της ιατρικής κ.α.,
10. **Ο Ερμής**, γιος του Δία και της Μαίας και θεός του Εμπορίου, των Ερμηνηιών, πρεσβευτών κ.α.,
11. **Ο Άρης**, γιος του Δία και της Ήρας και θεός της πολέμου,
12. **Ο Ήφαιστος**, γιος του Δία και της Ήρας και θεός της φωτιάς και της μεταλλουργίας.

Στις ανατολικές παρυφές του Ολύμπου, στην Πιερία, κατοικούσαν οι εννέα Μούσες, προστάτιδες των Καλών Τεχνών, θυγατέρες του Δία και της Τιτάνιδας Μνημοσύνης: η Κλειώ, η Ευτέρπη, η Θάλεια, η Μελπομένη, η Τερψιχόρη, η Ερατώ, η Πολύμνια, η Ουρανία και η Καλλιόπη. Κυβερνήτης όλων των θεών, και αυτών που κατοικούσαν στον Όλυμπο και αυτών που δεν κατοικούσαν στον Όλυμπο, αλλά αλλού, όπως ο Άδης ή Πλούτωνας, ο Διόνυσος κ.α., ήταν ο θεός Δίας με τη γυναίκα του Ήρα.

ΟΙ ΜΗ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Άλλες θεότητες που λάτρευαν οι αρχαίοι Έλληνες, σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, όμως κατώτερης ιεραρχίας (ή εξ αντικειμένου έπρεπε να κατοικούν αλλού, όπως ο Πλούτωνας στον Άδη κ.α.) και ως εξ αυτού δεν ονομάζονταν Ολύμπιοι θεοί, ήταν για παράδειγμα οι εξής:

Ο ΘΕΟΣ ΈΡΩΤΑΣ, ο οποίος, σύμφωνα με την Ελληνική μυθολογία, είναι η ακατανίκητη δύναμη που διεγείρει σε ένωση – γονιμοποίηση το άρρεν με το θήλυ, αποτέλεσμα του οποίου είναι να γεννιούνται νέοι και νέες άνθρωποι, κάτι που ισχύει σε όλα τα ζώντα όντα, και έτσι να δημιουργούνται νέα άτομα, αλλά και να διαιωνίζεται η ζωή, αφού κανείς δεν είναι αθάνατος, πλην μόνο οι θεοί. Ζωγραφίζεται να κρατά τόξο με το οποίο υποτίθεται ρίχνει βέλη στους ανθρώπους προκαλώντας τους με αυτά τον έρωτα. Σύμφωνα με τη Σαπφώ είναι γιος της Αφροδίτης και του Ουρανού, ενώ σύμφωνα με τον Σιμωνίδη τον Κείο είναι γιος της Αφροδίτης και του Άρη.. Ο Αλκαίος ο Μυτιληναίος αναφέρει ότι ο Έρωτας ήταν γιος της Ίριδας και του Ζέφυρου κ.α.

Σύμφωνα με τη Σαπφώ είναι γιος της Αφροδίτης και του Ουρανού, ενώ σύμφωνα με τον Σιμωνίδη τον Κείο είναι γιος της Αφροδίτης και του Άρη.. Ο Αλκαίος ο Μυτιληναίος αναφέρει ότι ο Έρωτας ήταν γιος της Ίριδας και του Ζέφυρου.

Ο Ησίοδος, που θεοποίησε πρώτος τον Έρωτα, στη «Θεογονία» αναφέρει ότι ο θεός Έρωτας είναι ο πρώτος θεός που δημιουργήθηκε και μια από τις τρεις πρώτες οντότητες - αρχές που δημιουργήθηκαν από το Χάος κατά τη δημιουργία του κόσμου και οι οποίες ήταν: Γη, Άδης και Έρωτας. Αρχικά, λέει, υπήρχε το Χάος, Μετά από το Χάος γεννήθηκε η Γαία ή σήμερα Γη (όπου διαμένουν οι άνθρωποι εν ζωή, βρίσκεται ο Όλυμπος, όπου διαμένουν οι Ολύμπιοι θεοί κ.α.) και τα Τάρταρα (ο Άδης, όπου διαμένουν οι άνθρωποι μετά τη μετάστασή τους, καθώς και οι Χθόνιοι θεοί) στο μυχό της γης, αλλά και ο θεός Έρωτας, αυτός που παραλύει τα μέλη και όλων των θεών κι ανθρώπων την καρδιά δαμάζει μες στα στήθη και τη συνετή τους θέληση.

Μετά η Γη γέννησέ τον έναστρο Ουρανό, τα ψηλά όρη, το πέλαγος, τον Πόντο κ.α. Ακολούθως η Γη και ο Ουρανός γέννησαν τον Ωκεανό κ.α.

<<...Στ' αλήθεια πρώτα—πρώτα το Χάος έγινε. Κι ύστερα η πλατύστερνη η Γη, η σταθερή πάντοτε έδρα όλων των αθανάτων (θεών) που την κορφή κατέχουνε του χιονισμένου Ολύμπου και επίσης τα ζοφώδη Τάρταρα στο μυχό της γης με τους πλατιούς τους δρόμους. Αλλά κι ο Έρωτας που ο πιο ωραίος είναι ανάμεσα στους αθάνατους θεούς, αυτός που παραλύει τα μέλη και όλων των θεών κι ανθρώπων την καρδιά δαμάζει μες στα στήθη και τη συνετή τους θέληση. » (ΗΣίοδος «Θεογονία» 117 - 140).

Ο ΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ Η ΔΙΩΝΥΣΟΣ: Θεός της χαράς, των γιορτών, του δράματος και του ποτού (κρασιού και μπύρας). Στην πραγματικότητα (σωστότερα για τους Έλληνες) ήταν ημίθεος, αφού γονείς του ήταν ο Δίας και η θνητή πριγκίπισσα Σεμέλη. Στην Αίγυπτο ο Διόνυσος δεν ήταν (δε θεωρούνταν) ημίθεος, αλλά θεός και λεγόταν Όσιρις. Ο Όσιρις ήταν ο ύψιστος Θεό των Αιγυπτίων και αντίστοιχος του Δία στην ιεραρχία των Ολύμπιων θεών. Στην Αίγυπτο ο Δίας λεγόταν Αμμουν - Άμμων, Σύζυγος του Όσιρι ήταν η Δήμητρα που στα Αιγυπτιακά λεγόταν Ίσιδα.

Ο ΘΕΟΣ ΆΔΗΣ Η ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ: Θεός του κάτω κόσμου, των νεκρών και του πλούτου που κρύβει η γη. Έκλεψε την Περσεφόνη, κόρη του θεού Δία και της θεάς Δήμητρας, η οποία είχε βρει τα δημητριακά, και την έκανε σύζυγό του στον κάτω κόσμο> Οι άντρες τότε, πεινασμένοι, παραπονέθηκαν στον Δία και διέταξε τον Άδη να επιστρέψει την κόρη του να επανέλθει. Αλλά η Περσεφόνη είχε φάει φρούτα από τον κάτω κόσμο και δεν μπορούσε. Ο Δίας και ο Άδης κατέληξαν σε συμφωνία που επέτρεπε στην Περσεφόνη να εγκαταλείψει τον κάτω κόσμο και να συναντηθεί με τη μητέρα της για έξι μήνες το χρόνο, κατά την οποία η Δήμητρα χαροποιούσε και έκανε τις καλλιέργειες να ανθίσουν (άνοιξη / καλοκαίρι). Όταν η Περσεφόνη επέστρεφε στον κάτω κόσμο, η Δήμητρα κατέρρευε και τα δέντρα έχαναν τα φύλλα τους (φθινόπωρο / χειμώνας). Αίολος : Θεός των ανέμων.

Ο ΘΕΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ: θεός της Ιατρικής, την οποία διδάχθηκε απο τον πατέρα του, το Απόλλωνα, το Θεό της μαντικής, αλλά και της μουσικής. Ο Ασκληπιός μετέτρεψε την ιατρική μαντική σε επιστήμη ιατρική. Κόρες του είναι η Υγεία, η Ιασώ (ιατρική), και η Πανάκεια.

Ο ΘΕΟΣ ΠΑΝΑΣ: θεός της υπαίθρου, των πεδιάδων, βουνών, βοσκών και κοπαδιών.

Γ. ΟΙ ΗΜΙΘΕΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΗΤΟΙ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Προηγούμενα είδαμε ότι με την ονομασία «θεός, θεοί» καλούνταν στη Θρησκεία των Ολύμπιων Θεών όσοι από τους ανθρώπους είχαν εν ζωή προσφέρει μεγάλες ευεργεσίες στους ανθρώπους και ως εκ τούτου μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανούς θεοποιήθηκαν, δηλαδή θεωρηθήκαν αθάνατοι ή άλλως θεοί, κάτι όπως έγινε με το Χριστό και τους αγίους στη Χριστιανική Θρησκεία.

Προ αυτού με την ονομασία «ημίθεοι» καλούνταν στη Θρησκεία των Ολύμπιων Θεών τα παιδιά που είχαν αποκτήσει εν ζωή οι θεοί με σύζυγο θνητή ή θνητό, ήτοι το παιδί ενός θεού και μιας θνητής ή το παιδί μιας θεάς και ενός θνητού. Για παράδειγμα ο Μίνωας θεωρούνταν ημίθεος, γιατί ήταν παιδί του θεού Δία και της θνητής πριγκίπισσας Ευρώπης.

Για τον ίδιο λόγο με την ονομασία «θνητός, θνητοί» καλούνταν στη Θρησκεία των Ολύμπιων Θεών όσοι από τους ανθρώπους δεν είχαν μετά τη μετάστασή τους στους ουρανούς αγορευτεί αθάνατοι ή άλλως θεοί. Ετυμολογία από το θανή > θ(α)νατοί ή Ιωνικά θ(α)νητοί > θνητοί, θνήσκω κ.λπ.).

Δ. Η ΙΕΡΑΡΧΕΙΑ, Η ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ο Ησιόδος στη «Θεογονία», αλλά και πολλοί άλλοι αρχαίοι συγγραφείς μας πληροφορούν ότι οι θεοί είχαν ο καθένας και από ένα αξίωμα, μια εξουσία και από αυτούς ο Δίας ήταν ο εξουσιαστής όλων των άλλων θεών και ο ίδιος είχε μοιράσει στους άλλους θεούς τα αξιώματα. Αναφέρουν επίσης ότι όλοι οι θεοί και όλες οι θεές ήταν μια οικογένεια. Οι θεοί Δίας, Ήρα, Δήμητρα, Εστία και Ποσειδώνας ήταν παιδιά του ασεβή και τυραννοκτόνου βασιλιά που τον έλεγαν Κρόνο, τον οποίο φόνευσε γι αυτό ο γιος του Δίας, και της γυναίκας του Ρέας, Οι θεοί – θεές Αθηνά, Απόλλωνας, Άρτεμη, Ήφαιστος, Ερμής, Άρης και Αφροδίτη ήταν παιδιά του Δία με άλλες θεές.

Οι εν λόγω θεοί, επειδή εν ζωή είχαν ευεργετήσει τους ανθρώπους, μετά το θάνατο και τη μετάστασή τους στους ουρανούς θεοποιήθηκαν, δηλαδή θεωρήθηκαν κάτοικοι του Ολύμπου, εξ ου και Ολύμπιοι θεοί. Κάτι τέτοιο ισχύει περίπου και στη χριστιανική θρησκεία: Θεός (πατέρας), Παναγία (μητέρα), Χριστός (γιος)...

Αναφέρουν επίσης ότι **η Ήρα**, αδελφή και σύζυγος του Δία, ήταν η θεά προστάτιδα του γάμου, **η Δήμητρα**, αδελφή του Δία, ήταν η θεά της γεωργίας, **ο Ποσειδώνας**, αδελφός του Δία, ήταν ο θεός της θάλασσας, **η Εστία**, αδελφή του Δία, ήταν η θεά του σπιτιού, **η Αφροδίτη**, κόρη του Κρόνου, όμως αφρογέννητη, ήταν η θεά της νεότητας και της ομορφιάς, **η Άρτεμη**, κόρη του Δία και της Λητούς, ήταν θεά της εξοχής και του κυνηγίου, **η Αθηνά**, κόρη του Δία

και της Μήτιδας, ήταν η θεά της σοφίας και του πνεύματος, **ο Απόλλωνας**, γιος του Δία και της Λητούς, δίδυμος αδελφός της Άρτεμης, ήταν θεός της μουσικής, της μαντικής, της ιατρικής κ.α., **ο Ερμής**, γιος του Δία και της Μαίας, ήταν θεός του Εμπορίου, των Ερμηνειών, πρεσβευτών κ.α., **ο Άρης**, γιος του Δία και της Ήρας και θεός τους πολέμου, ο **Ήφαιστος**, γιος του Δία και της Ήρας, ήταν θεός της φωτιάς και της μεταλλουργίας. Από τους μη Ολύμπιους θεούς, ο Πλούτωνας ήταν θεός του Άδη, ο Διόνυσος ήταν θεός του κρασιού και της χαράς κ.α.

Δ. ΤΟ ΡΩΜΑΙΚΟ 12ΘΕΟ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Μέχρι τον πρώτο αιώνα π.Χ. όλος ο μεσογειακός κόσμος περιέρχεται στο ρωμαϊκό κράτος, θέτοντας έτσι τέρμα στην ελληνιστική περίοδο. Οι Ρωμαίοι επηρεάζονται βαθύτατα από την ελληνική φιλοσοφική, θρησκευτική και λογοτεχνική παράδοση και υιοθετούν όλες τις όψεις της ελληνικής κουλτούρας παράγοντας το τελικό κράμα του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Ο τελευταίος επικρατεί καθολικά στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, οι οποίες μάλιστα είναι συνήθως δίγλωσσες μιλώντας άπταιστα τόσο λατινικά όσο και ελληνικά, και με αυτόν τον τρόπο η ελληνική θρησκεία διαδίδεται σε κάθε γωνιά της Αυτοκρατορίας, από τη Βρετανία ως τη Συρία και από τη Μοισία έως τη Μαυριτανία.

Ειδικότερα οι πρώτοι που πήραν από τους Έλληνες τη θρησκεία των Ολύμπιων θεών ήταν οι Λατίνοι και γι αυτό οι Ρωμαϊκοί θεοί είχαν ίδια ονομασία, γενεαλογία, ιεραρχία, μορφή, λατρεία κλπ με τους Ελληνικούς. Ειδικότερα οι θεοί των Ρωμαίων ήταν οι εξής:

Δίας/ Ζευς = Zeus/Jupiter, Ήρα = Hera, Αθηνά = Athena, Απόλλων = Apollo, Άρτεμη = Artemis, Ήφαιστος = Hephaestus, Ποσειδών = Neptuneus, Εστία = Hestia, Δήμητρα = Demeter, Ερμής = Mercurius, Άρης = Mars, Ερμής/Hermis

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΛΙΟΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Ο Πλούταρχος στο «Βίοι Παράλληλοι 1 «Νουμάς (XV,19)», αναφέρει ότι οι «Σάλιοι» ήταν μια από τις δυο ιερατικές τάξεις των Ρωμαίων που ίδρυσε ο Νουμάς Πομπήλιος (753-673 π.Χ.) κατά μίμηση των Ιδαίων Δακτύλων της Κρήτης. Αναφέρει επίσης ότι ο Νουμάς, που ήταν ο δεύτερος βασιλιάς (ο πρώτος βασιλιάς ήταν ο Ρωμύλος) της Ρώμης που γεννήθηκε την ημέρα της ίδρυσης της Ρώμης (παραδοσιακά, 21 Απριλίου 753 π.Χ.), ήταν στην καταγωγή Σαβίνος, μια από τις φυλές της αρχαίας Ρώμης, η οποία κατάγονταν από τους Λακεδαιμονίους της Ελλάδος, άρα ελληνικής καταγωγής. Ομοίως ο Διονύσιος Αλικαρνασσεύς στη «Ρωμαϊκή Αρχαιολογία» (Βιβλίο II, LXX) αναφέρει και αυτός ότι το ιερατικό σώμα των Σαλίων των Ρωμαίων προέρχεται

από αυτό των Κουρήτων της Κρήτης και των οποίων το όνομα (το «σάλιο») προέρχεται από μεθερμηνεία στη γλώσσα τους του ονόματος των Κουρητών.

Πέραν αυτού οι Ρωμαίοι επηρεασμένοι βαθύτατα από την ελληνική φιλοσοφική, θρησκευτική και λογοτεχνική παράδοση υιοθέτησαν όλες τις όψεις της ελληνικής κουλτούρας παράγοντας το τελικό κράμα του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Ο τελευταίος επικρατεί καθολικά στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, οι οποίες μάλιστα είναι συνήθως δίγλωσσες μιλώντας άπταιστα τόσο λατινικά όσο και ελληνικά, και με αυτόν τον τρόπο η ελληνική θρησκεία διαδίδεται σε κάθε γωνιά της Αυτοκρατορίας, από τη Βρετανία ως τη Συρία και από τη Μοισία έως τη Μαυριτανία.

3. ΟΙ 12 ΜΗΝΕΣ, ΟΙ 12 ΘΕΟΙ, ΟΙ 12 ΩΡΕΣ, ΤΑ 12 ΖΩΔΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΓΕΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

A. ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Ο Ηρόδοτος (B 4.1 , B 105, B 82 – 83 κ.α.) αναφέρει ότι όταν πήγε στην Αίγυπτο οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν ότι οι Αιγύπτιοι είναι εκείνοι που πρώτοι ανακάλυψαν το ηλιακό ημερολόγιο και με αυτό αντικατέστησαν το σεληνιακό που υπήρχε πιο πριν και συνάμα χώρισαν τους μήνες των εποχών σε δώδεκα (βλέπε Ηρόδοτος B.4,1). Στη συνέχεια οι ίδιοι πρώτοι καθιέρωσαν αφενός οι θεοί να είναι 12, τόσο όσοι και οι 12 μήνες, δίνοντας σε κάθε μήνα το όνομα ενός θεού και αφετέρου να έχουν επωνυμίες, ασχολίες, σπίτι (ναούς), πομπές κ.α. και από αυτούς μετά αυτά τα ήθη τα πήραν οι Έλληνες. Ο ίδιος βρίσκει ότι πρωτύτερα και οι Αιγύπτιοι και οι Πελασγοί είχαν θεούς, όμως οι θεοί τους αυτοί δεν είχαν επωνυμίες (βλέπε Ηρόδοτος B.4 και B.50) και προ αυτού οι Πελασγοί, το φύλο απ' όπου προήλθε το ελληνικό έθνος (βλέπε Ηρόδοτος A 56-57), προσεύχονταν στους θεούς αποκαλώντας τους μόνο με την ελληνική λέξη «Θεοί» (βλέπε Ηρόδοτος B 53). Λέει επίσης ότι οι Αιγύπτιοι αρχικά είχαν μόνο οκτώ Θεούς και μετά τους έκαναν δώδεκα (βλέπε Ηρόδοτος B.43, B.46, B.145 και B 156) και δε γνώριζαν τα ονόματα του Ποσειδώνα, της Εστίας, της Ήρας, της Θέμιδας, των Χαρίτων και των Νηρηίδων και αυτός (ο Ηρόδοτος) υπολογίζει ότι το μεν όνομα του θεού Ποσειδώνα το έδωσαν οι Λίβυοι τα δε ονόματα της Ήρας, της Εστίας, της Θέμιδας, των Χαρίτων και των Νηρηίδων τα έδωσαν οι Πελασγοί (βλέπε Ηρόδοτος B.50). Οι Πελασγοί ήταν μια φυλή που από αυτή αποκόπηκαν οι Έλληνες και αποτέλεσαν ξέχωρο έθνος και μετά σ' αυτό το έθνος προσχώρησαν όλοι οι Πελασγοί όπως έχει πει πιο πριν ο Ηρόδοτος (βλέπε Ηρόδοτος A 56-57). Επεξηγεί επίσης ότι το ελληνικό 12θεο δεν είναι ίδιο με το αιγυπτιακό, γιατί μετά ο Όμηρος και ο Ησίοδος (βλέπε Ηρόδοτος B 53) έδωσαν στους 12 θεούς **«σωστά τους τίτλους, τις τιμές προς**

αυτούς και τις ασχολίες τους». Ο Ηρόδοτος αναφέρει επίσης ότι οι Βαβυλώνιοι είναι εκείνοι που ανακάλυψαν το ηλιακό ρολόι και χώρισαν τη μέρα σε 12 μέρη, τις 12 ώρες και από εκεί τις πήραν οι Έλληνες (βλέπε Ηρόδοτος Β.109).

Β. ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ

Ο Διόδωρος Σικελιώτης (1.6-13) αναφέρει καταρχήν ότι αρχίζει την καταγραφή της ιστορίας του από τα γεγονότα της Αιγύπτου, επειδή οι πρώτοι μύθοι για τη γένεση των Θεών ανάγονται στην Αίγυπτο και εκεί λέγεται πως έγιναν οι αρχαιότερες αστρονομικές παρατηρήσεις. Στη συνέχεια αναφέρει ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν, όταν πήγε εκεί, ότι κατά τη γένεση του παντός, οι πρώτοι άνθρωποι στον κόσμο γεννήθηκαν στο τόπο τους λόγω του ότι έχουν καλό κλίμα κ.λπ. και επίσης ότι οι πρώτοι άνθρωποι, που γεννήθηκαν τα πανάρχαια χρόνια στην Αίγυπτο, όταν σήκωσαν το κεφάλι και κοίταξαν τον ουρανό, έμειναν κατάπληκτοι, γέμισαν δέος για τη φύση του σύμπαντος και θεώρησαν πως δύο θεότητες υπάρχουν αιώνιες και πρώτες, ο ήλιος και η σελήνη, που τους ονόμασαν Όσιρι και Ίσιδα, βασισμένοι σε κάποια συγκεκριμένη ετυμολογία για το κάθε όνομα («από τινος ετύμου τεθείσης εκατέρας της προσηγορίας ταύτης», Διόδωρος 1.11). Μεθερμηνευόμενο, λέει, στα Ελληνικά η ονομασία Όσιρις θα πει «πολυόφθαλμος», και εύλογα, γιατί ο ήλιος απλώνει παντού τις ακτίνες του σαν πολλά μάτια που βλέπουν όλη τη στεριά και τη θάλασσα. Όσο για το όνομα Ίσις, μεθερμηνευόμενο, λέει, στα Ελληνικά, σημαίνει Αρχαία, από την προαιώνια και πανάρχαια γέννηση της. Την παριστάνουν με κέρατα στο κεφάλι, τόσο από την όψη της ημισελήνου που αποκτά, όσο και από την αγελάδα, που θεωρείται ιερό ζώο στους Αιγυπτίους.

Ο Διόδωρος Σικελιώτης αναφέρει επίσης ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν πως στο γένος των θεών αρχικά ανήκαν μόνο οι καλούμενοι θεοί του ουρανού, οι οποίοι ήταν οι θεοποιήσεις αφενός του ήλιου, που στα Αιγυπτιακά λεγόταν Όσιρις και της σελήνης που στα αιγυπτιακά λεγόταν Ίσιδα και οι οποίοι στα ελληνικά λέγονται- μεταφράζονται Διόνυσος και Δήμητρα, και αφετέρου τα πέντε στοιχεία που εκπέμπουν ο ήλιος και η σελήνη, που είναι τα στοιχεία του πυρός, του πνεύματος, του υγρού, του ξηρού και τα οποία ονόμασαν το πνεύμα Δία ή Αμμωνα, το πυρ Ήφαιστο, το υγρό Ωκεάνη, το ξερό Γη ή Δήμητρα και τον αέρα Αθηνά.

Ο Διόδωρος Σικελιώτης αναφέρει επίσης ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν πως πέραν απ' αυτούς τους θεούς, υπάρχουν κι άλλοι θεοί, επίγειοι, που ήταν κάποτε θνητοί, αλλά κέρδισαν την αθανασία, έγιναν μετά θάνατο θεοί, επειδή είχαν σύνεση και ευεργέτησαν το ανθρώπινο γένος, μερικοί μάλιστα από τους οποίους υπήρξαν και

βασιλείς της Αιγύπτου. Αν μεταφραστούν τα ονόματα τους, μερικοί είναι συνώνυμοι με τους ουράνιους θεούς, ενώ άλλοι έχουν δική τους ονομασία, όπως ο Ήλιος, ο Κρόνος και η Ρέα, ακόμη και ο Δίας που μερικοί αποκαλούν Άμμωνα, καθώς και η Ήρα, ο Ήφαιστος, η Εστία και τέλος ο Ερμής. Ο Ήλιος ήταν ο πρώτος βασιλιάς των Αιγυπτίων, ομώνυμος με το άστρο του ουρανού.

Ο Διόδωρος αναφέρει επίσης ότι οι εν λόγω άνθρωποι θεοποιήθηκαν, επειδή οι άνθρωποι πιστεύουν ότι όσοι από τους ανθρώπους κάνουν εν ζωή μεγάλες ευεργεσίες μπορεί να συνεχίσουν να τις κάνουν και μετά θάνατο, μετά τη μετάστασή τους στους ουραμούς.

Συνεπώς οι εν λόγω «επίγειοι θεοί» που αναφέρει ο Διόδωρος: Δίας, Ήρα κλπ ήταν κάτι όπως σήμερα με το Χριστό και τους αγίους, που εν ζωή ήταν άνθρωποι και οι οποίοι μετά το θάνατο και τη μετάστασή τους στους ουραμούς θεοποιήθηκαν.

Συγκεκριμένα ο Διόδωρος, σχετικά με τους θεούς των Αιγυπτίων, αναφέρει τα εξής:

«Επειδή ανάγονται στην Αίγυπτο οι πρώτοι μύθοι για τη γένεση των Θεών και λέγεται πως εκεί έγιναν οι αρχαιότερες αστρονομικές παρατηρήσεις, καθώς επίσης έργα πολλά και αξιόλογα εξιστορούνται μεγάλων ανδρών, θ' αρχίσουμε την ιστορία μας από τα γεγονότων της Αιγύπτου.

Οι Αιγύπτιοι υποστηρίζουν ότι, κατά τη γένεση του παντός, οι πρώτοι άνθρωποι δημιουργήθηκαν στην Αίγυπτο, επειδή το κλίμα της χώρας είναι εύκρατο και εξαιτίας της φύσης του Νείλου. Επειδή τούτος ο ποταμός είναι γόνιμος και παρέχει αφθονία αυτοφυούς τροφής, εύκολα μπορεί να εκθρέψει ό,τι απέκτησε ζωή.....

Οι πρώτοι άνθρωποι, που γεννήθηκαν τα πανάρχαια χρόνια στην Αίγυπτο, όταν σήκωσαν το κεφάλι και κοίταξαν τον ουρανό, έμειναν κατάπληκτοι, γέμισαν δέος για τη φύση του σύμπαντος και θεώρησαν πως δύο θεότητες υπάρχουν αιώνιες και πρώτες, ο ήλιος και η σελήνη, που τους ονόμασαν Όσιρι και Ίσιδα, βασισμένοι σε κάποια συγκεκριμένη ετυμολογία για το κάθε όνομα. Μεθερμηνευόμενο στα Ελληνικά Όσιρις θα πει «πολυόφθαλμος», και εύλογα, γιατί ο ήλιος απλώνει παντού τις ακτίνες του σαν πολλά μάτια που βλέπουν όλη τη στεριά και τη θάλασσα. Μ' αυτό συμφωνούν και τα λόγια του ποιητή (Όμηρου), που λέει «Ο ήλιος που τα πάντα βλέπει και τα πάντα ακούει». Αλλά κι από τους αρχαίους Έλληνες μυθογράφους μερικοί ονομάζουν τον Όσιρι και Διόνυσο ή, με κάποια παραλλαγή, Σερίο. Από αυτούς ο Εύμολπος, στον Βακχικό Ύμνο του λέει: «Του Διόνυσου, που λάμπει σαν αστέρι, κάθε ακτίνα πυρωμένο μάτι». Και ο Ορφέας: «Γ' αυτό τον λένε Φάνη και Διόνυσο.....»

Όσο για το όνομα Ίσις, μεθερμηνευόμενο στα Ελληνικά, σημαίνει Αρχαία, από την προαιώνια και πανάρχαια γέννηση της. Την παριστάνουν με κέρατα στο κεφάλι, τόσο από την όψη της ημισελήνου που αποκτά, όσο και από την αγελάδα, που θεωρείται ιερό ζώο στους Αιγυπτίους. Τούτοι οι δυο θεοί, πιστεύουν, κυβερνούν το σύμπαν, τρέφοντας και αυξάνοντας τα πάντα, με τις τρεις εποχές που απαρτίζουν, μέσω μιας αόρατης κίνησης, τον πλήρη κύκλο, την άνοιξη, το καλοκαίρι και τον χειμώνα" τούτες οι εποχές, αν και αντίθετες η μια στην άλλη, συναπαρτίζουν το έτος σε τέλεια αρμονία. Στην ουσία, τούτοι οι θεοί παρέχουν όλα τα φυσικά στοιχεία που είναι απαραίτητα για τη γέννηση των πάντων, δίνοντας ο ένας το στοιχείο του πυρός και του πνεύματος, η άλλη του υγρού και του ξηρού ενώ κι οι δυο μαζί του αέρα-από

τούτα τα στοιχεία γεννιούνται και τρέφονται τα πάντα. Γι' αυτό και το σώμα του σύμπαντος απαρτίζεται από ήλιο και σελήνη και τα μέρη του είναι τα πέντε που προ ανέφερα, δηλαδή το πνεύμα, το πυρ, το ξηρό, το υγρό και τελευταίο το αερώδες, όπως στον άνθρωπο καταμετρούμε κεφάλι, χέρια, πόδια και τα υπόλοιπα μέρη, έτσι ακριβώς και το σώμα του σύμπαντος αποτελείται εξ ολοκλήρου από τα προαναφερθέντα στοιχεία.

Καθένα απ' αυτά το θεώρησαν θεό και στο καθένα οι πρώτοι άνθρωποι στην Αίγυπτο που χρησιμοποίησαν διαρθρωμένη γλώσσα έδωσαν ιδιαίτερο όνομα, σύμφωνα με τη φύση του. Το πνεύμα το ονόμασαν, μεθερμηνεύοντας τη λέξη τους, Δία, κι επειδή αυτός ήταν η πηγή της ψυχής των ζώων, τον θεώρησαν υπό μίαν έννοια πατέρα των πάντων. Μ' αυτό, λένε, συμφωνεί κι ο μεγαλύτερος ποιητής των Ελλήνων (ο Όμηρος), όταν λέει πως «τούτος ο θεός είναι πατέρας ανθρώπων και θεών». Το πυρ το είπαν Έφαιστο, όπως ερμηνεύεται η λέξη, θεωρώντας το θεό μεγάλο που συντελεί τα μάλα στη γέννηση και στην πλήρη ανάπτυξη των πάντων. Τη γη, πάλι, τη θεώρησαν κάτι σαν αγγείο που κρατάει κάθε τι που φύεται και την αποκάλεσαν μητέρα. Οι Έλληνες, την αποκαλούν παραπλήσια, Δήμητρα, παραφθείροντας ελαφρά με τον καιρό τη λέξη - γιατί παλαιά την ονόμαζαν Γημητέρα, όπως μαρτυρά και ο Ορφείας, όταν λέει «Γη μητέρα όλων, Δήμητρα πλουτοδότρα». Το υγρό στοιχείο, λένε, οι παλαιοί το ονόμασαν Ωκεάνη, που αν μεταφραστεί σημαίνει Τροφή-μητέρα, αν και μερικοί Έλληνες το εκλαμβάνουν ως Ωκεανό, για τον οποίο και ο ποιητής (Όμηρος) λέει «Τον Ωκεανό, τη φύτρα των θεών, και την Τηθύ τη μάνα». οι Αιγύπτιοι θεωρούν Ωκεανό τον ποταμό τους τον Νείλο, όπου γεννήθηκαν και οι θεοί τους, επειδή απ' όλον τον κόσμο μόνο στην Αίγυπτο υπάρχουν τόσο πολλές πόλεις που έκτισαν οι αρχαίοι θεοί, Δίας, Ήλιος, Ερμής, Απόλλων, Παν, Ειλειθυία κι άλλοι πολλοί. Τον αέρα τον ονόμασαν, λένε, Αθηνά, όπως μεταφράζεται η λέξη, και τη θεώρησαν κόρη του Δία, παριστάνοντας την παρθένο, επειδή ο αέρας από τη φύση του δεν φθείρεται και φτάνει στα πέρατα του σύμπαντος· εξ αυτού προκύπτει και ο μύθος ότι γεννήθηκε από το κεφάλι του Δία. Την ονόμασαν και Τριτογένεια, επειδή κάθε χρόνο αλλάζει τρεις φορές τη φύση της, άνοιξη, καλοκαίρι και χειμώνα. Αποκαλείται και Γλαυκώπις, όχι όμως όπως νομίζουν μερικοί Έλληνες, επειδή έχει γαλανά μάτια, πράγμα ανόητο, αλλά επειδή ο αέρας έχει γαλαζωπή απόχρωση. Τούτες οι πέντε θεότητες, λένε, επισκέπτονται την οικουμένη και παρουσιάζονται στους ανθρώπους με τη μορφή ιερών ζώων, αλλά μερικές φορές και με τη μορφή ανθρώπων ή και αλλιώς" κι αυτό δεν είναι μύθος αλλά είναι δυνατό να γίνεται, αν είναι αληθινό το ότι αυτοί έχουν δημιουργήσει τα πάντα. Και ο ποιητής (Όμηρος), που πήγε στην Αίγυπτο και άκουσε τούτες τις ιστορίες από τους ιερείς, κάπου στην ποίηση του θεωρεί τούτο το φαινόμενο ως γεγονός: «Κι θεοί που μοιάζουν με ξένους από άλλο μέρος, μεταμορφωμένοι σε κάθε είδους ανθρώπους τριγυρίζουν στις πόλεις για να δουν την αλαζονεία μα και την ευνομία των ανθρώπων». Αυτά λένε οι Αιγύπτιοι για τους θεούς του ουρανού που γεννήθηκαν από την αιωνιότητα.

Πέραν απ' αυτούς, λένε, υπάρχουν κι άλλοι θεοί, επίγειοι, που ήταν κάποτε θνητοί, αλλά κέρδισαν την αθανασία, επειδή είχαν σύνεση και ευεργέτησαν το ανθρώπινο γένος, μερικοί μάλιστα από τους οποίους υπήρξαν και βασιλείς της Αιγύπτου. Αν μεταφραστούν τα ονόματά τους, μερικοί είναι συνώνυμοι με τους ουράνιους θεούς, ενώ άλλοι έχουν δική τους ονομασία, όπως ο Ήλιος, ο Κρόνος και η Ρέα, ακόμη και ο Δίας που μερικοί αποκαλούν Άμμωνα, καθώς και η Ήρα, ο Έφαιστος, η Εστία και τέλος ο Ερμής. Ο Ήλιος ήταν ο πρώτος βασιλιάς των Αιγυπτίων, ομώνυμος με το άστρο του ουρανού. Κατόπι βασίλεψε ο Κρόνος που παντρεύτηκε την αδελφή του Ρέα και γέννησε, σύμφωνα με μερικούς μυθολόγους, τον Όσιρι και την Ίσιδα, ενώ κατά τους περισσότερους, τον Δία και την Ήρα που για την αρετή τους, κυβέρνησαν το σύμπαν. Από αυτούς γεννήθηκαν πέντε θεοί, ένας κάθε μέρα από τις πέντε που παρεμβάλλουν οι Αιγύπτιοι τα ονόματα τούτων των παιδιών ήταν Όσιρις, Ίσις,

Τυφών, Απόλλων και Αφροδίτη και ο μιν Όσιρις πάει να πει Διόνυσος, ενώ η Ίσις πλησιάζει περισσότερο στη Δήμητρα. Με αυτήν ενώθηκε ο Όσιρις, ανέλαβε τη βασιλεία κι έκαμε πολλά προς όφελος της κοινωνίας.....

Υπάρχει μεγάλη διχογνωμία γι αυτούς τους θεούς (τους επίγειους). Την ίδια θεά άλλοι αποκαλούν Ίσιδα, άλλοι Δήμητρα, άλλοι Θερμοφόρο, άλλοι Σελήνη, άλλοι Ήρα κι άλλοι με όλα τα ονόματα αυτά. Παρομοίως, το Όσιρι άλλοι λένε πως είναι ο ίδιος με το Σάραπι, άλλοι με το Διόνυσο, άλλοι με τον Πλούτωνα, άλλοι με τον Άμμωνα, μερικοί μάλιστα με το Δία, ενώ πολλοί τον θεωρούν ίδιο με τον Πάνα, υπάρχουν όμως και μερικοί που λένε ότι ο Σάραπις είναι ο θεός που οι Έλληνες ονομάζουν Πλούτωνα..... Φαίνεται πως ο Ώρος ήταν ο τελευταίος από τους θεούς που βασίλεψαν στη χώρα, μετά τη μετάσταση του πατέρα του Όσιρι από το γένος των Ανθρώπων. Λένε επιπλέον ότι μεθερμηνευόμενο το όνομα Ώρος δηλώνει τον Απόλλωνα, ότι έμαθε την ιατρική και τη μαντική τέχνη από την μητέρα του την Ίσιδα και ότι με τους χρησμούς και τις θεραπείες ευεργετεί το γένος των ανθρώπων» .(Διόδωρος Σικελιώτης «Βιβλιοθήκης Ιστορικής, Πρώτη» 1.6-13).

4. ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΜΗΡΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΣΙΟΔΟ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΕΣ ΤΗΣ

Ο Διόδωρος Σικελιώτης καταγράφοντας το τι λένε οι μύθοι των Φρυγών (Μ. Ασίας) και των Ατλάντιων της Λιβύης (Αφρικής) και βλέποντας ότι πολλά από αυτά που λένε οι μύθοι αυτοί είναι εμφανώς εκτός πραγματικότητας συμπληρώνει-διευκρινίζει ότι οι Κρήτες, τους οποίους σε άλλα εδάφια του λέει ότι είναι οι ιδρυτές της θρησκείας των Ολύμπιων θεών και των Ολυμπιακών αγώνων, δε συμφωνούν με όσα λένε οι μύθοι των Φρυγών και των Ατλάντιων (βλέπε Διόδωρος 3.61,3) και η αλήθεια γι αυτούς είναι αυτή που θα αναφέρει εκεί που θα γράψει σχετικά με αυτούς.

Και αυτό το κάνει στο πέμπτο του βιβλίο, όπου (βλέπε Διόδωρος Σικελιώτης 5, 64- 77) αναφέρει ότι οι Κρήτες διηγούνται το μύθο που λέει ότι οι περισσότεροι από τους θεούς: Δίας, Απόλλων, Ερμής, Αθηνά κλπ. γεννήθηκαν στην Κρήτη και επειδή πήγαν και σε πολλά άλλα μέρη κάνοντας αγαθοεργίες, μετά το θάνατο και τη μετάσταση τους από τους ανθρώπους, θεωρήθηκαν ως οι πρώτοι κάτοικοι του Ολύμπου (δηλ. ανακηρύχτηκαν μετά θάνατο θεοί, κάτι ως ο Χριστός και οι Άγιοι σήμερα), επειδή οι άνθρωποι νομίζουν ότι και από εκεί που βρίσκονται, μπορούν ακόμη να τους ευεργετούν.

Αναφέρει επίσης ότι από τον Κρόνο και τη Ρέα γεννήθηκαν η Εστία, η Δήμητρα και η Ήρα, καθώς και ο Δίας, ο Ποσειδώνας και ο Άδης. Για την Εστία λέγεται, λέει, ότι ανακάλυψε την κατασκευή σπιτιών και για τούτη την ευεργεσία όλοι σχεδόν οι άνθρωποι της ίδρυσαν βωμούς στα σπίτια τους, όπου της αποδίδονται τιμές.... Για τη Δήμητρα λέγεται πως εφεύρε πρώτη τους καρπούς (σιτάρι, κριθάρι

κλπ) και δίδαξε τη σπορά τους γι αυτό ανακηρύχτηκε θεά της Γεωργίας, αλλά και οι καρποί που εφεύρε ονομάστηκαν από το όνομα της δημητριακά..... Για τον Ποσειδώνα λέγεται ότι ασχολήθηκε πρώτος με ναυτικές εργασίες και συγκρότησε στόλους και γι αυτό παραδόθηκε στις γενιές που ακολούθησαν πως είναι ο κύριος όλων όσων γίνονται στη θάλασσα και οι ναυτικοί τον τιμούν με θυσίες. Σ' αυτόν αποδίδουν και το ότι πρώτος δάμασε άλογα και να δίδαξε τη γνώση της ιππικής τέχνης, πράγμα για το οποίο τον αποκάλεσαν «ίππιος»..... Για τον Άδη λέγεται ότι δίδαξε πρώτος τα σχετικά με την ταφή, την εκφορά και τις τιμές προς τους πεθαμένους και γι αυτό η παράδοση μας λέει πως τούτος ο θεός είναι ο κύριος των πεθαμένων... Για την Ήρα (προστάτιδα του γάμου), λένε οι Κρήτες, πως οι γάμοι της με το Δία έγιναν στην περιοχή της Κνωσού, σ' ένα μέρος κοντά στην ποταμό Θηρηνο, στο οποίο υπάρχει σήμερα ιερό όπου τελούνται κάθε χρόνο άγιες θυσίες από τους ντόπιους κατ' απομίμηση του γάμου με τον τρόπο που παραδόθηκε αρχικά....

Έτσι, συνεχίζει να λέει ο Διόδωρος, από τους τόπους και τις πράξεις που έλαβαν χώρα στο κάθε μέρος που πήγαιναν οι εν λόγω κρητικοί Θεοί και για παράδειγμα ο Απόλλωνας ονομάστηκε Λύκιος, Πύθιος και η Άρτεμη Εφεσία, Περσία παρόλο που και οι δυο είχαν γεννηθεί στην Κρήτη. Επομένως οι αρχαίοι Κρήτες είπαν στο Διόδωρο ότι οι θεοί τους αρχικά ήσαν άνθρωποι, κάτι όπως και ο Χριστός και οι Άγιοι σήμερα:

Επίσης ο Διόδωρος Σικελιώτης (5.66-77) αναφέρει ότι ο θεός Δίας εν ζωή πολέμησε και σκότωσε ακόμη και τον ίδιο τον πατέρα του, το βασιλιά Κρόνο, για τον ασεβή τρόπο που κυβερνούσε κ.α. και γι αυτό μετά το θάνατό του και τη μετάστασή του θεοποιήθηκε.:

<< Οι περισσότεροι, επίσης, από τους θεούς, σύμφωνα με τους μύθους τους, έγιναν στο νησί τους, θεοί που για τις ευεργεσίες που πρόσφεραν σ' όλη την ανθρωπότητα δέχτηκαν τιμές αθάνατες... .. (Διόδωρος Σικελιώτης 5.64)

«Τούτοι, λοιπόν, οι θεοί, έχοντας ευεργετήσει σε μεγάλο βαθμό τη ζωή των ανθρώπων, δεν αξιώθηκαν μόνο να λάβουν αθάνατες τιμές, αλλά θεωρήθηκαν επίσης πως ήταν οι πρώτοι που κατοίκησαν στον Όλυμπο, μετά τη μετάσταση τους από τους ανθρώπους..... », Διόδωρος 5.66-72).

«Για τους θεούς, οι Κρήτες ισχυρίζονται πως γεννηθήκαν στο τόπο τους και δηλώνουν επίσης ότι οι θυσίες, οι τιμές και οι τελετές των μυστηρίων από την Κρήτη παραδόθηκαν στους άλλους ανθρώπους και ως αδιάσειστο, όπως νομίζουν, τεκμήριο αναφέρουν το εξής. Η τελετή που ακολουθείται από τους Αθηναίους..... Γιατί οι περισσότεροι θεοί κίνησαν από την Κρήτη να επισκεφτούν πολλά μέρη της Οικουμένης, για να ευεργετήσουν τα γένη των ανθρώπων. Η Δήμητρα για παράδειγμα πέρασε στην Αττική, από εκεί τράβηξε για Σικελία και μετά από εκεί στην Αίγυπτο και παρέδωσε τον καρπό και δίδαξε τη σπορά του, δέχτηκε πολλές τιμές από τους ευεργετούμενους. Το ίδιο η Αφροδίτη..... >> (Διόδωρος Σικελιώτης 5.77, 3-8)

«Τούτος ο θεός (ο Δίας, σύμφωνα με τους Κρήτες), λοιπόν, ξεπέρασε όλους τους άλλους σε ανδρεία, σύνεση και δικαιοσύνη, αλλά και σ' όλες τις υπόλοιπες αρετές, γι αυτό και παραλαμβάνοντας τη βασιλεία από τον Κρόνο, πρόσφερε πολλές και μεγάλες ευεργεσίες στους ανθρώπους. Διότι πρώτα απ όλα δίδαξε στους ανθρώπους την απονομή της δικαιοσύνης..... ο ίδιος γύρισε κι ολόκληρη σχεδόν την οικουμένη, σκοτώνοντας τους ληστές και τους ασεβείς και εισάγοντας την ισότητα και δημοκρατία.....>> (Διόδωρος Σικελιώτης, 5, 71 - 72)

Σημειώνεται ότι:

Α) Ο Ηρόδοτος αναφέρει από τη μια ότι οι Έλληνες είναι ένα έθνος που ξέκοψε από τους Πελασγούς και μετά προσχώρησαν σ' αυτό όλοι οι Πελασγοί, καθώς και κάποιοι βάρβαροι (βλέπε Ηρόδοτος Α 56-57), και από την άλλη ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς του είπαν, όταν πήγε στην Αίγυπτο, πως οι Έλληνες είχαν θεούς αυτούς που είχαν οι Πελασγοί, στους οποίους μετά έδωσαν επωνυμίες και ήθη (τελετές, ναούς κ.α.), όπως έκαναν οι Αιγύπτιοι. Μετά ο Όμηρος και ο Ησίοδος (βλέπε Ηρόδοτος Β 53) έδωσαν στους 12 θεούς **«σωστά τους τίτλους, τις τιμές προς αυτούς και τις ασχολίες τους»**.

Φυλή των Πελασγών και μετά του Ελληνικού έθνους ήταν και οι Κρήτες, οι οποίοι, σύμφωνα όχι μόνο με το Διόδωρο, αλλά και πολλούς άλλους αρχαίους συγγραφείς δημιούργησαν τη θρησκεία των Ολύμπιων θεών, τους Ολυμπιακούς αγώνες στην Ολυμπία, το Μαντείο των Δελφών κ.α. Ο Ομηρικός Ύμνος «Εις Απόλλωνα» αναφέρει ότι η αδελφότητα και το μαντείο των Δελφών, το μεγαλύτερο της αρχαίας Ελλάδος, ιδρύθηκε από Κρήτες. Οι αρχαίοι συγγραφείς: Πausανίας («Ηλιακά» Α, 5 - 8), Διόδωρος Σικελιώτης (βίβλος 3.74, 4.18, 5.64), Στράβων (Γεωγραφικά Ι, C 473, ΙΙΙ, 22) κ.α. αναφέρουν ότι οι Ιδαίοι Δάκτυλοι της Κρήτης ή άλλως Ετεοκρήτες ήταν οι πρώτοι κάτοικοι της Κρήτης, ένας των οποίων, ο Ιδαίος Ηρακλής, ήρθε στην Ολυμπία και διοργάνωσε τους πρώτους Ολυμπιακούς αγώνες κ.α.

(Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο: «ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ» του ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ - ΜΑΚΗ ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

Β) Οι αρχαίοι συγγραφείς Πλάτωνας («Νόμοι» και «Μίνως»), ο Αριστοτέλης («Πολιτικά» Β, 1271, 10), ο Πλούταρχος («Σόλων» και «Λυκούργος»), ο Διογένης Λαέρτιος («Επιμενίδης»), ο Διονύσιος Αλικαρνασσεύς («Ρωμαϊκή Αρχαιολογία»), ο Ισοκράτης (Παναθηναϊκός 205). κ.α., αναφέρουν ότι οι Κρήτες ήσαν και οι δημιουργοί της πρώτης αξιόλογης πολιτείας στον κόσμο, της περίφημης Κρητικής Πολιτείας, καθώς και του πρώτου αξιόλογου πολιτισμού, του Μινωικού.

Στη συνέχεια την Κρητική Πολιτεία, τους θεσμούς που δημιούργησε ο Μίνως με τον αδελφό του Ραδάμανθυ και εκπολίτισε τους Κρητικούς, αντέγραψαν όλοι οι υπόλοιποι Έλληνες, καθώς και οι Ρωμαίοι. Πρώτοι που αντέγραψαν το Μινωικό πολιτισμό ήσαν οι Σπαρτιάτες με το νομοθέτη τους Λυκούργο και τη βοήθεια του

Κρητικού νομοθέτη Θάλητα , μετά οι Αθηναίοι με το νομοθέτη Σόλωνα και τη βοήθεια του Κρητικού σοφού και χρησμολόγου Επιμενίδη και τέλος και οι Ρωμαίοι με το Νόμα και έτσι ευημέρησαν – εκπολιτίστηκαν και αυτοί. Αυτός είναι, λένε, και ο λόγος για τον οποίον Έλληνες και οι Ρωμαίοι υμνούν το Μίνωα και το Ραδάμανθυ και συνάμα τους ανακήρυξαν ημίθεους, γιους του Θεού Δία και κριτές στον Άδη λόγω της μεγάλης δικαιοσύνη τους εν ζωή.

(Περισσότερα βλέπε στα βιβλία:
«ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ», ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)
«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

5. ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΤΟΝ ΕΝΑ – ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Οι αρχαίοι συγγραφείς, όπως είδαμε πιο πριν, αναφέρουν ότι αρχικά οι άνθρωποι λάτρευαν όχι ένα μόνο θεό, όπως συμβαίνει σήμερα, αλλά πάρα πολλούς. Μάλιστα άλλους θεούς είχαν αρχικά οι άνθρωποι και άλλους μετά.

Αρχικά οι άνθρωποι, όπως είδαμε πιο πριν, λάτρευαν τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό, καθώς και κάποια στοιχεία τους ως θεούς, σύμφωνα με τον Πλάτωνα («Κρατύλο» 397d) και τον Πλούταρχο («Περι αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» βιβλίο Α') κ.α., Μετά τους θεούς αυτούς τους αντικατέστησαν με άλλους. Έκαναν θεούς κάποιους βασιλιάδες που εν ζωή είχαν ευεργετήσει τους ανθρώπους, τους: Δία, Ήρα, Απόλλων κ.α, κάτι όπως έγινε με το Χριστό και τους Αγίους στη Χριστιανική θρησκεία.

Ακολούθως ήρθε η Γένεση του Μωυσή, που μίλησε στους Εβραίους για τον ένα και μοναδικό Θεό. Ο «Θεός», σύμφωνα με τη Γένεση, το ιερό βιβλίο στο οποίο στηρίζονται οι μονοθεϊστικές Θρησκείες: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλαμισμός κ.α. είναι ένας και όχι πολλοί, όπως πίστευαν οι άνθρωποι μέχρι τότε και αυτός είναι ο δημιουργός της Γης και του Ουρανού, ήτοι των πάντων, ορατών και αοράτων, πρβ: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανό και την γην...».(Γένεσις, 1.1),

6. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΗΤΟΙ ΤΟ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣΗ Ο ΘΕΟΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο Θεός, σύμφωνα με τη Γένεση του Μωυσή, το βιβλίο στο οποίο στηρίζονται όλες οι γνωστές μονοθεϊστικές θρησκείες: Χριστιανισμός, Μουσουλμανισμός, Ιουδαϊσμός κ.α., φέρεται να είναι στη φύση, ήτοι στην εικόνα και στο πνεύμα, κάτι όπως ο άνθρωπος (όχι όμοιος, αλλά

παρόμοιος), δηλαδή να διαθέτει σώμα , όμως αόρατο και πνεύμα (νόηση) με τα οποία δημιουργεί τα πάντα, πρβ:

«...και είπε ο Θεός· ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εκόνην ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπόν, κατ' εκόνην Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς. (Γένεσις 1.1-27)

Σύμφωνα επίσης με τη Γένεση και τον Ευαγγελιστή Ιωάννη ο Θεός είναι πνεύμα, πρβ:

«πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι..» (Ιωάννης 4:24),

«και είπε Κύριος ο Θεός: ου μη καταμείνη το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα δια το είναι αυτούς σάρκας, έσονται δε αι ήμέραι αυτών εκατόν είκοσι έτη.» (Γένεσις 6-3).

Ο Θεός κατά το Χριστιανισμό φέρεται επίσης ως το υπέρτατο, άναρχο και αιώνιο ον που δημιουργεί/δημιούργησε και κυβερνά τον κόσμο και το οποίο φέρεται με τρεις μορφές, τρεις υποστάσεις: Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Ο Θεός , λέει η Καινή Διαθήκη, φανερώθηκε ως Πατήρ, ως Υιός (ο Χριστός) και ως Άγιο Πνεύμα (Αγία Τριάδα).

Ο Θεός (Αλάχ) κατά τον Ισλαμισμό φέρεται ως το υπέρτατο, άναρχο και αιώνιο ον που είναι αδύνατον να μάθει κανείς τη μορφή και τη φύση του, γιατί αυτά ξεπερνάνε κάθε φαντασία. Μάλιστα προ αυτού στο μουσουλμανισμό απαγορεύεται η απεικόνιση του, επειδή, λένε, αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις ως προς τη φύση του.

Οι θεοί σε όλες τις αρχαίες θρησκείες, που ήταν όλες πολυθεϊστικές, όπως είδαμε πιο πριν, ήταν όλοι συγκεκριμένα φυσικά όντα, τα οποία δεν ήταν δημιουργοί και κυβερνήτες του κόσμου, αλλά οι «δωτήρες εάων», ήτοι ευεργέτες αγαθών. Απλά αρχικά ως θεοί θεωρήθηκαν ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα, καθώς και κάποια από τα στοιχεία τους, όπως ο αέρας, το πυρ, το ποτό κ.α. και ακολούθως στη θέση τους έγιναν κάποιοι βασιλιάδες που εν ζωή είχαν κάνει μεγάλες ευεργεσίες.

(Περισσότερα βλέπε πιο κάτω «Από τους ουράνιους στους επίγειους θεούς»)

7. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Θεός στη Γένεση, και ως εξ αυτού στις μονοθεϊστικές θρησκείες: Ιουδαϊσμό, Χριστιανισμό, Ισλαμισμό κ.α., δεν έχει όνομα, όπως έχουν οι θεοί στις αρχαίες πολυθεϊστικές θρησκείες, επειδή εκεί οι θεοί είναι πολλοί και με κάποιο όνομα πρέπει να διακρίνονται. Για παράδειγμα στην αρχαία Ελλάδα οι θεοί ονομάζονταν: Δίας, Δήμητρα, Απόλλων κ.λπ.. Ομοίως στην αρχαία Αίγυπτο ονομάζονταν:

Όσιρις, Ίσιδα κ.λπ.. Ειδικότερα ο Θεός στη Γένεση δεν έχει όνομα, γιατί από τη μια γι αυτήν υπάρχει μόνο ένας θεός, οπότε δεν απαιτείται να πάρει όνομα, ώστε να διακρίνεται από άλλον ή άλλους, και από την άλλη δεν ήταν κάποτε άνθρωπος, όπως συνέβαινε στις προηγούμενες θρησκείες, που ως εξ αυτού έπρεπε ο κάθε θεός να βαπτιστεί και να πάρει όνομα. Αλλά ο θεός της Γένεσης στις μονοθεϊστικές θρησκείες αποκαλείται είτε με τη λέξη Θεός (με κεφαλαίο Θ-, ως κύριο όνομα) είτε με τα επίθετα των ιδιοτήτων του, π.χ.: Πάνσοφος, Παντοδύναμος, Παντογνώστης κ.α. είτε με κλητικές ευγενείας; Κύριε, Πάτερ.... κ.α.

8. ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο Ιησούς Χριστός, επειδή είχε γεννηθεί ως άνθρωπος στην πόλη Βηθλεέμ, βαπτίσθηκε στον ποταμό Ιορδάνη από το Βαπτιστή Ιωάννη, για να πάρει όνομα που έτσι θα διακρίνεται από τους άλλους ανθρώπους και επίσης απογράφηκε στην ίδια πόλη με το όνομα ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, πρβ: «ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τάξεται υιόν, και καλέουσιν το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο έστιν μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο θεός» (Ματθαίου 1.23)

Τα ονόματα: Ιησούς Χριστός Σωτήρ είναι κοσμητικά: Χριστός (απο το ελληνικό χρίω > χρίζω, χρίσμα) = ο «κεκριμένος», αυτός που φέρει το χρίσμα του Σωτήρα (εβραϊκά «μεσσία»). Ιησούς (απο το ελληνικό ίημι = γιατρευω, ιητρός > γιατρός = ο σωτήρ (απο το ελληνικό σώζω): «και καλέσας το όνομα αυτού Ιησούν, αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού απο των αμαρτιών αυτών» (Ματθαίος 1,21) «διότι αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες του» (Ματθ. Α', 20-21)

Ο Ιησούς διακήρυξε ότι είναι ο αναμενόμενος «Μεσσίας» (εβραϊκή: **מָשִׁיחַ**, Μασιάχ), που αποτελεί εβραϊκό όρο και σημαίνει κυριολεκτικά «χρισμένος». Από την ελληνική λέξη «χρίσμα» προήλθε ο ελληνικός τίτλος «Χριστός» (Πράξεις 11:26) και η ελληνική ονομασία «Χριστιανός», δηλαδή ο σωτήρας στον οποίο αναφέρεται η εβραϊκή Βίβλος, ο εκλεκτός απεσταλμένος του Θεού, ο οποίος θα απελευθερώσει το έθνος του Ισραήλ από τους εχθρούς του και που αποτελεί ευλογία για όλα τα έθνη.

Οι καλούμενοι «ιεχωβάδες» ισχυρίζονται ότι από την Αγία Γραφή συνάγεται ότι ο Θεός ονομάζεται με το όνομα «Γιαχβέ» ή εξελληνισμένο «Ιαχωβάς», που στα Εβραϊκά σημαίνει «αυτός κάνει να γίνεται» ή ότι ο ίδιος γίνεται οτιδήποτε χρειαστεί, ώστε να επιτελέσει τους σκοπούς του και να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του», όμως το όνομα αυτό αφαιρέθηκε από τις γραφές κατά τη μετάφραση τους από τους Ο΄. Λένε π.χ. οι Ιεχωβάδες ότι ενώ στους ψαλμούς αναγράφεται:

«ας γνωρίσουν οι άνθρωποι ότι εσύ, του οποίου το όνομα είναι Γιαχβέ» (Ψαλμοί 82:19, μετάφραση Ιαχωβάδων), η μετάφραση των Ο' μεταφράζει: «και γνώτωσαν ότι όνομά σοι Κύριος· συ μόνος Ύψιστος επί πάσαν την γην.»(Ψαλμοί 82:19 μετάφραση Ο»), σε νέα Ελληνική: Ας αναγνωρίσουν ότι το όνομά σου Κύριος, εσύ είσαι ο μοναδικός Ύψιστος σε όλη την γη. (Ψαλμοί 82,19

Ωστόσο ο ισχυρισμός αυτός των Ιαχωβάδων, σύμφωνα με τους Θεολόγους, δεν ευσταθεί, γιατί αφενός, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα είχαν γίνει τότε που έγινε η μετάφραση των Ο' διαμαρτυρίες, όμως κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί και αφετέρου η εβραϊκή λέξη «Γιαχβέ» είναι όχι όνομα ουσιαστικό, αλλά λέξη επίθετο και ως εκ τούτου μεταφράζεται ως ποιότητα ή ιδιότητα εκείνου που χαρακτηρίζει (τα ονόματα ουσιαστικά έχουν μια και συγκεκριμένη έννοια, ενώ τα επίθετα και οι μετοχές έχουν πολλές, κύριες και μεταφορικές, π.χ. καλός = ο ωραίος, ο αγαθός, ο σωστός κ.λπ.). Ειδικότερα η λέξη «γιακβέ» μεταφράζεται συνήθως με το ελληνικό επίθετο «κύριος' = κυρίαρχος,

Ειδικότερα το όνομα «Ιαχωβάς» αποτελεί ελληνική μεταφορά του εβραϊκού Βιβλικού όρου יהוה, ο οποίος είναι φωνηεντισμός: Γι.εχ.οβ.άχ. του λεγόμενου «Τετραγράμματος» ΓΧΒΧ (η εβραϊκή γραφή δεν είχε φωνήεντα) και αποτελεί ένα τίτλο (επιθετικό προσδιορισμό) του Θεού που μεταφράζεται με την ελληνική λέξη «κύριος» = ο κυρίαρχος των δυνάμεων, του κόσμου, σε αντιδιαστολή με άλλους που του αποδίδονται, όπως «ΩΝ» (= η ουσία, ο υπάρχων, μετοχή του είμαι), «Παντοδύναμος», «Ύψιστος», «Μέγας Δημιουργός», «Βασιλεύς της αιωνιότητας.» κ.α. << ...και είπεν ο Θεός προς Μωυσήν λέγων· εγώ είμι ο ων. και είπεν· ούτως ερείς τοις υιοίς Ισραήλ· ο ων απέσταλκέ με προς υμάς...>. (Έξοδος 1.3,14, μετάφραση Ο')

Η λέξη «κύριος» στην κυριολεξία σημαίνει είτε αυτός που έχει κύρος, ήτοι σέβας (από το ουσιαστικό «το κύρος»), άρα αυτός που δεν αμφισβητείται είτε αυτός που είναι πατέρας μας (από το ουσιαστικό «ο κύρης» = ο πατέρας και μεταφορικά ο αδιαμφισβήτητος κάτοχος κάθε πράγματος),, κλητική προσφώνηση ευγενείας: Κύριε δάσκαλε, κύριε Θεέ... Ο κύριος = ο κυρίαρχος, ο έχων την κυριότητα της Πόλης, του οικοπέδου κ.λπ.. Η λέξη κύρης > κύριος λέγεται και baba – αβάς , μπαμπάς, παπά(ς), Πάπα (ς).....

9. ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

A. ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Στην αρχαία Ελλάδα αρχικά με την ονομασία άγγελος (από το ρήμα «αγγέλλω») καλούνταν όποιος, θεός ή άνθρωπος, μετέφερε αγγελία, ή άλλως μήνυμα, νέο, πληροφορία κ.λπ., πρβ: «Ίρις δ' αύθ'

Ελένη λευκωλένω άγγελος ήλθεν ειδομένη γαλώω Αντηνορίδαο δάμαρτι..» (Ιλιάδα Γ 121). Μετά με την ονομασία αγγελιοφόρος καλούνταν ο άνθρωπος που μεταφέρει μια αγγελία κάποιου άλλου ανθρώπου και με την ονομασία άγγελος το θεικό-πνευματικό όν που μεταφέρει-αναγγέλλει ή **εκτελεί** μια αγγελία θεού.

Οι άγγελοι στην αρχαία Ελλάδα, μετά και στο χριστιανισμό, ζωγραφίζονται συμβολικά με φτερά. Ο θεός Ερμής, ο οποίος εκτελούσε και χρέη αγγέλου των Ολύμπιων θεών, ζωγραφίζονταν με φτερά στα πόδια και ενίοτε και στις πλάτες. Ομοίως με φτερά στις πλάτες ζωγραφίζονταν ο Τάλως. Ο Τάλως ήταν αρχικά φύλακας (άγγελος φρουρός), τον οποίο είχε ορίσει ο Δίας να φυλάει τη σύζυγό του Ευρώπη, καθώς και τη νήσο Κρήτη, όταν τις εγκατέλειψε και πήγε στον Όλυμπο. Ακολούθως η Ευρώπη έδωσε τον Τάλω στο γιο της Μίνωα, ο οποίος τον έκανε αγγελιοφόρο. Κατά διαταγή του Μίνωα περιφέρονταν στην Κρήτη και ανήγγειλε τους Νόμους του, τους οποίους είχε γραμμένους (χαραγμένους) πάνω σε χάλκινους πίνακες. Σήμερα οι λέξεις Άγγελος, Αγγελική σημαίνουν μεταφορικά και τον πανέμορφο, ή , κάτι όπως οι Άγγελοι του Θεού.

Β. ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Δαίμονας σήμερα λέγεται το υπερφυσικό και κακόβουλο όν, το αντίθετο του Θεού, το οποίο είναι η αιτία που γίνονται στο κόσμο τα διάφορα κακά.

Η αρχική ελληνική λέξη δαίμων δεν είχε αρχικά τη αρνητική σημασία, που έχει σήμερα, αλλά υποδήλωνε το θεό, ως δαήμονα. Η ελληνική αντίληψη για το δαίμονα εμφανίζεται αρχικά στα έργα του Πλάτωνα. Ο Πλάτωνας στην «Πολιτεία» (379-380), επειδή από τη μια οι άνθρωποι της εποχής του θεωρούσαν τους θεούς μόνο ως οι δότες ή τους αίτιους των αγαθών (= καλών και ωφέλιμων ευεργετημάτων) και από την άλλη στους ανθρώπους περισσότερο είναι τα κακά και βλαπτικά από τα καλά και ωφέλιμα, άσκησε κριτική λέγοντας ότι εφόσον ο κάθε θεός είναι πραγματικά αγαθός, δεν μπορεί να είναι αίτιος, και επομένως υπεύθυνος, για οτιδήποτε κακό ή βλαπτικό συμβαίνει στον κόσμο, παρά μόνο για τα καλά και ό,τι, συνεπώς, για όσα κακά συμβαίνουν θα πρέπει να αναζητηθεί κάποια άλλη αιτία, ανεξάρτητη από τη θείκη βούληση και έτσι καθιερώθηκαν-διαμορφώθηκαν με τη σημερινή τους έννοια οι Δαίμονες (= τα κακά πνεύματα, ενώ πριν τα καλά οι ειδήμονες, οι θεοί όλοι).

.Ειδικότερα στην αρχαία Ελλάδα αρχικά με την ονομασία δαίμον(ας) > δαίμων (από το αρχαίο ρήμα δάω = με αναδιπλασιασμό διδάω, διδάσκω > διδαχή κ.λπ.) καλούνταν, όπως προκύπτει από την ετυμολογία της λέξης, καθώς και τα λεγόμενα του Πλάτωνα που θα δούμε πιο κάτω, όποιος, θεός ή άνθρωπος, ήταν δαήμονας, ήτοι

όποιος δεν ήταν αδαής (= ανίδεος), αλλά «δαΐος ή άλλως δαΐμονας» = Ιωνικά δαΐμονας = συνηρημένα «δαΐμονας» = ο δασκαλεμένος, άρα ο γνώστης, ο έξυπνος, ο πανούργος κ.α. Μετά με την ονομασία δαΐμονας καλούνταν μόνο ο πανούργος, το κάθε κακό πνεύμα, ο κακός άγγελος, ο διάβολος, ο αντίπαλος του θεού. Το αρχαίο ρήμα «δάω» σήμερα λέγεται με αναδιπλασιασμό δι-δάω ή δι-δάσκω, απ' όπου και τα, α-δαής (= ο ανίδεος), δαΐος ή δαΐμων (ο δασκαλεμένος), διδαχή, δάσκαλος ή διδάσκαλος κ.α.:

«ουδέ σφι θεοί ούτοι εν τοίσι άλλοισι θεοίσι αποδεδέχεται και μην εί γε παρ' Ελλήνων έλαβον ούνομά τευ **δαΐμονος**», μτφρ τούτοι οι θεοί δεν περιλαμβάνονται ανάμεσα στους άλλους θεούς τους (των Αιγυπτίων), και αν είχαν πάρει από τους Έλληνες το όνομα οπουδήποτε δαΐμονα, θα είχαν διατηρήσει την ανάμνηση αυτών ακριβώς των θεών. (Ηρόδοτος (2. 43)

«Ω **δαιμόνιε** Θρασύμαχε, οιον εμβάλων λόγον εν νω έχεις πίνειν πριν διδάξει ικανώς ή μαθείν είτε ούτως είτε άλλως έχει; ή σμικρόν οίει επιχειρείν πράγμα διορίζεσθαι δια βίου διαγωγής, ή αν διαγόμενος έκαστος ημών λυσιτελεστάτην ζωήν ζώη;»(Πλάτων Πολιτεία Α 344, d)

«Κύρος μεν δοκέων Δαρειόν οι επι βουλεύειν, έλεγε τάδε τω δε ο δαΐμων προέφαινε, ως αυτός μεν τελευτήσειν αυτού ταύτη μέλλοι, η δε βασιληή αυτού περιχωρέοι ες Δαρειόν» (= Έτσι μιλούσε ο Κύρος, πιστεύοντας πως ο Δαρειός συνωμοτούσε εναντίον του, ενώ στην πραγματικότητα κάποιος δαΐμων του προμάντευε ότι του ίδιου του έμελλε να πεθάνει εκεί στα ξένα, ενώ η βασιλεία του θα περνούσε στα χέρια του Δαρειού) (Ηρόδοτος (1. 210)

«τον δε Πύρρον ο μάντις Θεόδοτος ομόσαι διεκώλυσε, φήσας το δαιμόνιον ενί προ σημαίνειν των τριών βασιλέων θάνατον, ό μεν ουν Πύρρος ούτως απέτη της ειρήνης». (Πλουτάρχου, «Πύρος»)

Στον Ησίοδο («Έργα») με την ονομασία «δαΐμονες» καλούνταν τα πνεύματα, οι ψυχές, των ανθρώπων του χρυσού αιώνα, τα οποία λειτουργούν ως βοηθοί και φύλακες στους ανθρώπους, κάτι που σχολιάζει ο Σωκράτης στον «Κρατύλο» του Πλάτωνα, ως εξής: <<ΣΩΚ: Λέει λοιπόν (ο Ησίοδος) γι αυτό (το Χρυσό γένος): «Αφ' ότου η μοίρα σκέπασε αυτό το γένος, τους καλούμε: οι άγιοι δαΐμονες της γης, αγαθοί, αρωγοί, φύλακες των Θνητών». (Πλάτων, "Κρατύλος" 398c)

Ο Θαλής ο Μιλήσιος υποστήριζε ότι όλο το σύμπαν είναι ζωντανό και γεμάτο δαΐμονες, και γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας από τον Ηράκλειτο, τον Ξενοφάνη, τον Πλάτωνα και το μαθητή του Ξενοκράτη.

Οι δαΐμονες για τον Πλάτωνα, ο οποίος συνέβαλε πολύ στην ανάπτυξη των απόψεων για τους δαΐμονες, είναι ενδιάμεση, μεταξύ των ανθρώπων και των θεών, κατηγορία όντων, των οποίων το έργο είναι να μεταφέρουν στους ανθρώπους τις οδηγίες, τις συμβουλές, τις προσταγές, τις χάρες των θεών και, αντίστροφα, στους θεούς τις προσευχές και τις προσφορές των ανθρώπων. Δηλαδή να αποτελούν σύνδεσμο μεταξύ ανθρώπων και θεών, γιατί οι ίδιοι οι θεοί δεν αναμιγνύονται με τους ανθρώπους. Ωστόσο αυτοί μετά έγιναν κακοί σύμβουλοι..

Ο Πλάτωνας στην Πολιτεία (379-380), επειδή από τη μια οι άνθρωποι στην εποχή του θεωρούσαν τους θεούς μόνο ως αίτιους των αγαθών και ωφέλιμων και από την άλλη στους ανθρώπους περισσότερα είναι τα κακά και βλαπτικά από τα καλά και ωφέλιμα, άσκησε κριτική λέγοντας ότι εφόσον ο κάθε Θεός είναι πραγματικά αγαθός, δεν μπορεί να είναι αίτιος, και επομένως υπεύθυνος, για οτιδήποτε κακό ή βλαπτικό συμβαίνει στον κόσμο, παρά μόνο για τα καλά. και ό,τι, συνεπώς, για όσα κακά συμβαίνουν θα πρέπει να αναζητηθεί κάποια άλλη αιτία, ανεξάρτητη από τη θεϊκή βούληση και έτσι καθιερώθηκαν-διαμορφώθηκαν οι Δαίμονες:

«_Ούτε επομένως ο θεός, αφού είναι αγαθός, μπορεί να είναι η αιτία όλων, καθώς λέγουν οι πολλοί· αλλά μόνο για λίγα είναι αίτιος στους ανθρώπους, για πολλά όμως αναίτιος· επειδή πολύ λιγότερα είναι τα καλά που έχουν οι άνθρωποι από τα κακά· όσο για τα καλά, σε κανέναν άλλο δεν μπορούμε να τ' αποδώσουμε, ενώ για τα κακά κάθε άλλη αιτία πρέπει να ζητούμε, μα όχι το θεό.

_Μου φαίνεται πως είναι η μόνη αλήθεια αυτά που λες.

_Δεν πρέπει λοιπόν να δώσουμε πίστη στον Όμηρο, ούτε σε κανέναν άλλο] ποιητή, όταν ανόητα ξεστομίζει αυτή τη βλαστήμια για τους θεούς και λέγει πως τάχα υπάρχουν δυο πιθάρια του Δία το κατώφλι. γεμάτα το ένα με καλές, με κακές τ' άλλο μοίρες· και ότι σ' όποιον ο Δίας ανακατώσει και δώσει κι από τα δυο πιθάρια, τότε δεξιά θα του έρχονται και τότε ζερβά πάλι, σ' όποιον όμως δώσει μονάχ' από το ένα, χωρίς ν' ανακατατώσει κι απ' το άλλο το πρώτο, αυτόν μια πείνα λυσισιακή παντού στη γη τον διώχτει· κι ούτε πως ο Δίας μας είναι των καλών και των κακών ταμίας. Κι αν κανείς πει πως με την υποκίνηση του Διός ή της Αθηνάς καταπάτησε ο Πάνδαρος τους όρκους κι έγινε αφορμή να λυθεί η ανακωχή, δε θα το παραδεχτούμε· ούτε επίσης το μάλωμα των θεών, που διαλύθηκε με την παρέμβαση της Θέμιδος και του Διός· ούτε ακόμη θ' αφήσομε τους νέους ν' ακούουν εκείνα που λέγει ο Αισχύλος, ότι τάχα ο θεός αφορμή βρίσκει σαν θέλει σύρριζα να ξεπατώσει σπίτι.....» (Πλάτων, Πολιτεία 379-380)

Ο Σωκράτης στο «Συμπόσιο» του Πλάτωνος συνομιλεί με τη Διοτίμα προβληματιζόμενη για το αν ο Έρωτας είναι θεός ή δαίμονας, και απο την «Πολιτεία»:

“.....Τι ουν, ω Διοτίμα; Δαίμων μέγας, ω Σώκρατες και γαρ παν **το διαμόνιο μεταξύ έστι θεού τε και θνητού**. Τίνα ην δ' εγώ, δυναμιν έχον; Ερμηνεύον και διαπορθμεύον θεοίς τα παρ' ανθρώπων και ανθρώποις τα παρά θεών, των με τας δεήσεις και θυσίας, των δε τα επιτάξεις τε και αμοιβάς των θυσιών, εν μέσω δε ον αμφοτέρων συμπληροί, ώστε το παν αυτό αυτώ συνδέεσθαι. Δια τούτου και η μαντική πάσα χωρεί και η των ιερέων τέχνη των τε περί θυσίας και τελετάς και τας επωδάς και την μαντείαν πάσαν γοητείαν. Θεός δε άνθρωπω ου μείγνυται, αλλά δια τούτου πάσα έστιν η ομιλία και η διάλεκτος θεοίς προς ανθρώπους, και εγρηγορόσι και καθεύουσι και ο μεν περί τα τοιαύτα σοφός δαιμόνιος ανήρ, ο δε άλλο σοφός ων η περιτέχνας ή χειρουργίας τινάς βάνουσος. Ούτοι δη οι δαίμονες πολλοί και παντοδαποί εισιν, εις δε τιούτων εστί ο Έρωσ. Πατρός δε, ην δ' εγώ, τίνος εστί μητρός;..... (Πλάτων, Συμπόσιον 292d11 203a9)

Μετάφραση: [202] (d) «Μα τι τέλος πάντων θα μπορούσε να είναι ο Έρωτας; Μήπως θνητός;»

«Σε καμιά περίπτωση.»

«Τότε τί;»

«Όπως και στα παραδείγματα που αναφέραμε προηγουμένως, κάτι μεταξύ θνητού και αθανάτου.»

«Δηλαδή, Διοτίμα, τι;»

«Δαίμων μέγας, Σωκράτη. Αφού βέβαια καθετί δαιμονικό βρίσκεται μεταξύ θεού και θνητού.»

«Και ποια είναι», είπα εγώ, «η ιδιαίτερη ικανότητά του;»

«Να διερμηνεύει και να μεταφέρει (ο δαίμων) στους θεούς όσα προέρχονται από τους ανθρώπους, και στους ανθρώπους όσα προέρχονται από τους θεούς: τις δεήσεις και τις θυσίες των μεν, τις εντολές και τις ανταποδόσεις των δε. Και καθώς βρίσκεται στη μέση μεταξύ των δύο συμπληρώνει το κενό, ώστε το σύμπαν να αποτελεί ένα αδιάσπαστο σύνολο. Μέσω αυτής της δαιμονικής ικανότητας λειτουργεί τόσο ολόκληρη η μαντική όσο και η τέχνη των ιερών που σχετίζεται με θυσίες, τελετουργίες, εξορκισμούς και γενικά με κάθε είδους μαγεία και μαγανεία. Ο θεός δεν έρχεται σε επαφή με τον άνθρωπο. Με τη μεσολάβηση αυτού του δαίμονα υπάρχει οποιαδήποτε επικοινωνία και συνομιλία των θεών με τους ανθρώπους, και ενόσω είναι ξάγρυπνοι και όταν κοιμούνται. Όποιος είναι γνώστης αυτών των πραγμάτων είναι άνδρας δαιμόνιος,³ όποιος γνωρίζει μόνον άλλα πράγματα, είτε πρόκειται για το χώρο της επιστήμης είτε των χειρωνακτικών εργασιών, αυτός είναι χυδαίος. Τέτοιοι, λοιπόν, δαίμονες υπάρχουν πολλοί και πολλών ειδών. Ένας από αυτούς είναι και ο Έρωτας.»

(Πλάτων, Συμπόσιον, 202d8- 204b7)

Ο Πλάτωνας στον “Κρατύλος” (398-398c) λέει ότι οι δαίμονες ονομάστηκαν έτσι, δηλαδή δαίμονες, επειδή ήταν «φρόνιμοι και δαήμονες» (δωρικά δαίμονες, άρα συνηρημένα δαίμονες).

<<ΣΩΚ.: Ξέρεις λοιπόν ποιοι είναι οι δαίμονες κατά τον Ησίοδο;

ΕΡΜ: Δεν ξέρω.

ΣΩΚ: Δεν ξέρεις ούτε ότι λέει ότι στην αρχή γεννήθηκε το χρυσό γένος των ανθρώπων; Μάλιστα, αυτό το ξέρω.

ΣΩΚ: Λέει λοιπόν (ο Ησίοδος) γι αυτό (το Χρυσό γένος): «Αφ’ ότου η μοίρα σκέπασε αυτό το γένος, τους καλούμε: οι άγιοι δαίμονες της γης, αγαθοί, αρωγοί, φύλακες των θνητών».

ΕΡΜ: Και τι μ’ αυτό;

ΣΩΚ: Η γνώμη μου είναι ότι αυτός εννοεί ότι το χρυσό γένος δε γεννήθηκε από χρυσό, αλλά ήταν αγαθό και ωραίο. Και απόδειξη για μένα είναι το ότι λέει ότι και εμείς είμαστε σιδερένιο γένος.

ΣΩΚ: Λοιπόν και από τους σημερινούς ανθρώπους νομίζεις ότι, αν υπάρχει κανείς αγαθός, θα μπορούσε να πει πως ανήκει στο Χρυσό Γένος;

ΕΡΜ.: Πιθανόν.

ΣΩΚ.: Και οι αγαθοί (οι καλοί) είναι τίποτε άλλο παρά φρόνιμοι;

ΕΡΜ.: Φρόνιμοι.

ΣΩΚ.: Ναι, αυτό λοιπόν περισσότερο από κάθε άλλο, κατά τη γνώμη μου, εννοεί για τους δαίμονες, δηλαδή, επειδή είναι «φρόνιμοι και **δαήμονες**» τους **ονόμασε δαίμονες**. Και στην αρχαία τη δική μας γλώσσα αυτό το ίδιο όνομα συναντάται. Καλά λοιπόν λέει κι αυτός και άλλοι πολλοί, όσοι λένε ότι όταν κανείς, όντας αγαθός, πεθάνει, αποκτά μεγάλη μοίρα και τιμή και γίνεται δαίμονας, σύμφωνα μ' αυτό το όνομα που σημαίνει φρόνηση. Με αυτή την έννοια λοιπόν παραδέχομαι κι εγώ ότι κάθε άνθρωπος που είναι αγαθός, είναι δαιμόνιος και όσο ζει και όταν πεθάνει, και σωστά του δόθηκε το όνομα δαίμονας. (Πλάτων, "Κρατύλος" 398c)

Συνεπώς κατά τον Πλάτωνα η λέξη δαίμων παράγεται από το ρήμα «δάω» = με αναδιπλασιασμό δι-δάω απ' όπου και: διδαχή, διδάσκω, κ.α., αόριστος εδάην, απαρέμφατο δαήναι κ.α., δαίος, α,ον = ιωνικά δήιος, = ο έμπειρος, ο γνώστης, ενώ α-δαής ή αδαήμων = ο α-δαίος = ο ανίδεος, ο άπειρος: «Λύσιππε, πλαστά Σικυώνιε, θαρσαλέη, χείρ, δάιε τεχνίτα, πυρ τοι ο χαλκός ορή, ον Αλεξάνδρου μορφάς χέες». (Επιγράμματα επιδεικτικά ΙΧ, 119. ΠΟΣΕΙΔΙΠΟΥ)

Η λέξη δάω > δαήμων - δαίμων, δαημοσύνη κ.λπ. είναι κάτι όπως και τα: ελεώ - έλεος > ελεήμων, ελεημοσύνη, θεάω, θέαμα > θεάμων κ.α. Πιο απλά η λέξη δαίμων - δαίμονες είναι το επίθετο α-δαής, αφαιρώντας του το στερητικό πρόθεμα α-, οπότε «δαήμονες» = δωρικά δαίμονες = συνηρημένα «δαίμονες» = οι μη αδαείς, οι δαίοι ή δαήμονες, κατά τα ελεήμονες, ειδήμονες κ.λπ.. Το επίθετο «αδαής,ή,ές» (από το στερητικό α- και το δαής,ή,ές) σημαίνει αυτός,ή,ό που δεν έχει δασκαλευτεί, που δεν έχει γνώσεις σχετικά με κάτι, άρα ο ανίδεος, ενώ «δαής > δαήμον = δωρικά δαίμων = συνηρημένα δαίμων» = αυτός που έχει γνώσεις ή εμπειρία, άρα ο σοφός και επι κακού ο πονηρός, ο πανούργος, ο διάβολος, που μεσολαβεί, υποτίθεται έντεχνα και αοράτως, μεταξύ θεού και κάποιου ανθρώπου, για να πάει καλά ή άσχημα μια ενέργειά του.

Σημειώνεται ότι:

A) Οι έννοιες που εκφράζουν οι ελληνικές λέξεις άγγελος, δαίμων ή διάβολος στην Παλαιά Διαθήκη λέγονται με εβραϊκές λέξεις, που η μετάφραση των Ο' τις απέδωσε με τις ελληνικές λέξεις άγγελος και διάβολος ή δαίμονας. Στα εβραϊκά άγγελος = malach και διάβολος / δαίμων = Satan, Βεελζεβούλ κ.α. Ο εβραϊκός όρος "satan" είναι ουσιαστικό, και όχι όνομα, προερχόμενο από ρήμα που σημαίνει "εμποδίζω ή είμαι αντίθετος". Κυριολεκτικά μεταφράζεται ως "ο κατήγορος" ή "ο αντίπαλος" και στην Παλαιά Διαθήκη εμφανίζεται τις περισσότερες φορές με το άρθρο του "ha-satan". Στην Παλαιά Διαθήκη πότε χρησιμοποιείται για κάποιον άνθρωπο (Σαμουήλ 29:4) και πότε για έναν άγγελο του Θεού (π.χ. στο βιβλίο του Ιώβ, 1 και 2).

B) Δεν είναι αληθές ότι ο χριστιανισμός έδωσε στη λέξη «δαίμων» την έννοια του κακού, αφού, όπως είδαμε πιο πριν, η λέξη αυτή στην αρχαία Ελλάδα σήμαινε τον μη αδαή, άρα τον πανούργο, με καλή και κακή έννοια, όπως είδαμε πιο πριν, και κάτι όπως και π.χ. αγαθός = καλός, αλλά και βλάκας.

Πέραν αυτού ο Πλούταρχος στο «Περί των αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» (Βιβλίο Α') αναφέρει ότι ο: «Πυθαγόρας των αρχών την μεν μονάδα θεόν και τάγαθόν, ήτις έστιν ή του ενός φύσις, αυτός ό νους· την δ' άόριστον δυάδα δαίμονα και τὸ κακόν, περί ην έστι τὸ ύλικόν πλήθος».

Γ) Δεν είναι αληθές ότι η λέξη δαίμων ετυμολογείται από το ρήμα «δαίω» (δαίω = ανάβω, άρα καιώ (από τα δας ή δάδα) ή από το δαίω = δίδω, άρα μοιράζω (δαίς – πανδαισία = γεύμα), όπως λένε μερικοί, γιατί η έννοιά τους αφενός δε συνάδει εννοιολογικά με αυτή της λέξης δαίμων και αφετέρου δεν αναφέρεται σε κανένα αρχαίο λεξικό ή σύγγραμμα.

Δ) Ο Πλούταρχος στο «Περί των εκλελοιπότην χρηστηρίων» αναφέρει ότι ο Κλεόμβροτος θεωρεί ότι η ιδέα των δαιμόνιων προήλθε είτε από το Ζωροάστρη και τους Μάγους είτε από τη Θράκη και τον Ορφέα είτε από την Αίγυπτο ή τη Φρυγία. Ουμίζει ότι ο Ησίοδος πίστευε πως υπήρχαν τέσσερα είδη όντων: οι θεοί, οι δαίμονες, οι ήρωες και οι άνθρωποι. Οι βαθμίδες αυτές της ύπαρξης δεν είναι κλειστές: ένας άνθρωπος μπορεί να γίνει δαίμονας, ήρωας, θεός. Ένας δαίμονας μπορεί να εκπέσει σε άνθρωπος. Οι δαίμονες ζουν πολύ, αλλά δεν είναι αθάνατοι. Οι διάφορες τελετουργίες που αφορούν ο θρήνο και τις θυσίες σχετίζονται με δαίμονες και όχι με θεούς. Οι προφητείες και οι χρησμοί προέρχονται από τους δαίμονες. Όταν ένα Μαντείο παρακμάζει, αυτό σημαίνει ότι το εγκατέλειψε ο δαίμονας του. Οι δαίμονες πρέπει να είναι θνητοί, γιατί αλλιώς δεν υπάρχει λόγος διάκρισής τους από τους θεούς.

Στο Περί των έκλελοιπότην χρηστηρίων του Πλουτάρχου ο Κλεόμβροτος θεωρεί ότι η ιδέα των δαιμόνων προήλθε είτε από το Ζωροάστρη και τους Μάγους, είτε από τη Θράκη και τον Ορφέα, είτε από την Αίγυπτο ή τη Φρυγία. Ουμίζει ότι ο Ησίοδος πίστευε πως υπήρχαν τέσσερα είδη όντων: θεοί, δαίμονες, ήρωες και άνθρωποι. Οι βαθμίδες αυτές της ύπαρξης δεν είναι κλειστές: ένας άνθρωπος μπορεί να γίνει ήρωας, δαίμονας, θεός. Ένας δαίμονας μπορεί να εκπέσει σε άνθρωπο. Οι δαίμονες ζουν πολύ, αλλά δεν είναι αθάνατοι. Οι διάφορες τελετουργίες που αφορούν το θρήνο και τις θυσίες σχετίζονται με δαίμονες και όχι με θεούς.

Γ. ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Οι άγγελοι, σύμφωνα με τη Χριστιανική Θρησκεία, είναι πνεύματα, άυλα και ασώματα όντα, που δημιουργήθηκαν από το Θεό πριν από τα άψυχα και τα έμψυχα όντα προκειμένου να απαγγέλουν ύμνους, αλλά και να αναγγέλλουν ή να εκτελούν τις εντολές του θεού και συνάμα να γίνονται φύλακες ή τιμωροί των ανθρώπων κ.α. Γνωστότεροι από τους αγγέλους είναι οι Αρχιστράτηγοι Αρχάγγελοι, Μιχαήλ και Γαβριήλ, οι οποίοι ονομάζονται και Ταξιάρχες ως επικεφαλής των αγγελικών δυνάμεων. Το όνομα Μιχαήλ ερμηνεύεται ως «Δύναμις Θεού» και Γαβριήλ σημαίνει «άνθρωπος Θεού». Ο αρχάγγελος Μιχαήλ εμφανίστηκε στον Αβραάμ για να σώσει το γιο του Ισαάκ που ετοιμαζόταν να θυσιάσει κατά εντολή του Θεού, ο οποίος θέλησε έτσι να δοκιμάσει την πίστη του. Ο άγγελος Γαβριήλ ήταν αυτός που

ανήγγειλε στην Παρθένο Μαρία το χαρμόσυνο γεγονός της γέννησης του Ιησού Χριστού. Επίσης ο Μιχαήλ ήταν αυτός που οδήγησε το λαό του Ισραήλ στη φυγή από την Αίγυπτο.

Οι δαίμονες, σύμφωνα με τη Χριστιανική Θρησκεία, ήταν και αυτοί αρχικά άγγελοι, όμως ο αρχηγός της Ταξιαρχίας τους, ο Εωσφόρος ή άλλως διάβολος (εβραϊκά Σατανάς ή Βελζεβούλ), τους ξεσήκωσε εναντίον του θεού, που ήθελε να τον σφετεριστεί και έτσι χώρισαν και προς εκδίκηση το έριξαν στην παρανομία, όπως θα δούμε πιο κάτω. Ειδικότερα:

1. Στη Γένεση δε γίνεται αναφορά για δαίμονες και διαβόλους πλην μόνο για «αγγέλους», είτε του θεού, οι «άγγελοι Κυρίου» είτε των διαφόρων ηγεμόνων, που τότε αποκαλούνται απλά «άγγελοι» ή «αγγελιοφόροι»:

«..... Απέστειλε δε Ιακώβ αγγέλους έμπροσθεν αυτού προς Ησαύ τον αδελφόν αυτού εις γην Σηείρ, εις χώραν Εδώμ». (Γεν. 32,3)

Γεν. 16,7-8: « Εύρε δέ αυτήν άγγελος Κυρίου επί της πηγής τού ύδατος εν τη ερήμω, επί τής πηγής εν τη οδώ Σούρ. και είπεν αυτή **ὁ άγγελος Κυρίου**. Άγαρ, παιδίσκη Σάρας, πόθεν έρχη και που πορεύη; και είπεν· από προσώπου Σάρας τής κυρίας μου εγώ αποδιδράσκω.».

Γεν. 19,1: «Ήλθον δε οι **δύο άγγελοι** εις Σόδομα εσπέρας· Λώτ δε έκάθητο παρά τήν πύλην Σοδόμων. ίδών δε Λώτ, έξανέστη εις συνάντησιν αυτοίς και προσεκύνησε τω προσώπω επί την γην.

Στη Γένεση το μόνο πλάσμα που ήταν αμαρτωλό ήταν το φίδι, που ξεγέλασε τον Αδάμ και την Εύα, τους πρωτόπλαστους, και αμάρτησαν (έφαγαν τον απαγορευμένο καρπό):

«και είπεν ὁ όφης τη γυναικί· τί ότι είπεν ὁ Θεός, ου μη φάγητε από παντός ξύλου του παραδείσου; (Γένεσις 3.1)

«και είπε Κύριος ὁ Θεός τη γυναικί· τί τούτο εποίησας; και είπεν ή γυνή· ὁ όφης ηπάτησέ με, και έφαγον. (Γένεσις 3.13)

Η «Αποκάλυψη» (Αποκ. 12.9 και 20.2) κ.α.) αναφέρει ότι ο όφης αυτός ήταν ο μεταμορφωμένος σε φίδι Διάβολος ή Σατανάς, που με διάφορες αγυρτείες και μαγείες εισχωρεί εντός των ζώων και ανθρώπων και τους εξουσιάζει: «και εκράτησε το δράκοντα, τον όφιν τον αρχαίον, ος έστι Διάβολος και ὁ Σατανάς ὁ πλανών την οικουμένην, και έδησεν αυτον χίλια έτη» (Αποκάλυψη 20.2)

2. Σύμφωνα με το «Ιώβ» (1.6-7) υπάρχουν από τη μια ο Θεός και από την άλλοι οι άγγελοι και από την άλλη ο διάβολος, ο αρχηγός των δαιμόνων. Ο Διάβολος με τους δαίμονες του είναι κάτι όπως και οι άγγελοι, δηλαδή πνεύματα, όμως ακάθαρτα. Οι άγγελοι και οι δαίμονες κατοικούν στον Ουρανό και από εκεί οι άγγελοι στέλνονται στη γη προκειμένου να πάρουν τις ψυχές αυτών που πρόκειται να πεθάνουν και να πάνε στον Άδη, καθώς και για άλλες εργασίες (τιμωρίες ανόμων κ.α.). Αναφέρεται ακόμη ότι οι Άγγελοι, όταν ο Θεός δημιούργησε τα άστρα, τον δοξολογούσαν, άρα οι άγγελοι

δημιουργήθηκαν από το Θεό ήδη πριν από τη δημιουργία του ανθρώπου, τις πρώτες ημέρες της δημιουργίας:

«Και εγένετο ως ή ημέρα αύτη, και ιδού ήλθον οι άγγελοι του Θεού παραστήναι ενώπιον του Κυρίου, και ό διάβολος ήλθε μετ' αυτών και είπεν ό Κύριος τω διαβόλω· πόθεν παραγένοντας; και άποκριθείς ό διάβολος τώ Κυρίω είπε· περιελθών τήν γήν και έμπεριπατήσας τήν ύπ' ουρανόν πάρεμι...» (Ιώβ 1- 6)

«...εάν ώσι χίλιοι άγγελοι θανατηφόροι, εις αυτών ού μη τρώση αυτόν· εάν νοήση τη καρδιά επιστραφήναι προς Κύριον, αναγγείλη δε ανθρώπω την εαυτού μέμψιν, τήν δε άνοϊαν αυτού δείξη...», (Ιώβ 33-13)

« ότε εγενήθησαν άστρα, ήνεσάν με φωνή μεγάλη πάντες άγγελοί μου». (Ιώβ 38, 7)

3. Στους Ψαλμούς ως «δαιμόνια νοούνται «όλοι οι θεοί των εθνών», δηλαδή οι θεοί των άλλων θρησκειών, τα οποία είναι κακοποιά, ακάθαρτα πνεύματα. Αναφέρεται επίσης ότι ο Θεός έκανε τους αγγέλους πνεύματα και φωτεινά σαν τη φλόγα του πυρός:

«ότι πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια, ό δε Κύριος τούς ουρανούς εποίησεν» (Ψαλ. 95,5) «και έθυσαν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τοις δαιμονίοις (Ψαλ. 105,37) «ό ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα». (Ψαλ. 103,4)

4. Σύμφωνα με το «Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο» (12, 22 κ.ε.) οι άνθρωποι στην Ιουδαία, επί εποχής Ιησούς Χριστού, πίστευαν ότι υπάρχει ο διάβολος, που λέγεται **Βεελζεβούλ ή Σατανάς**, και είναι ο αρχηγός των δαιμονίων, τα οποία μπαίνουν μέσα στους ανθρώπους και τους εξουσιάζουν. Προ αυτού οι Φαρισαίοι έλεγαν, όταν είδαν ότι ο Χριστός να διώχνει τα δαιμόνια από τους δαιμονισμένους, ότι ο Χριστός θεραπεύει τους δαιμονισμένους με τη δύναμη του Βεελζεβούλ. Ακούγοντας αυτό ο Χριστός τους απάντησε «Και εάν ο σατανάς διώχνει το σατανά, αυτό σημαίνει ότι το βασίλειό του έχει διαιρεθεί εις αντιμαχόμενα κόμματα. Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να σταθεί η βασιλεία και η εξουσία του; Εάν εγώ βγάζω τα δαιμόνια, όπως σεις λέγετε, με τη βοήθεια του Βεελζεβούλ, τα πνευματικά σας τέκνα με τη δύναμη τίνας τα βγάζουν; Γιατί δεν τους κατηγορείτε; Δια τούτο αυτοί θα σας καταδικάσουν δια την μοχθηρία σας και την υποκρισία. Εάν όμως εγώ διώχνω τα δαιμόνια με την δύναμιν του Πνεύματος του Θεού, αυτό αποδεικνύει ότι έφθασε εις σας η βασιλεία του Θεού».

5. Στην «Αποκάλυψη» του Ιωάννη (9,20) δαιμόνια λέγονται όλοι οι θεοί πλην εκείνου της Αγίας Γραφής και είδωλα τα αγάλματά τους είτε είναι χρυσά ή αργυρά ή ξύλινα κ.λπ.: «και οι λοιποί των ανθρώπων, οι ουκ απεκτάνθησαν έν ταις πληγαίς ταύταις, ου μετανόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ίνα μη προσκυνήσωσι τα δαιμόνια και τα είδωλα τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα, α ούτε βλέπειν δύναται ούτε ακούειν ούτε περιπατείν (Αποκάλυψη 9,20)

Η «Αποκάλυψη» (Αποκ. 12.9 κ.α.) αναφέρει επίσης ότι τα εν λόγω δαιμόνια είναι «πνεύματα», όμως ακάθαρτα, στα οποία αρχηγός

είναι ο Διάβολος ή Σατανάς, που με διάφορες αγυρτείες και μαγείες εισχωρούν εντός των ζώων και ανθρώπων και τους εξουσιάζουν. Διάβολος, Σατανάς ήταν και το φίδι που εξαπάτησε τον Αδάμ και την Εύα στον Παράδεισο και αμάρτησαν κ.α..

«εισί γάρ πνεύματα δαιμονίων ποιούντα σημεία, α εκπορεύεται επί τούς βασιλείς τῆς οικουμένης ὅλης, συναγαγείν αυτούς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ του παντοκράτορος. (Αποκ. 16,14)

«καὶ ἔκραξεν ἓν ἰσχυρὰ φωνὴ λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντός πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντός ὄρνου ἀκαθάρτου καὶ μεμισμημένου· (Αποκ. 18,2)

«οἶδα σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Γουδαίους εἶναι εαυτούς, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανά. (Αποκ. 2,9)

«μηδὲν φοβού α μέλλεις παθεῖν. ἰδοὺ δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμέρας δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». (Αποκ. 2,10)

«καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, -ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανάς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γην, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν. (Αποκ. 12,9)

6. Ο ἅγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός προσπαθώντας να δώσει έναν ορισμό περί των αγγέλων αναφέρει ότι είναι φύσεις νοερές, αεικίνητες, αυτεξούσιες, ασώματες. Υπηρετούν το Θεό και είναι κατά χάριν θάνατες, που δεν περιορίζονται από το χρόνο και το χώρο, ενώ δεν έχουν φύλο. Παρ' όλη την καθαρότητα και απλότητα της αγγελικής φύσης, οι ἄγγελοι εἶναι δεκτικοὶ τῆς κακίας. Αποτέλεσμα τῆς ελευθερίας τους εἶναι καὶ ἡ πτώση του δέκατου τάγματος του Εωσφόρου.

Κύριο ἔργο των αγγέλων εἶναι ἡ ἀκατάπαυστη δοξολογία του Θεοῦ, ἡ διακονία τους στα γεγονότα τῆς θείας οικονομίας καὶ ἡ φροντίδα για τὴ σωτηρία των ἀνθρώπων καὶ γι' αὐτὸ κάθε χριστιανὸς ἔχει τὸν προσωπικό του φύλακα ἄγγελο. Ὅλοι μας, ἀπὸ τὴν ὥρα πού βαπτιστήκαμε, ἔχουμε δίπλα μας τὸν ἄγγελό μας, ὁ ὁποῖος μας βοηθά σε κάθε βήμα τῆς ζωῆς μας καὶ μας προστατεύει, συμπάσχει μαζί μας καὶ μας καθοδηγεῖ στην πνευματικὴ μας ζωὴ. Ὄταν ἡ ψυχὴ μας ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ σῶμα μας, ὁ φύλακας ἄγγελός μας εἶναι αὐτὸς πού τὴ συνοδεύει μέχρι τὸ θρόνο του Θεοῦ. Βέβαια αὐτὸ συμβαίνει σε ὅσους πιστεύουν, ἀγαποῦν καὶ τιμῶν τους ἀγγέλους του Θεοῦ καὶ τους επικαλοῦνται, ζητώντας τὴν προστασία καὶ τὴ μεσιτεία τους.

7. Οἱ δαίμονες, σύμφωνα με τὴ Χριστιανικὴ διδασκαλία, εἶναι πνεύματα κι' αὐτοί, ἄυλα καὶ ασώματα, ἀλλὰ πονηρά, σκοτεινά, πού ἀντιτάσσονται στο Θεό καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ψυχικὴ καταστροφή καὶ ἀπώλεια των ἀνθρώπων. Δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό ὡς ἄγγελοι, ὁμως κυριεύθηκαν ἀπὸ τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν υπερηφάνεια, καὶ ἐπαναστάτησαν κατὰ τοῦ Θεοῦ με ἀρχηγό τὸν Εωσφόρο, ὁ ὁποῖος γι αὐτὸ

και γκρεμίστηκε από το Θεό στον Άδη , καθώς και όσοι άγγελοι τον πίστεψαν και τον ακολούθησαν. Μάλιστα ο αρχηγός τους ο Εωσφόρος ονομάσθηκε από τότε Σατανάς, πού σημαίνει ο αντικείμενος στο Θεό ο εχθρός και πολέμιος του Θεού. Ο Εωσφόρος , σύμφωνα με τους Προφήτες Ιεζεκιήλ (Κεφ. 28) και Ησαΐα (Κεφ. Ιδ΄) , αλλά και την «Αποκάλυψη» (Αποκ. 12:17-19) του Ιωάννη ήταν ο σπουδαιότερος, ο πρώτος στην ιεραρχία των αγγέλων. Το όνομά του σήμαινε «αυτός που μεταφέρει το φως». Η μετέπειτα ονομασία του ως «Σατανάς» προέρχεται από την εβραϊκή λέξη σατάν, η οποία χρησιμοποιήθηκε στην ελληνική μετάφραση των Εβδομήκοντα με τις λέξεις «Σατανάς» ή «Διάβολος» και δηλώνει τον επίβουλο, τον εχθρό. Αυτός που άλλοτε «έφερε το φως» μετατράπηκε στον κατ' εξοχήν εχθρό του ανθρώπου. Επειδή είχε μεγάλη δόξα, η σοφία του διεφθάρη και η υπερηφάνεια του μετατράπηκε σε αλαζονεία, με αποτέλεσμα να απαιτεί να είναι ίσος με το Θεό. Η αλαζονεία του αυτή ήταν ένα από τα βασικά αίτια που οδήγησαν τον Εωσφόρο στην πτώση.

Ο προφήτης Ιεζεκιήλ περιγράφει ως εξής την πτώση του (28:15): «Από την ημέρα που πλάστηκες μέχρι την ημέρα που αμαρτησες ήσουν τέλειος στη συμπεριφορά σου». Και συνεχίζει στο στιχ. 17 ο Ιεζεκιήλ: «επειδή είχες ομορφιά περηφανεύτηκες, επειδή είχες μεγάλη δόξα η σοφία σου διαφθάρθηκε». Η υπερηφάνεια του Εωσφόρου μετατράπηκε σε αυταπάτη και τελικά κατέληξε σε στάση.

Ο προφήτης Ησαΐας αναφέρει στο 14: 13, 14 : «έλεγες μέσα σου στον ουρανό θα ανεβώ και το θρόνο μου θα υψώσω πάνω από τα άστρα του Θεού, θα πάρω θέση πάνω στο βουνό... θα ανεβώ πάνω από τα σύννεφα και με τον Ύψιστο θα είμαι ίσος». Η περηφάνια κατάντησε αλαζόνα τον Εωσφόρο με αποτέλεσμα να έχει ξεγελαστεί σε άκραιο σημείο και να ζητάει να είναι ίσος με το Θεό. Η αλαζονεία λοιπόν ήταν ένα από τα πλέον βασικά αίτια που οδήγησαν τον Εωσφόρο στην πτώση. Μαζί του παρέσυρε και ένα μεγάλο αριθμό αγγέλων από όλα τα Τάγματα (Αποκ. 12:4).

Κατά την πτώση των Αγγέλων ο Αρχάγγελος Μιχαήλ φωνάζει «Στώμεν Καλώς στώμεν μετά φόβου» και έτσι η πτώση των Αγγέλων σταματάει. Οι Άγγελοι του Θεού μένουν για πάντα καλοί, ενώ του Εωσφόρου μετατρέπονται σε δαιμόνια.

Η στάση του Εωσφόρου μετατράπηκε σε τραγωδία καθώς ο Αρχάγγελος Μιχαήλ τον εκδίωξε από τον ουρανό και τον γκρέμισε στη γη. (Αποκ. 12:17-19) «Και εγένετο πόλεμος εν τω ουρανώ ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού – του πολεμήσαι μετά του δράκοντος και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού. Και ουκ ίσχυσεν, ουδέ τόπος ευρέθη αυτώ έτι εν τω ουρανώ, και εβλήθη ο δράκων – ο όφιος ο μέγας ο αρχαίος, ο καλούμενος διάβολος και ο σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, εβλήθη εις την γην και οι άγγελοι αυτού μετ αυτού εβλήθησαν».

Ο προφήτης Ησαΐας απορεί (12:4): «πως έπεσες από τον ουρανό Εωσφόρε, τέκνο της αυγής;».

Σύμφωνα επίσης με το «Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο» (8, 41-52) ο **Διάβολος** είναι ο αρχηγός των δαιμόνων, ο οποίος «ήταν δολοφόνος από τότε που άρχισε και δεν έμεινε σταθερός στην αλήθεια, επειδή δεν υπάρχει αλήθεια σε αυτόν. Όταν λέει το ψέμα, μιλάει σύμφωνα με αυτό που είναι ο ίδιος, επειδή είναι ψεύτης και ο πατέρας του ψέματος» «εκείνος ανθρωποκτόνος ην απ' αρχής και εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ έστιν αλήθεια εν αυτό»).

Δ. Η ΥΠΑΡΞΗ Ή ΟΧΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΙ Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Η περί του Σωκράτους δαιμονίου ρήση, που είναι συνδεδεμένη με την κύρια κατηγορία εναντίον του, όπως την παρουσίασαν οι τρεις κατηγοροί του Άνυτος, Μέλητος και Λύκων ότι εισάγει «καινά δαιμόνια», δείχνοντας με αυτό ασέβεια προς τους θεούς της πόλης, έτυχε ιδιαίτερης ανάλυσης τόσο από τον Πλούταρχο όσο και από τον Πρόκλο, ήταν και η αιτία που τελικά η λέξη δαίμων πήρε στις διάφορες θρησκείες κυρίως κακή έννοια, του κακού αγγέλλου.

Οι άγγελοι και οι δαίμονες για όλες τις θρησκείες είναι υπαρκτά όντα, όμως πνευματικά, όπως προαναφέραμε. Για τον Πλάτωνα ο «δαίμων» είναι η προσωποποίηση της εσωτερικής φωνής του νου στον άνθρωπο, η οποία μας προτρέπει ή μας αποτρέπει να πράξουμε κάτι, άρα είναι κάτι υπαρκτό. Επί της ουσίας οι δαίμονες είναι η προσωποποίηση των συμβουλών του νου, οι καλές και οι κακές σκέψεις-γνώσεις-υπολογισμοί, που φύτεψε στο νου του ανθρώπου ο θεός ή παραβολικά που χάρισαν οι Μοίρες (στις πολυθεϊστικές θρησκείες) ή ο Θεός (στις μονοθεϊστικές θρησκείες) στον άνθρωπο, για να τον συμβουλευθούν και που αυτός είναι ελεύθερος να αποφασίζει τι συμβουλή θα διαλέξει. Έτσι όταν κάποιος διαλέγει-κατεβάζει καλές συμβουλές λέει ότι έχει άγγελός ή καλό δαίμονα, ο δαίμονας του είναι καλός (Ευδαίμων), ενώ αν διαλέγει-κατεβάζει κακές λέει ότι ο δαίμονας του είναι κακός ή έχει κακοδαιμονία (κακός δαίμων > κακοδαιμονία).

Η λέξη «δαίμων» σημαίνει επακριβώς ο δάιος ή δαήμων - = συνηρημένα δαίμων, ο μη ανίδεος, άρα ο έξυπνος, επι καλής ή κακής έννοιας, ενώ: Αγαθο-δαίμονας = ο αγαθός, άρα καλός και ίσως ολίγων βλάκας στο ήθος δαίμων. Ευδαίμων (από το ευ = καλός, άριστος + δαίμων), απ' όπου και ευ-δαιμονία = αυτός που έχει καλούς δαίμονες και τον συμβουλεύουν, βοηθούν κ.λπ., άρα γίνεται ευτυχής. Κακός δαίμων, απ' όπου και κακοδαιμονία = αυτός που δεν είναι καλός στο ήθος δαίμονες, άρα γίνεται δυστυχής. Δεισιδαίμων απ' όπου και «Δεισι-δαιμονία» (ετυμολογία από το δέος, δεινά + δαίμων)

= ο έχων υπερβολική πίστη και φόβο στους δαίμονες. Η δεισιδαιμονία στην αρχαία εποχή ήταν διαδεδομένη ανάμεσα στους απαίδευτους ανθρώπους ανεξάρτητα κοινωνικής τάξης και οικονομικής επιφάνειας, κυρίως στους Ανατολικούς λαούς (Αιγυπτίους, Φοίνικες κ.λπ.).

Η δεισιδαιμονία αποτελεί κατά τη γνώμη πολλών, όπως π.χ. του Πλουτάρχου, είναι έσχατη μορφή τρόμου, γιατί όποιος φοβάται το θεό, φοβάται τα πάντα, τη γη, τη θάλασσα, τον αέρα, τον ουρανό, το σκοτάδι το φως. Ο δεισιδαίμονας δεν απολαμβάνει ούτε ύπνο, αφού φοβάται και τα όνειρά του που είναι γεμάτα φοβερούς δαίμονες, φαντάσματα, εφιάλτες:

«Όποιος όμως φοβάται τους θεούς φοβάται τα πάντα, τη γη, τη θάλασσα, τον ουρανό, το σκοτάδι, το φως, τον θόρυβο, τη σιωπή, το όνειρο» (Πλούταρχος, Ηθικά, «Περί δεισιδαιμονίας». 165E).

«η' περί δαιμονίων και ηρώων: Παρακειμένως δε τω περί θεών λόγω τον περί δαιμόνων και ηρώων ιστορητέον. Θαλής Πυθαγόρας Πλάτων οι Στωικοί δαίμονας υπάρχουν ουσίας ψυχικάς· είναι δε και ήρωας της κεχωρισμένης ψυχάς των σωμάτων, και αγαθούς μεν τας αγαθὰς κακούς δε τας φαύλας. Επίκουρος δ' ουδέν τούτων εγκρίνει.» {Πλούταρχου «Περί των αρεσκόντων τοις φιλοσόφοις» (Βιβλίο Α')

«Πλάτων μεν ουν, ήδη προς τώ τελευτάν γενόμενος, ύμνει τον αυτού δαίμονα και την τύχην, ότι πρώτον μεν άνθρωπος, είτα Έλλην, ου βάρβαρος, ουδ' άλογον τη φύσει θηρίον γένοιτο προς δε τούτοις, ότι τους Σωκράτους χρόνοις απήντησεν ή γένεσις αυτού» (Πλουτάρχου Γάιος Μ

10. ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ Η ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΒΟΥΜΕ ΠΥΡ: ΛΑΜΠΑΔΕΣ, ΚΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΤΙΛΙΑ ΣΤΑ ΙΕΡΑ)

Α. ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ, ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ ΚΑΙ Η ΠΛΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΗΣΙΟΔΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΦΙΚΟΥΣ

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν το πυρ κάτι το πολύ ιερό και από αυτούς μετά το πήραν οι Ρωμαίοι και οι Χριστιανοί. Οι λόγοι για τους οποίους οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν το πυρ ιερό είναι πάρα πολλοί, οι κυριότεροι των οποίων είναι:

α) Σύμφωνα με την ελληνική Μυθολογία ο Τιτάνας Προμηθέας έκλεψε το πυρ από τους θεούς μέσα σε ένα νάρθηκα (καλάμι) και αφού έπλασε ανθρώπους από πηλό, τους έδωσε ζωή χώνοντας το νάρθηκα μέσα στο σώμα τους.

β) Το φως του ήλιου και η φλόγα του πυρός φωτίζει και διώχνει το σκότος και έτσι φανερώνονται οι εχθροί, αλλά και απολυμαίνει από τα μιάσματα (μικρόβια) κ.α.,

γ) Το πυρ από τη μια (όταν είναι) ανεξέλεγκτο κατακαίει καταστρέφει τα πάντα και από την άλλη (όταν είναι ελεγμένο) στα εσωτερικά των οργανισμών (εμψύχων όντων) δίδει τη ζωή, άρα είναι κάτι που μόνο ο υπέρτατος Θεός Δίας πρέπει να το χειρίζεται.

ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ – ΠΥΡΕΤΟΣ

Παρατηρώντας ανατομικά τον άνθρωπο, αλλά και γενικά όλα σε όλα τα ζώντα – έμψυχα όντα βλέπουμε ότι είναι όπως οι μηχανές εσωτερικής καύσης (αυτοκινήτων, κ.α.) και τα όργανά τους, ο λόγος και για τον οποίο τα ζώντα όντα καλούνται και οργανισμοί. Μέσα σε κάθε τέτοιο οργανισμό (στις καρδιά και φλέβες τους) καίει μια φλόγα (το θεϊκό πυρ > πυρετός), αυτή που έκλεψε ο Προμηθέας από τους Θεούς και που όταν σβήσει το σώμα παγώνει, πήζει το αίμα του, και νεκρώνει.

Η φλόγα του ανθρώπου ανάβει με την πνοή (το οξυγόνο), που εμφύσησε ο Θεός στο πρόσωπο του πρωτόπλαστου Αδάμ) του Θεού, της Φύσης που φέρνει η αναπνοή στους πνεύμονες και την οποία συντηρεί το λίπος του σώματος. Η αιτία άλλωστε που λέγεται ότι ένας άνθρωπος δεν είναι μόνο ύλη, αλλά και ψυχή. Η εν λόγω φλόγα είναι εκείνη που «μαγειρεύει», ήτοι μεταπλάθει, την άβια ύλη, την τροφή από άβια (μη ζωντανή) σε έμβια (ζωντανή), φυτική ή ζωική και από την άλλη θερμαίνει το αίμα του και δεν πήζει κ.α.

Για τους Ορφικούς φιλόσοφους ο θεός Δίας ή Ζεύς είναι η προσωποποίηση της φωτιάς που ζέει μέσα στο σώμα των ζώντων όντων, όπως του ανθρώπου: <<Το τρίτο που απέμεινε, το πιο καθαρό και κορυφαίο, επειδή ήταν διαυγής φωτιά, το ονόμασαν **Ζήνα (Δία) λόγω της φύσης που έζεε (έβραζε)** μέσα του. Γιατί, καθώς η φωτιά έχει την τάση να ανεβαίνει προς τα πάνω, δεν καταπότηκε από τον χρόνο, τον Κρόνο, αλλά, όπως είπα, η πυρώδης ουσία, επειδή ήταν ζωτική και είχε την τάση να ανεβαίνει προς τα πάνω, πέταξε στον ίδιο τον αέρα, ο οποίος είναι και ο ποιός συνετός, λόγω της καθαρότητάς του. Από την ίδια τη θερμότητα του, λοιπόν, ο Ζευς – δηλαδή η ουσία που ζέει – ανέσυρε το λεπτότατο και θείο πνεύμα που είχε απομείνει στο νερό που βρισκόταν κάτω, πνεύμα το αποκάλεσε Μήτη. >> (ΟΡΦΙΚΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ 56, ΤΟΜΟΣ Γ', ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΝΙΚΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ, ΚΛΗΜ. ΡΩΜ. ΟΜΙΛ VI 5 – 12)

Β. ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

Ο Πλούταρχος αναφέρει ότι οι αρχαίοι άναβαν πυρ στα ιερά τους, το οποίο επιμελούνταν οι καλούμενες Εστιάδες αφενός γιατί θεωρούσαν ότι ήταν η αιτία της ζωής («το πυρ είναι η αρχή των πραγμάτων, **γιατί είναι στοιχείο κινητικότερο στη φύση και η αιτία της γένεσης της κίνησης ή τουλάχιστο μετά της κινήσεως γίνεται...**»), και αφετέρου για να αποκρύπτουν τα αόρατα, αλλά και για να τα καθαρίζουν. Το πυρ αποκρύπτει, δηλαδή φωτίζει το χώρο και έτσι φανερώνει-διώχνει τα κρυμμένα άγρια ζώα, ερπετά, εχθρούς κ.λπ., αλλά και καθαρίζει, δηλαδή απολυμαίνει, προσελκύει και καίει τα αόρατα μιάσματα. Σημειώνεται ότι ο σοφός και αρχιερέας μάντης Επιμενίδης ο Κρης ήταν εκείνος που πρώτος επινόησε και καθάρισε την Αθήνα από το μίasma (λοιμό) που αποδόθηκε στο Κυλώνειο άγος ανάβοντας παντού φωτιές.

Ειδικότερα και συγκεκριμένα ο Πλούταρχος στο «Κάμιλος» αναφέρει ότι ο βασιλιάς των Ρωμαίων Νουμάς (= ο δεύτερος βασιλιάς των Ρωμαίων, μετά το Ρωμύλο), ο οποίος ήταν πολυμαθής και ως εξ αυτού λεγόταν ότι συνομιλούσε με τις Μούσες, κατέστησε ιερό το πυρ της εστίας του Καπιτωλίου της Ρώμης και διέταξε να το «φρουρώσιν ακοίμητον, ως εικόνα της τα πάντα διακοσμούσης **αιδίου δυνάμεως**». Διέταξε επίσης να το σέβονται, διότι κατ' αυτόν το πυρ είναι η αρχή των πραγμάτων, **γιατί είναι στοιχείο κινητικότερο στη φύση και η αιτία της γένεσης της κίνησης ή τουλάχιστο μετά της κινήσεως γίνεται**. Τα άλλα μόρια της ύλης, όταν λείπει η θερμότητα, μένουν ακίνητα και ως νεκρά ποθούν τη δύναμη του πυρός, ως ψυχή, και όταν αυτή προσέλθει τότε αυτά τα μόρια αρχίζουν να ενεργούν και να πάσχουν.

Αναφέρει επίσης ότι άλλοι ισχυρίζονται ότι το πυρ ανάβει έμπροσθέν των ναών για καθαρισμό, καθώς (ισχύει) στους Έλληνες, αλλά και διότι αποκρύπτει τα αόρατα: «Άλλοι δε δισχυρίζονται ότι το μεν πυρ καίει εμπρός των ναών προς καθαρισμόν, καθώς εις τους Έλληνας, αλλά δ' ότι κρύπτονται εντός αόρατα προς πάντας, πλην των παρθένων τούτων αίτινες ονομάζονται Εστιάδες». (Πλούταρχος «Κάμιλλος», **Μετάφραση Α. Ραγκαβής**).

Αναφέρει επίσης ότι το ιερό άσβεστο πυρ της Ρώμης άναβε εκεί όπου ήταν τοποθετημένο το ξόανο της Παλλάδας (Αθηνάς) και το οποίο είχε προσκομίσει ο Αινείας όταν ήλθε από την Τροία στην Ιταλία και στην Τροία το είχε πάρει ο Δάρδανος, ο οποίος αφενός έκτισε την Τροία και αφετέρου το είχε πάρει από το ιερό της Σαμοθράκης απ' όπου κατάγονταν.

Ο Πλούταρχος στο «Θησεύς (ΚΒ)» αναφέρει ότι κατ' άλλους ο Ρωμύλος ήταν εκείνος που εισήγαγε πρώτος στη Ρώμη την του πυρός καθιέρωση και συνάμα όρισε τις ιερές παρθένες, τις καλούμενες Εστιάδες, να κρατούν άσβεστο το πυρ, και κατ' άλλους ο Νουμάς.

Ο Πλούταρχος στο «Νουμάς (Η)» αναφέρει ότι ο βασιλιάς Νουμάς καλούνταν επιτηρητής των Εστιάδων στο ιερό της Ρώμης, γιατί αυτός καθιέρωσε τη λατρεία και τιμή του αθάνατος πυρός, ο οποίος έβαλε να το φροντίζουν παρθένες που ταιριάζει με την αγνότητά τους, ενώ στην Ελλάδα, όπου υπάρχει άσβεστο πυρ στους Δελφούς και στην Αθήνα, την επιμέλεια αυτών είχαν όχι παρθένες, αλλά γυναίκες που έχουν υπερβεί του γάμου την ηλικία. Καθιέρωσε επίσης, όταν σβήσει για κάποιο λόγο το «άσβεστο πυρ» της πόλης, τότε αυτό πρέπει να ανάβει και πάλι από τη φλόγα του ήλιου με ειδικά κοίλα «σκαφεία»: «... διότι εις τον Νουμάν αποδίδουσι και την καθιέρωσιν των Εστιάδων, και πάσαν την λατρείαν και την τιμήν του αθανάτου πυρός, ό αυταί φυλάττουσιν, είτε διότι την ουσίαν του πυρός, ως καθαράν και άφθαρτον παρέδιδεν εις αγνά και αμίαντα σώματα, είτε διότι το άκαρπον αυτού και το άγονον συνεσχέτιζε μετά της παρθενίας· εν ώ εις την Ελλάδα, όπου υπάρχει πυρ άσβεστον, ως εις Δελφούς και εις Αθήνας την επιμέλειαν αυτών έχουσιν ουχί παρθένοι, αλλά γυναίκες υπερβάσαι του γάμου την ηλικίαν» (Πλούταρχος «Νουμάς Η»).

Ο Πλούταρχος στο «Νουμάς (ΧV,19)», αναφέρει επίσης ότι οι «Σάλιοι» ήταν μια από τις δυο ιερατικές τάξεις των Ρωμαίων που ίδρυσε ο Νουμάς Πομπίλιος (753-673 π.Χ.) **κατά μίμηση των Ιδαιών Δακτύλων της Κρήτης και επίσης ότι ο Νουμάς, που ήταν ο δεύτερος βασιλιάς (ο πρώτος ήταν ο Ρωμύλος) της Ρώμης ήταν στην καταγωγή Σαβίνος, μια από της φυλής της αρχαίας Ρώμης, η οποία κατάγονταν από τους Λακεδαιμονίους της Ελλάδος.**

Ο Πausanias στα «Αττικά (α', 30. - 2) αναφέρει ότι στην Αθήνα υπήρχε βωμός του Προμηθέα όπου οι Αθηναίοι **τελούσαν ετησίως αγώνες δρόμου με αναμμένες λαμπάδες**: «εν Ακαδημία δέ έστι Προμηθέως βωμός, και θέουσιν απ' αυτού προς την πόλιν έχοντες καιομένας λαμπάδας· το δε αγώνισμα ομού τω δρόμω φυλάξει την δάδα έτι καιομένην εστί, αποσβεσθείσης δε ουδέν έτι της νίκης τω πρώτῳ, δευτέρῳ δέ άντ' αυτού μέτεστιν· ει δε μηδὲ τούτῳ καιίτο, ό τρίτος εστί ό κρατών· ει δὲ και πασιν αποσβεσθείη, ουδείς εστί ότῳ καταλείπεται ή νίκη (Pausanias «Αττικά», 30,2).

Συνεπώς οι λαμπάδες ανάβονται σε ελληνικά ιερά ήδη από τη μυθική εποχή και η αιτία που οι αρχαίοι Έλληνες άναβαν λαμπάδες στα ιερά του Προμηθέα ήταν προκειμένου να συμβολίσουν-τιμήσουν τον ιερό νάρθηκα με το πυρ του.

Σημειώνεται ότι:

Α) Ο Προμηθέας, σύμφωνα με τον Απολλόδωρο (Α 1- 3), ήταν γιος του Τιτάνα Ιαπετού και της Ωκεανίδας Ασίας ή Κλυμένης. Αδέλφια του ήταν οι Ιαπετίδες Επιμηθέας, Άτλας και Μενόϊτιος. Το όνομά του σημαίνει «συνετός»,

«προνοητικός». Παράγεται από την πρόθεση «προ» και το ουσιαστικό «μήτις» (=σκέψη). Σύμφωνα με τη «Θεογονία» του Ησιόδου, οι Τιτάνες ή ιωνικά Τιτήνες ήταν οι «πρώτοι θεοί», οι γιοι της Γαίας και του Ουρανού (= Ο Κρόνος, ο Ιαπετός, η Ρέα κ.α.), οι περισσότεροι των οποίων (Κρόνος κ.α.) φονεύτηκαν μετά από το Δία, το γιο του Κρόνου, όταν αυτός έγινε βασιλιάς των θεών, επειδή, λέει, <<πολύ άπλωσαν (κίταιναν) >> τα χέρια τους στην παρανομία. Η παρανομία π.χ. του Κρόνου ήταν ότι φόνευε τα παιδιά του φοβούμενος μην του πάρουν τη βασιλεία.

Β) Επειδή στην αρχαία εποχή δεν υπήρχαν τα πυρεία (= τα σπύρτα), για να ανάβει κάποιος όποτε θέλει φωτιά, η κάθε φυλή ή κάθε πόλη-κράτος έπρεπε να κρατά κάπου το πυρ άσβεστο και αυτό γινόταν στην καλούμενη εστία. Εστία λεγόταν αφενός το τζάκι, ο βωμός και με την ευρεία έννοια η οικία ή η πόλη και αφετέρου η θεά προστάτιδά τόσο της φωτιάς, όσο και του σπιτιού.

Γ) Το πυρ εξαϋλώνει, μετατρέπει σε αέριο, κάθε πλάσμα, ακόμη και αν είναι νερό ή σίδηρο, ενώ η ψύξη, ήτοι η έλλειψη πυρός, πήζει και νεκρώνει τα πάντα.

Προ αυτού η Ζωή υπάρχει όπου δεν υπάρχει ούτε μεγάλη ψύξη ούτε μεγάλη πυρά. Όταν ένα μέρος της Γης πλησιάζει κοντά στον ήλιο, το Καλοκαίρι, οι περισσότεροι από τους ζωντανούς οργανισμούς εκεί πεθαίνουν, όμως πριν πεθάνουν βγάζουν καρπούς οι οποίοι ανασταίνονται-φυτρώνουν την Άνοιξη. Όταν ένα μέρος της Γης απομακρύνεται πολύ από τον ήλιο, το Χειμώνα, οι περισσότεροι από τους ζωντανούς οργανισμούς πέφτουν σε χειμερία νάρκη ή απομακρύνονται σε άλλα μέρη και επιστρέφουν την Άνοιξη

Γ. ΤΟ ΠΥΡ ΣΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΙΕΡΑ

Στα ιερά, σύμφωνα με τους απλούς χριστιανούς, δεν ανάβουμε οτιδήποτε μέσο (πυρσό ή δάδα κ.α.), για να φωτίσει ο χώρος πλην μόνο κανδήλι ή κεριό/λαμπάδα και αυτό γιατί από τη μια η φλόγα που βγάζει ο πυρσός είναι πολύ μεγάλη και έτσι να κινδυνεύουμε να καούμε μαζί με το χώρο και επίσης οι καπνοί της είναι και αποπνικτικοί και από την άλλη η φλόγα του κανδηλιού και του κεριού και δε βγάζει πολλούς αποπνικτικούς καπνούς και είναι αρκετή να φωτίσει το χώρο και έτσι και να κάνει ορατούς όσους τυχόν εχθρούς ή δαίμονες είναι κρυμμένοι εκεί και επίσης να απολυμάνει το χώρο από μικρόβια οπότε όποιος μένει εκεί ημερεύει.

Για τους ίδιους η πράξη του ανάματος ενός κανδηλιού ή ενός κεριού/λαμπάδας σε ένα χώρο (ιερό, δωμάτιο σπιτιού κ.α.) και όχι π.χ. το άναμμα ηλεκτρικού λαμπτήρα είναι και πράξη συμβολική. Είναι πράξη που ενέχει συμβολική προσφορά θυσίας, σεβασμού και τιμής προς το Θεό. Συμβολίζει και το φως του Χριστού που διώχνει τα κρυμμένα πονηρά δαιμόνια.

Ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, σχετικά με το όνομα του κατηλιού και του κεριού των χριστιανών, αναφέρει έξι συμβολισμούς:

- α) Την καθαρότητα της ψυχής μας,
- β) Το εύπλαστο της ψυχής μας, την οποία πρέπει να πλάσουμε σύμφωνα με τις εντολές του Ευαγγελίου,
- γ) Την ευωδία της Θείας Χάριτος, την οποία πρέπει να εκπέμπει κάθε ψυχή, όπως το κεριά διαθέτει γλυκεία μυρωδιά,
- δ) Όπως το γνήσιο κεριά, καιόμενο ανακατεύεται με τη φωτιά και τις δίνει τροφή, έτσι και η ψυχή καιόμενη από το Θείο Έρωτα οδηγείται βαθμηδόν στη θέωση,
- ε) Το φως του Χριστού και
- στ) Την αγάπη και την ειρήνη με τις οποίες κυριευμένος ο πιστός γίνεται φωτεινός οδοδείκτης στους άλλους.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, σχετικά με το όνομα του κατηλιού και του κεριού των χριστιανών, παραθέτει και αυτός έξι συμβολισμούς και λόγους, του εξής:

- 1) Για να δοξάζουμε το Θεό, ο οποίος είναι το Φως "Εγώ ειμί το Φως του κόσμου", (Ιωάνν. 8, 12),
- 2) Για να διαλύουμε το σκοτάδι της νύχτας και να διώχνουμε μακριά το φόβο που προκαλεί το σκοτάδι,
- 3) Για να δείχνουμε την εσωτερική χαρά της ψυχής μας,
- 4) Για να αποδίδουμε τιμή στους αγίους της πίστεώς μας, μιμούμενοι τους Χριστιανούς των πρώτων αιώνων, που άναβαν κεριά στους τάφους των μαρτύρων,
- 5) Για να συμβολίζουμε τα καλά μας έργα κατά το Κυριακόν Λόγιον "ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων" και
- 6) Για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες όσων ανάβουμε τα κεριά και εκείνων υπέρ των οποίων τα ανάβουμε».

11. Η ΥΠΑΡΞΗ Ή ΟΧΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Ο ΘΕΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ

Από τη μια υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν ότι ο Θεός υπάρχει και συνεπώς ο θεός είναι υπαρκτή οντότητα και από την άλλη υπάρχουν εκείνοι που δεν πιστεύουν ότι ο Θεός υπάρχει, οι άθεοι, και συνεπώς γι αυτούς ο Θεός είναι φανταστικό δημιούργημα. Προ αυτού τίθεται το ερώτημα για το ποιος από αυτούς έχει δίκιο. Και το ποιος τελικά έχει δίκιο θα το δούμε πιο κάτω.

Α. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τα κύρια επιχειρήματα αυτών που ισχυρίζονται ότι ο Θεός δεν υπάρχει, των άθεων, είναι τα εξής και για τον αν ευσταθούν ή όχι, θα το δούμε μετά:

α) Ο Θεός δεν υπάρχει, είναι ον, πρόσωπο της φαντασίας μας, αφού κανένας δεν τον έχει αντιληφθεί έστω και με μια από τις πέντε αισθήσεις του , δηλαδή δεν το έχει δει με τα μάτια του, δεν τον έχει ακούσει με τα αυτιά του κ.α.

β) Ο Θεός είναι ένα φανταστικό πρόσωπο στο οποίο η θρησκεία από τη μια του έχει αποδώσει υπερφυσικές δυνάμεις και ιδιότητες, όπως ότι αυτός δημιούργησε το κόσμο, ότι είναι παντοδύναμος, ότι μπορεί και παρακολουθεί όλους τους ανθρώπους και ας μην τον βλέπουν αυτοί κ.α. και από την άλλη ισχυρίζεται ότι ο Θεός έχει δώσει σε κάποιον από τους ανθρώπους της θρησκείας κάποιες εντολές, εκείνες που θέλει η κάθε θρησκεία να υπακούνε οι άνθρωποι, που όποιος τις παραβιάζει, ο Θεός τον βλέπει και μετά θάνατο το πάει στην κόλαση όπου τιμωρείται και όποιος δεν τις παραβιάζει τον πάει στον Παράδεισο όπου απολαμβάνει αγαθά κ.α.

Με άλλα λόγια, λένε οι άθεοι, ο Θεός με τον Άδη είναι ένας πλαστός μύθος που έχει δημιουργήσει η θρησκεία προκειμένου να εκφοβίζει τους ανθρώπους και έτσι αυτοί να συμπεριφέρονται καθώς θέλει αυτή, κάτι όπως γίνεται και με τον αστυνόμο και τη φυλακή.

γ) Ο εγκέφαλος (το μυαλό) του κάθε οργανισμού και όχι Θεός, είναι εκείνος που τον διεγείρει και καθοδηγεί, μέσω των οργάνων του, στις βιολογικές του ενέργειες και ο οποίος (ο εγκέφαλος) είναι κάτι που δημιουργήθηκε από μόνος του και εξελικτικά.

δ) Ο Θεός είναι ένα εφεύρημα στο οποίο οι άνθρωποι αποδίδουν τη δημιουργία σε ό,τι δεν ξέρουν ποιος και πως το δημιούργησε

ε) Αν ο Θεός δημιούργησε τα πάντα από το μηδέν, όπως λένε οι θρησκείες, αυτόν ποιος τον δημιούργησε από το μηδέν

στ) Τα έμβια όντα, ήτοι τα φυτά και τα ζώα , μεταξύ των οποίων και ο άνθρωπος, δεν είναι πλάσματα του θεού, αλλά εξελικτικές οντότητες, καθώς λέει ο Δαρβίνος στη «θεωρία της εξέλιξης». Η ύλη κάποια στιγμή , λέει ο Δαρβίνος, γέννησε διάφορες ατελείς ή άλλως απλούστερες μορφές οργανισμών με κοινό ή κοινούς προγόνους, οι απόγονοι των οποίων στο χρόνο εξελίχθηκαν από μόνοι τους στα είδη που υπάρχουν σήμερα, επειδή οι οργανισμοί έχουν έμφυτη την τάση και τη δυνατότητα στο χρόνο να βελτιώνουν και συνάμα να προσαρμόζονται τα όργανά τους στο περιβάλλον που ζουν, οπότε με τις συνεχείς προσαρμοστικές μεταβολές τους δημιουργήθηκαν τα σημερινά είδη των φυτών και ζώων που άλλα από αυτά είναι με περισσότερο και άλλα με λιγότερο περίπλοκους οργανισμούς κ.α.

Ομοίως τα άβια όντα, ήτοι το χώμα, το νερό, οι πέτρες κ.α., δημιουργούνται όχι από το Θεό, αλλά με τη χημική ένωση των επιμερους στοιχείων τους, τα οποία ονομάζονται: υδρογόνο, οξυγόνο, κάλιο κ.α., όπως π.χ. η ένωση δυο ατόμων υδρογόνου και ένα οξυγόνου γεννά το νερό κ.α.

Β. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ

Τα κύρια επιχειρήματα αυτών που ισχυρίζονται ότι ο Θεός υπάρχει, των ένθεων, είναι τα εξής και για τον αν ευσταθούν θα το δούμε μετά:

α) Η Γένεση του Μωυσή, την άποψη της οποίας ασπάζονται οι μεγαλύτερες θρησκείες του κόσμου (Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Μουσουλμανισμός κ.α.), αναφέρει ότι ο Θεός υπάρχει και εκείνος είναι που δημιούργησε καταρχάς τον ουρανό και τη γη, ήτοι την ύλη: τις πέτρες, τις θάλασσες, τον αέρα κ.α. και ακολούθως είπε στη γη να βλαστήσει τα φυτά (τα χόρτα, τα δέντρα κ.α.) και επίσης είπε η γη να βγάλει τα έμψυχα (τα τετράποδα, τα ερπετά, τα θηρία κ.α.) και έτσι έγινε. Ακολούθως ο ίδιος έπλασε τον άνθρωπο, τον οποίο μετά φύσηξε στο πρόσωπό του και με το πνεύμα του αυτό πήρε ψυχή ζώσα κ.λπ..

β) Ο Θεός υπάρχει, όμως δεν είναι αντιληπτός στις αισθήσεις μας (είναι αόρατος κλπ), επειδή δεν είναι κάτι όπως τα δημιουργήματά τους, ήτοι πρόσωπο, ζώο ή πράγμα, αλλά πνεύμα (δηλαδή κάτι όπως η πνοή, ο αέρας), καθώς αναφέρει η Γένεση και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης:

«πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι..» (Ιωάννης 4:24),

«και είπε Κύριος ο Θεός· ου μη καταμείνη το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα δια το είναι αυτούς σάρκας, έσονται δε αι ήμέραι αυτών εκατόν είκοσι έτη.» (Γένεσις 6-3).

γ) Όλα όσα γνωρίζουμε κάποιος τα δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκαν, άρα και το σύμπαν, ήτοι τη γη, τα φυτά, τα ζώα, τα άστρα κ.α., κάποιος το έκανε ή είναι η αιτία που έγινε και αυτόν τον ονομάζουμε Θεό: «Άνευ αιτίου ουδέν εστί» = Άνευ αιτίου τίποτα δεν υπάρχει (Αριστοτέλης 384 – 322 π.Χ.)

δ) Η ευταξία που υπάρχει στο σύμπαν δείχνει ότι ο Θεός είναι επίσης και ο κυβερνήτης του σύμπαντος κ.α.

Γ. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ - ΟΙ ΑΤΡΑΝΤΑΧΤΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Οι απόψεις των άθεων, σχετικά με τη μη ύπαρξη του θεού, είναι εκτός πραγματικότητας, επιπόλαιες, γιατί:

1) Το ότι κανένας δεν έχει αντιληφθεί το Θεό με τις αισθήσεις του, δηλαδή δεν τον έχει δει με τα μάτια του ή δεν τον έχει ακούσει με τα αυτιά του κ.α., δε σημαίνει και ότι ο Θεός δεν υπάρχει, όπως λένε οι άθεοι, γιατί και π.χ. ο αέρας που υπάρχει μέσα σε ένα δωμάτιο ή μπουκάλι υπάρχει, είναι μια από τις μορφές της ύλης, όμως δεν είναι αντιληπτός στις αισθήσεις μας. Ο αέρας γίνεται αντιληπτός μόνο

αν τον πνεύσει κάποιος, η Φύση, ο Θεός, που τότε γίνεται αντιληπτός μόνο στην αφή. Επίσης και τα μικρόβια (ιοί, βακτηρίδια κ.α.) υπάρχουν και όμως δεν είναι αντιληπτά στις αισθήσεις, πλην μόνο στα μικροσκόπια. Επίσης και οι πομποί του ραδιόφωνού, της τηλεόρασης, του ασυρμάτου κ.α. με τα ηλεκτρομαγνητικά τους κύματα υπάρχουν, όμως και αυτά δεν είναι αντιληπτά στις αισθήσεις. Και αφού αέρας, μικρόβια, ηλεκτρομαγνητικά κύματα κ.λπ. υπάρχουν, αποδεικνύομενα από τις ενέργειές και τα αποτελέσματά τους, άρα και ο Θεός υπάρχει, αφού αποδεικνύεται και αυτός από τις ενέργειες και τα αποτελέσματά του, όπως θα δούμε στα παρακάτω.

Με άλλα λόγια ο Θεός είναι κάτι όπως και η βαρύτητα, ο χρόνος, ο χώρος, ο ήχος, το φως κ.α., που από τη μια είναι οντότητες υπαρκτές, άλλοτε αισθητές και άλλοτε μη αισθητές, και από την άλλη δεν υπάρχουν αυτόνομα, αλλά δημιουργούνται αυτόματα παντού από το μηδέν. Ο χρόνος π.χ. είναι η διάρκεια του βίου των όντων, έμβιων ή άβιων, και προ αυτού όπου βρεθούν όντα δημιουργείται χρόνος από το μηδέν και όπου δεν υπάρχουν δεν υπάρχει χρόνος. Ομοίως ο χώρος είναι το μέρος όπου τοποθετούνται όντα, άβια ή έμβια, άλλοτε περιφραγμένος, όπως οι αποθήκες, και άλλοτε απερίφρακτος, όπως είναι οι διάφορες χώρες της γης, άρα και ο χώρος δεν είναι κάτι που υπάρχει αυτόνομα, αλλά δημιουργείται αυτόματα από το μηδέν όπου τοποθετούνται όντα ή γίνεται περίφραξη. Ομοίως το φως είναι κάτι που δεν υπάρχει από μόνο του, όμως δημιουργείται αυτόματα από το μηδέν ανάβοντας π.χ. ένα κερί κ.α.

2) Θα είχαν δίκιο οι άθεοι να λένε ότι ο Θεός δεν υπάρχει και ότι π.χ. τα φυτά και τα ζώα όντα γίνονται από μόνα τους και με εξέλιξη, αν μας το υπέδειχναν με πείραμα, όπως π.χ. παίρνοντας υλικά και δημιουργώντας ένα φυτό ή ένα ζώο. Ωστόσο κορυφαίοι επιστήμονες στον κόσμο όχι μόνο δεν έφτιαξαν ένα φυτό ή ζώο, αλλά και δεν μπόρεσαν να αλλάξουν να μεταπλάσουν ένα μόριο της ύλης σε ζωντανό κύτταρο, άρα είναι ανοησία να λέει κάποιος ότι δεν υπάρχει Θεός.

3) Το ότι τα έμβια όντα γεννούν το ένα το άλλο με την ένωση αρσενικού και θηλυκού (π.χ. ο λύκος με τη λύκαινα γεννούν το λύκόπουλο κ.α.) και επίσης το ότι τα άβια όντα γεννιούνται με την ένωση των επιμέρους στοιχείων της ύλης (π.χ. το υδρογόνο με το οξυγόνο ενώνονται και γεννούν το νερό κ.α.) δε σημαίνει και ότι δεν υπάρχει δημιουργός ή ο Θεός. Ο Θεός δημιουργός υπάρχει, μόνο που δε δημιουργεί ο ίδιος ένα-ένα τα όντα, άβια και έμβια, αλλά απλώς δημιουργεί-δημιούργησε τα βασικά από αυτά, τα οποία συνάμα συντόνισε και προγραμμάτισε με τέτοιό τρόπο, κάτι όπως γίνεται με τα κομπιούτερ, ώστε και να λειτουργούν και να δημιουργούν από μόνα τους το ένα το άλλο κ.α., αφού αυτό είναι κάτι το αναμφισβήτητο.

4) Η θεωρία της εξέλιξης, την οποία επικαλούνται οι άθεοι, σχετικά με το πως δημιουργήθηκαν τα είδη των φυτών και ζώων, είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί τα είδη των φυτών και των ζώων δεν είναι εξελιγμένοι και μη εξελιγμένοι οργανισμοί, αλλά αλληλένδετοι τύποι οργανισμών που εξ αρχής δημιουργήθηκαν να αποτελούν μαζί με τα είδη της ύλης τη διατροφική αλυσίδα της ζωής και που χωρίς το ένα είδος από τα είδη αυτής της αλυσίδας δεν υπάρχει το άλλο και γενικά η ζωή. Τα φυτά δημιουργήθηκαν σκόπιμα από το δημιουργό να τρώνε είδη ύλης, ενώ τα φυτά να τα τρώνε τα φυτοφάγα ζώα και τα φυτοφάγα ζώα να τα τρώνε τα σαρκοφάγα κ.α. και αυτό γιατί και π.χ. αν έτρωγαν όλοι οι οργανισμοί (όλα τα φυτά και όλα τα ζώα) την ίδια τροφή κάποια μέρα αυτή θα τέλειωνε και μετά θα πέθαναν όλα. (Περισσότερα βλέπε «Η θεωρία της εξέλιξης και γιατί είναι εκτός πραγματικότητας»)

5) Το ότι στα έμβια όντα (φυτά και ζώα) υπάρχει εγκέφαλος που συντονίζει τα όργανά τους στις βιολογικές τους ενέργειες δε σημαίνει και ότι δεν υπάρχει Θεός ή ότι ο εγκέφαλος αυτός δημιουργήθηκε από μόνος του, γιατί και τα κομπιούτερ έχουν εγκέφαλο, όμως ο εγκέφαλος αυτός ούτε δημιουργήθηκε από μόνος του ούτε δημιουργεί τα κομπιούτερ ούτε και είναι ανεξάρτητος από εξωτερικές επεμβάσεις. Όπως στα κομπιούτερ ο εγκέφαλος και τα άλλα όργανά του κατασκευάζονται – προγραμματίζονται από άλλο έτσι συμβαίνει και με τα όργανα στους φυσικούς οργανισμούς των φυτών και των ζώων. Και όπως ο κάθε εγκέφαλος στα κομπιούτερ δε λειτουργεί από μόνος του, αλλά διεγείρεται από μια εξωτερική ηλεκτρική ενέργεια που έρχεται από κάποιο άλλο όργανο έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων και την ενέργεια του Θεού (την ενέργεια που στέλνει μέσω τροφής, μέσω αναπνοής κ.α., αλλά και που κάθε φυτό και ζώο κληρονομεί ως σπέρμα από τους γονείς).

Ειδικότερα τα έμβια όντα είναι μηχανισμοί (όργανα εξ ου και οργανισμοί), όπως τα κομπιούτερ, τα πλοία, τα αεροπλάνα, τα αυτοκίνητα κ.α., που κατασκευάζει ο άνθρωπος, μόνο που οι μηχανισμοί στα έμβια όντα είναι ζωντανό και δημιούργημα της φύσης, του Θεού και όχι των ανθρώπων. Και όπως π.χ. τα κομπιούτερ υπάρχουν όργανα και εγκέφαλος που κάποιος τα εφεύρε και συνάμα τα ενεργοποιεί και προγραμματίζει έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων μέσω του εγκεφάλου και των άλλων οργάνων τους και αυτός είναι η Φύση, ο Θεός.

6) Είναι γεγονός ότι όλα όσα γνωρίζουμε κάποιος τα έχει δημιουργήσει ή είναι η αιτία και δημιουργήθηκαν, άρα και το σύμπαν, ήτοι τη γη, τον ουρανό, τα φυτά, τα ζώα κ.α. κάποιος το δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκε και αυτός είναι εκείνος που ονομάζουμε Θεό, αφού: «Ανευ αιτίου ουδέν εστί» (Αριστοτέλης, 384-

322 π.Χ., Ρητορική, ΙΙ, Κεφ. 23). Κάτι που επιβεβαιώνεται και από τα παρακάτω.

7) Το Σύμπαν, όπως είδαμε πιο πριν, αποτελείται από δυο λογικών όντα, τα άβια και τα έμβια. Παρατηρώντας καταρχήν τα έμβια όντα, ήτοι φυτά και τα ζώα, σχετικά με το πως δημιουργούνται και πως λειτουργούν, βλέπουμε ότι αυτά αφενός δεν ζουν αιώνια και αφετέρου πριν πεθάνουν το καθένα τους (από μόνο του στα ερμαφρόδιτα και μαζί με άλλο στα αμφιγονικά) γεννά ένα άλλο ή άλλα και έτσι διαιωνίζονται.

Βλέπουμε επίσης ότι η γέννηση-αναπαραγωγή τους αυτή δε γίνεται τυχαία, αλλά ύστερα από γονιμοποίηση, η οποία από τη μια γίνεται χωρίς να έχει διδαχτεί σε κανένα και από την άλλη διεγείρεσαι και καθοδηγείται από μια εσωτερική ενέργεια, μια εσωτερική ανώτερη και ακατανίκητη δύναμη και ως εκ τούτου μη αντιληπτή στις αισθήσεις και η οποία από τις θρησκείες ονομάζεται Θεός.

Βλέπουμε επίσης ότι τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων μόλις γεννηθούν αρχίζουν να αυτό-πλάθονται λαμβάνοντας υλικά μέσω της τροφής και της αναπνοής, να αυτό-λειτουργούν κ.λπ. και αυτό το κάνουν διεγειρόμενα και καθοδηγούμενα από μια εσωτερική ενέργεια-δύναμη που έχουν μέσα τους.

Βλέπουμε επίσης ότι τα αυγά των πτηνών, των ερπετών, των φαριών κ.α. , αν και δεν έχουν αισθήσεις, διεγείρονται και εκκολάπτονται από μόνα τους, όμως διεγειρόμενα από μια ειδική ενέργεια που έχουν μέσα τους και ως εξ αυτού μη αντιληπτή στις αισθήσεις, η οποία τους λέει πότε επακριβώς υπάρχουν οι κατάλληλες συνθήκες (θερμότητα κ.λπ.) περιβάλλοντος για να το κάνουν αυτό.

Βλέπουμε επίσης ότι όλα τα πτηνά ασυναίσθητα την Άνοιξη και όχι το Χειμώνα κλωσούν τα αυγά, για να γίνει η εκκόλαψή τους και αυτό δε γίνεται τυχαία, αλλά τους το προκαλεί, διεγείρει μια ενέργεια-δύναμη που έχουν μέσα τους.

Βλέπουμε επίσης ότι όλα τα φυτά και οι καρποί τους διεγείρονται-καθοδηγούνται από μια δύναμη που έχουν μέσα τους στο να φυτρώσουν και να ανθοφορήσουν την εποχή που ο τόπος που ζουν έχει Άνοιξη και όχι Χειμώνα.

Βλέπουμε επίσης ότι όλα τα φυτά την εποχή που ο τόπος που ζουν έχει φθινόπωρο διεγείρονται και καθοδηγούνται από την ίδια δύναμη να πέσουν σε χειμέρια νάρκη και από αυτά συνάμα πολλά να χάσουν και τα φύλλα τους.

Βλέπουμε επίσης ότι όλα τα ζώα το φθινόπωρο διεγείρονται και καθοδηγούνται από την ίδια δύναμη την εποχή που ο τόπος τους έχει Φθινόπωρο είτε να μεταναστεύουν σε άλλους τόπους που δεν έχουν τότε Χειμώνα είτε να πέσουν σε χειμέρια νάρκη. Δηλαδή βλέπουμε ότι τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων από το Φθινόπωρο και έως το Χειμώνα, επειδή τότε σε κάθε τόπο υπάρχουν

άσχημες κλιματολογικές και διατροφικές συνθήκες, είτε να αποδημούν (όσα ζώα διαθέτουν καλό κινητικό σύστημα , φτερά ή πόδια) σε άλλους τόπους που δεν έχουν Χειμώνα είτε να πέφτουν σε χειμερία νάρκη (αυτό το παθαίνουν όλα τα φυτά και όσα ζώα δεν έχουν καλό κινητικό σύστημα) και να ξυπνούν την Άνοιξη και αυτό το κάνουν χωρίς να το έχουν διδαχθεί, αλλά διεγχειρόμενα (ωθούμενα – οδηγούμενα) από μια ειδική ενέργεια -δύναμη που έχουν μέσα τους και ως εξ αυτού μη αντιληπτή στις αισθήσεις και η οποία πέρασε σε αυτά μέσω γονιών-σπέρμα κατά τη γονιμοποίηση. Το μόνο είδος των ζώων που έπαψε να αποδημεί είναι ο άνθρωπος, επειδή επινόησε το σπίτι και το επιπρόσθετο δέρμα, ήτοι τα ρούχα.

Βλέπουμε επίσης ότι οι απόγονοι όλων των ειδών των φυτών και των ζώων να διεγείρονται και καθοδηγούνται από την ίδια δύναμη στο να διαιρούνται-αποτελούν πάντα είδη, ομάδες, που όλες μαζί να αποτελούν διατροφική αλυσίδα και οικοσύστημα, δηλαδή τα άτομα της μιας ομάδα, του ενός είδους, να βοηθούν και να τρέφουν τα άτομα κάποιου άλλου ή άλλων ομάδων και συνάμα τα ίδια να τα διατρέφουν ή να τα άτομα από κάποια άλλα είδη, γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα είδος, γιατί τότε όλοι θα τρώνε την ίδια τροφή και θα μένουν στον ίδιο χώρο οπότε η τροφή του χώρου μια μέρα θα τελειώσει και προ αυτού θα πεθάνουν και όλοι οι οργανισμοί.

Επομένως και κατόπιν των ως άνω ο Θεός υπάρχει και είναι η προσωποποίηση της ειδικής ενέργειας ή άλλως η ακατανίκητης ανώτερης δύναμης που είναι κατανεμημένη μέσα σε όλους τους οργανισμούς, σε όλα τα φυτά και σε όλα τα ζώα, και η οποία από τη μια τα δημιουργεί και από την άλλη τα ενεργοποιεί - διεγείρει και καθοδηγεί σε όλες τις βιολογικές τους ενέργειες μέσω των οργάνων που τους δημιουργεί, καθώς και των συναισθημάτων που προκαλούν τα όργανα αυτά (έρωτα, βουλιμίας, δίψας, πείνας κ.α.).

Παρατηρώντας ομοίως τα άβια όντα, ήτοι τις πέτρες, το χώμα, το νερό κ.α. , σχετικά με το πως δημιουργούνται κ.α., βλέπουμε ότι αυτά αφενός ζουν αιώνια και αφετέρου δημιουργήθηκαν ή δημιουργούνται- γεννιούνται με τη χημική ένωση των επιμέρους στοιχείων της ύλης που η επιστήμη της χημείας καλεί: οξυγόνο, υδρογόνο, κάλιο, νάτριο κ.α. Βλέπουμε επίσης ότι η εν λόγω χημική ένωση δε γίνεται τυχαία ή όπως να 'ναι, αλλά με συγκεκριμένα και σύμφωνα με αυτόν που ορίζουν ο προγραμματισμός που φέρουν μέσα τους το κάθε χημικό στοιχείο. Για παράδειγμα το υδρογόνο είναι προγραμματισμένο να μπορεί να ενώνεται με το οξυγόνο, ενώ δεν μπορεί να ενώνεται με το σίδηρο κ.α. Για το ίδιο λόγο ίδιον του οξυγόνου είναι να αναφλέγεται, ενώ άλλα στοιχεία όχι. Για το ίδιο λόγο ίδιον όλων

των στοιχείων της ύλης είναι να μεταπλάθονται, όμως σε άλλο βαθμό θερμοκρασίας π.χ. λιώνει ο πάγος και σε άλλη το σίδηρο, σε άλλη καίγεται το ξύλο και σε άλλη το σίδηρο κ.α. Για τον ίδιο λόγο το νερό δημιουργείται μόνο με το συνδυασμό δυο υδρογόνων συν ένα οξυγόνο. Για τον ίδιο λόγο το νερό μπορεί να γίνεται χιόνι-πάγος κάτω από τους 0 βαθμούς θερμοκρασίας και υδρατμοί, αέρας, πάνω από τους 100 βαθμούς θερμοκρασίας, κάτι που δεν ισχύει σε άλλα υγρά.

Συνεπώς και εδώ, στα άβια όντα, ισχύει ό,τι είδαμε πιο πριν να ισχύει σχετικά με τη δημιουργία των έμβιων όντων. Και εδώ υπάρχει ο προγραμματισμός δημιουργίας του Θεού δημιουργού εκ κατασκευής.

8) Είναι γεγονός ότι όλες οι θρησκείες εκμεταλλεύονται το γεγονός ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός των πάντων κ.α. και του επιδίδουν επιπλέον ιδιότητες για ίδιον όφελος (κάτι που εκμεταλλεύονται οι άθεοι και λένε ότι ο Θεός δεν υπάρχει), όπως π.χ. ότι ο Θεός μπορεί και παρακολουθεί αοράτως τις πράξεις των ανθρώπων, καθώς και ότι έχει δώσει σε κάποιον από τους ανθρώπους της θρησκείας συγκεκριμένες εντολές με τις οποίες πρέπει να συμπεριφέρονται μεταξύ τους οι άνθρωποι κ.α. και αυτοί που συμπεριφέρονται, λένε, σύμφωνα με τις υποτίθεται εντολές του θεού μετά θάνατο πάνε στον Παράδεισο όπου απολαμβάνουν αγαθά και όσοι τις παραβαίνουν μετά θάνατο πάνε στην Κόλαση όπου βασανίζονται κ.α.

Και αυτό σαφώς δεν είναι κάτι κακό, αλλά καλό, εφόσον οι υποτίθεται θεϊκές εντολές είναι σωστές, για το καλό των ανθρώπων. Το έχει πει και ο αρχαίος συγγραφέας Διόδωρος Σικελιώτης: «Διότι αν η περί τον Άδη μυθολογία, παρ' όλο που το θέμα της είναι πλαστό, συμβάλει αποτελεσματικά στην ύπαρξη ευσεβείας και δικαιοσύνης ανάμεσα στους ανθρώπους, πόσο πιο ικανή πρέπει να λογαριάζεται η προφήτισσα της αλήθειας ιστορία...;» (Διόδωρος Σικελιώτης Βίβλος 1, 2)

Το κακό στην περίπτωση είναι ότι σήμερα υπάρχουν πάρα πολλές θρησκείες όπου η κάθε μια από αυτές θεωρεί λάθος τις υποτίθεται «θεϊκές εντολές» των άλλων με συνέπεια οι διαφορετικοί στο θρήσκευμα λαοί με το παραμικρό να υποκινούνται από τις θρησκείες σε καταστροφικούς πολέμους, αντί να προωθούν την ειρήνη και την αγάπη και μεταξύ των λαών.

(Περισσότερα βλέπε στο «Κεφάλαιο 4^ο» «Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗΣ»)

12. ΠΟΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΘΕΟ;

Οι άθεοι ισχυρίζονται ότι αφού τα πάντα που γνωρίζουμε κάποιος τα δημιούργησε και αφού ο Θεός δημιούργησε τα πάντα από το μηδέν, άρα το ερώτημα που μένει να απαντηθεί είναι «το Θεό ποιος τον δημιούργησε;».

Καταρχήν το ότι δε γνωρίζουν κάποιοι, οι άθεοι, το ποιος δημιούργησε το Θεό δε σημαίνει και ότι δεν υπάρχει, γιατί με την ίδια λογική θα λέγαμε ότι δεν υπάρχουν ο χρόνος, οι άνθρωποι, η γη, τα

ζώα, τα φυτά κ.α., αφού και γι αυτά δε γνωρίζουμε ποιος τα δημιούργησε, αν όχι ο Θεός.

Κατά δεύτερον το ότι ο Θεός δημιουργεί τα πάντα δε σημαίνει και ότι το Θεό τον δημιούργησε κάποιος άλλος ή κάτι άλλο. Αυτός που δημιουργεί τα πάντα, δημιουργεί πρώτα τον εαυτό του και μετά αυτός δημιουργεί τα άλλα, άλλως δε δημιουργεί τα πάντα και γενικά δεν υπάρχει, αλλά και δεν είναι θεός. Και ο χρόνος, ο χώρος, η βαρύτητας κ.α., που είναι υπαρκτές οντότητες, και δημιουργούν επιπτώσεις στα όντα, δημιουργούνται από το μηδέν και αυτόματα όπου δημιουργηθεί ύλη, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Κατά τρίτον ο Θεός δεν είναι υλικό ον, δηλαδή φυτό, ζώο ή πράγμα, για να λέμε ότι είναι κάτι που το γέννησε κάτι άλλο, όπως συμβαίνει σ' αυτά, αλλά είναι κάτι το άυλο και συνεπώς ως τέτοιο δημιουργείται από το μηδέν και από μόνο του, όπως συμβαίνει και με τη βαρύτητα, το χώρο, το χρόνο, τον έρωτα, την αγάπη κ.α.

Πιο απλά ο Θεός είναι κάτι όπως και η βαρύτητα, ο χρόνος, ο χώρος, ο ήχος κ.α., που από τη μια είναι και αυτά οντότητες υπαρκτές, όχι όμως υλικές και από την άλλη δημιουργούνται αυτόματα από το μηδέν. Ο χρόνος είναι η διάρκεια του βίου των όντων, έμβιων ή άβιων, και προ αυτού όπου βρεθούν όντα δημιουργείται χρόνος από το μηδέν και όπου δεν υπάρχουν όντα, δεν υπάρχει χρόνος. Ο χώρος είναι το μέρος όπου βρίσκονται όντα, άβια ή έμβια, άλλοτε περιφραγμένος, όπως οι αποθήκες, και άλλοτε απερίφρακτος, όπως είναι οι διάφορες χώρες της γης, άρα ο χώρος δημιουργείται από το μηδέν όπου υπάρχουν όντα ή γίνεται περίφραξη και ο χώρος δεν υπάρχει όπου δεν υπάρχουν όντα. Το φως δημιουργείται από το μηδέν ανάβοντας ένα κερί κ.α.

Και όπως ο χρόνος (= ο Θεός Κρόνος στην αρχαία μυθολογία) στη διάρκειά του φέρνει το θάνατο στα φυτά και στα ζώα, καθώς και τη φθορά ή αλλοίωση στα πράγματα, ενώ δεν είναι υλική οντότητα, έτσι και ο Θεός (= ο θεός Deus > Ζευς, το ζειν, σύμφωνα με την αρχαία μυθολογία) με την παρουσία του στα έμβια όντα, στα φυτά και στα ζώα, τους δίδει τη ζωή κ.α.

Φυσικά άλλο ύλη και άλλο Θεός. Δεν υπάρχει υπαρκτό ον, άβιο ή έμβιο, που να μην έχει ύλη (γη), αλλά και Θεό. Η ύλη χωρίς θεό δεν υπάρχει όπως δεν υπάρχει και Θεός χωρίς ύλη,. Η ύλη είναι το υλικό στοιχείο των όντων και ο Θεός είναι η δημιουργική ενέργεια, η ανώτερη δύναμη που έχει μέσα του το κάθε υλικό ον και που το δημιουργεί, αλλά και που το διεγείρει και καθοδηγεί σε όλες τις βιολογικές ή άλλως προγραμματισμένες εκ κατασκευής ενέργειες, όπως στο να ζει, να δημιουργεί άλλα όντα κ.α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2°

ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΚΟ

(Η ΠΙΣΤΗ, Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ)

1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ, Η ΠΙΣΤΗ, ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Α. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ

Πίστη, απ' όπου και: άπιστος, εύπιστος, δύσπιστος, έμπιστος κ.α., λέγεται η πεποίθηση ή άλλως η βεβαιότητα ενός ατόμου για την αλήθεια ενός ισχυρισμού, γεγονότος ή δυνατότητας, ανεξάρτητα αν μπορεί να δικαιολογηθεί ή όχι. Η ομαδική ή κοινή πίστη, δηλαδή οι κοινές πεποιθήσεις που μοιράζεται μια ομάδα πιστών ή ένα ευρύτερο σύνολο από πιστούς, λέγεται θρησκεία. Πίστη πιο απλά σημαίνει το τι πιστεύει κάποιος για κάτι, όπως π.χ. για το αν υπάρχει μετά θάνατο ζωή, αν ένας άνθρωπος είναι καλός ή όχι κ.α. Πιστός λέγεται αυτός που πιστεύει μια πίστη κάποιου ή είναι οπαδός μιας θρησκείας. Η λέξη «πίστη» , απ' όπου το ρήμα πιστεύω και το ουσιαστικό πιστής, παράγεται από το ρήμα το π(ε)ίθω, εξ ου και πίστη = η πεποίθηση, η πειθώ. Η θρησκευτική πίστη δημιουργείται έχοντας κάποιος υπόψη το τι έχουν πει θεόπνευστες ή σοφές προσωπικότητες, σχετικά με τα θεία και την ηθική, καθώς και τον τρόπο διαβίωσης, όπως π.χ. ο Ιησούς Χριστός στο Χριστιανισμό, ο οποίος κήρυττε «ό,τι μισείς να σου κάνουν, μην κάνεις σε άλλο», , «αγάπα τον πλησίον σου ως τον εαυτόν σου» (εννοείται για να σε αγαπά και αυτός το ίδιο), «όποιος έχει δυο χιτώνες να δίδει τον ένα σ' αυτόν που δεν έχει», κ.α. ώστε η κοινωμία να γίνει καλύτερη, Παράδεισος.

Τα άτομα με ίδια πίστη ή άλλως ίδιες θρησκευτικές πεποιθήσεις καλούνται πιστοί. Πιστοί π.χ. της Χριστιανικής Θρησκείας λέγονται αυτοί που πιστεύουν ότι υπάρχει Θεός και ότι αυτός δημιούργησε τον κόσμο, ότι θα γίνει ανάσταση νεκρών κ.λπ., καθώς λέει η εν λόγω θρησκεία, άσχετα αν μπορούν να το αποδείξουν ή όχι. Οι πιστοί διακρίνονται βασικά σε δυο βασικές κατηγορίες, τους ιερείς και τους λαϊκούς. Οι ιερείς είναι τα εκτελεστικά και ταυτόχρονα διοικητικά όργανα, καθώς και αυτά, που λαμβάνοντας υπόψη το τι ηθική απορρέει από τις διδαχές των ιδρυτών της θρησκείας, διδάσκουν-προτείνουν για το ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό κ.λπ., ήτοι τον ηθικό τρόπο ζωής των πιστών. Η πίστη σε μια θρησκεία εκδηλώνεται με συγκεκριμένα σήματα και συγκεκριμένες εκδηλώσεις, όπως ο σταυρός στους

Χριστιανούς, οι θείες λειτουργίας με τα ιερά μυστήρια γάμου, βάπτισης κ.λπ. στους χριστιανούς.

Εκκλησία λέγεται το ίδρυμα, η συνέλευση (τα μέλη, το σώμα, οι ιερείς και οι πιστοί), καθώς και το οίκημα (ο ιερός ναός) όπου συγκεντρώνονται οι πιστοί είτε για ιερές τελετουργίες είτε για λήψη αποφάσεων κ.α. Ο όρος «εκκλησία» (από το έκκληση, εκ +καλώ κ.λπ.) έχει παρθεί από την «Εκκλησία του Δήμου» της αρχαίας Αθήνας. Ιδρυτής της Χριστιανικής Ελληνικής εκκλησίας φέρεται ο Απόστολος Παύλος και η οποία μεριμνά για την τήρηση των δογμάτων της πίστεως, μελετά και αποφασίζει τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την πραγμάτωση της κατά Χριστόν ζωής του κλήρου και των πιστών, μεριμνά για την εκκλησιαστική τάξη και ευπρέπεια, καθώς επίσης για κάθε θέμα που αφορά τη θεία λειτουργία κ.ά.

Θρησκεία, απ' όπου και: θρησκευόμενος, θρησκευτικά κ.λπ., λέγεται το σύνολο των πεποιθήσεων ή αντιλήψεων που έχει ένας άνθρωπος ή ένας λαός για τα θεία, καθώς και την ηθική, τα οποία ρυθμίζουν την κοινωνική ζωή των ανθρώπων. Όλες οι θρησκείες, σύμφωνα με τη δική τους φιλοσοφία, δίδουν απαντήσεις στις μεγάλες απορίες του ανθρώπου για τη δημιουργία του σύμπαντος, για τον αν υπάρχει ή όχι Θεός, για τον αν υπάρχει ή όχι ψυχή κ.λπ., καθώς και στο ερώτημα για το πως πρέπει να είναι η ανθρώπινη συμπεριφορά απέναντι τόσο των θείων, όσο και των συνανθρώπων και την πολιτεία, ώστε να εξυπηρετεί την ειρηνική και ευχάριστη συμβίωση, να έχει νόημα η ζωή των ανθρώπων κ.λπ. και γενικά για μια καλύτερη, δικαιότερη και ειρηνική κοινωνία. Συνεπώς η κάθε θρησκεία **είναι** σύστημα συγκεκριμένων ηθών, συμπεριφορών, απόψεων και καθημερινών πρακτικών, που έχουν θεσπίσει μια κοινωνία προκειμένου να κανονίζει τον τρόπο ζωής των ανθρώπων της. Η θρησκεία επηρεάζει τα μέγιστα τον τρόπο ζωής, τον τρόπο διαβίωσης των ανθρώπων, γιατί ανάλογα με το τι πιστεύει κάποιος για τα θεία και την ηθική, ανάλογα θεωρεί κάτι καλό ή κακό ή ανάλογα συμπεριφέρεται, γιορτάζει, βαπτίζει, κηδεύει κ.λπ.. Οι θρησκείες βασίζονται σε συγκεκριμένες (θεόπνευστες ή σοφές) διδασκαλίες, όπως η διδασκαλία του Ιησού Χριστού στους Χριστιανούς, η διδασκαλία του Μωάμεθ στους μουσουλμάνους κ.α.

Η λέξη θρησκεία παράγεται από το ρήμα «θρησκεύω», το οποίο αρχικά σήμαινε τελώ ιερουργίες όπως αυτές που τελούν οι Θράϊκες ή ιωνικά Θρήϊκες > Θράκες ιερείς και ιέρειες, δηλαδή έντονες και περιεργες, σύμφωνα με τον Πλούταρχο. Συγκεκριμένα ο Πλούταρχος στο «Αλέξανδρος» (2-3) αναφέρει ότι οι γονείς του Μ. Αλέξανδρου, Φίλιππος και Ολυμπιάδα, ήταν μυημένοι στα ορφικά μυστήρια και στις οργιαστικές τελετές της Σαμοθράκης, όπως και όλες οι γυναίκες σε

εκείνα τα μέρη (= στα μέρη του Αίμου: Μακεδονία, Θράκη κ.λπ.) που επονομάζονταν Κλώδωνες και Μιμαλλόνες. Και επειδή οι εν λόγω γυναίκες τελούσαν οργιαστικές τελετές του Διονύσου που ήταν όμοιες με τις υπερβολικές και περίεργες ιερουργίες που τελούσαν οι Ηδωνίδες και οι Θρήσσαις της περιοχής του Αίμου, βρήκε το ρήμα «θρησκεύω» που σημαίνει ότι τελώ με υπερβολικό και περίεργο τρόπο ιερουργίες (τελούσαν ιερά μυστήρια με φίδια που εξέπλητταν τους άνδρες κ.α.):

<<Σχετικά με αυτά υπάρχει και μια άλλη εκδοχή, ότι όλες οι γυναίκες σε εκείνα τα μέρη ήταν μνημένες στα Ορφικά και στις οργιαστικές τελετές του Διονύσου (« ως πάσαι μεν αι τηδε γυναίκες ένοχοι τοις Όρφικοις ούσαι και τοις περι τον Διόνυσον οργιασμοίς») από τα πολύ παλαιά χρόνια, που επονομάζονταν Κλώδωνες και Μιμαλλόνες, και ότι κάνουν πολλά όμοια με τις Ηδωνίδες και τις Θρήσσαις της περιοχής του Αίμου. Από αυτές φαίνεται πως προήλθε η λέξη «θρησκεύω» κατά τον εορτασμό υπερβολικών και περίεργων ιερουργιών («αφ' ων δοκεί και το θρησκεύειν όνομα ταις κατακόροις γενέσθαι και περιέργοις ιερουργίαις»)>> (Πλούταρχος, «Αλέξανδρος» 2-7)

Β. ΟΙ ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΥΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Οι Θρησκείες διακρίνονται σε μονοθεϊστικές και πολυθεϊστικές. Μονοθεϊστικές λέγονται αυτές που αναγνωρίζουν-λατρεύουν μόνο ένα θεό και πολυθεϊστικές αυτές που αναγνωρίζουν-λατρεύουν πολλούς θεούς.

Αρχικά οι άνθρωποι σε όλο τον αρχαίο γνωστό κόσμο (στην αρχαία Αίγυπτο, στην αρχαία Ελλάδα κ.α.), καθώς μας πληροφορούν οι αρχαίοι συγγραφείς Ηρόδοτος, Διόδωρος Σικελιώτης κ.α., δεν πίστευαν μόνο σε ένα θεό, αλλά σε πάρα πολλούς. Για παράδειγμα στην αρχαία Ελλάδα, σύμφωνα με τη «Θεογονία» του Ησιόδου, πίστευαν σε άγνωστο αριθμό θεών, οι κυριότεροι των οποίων ήταν 12: ο Δίας, η Ήρα, ο Απόλλωνας, ο Άρης κ.λπ., δηλαδή όσοι και οι 12 μήνες: Ιανουάριος, Φεβρουάριος κ.λπ., επειδή αρχικά οι αρχαίοι σε κάθε μήνα είχαν δώσει και από ένα θεό. Ακολουθώς σε κάθε θεό ανατέθηκε και από μια ασχολία, όπως ο Ποσειδώνας = ο θεός της Θάλασσας, η Δήμητρα = η θεά της γεωργίας κ.λπ.. (Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο: "Η αρχαία Ελληνική Θρησκεία και η μυθολογία της", του Α.Γ. Κρασανάκη)

Πρώτος που μιλά για ένα θεό ήταν ο Μωυσής στο έργο του «Γένεσις», ο οποίος φέρεται ότι έζησε κάπου το 1393 - 1273 π.Χ. , όμως αυτό δεν είναι εξακριβωμένο.

Ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος, ο οποίος έζησε 570-480 χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού, είναι ο πρώτος από τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους που είπε ξεκάθαρα ότι δεν ισχύει η

πολυθεϊστική τους θρησκεία, γιατί ο Θεός είναι ένας και ασώματος και όχι ανθρωπόμορφος, όπως ήταν οι μέχρι τότε ελληνικοί θεοί: «

Εις Θεός, εν τε θεοίσι και ανθρώποισι μέγιστος ούτε δέμας θνητοίσι όμοιος ουδέ νόημα». Κλέμένς Alex., Stromata V, 109: Ξενοφάνης ό Κολοφώνιος διδάσκων ότι εις και ασώματος ό Θεός περιφέρει (cfr. Α 30): εις Θεός, εν τε θεοίσι και ανθρώποισι μέγιστος ούτε δέμας θνητοίσι όμοιος ουδέ νόημα..».

Γ. ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ - ΤΑ ΣΧΙΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥΣ

Λόγω των ανθρώπινων συμφερόντων και των φιλοδοξιών, δυστυχώς, όλοι οι λαοί δεν έχουν ίδια πίστη για τα θεία και την ηθική και προ αυτού έχουν δημιουργηθεί πάρα πολλές θρησκείες, αιρέσεις και σχίσματα, με συνέπεια, όταν περιπλέκονται στη διαμάχη και εθνικιστικά και οικονομικά συμφέροντα, να γίνονται, δυστυχώς και ανεπίτρεπτα, και εγκληματικοί πόλεμοι, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Η λέξη αίρεση σημαίνει η απόσχιση και συνάμα διαφοροποίηση στα ψηφισμένα ή συμφωνημένα κ.λπ., εδώ από το πρωταρχικό-μητρικό δόγμα μιας θρησκείας. Αιρετικός γενικά λέγεται όποιος αμφισβητεί κάτι που πριν πίστευε ή είχε επιλέξει κ.λπ., εδώ τη θρησκεία. Η λέξη αίρεση παράγεται από το «άρω > αίρω» = σηκώνω κάτι («και ειπεν ο Ιησούς... άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει», Κατά Ιωαννην, Ε 8), σύνθετα αναιρώ, αφαιρώ... συγγενές του αιρέω -ώ = εκλέγω, ψηφίζω κ.λπ., αίρεση = η (αφ)αίρεση, (δι)αίρεση, (αν)αίρεση κ.α.

Η λέξη σχίσμα (από το ρήμα σχίζω) σημαίνει απλά το σχίσιμο στα δυο, ήτοι τη διαίρεση ή διάσπαση σε μια οργάνωση ή φιλία λη ομάδα κ.λπ.. Σχισματικός είναι αυτός που είτε δημιουργεί ή υποκινεί το σχίσμα σε μια ομάδα είτε είναι μέλος μιας αποσχισμένης ομάδας. Το σχίσμα διαφέρει από την αποστασία διότι ο σχισματικός εξακολουθεί να είναι Χριστιανός. Διαφοροποιείται κι από την αίρεση επειδή ο σχισματικός δεν αναγνωρίζει την υπάρχουσα εκκλησιαστική διοίκηση και δημιουργεί νέα (σχίσμα διοικήσεως).

Η ανθρώπινη ιστορία βρίθει αιρετικών ιδεών και απόψεων, που λειτούργησαν ως κινητήριος μοχλός άλλοτε καλών εξελικτικών διαδικασιών και άλλοτε κακών, δηλαδή αποδείχθηκαν είτε καταστροφικές είτε ότι έγιναν για να ικανοποιηθούν κάποιες προσωπικές θρησκευτικές φιλοδοξίες ή κάποια οικονομικά συμφέροντα. Αιρετικός θεωρήθηκε ο Σωκράτης, γιατί αμφισβήτησε τις παραδεδομένες αξίες της εποχής του. Αιρετικοί θεωρήθηκαν και πολλοί επιστήμονες, επειδή αμφισβήτησαν τις παραδεδομένες επιστημονικές αξίες της εποχής τους (Γαλιλαίος). Επίσης αιρετικοί υπήρξαν αρχικά και ο Ιησούς και ο Μωάμεθ κ.α. επειδή αμφισβήτησαν το status της εποχής τους,

παραδίδοντας στην ανθρωπότητα νέες πίστεις. Οι νέες αυτές αλήθειες διαμόρφωσαν διαφορετικές καθιερωμένες αξίες γύρω από τις οποίες χτίστηκε κομμάτι-κομμάτι το διανοητικό και πρακτικό πλαίσιο του ανθρώπινου πολιτισμού.

Μελετώντας ειδικά και σε βάθος τις (θρησκευτικές) αιρέσεις, καθώς και τα χριστιανικά δογματικά «σχίσματα» μεταξύ ορθόδοξων, καθολικών και διαμαρτυρομένων, όπως βέβαια και τα αντίστοιχα άλλων θρησκειών, π.χ. σιίτες και σουνίτες στο Ισλάμ (σχετικά βλέπε πιο κάτω «οι Μεγαλύτερες θρησκείες»), βλέπουμε ότι τα αίτια τους δεν ήταν κατά βάση δογματικά (= οι απόψεις περί των θείων), αλλά «κοσμικά», απλά επινοήθηκαν και κάποια μικρά δογματικά ως πρόσχημα. Τα αίτια αυτά αφενός σχετίζονταν με τον αγώνα για κυριαρχία πάνω σε εδάφη, πόρους και λαούς και αφετέρου συνοδεύτηκαν και από αιματηρούς κατακτητικούς πολέμους, από εξεγέρσεις και εμφυλίου. Πιο απλά, τα εν λόγω σχίσματα έγιναν για οικονομικούς - εθνικιστικούς λόγους, καθώς και για τη δόξα των αρχόντων («Το χρήμα πολύ έμισαν, τη δόξα ουδείς»), ήτοι το ποιος και που θα άρχει. Για παράδειγμα το σχίσμα μεταξύ της Δυτικής (Καθολικών Χριστιανών) και Ανατολικής (Ορθόδοξων Χριστιανών) εκκλησίας έγινε, γιατί η δυτική ιεραρχία ήθελε έδρα της όλης εκκλησίας τη Ρώμη και αρχιερέα τον Πάπα της, ενώ η ανατολική την Κωνσταντινούπολη και αρχιερέα το Μητροπολίτη της.

2. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

A. Η ΛΑΤΡΕΙΑ

Λάτρης, απ' όπου λατρεύω, λατρεία κ.λπ., σύμφωνα με το αρχαίο λεξικό του Ησύχιου, σημαίνει ο εθελοντής, ο άμισθος δούλος ή υπηρέτης, άρα λατρεία = η άμισθη, η εθελοντική υπηρεσία προς το Θεό, η οποία συνήθως προσφέρεται εντός του ναού ή άλλους ιερούς χώρους. Είμαι λάτρης του θεού, της τάδε κυρίας κ.λπ. = είμαι άμισθος δούλος του Θεού, της τάδε κυρίας κ.λπ.. Λέει συγκεκριμένα το Λεξικό Ησύχιου: «λατρεία = η δουλεία, λατρεύει (Solon el. 13.48) = ελεύθερος ων δουλεύειν .λατρεύω (Eur. I. T. 1115) = σέβω, δουλεύω, λάτριες = οι δούλοι, λάτριον = μίσθιον, λάτρις (Eur.) = μισθουργός, λειτουργός ή μίσθιος εργάτης, θεραπαίνη, παιδίσκη υπηρετούσα ή δούλη». Η λέξη «λάτρα», που σχετίζεται με τη φροντίδα του νοικοκυριού, μέχρι σήμερα διατηρεί τη χρήση της άμισθης υπηρεσίας. Σήμερα το ρήμα λατρεύω σημαίνει τελώ πράξεις σε κάποιον, Θεό ή άνθρωπο, όχι με μισθό, αλλά ως απόδοσης θαυμασμού ή τιμής ή αφοσίωσης.

Η θρησκεία, σύμφωνα με τους θεολόγους, πέραν των άλλων, είναι σύνολο γνωστών λατρευτικών πράξεων (corpus) και δοξασιών

(animus) αναφερόμενων στην υπόσταση του θείου». Η λατρεία (corpus) αποτελεί μορφή ανθρώπινης συμπεριφοράς, σύνολο μερικότερων ενεργειών του ανθρώπου, οι οποίες κατά την αντίληψη του ενεργούντος και σύμφωνα με το δόγμα, στο οποίο πιστεύει, εκδηλώνουν την πίστη του προς το θείο.

Ο Θεός δεν έπλασε τον άνθρωπο με σκοπό να τον λατρεύει, ήτοι να τον ευχαριστεί, υμνεί κ.λπ. γι αυτό. Ο Θεός δεν έχει καμία τέτοια ανάγκη. Απλά, αν σκεφτούμε ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και ομοίωση», δηλαδή να είναι ένας μικρός Θεός, κάτι που δε συνέβη με κανένα άλλο από τα άλλα δημιουργήματά του (= τα φυτά, τα ζώα, τα πτηνά κ.λπ.), άρα η ηθική και η λογική λέει ότι ο άνθρωπος γι αυτό πρέπει να τον ευχαριστεί και να τον ευγνωμονεί γι αυτό το δώρο και όχι να τον βρίζει, όπως κάνουν πολλοί στις κακοτυχίες τους.

Το ότι υπάρχει ένας συγκεκριμένος άνθρωπος αίτιος γι αυτό είναι σαφώς καταρχήν οι γονείς του και κατά δεύτερον οι γονείς των γονέων του και πάνω απ όλα η φύση αυτό που λέμε Θεό, αφού χωρίς τη φύση, χωρίς την πνοή και την τροφή του Θεού κ.λπ., ο άνθρωπος δε ζει πάνω από ένα λεπτό, οπότε το θεό πρέπει και να τον προσέχουμε και να τον αγαπάμε, όπως τους γονείς μας.

B. Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ

Ειδωλολατρία λέγεται το να λατρεύει κάποιος ως Θεό ή ως Θεούς κάποιο ή κάποια από τα είδωλα. Είδωλο λέγεται η εικόνα ανθρώπου, ζώου ή πράγματος σε καθρέπτη ή από αντικατοπτρισμό στη θάλασσα κ.λπ., καθώς και οι αστερισμοί (τα ζώδια) στον ουρανό, επειδή μοιάζουν με αντικατοπτρισμό ζώου ή ανθρώπου: <<Αστάρτη : 'Εστιν ειδώλου όνομα" λέγεται δε άπο μεταφοράς του άστρου" αστήρ γαρ εστιν εν τω ουρανω, άφ' ου και το ειδωλον καλείται, ανάπλασμα 'έχον του άστρου" λοιπόν πάρα το άστρον, αστράτη, και εν υπερβιβασμω Αστάρτη>>.

Είδωλα, σύμφωνα με μια από τις δέκα εντολές που υπαγορεύτηκαν στο Μωυσή από το Θεό στο όρος Σινά, λέγονται οι θεοί στις πολυθεϊστικές θρησκείες, γιατί ήσαν θεοποιήσεις στοιχείων ης φύσης, καθώς και κάθε είδους φυσικό (αστερισμός = τα ζώδια) ή έντεχνο ομοίωμα (άγαλμα, ξόανο κ.λπ.) που λατρεύεται ως Θεός, η λατρεία των οποίων απαγορεύεται στο χριστιανισμό: «Και ελάλησε Κύριος πάντας τους λόγους τούτους λέγων: εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγόν σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού: .ου ποιήσεις σεαυτω είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανω άνω και όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης. ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς...» (Έξοδος Κ',2—17 και Δευτερονόμιον Ε',6—21)

Ομοίως στην «Αποκάλυψη» του Ιωάννη (9,20) είδωλα λέγονται τα χρυσά ή αργυρά ή ξύλινα αγάλματα των δαιμόνων: «και οι λοιποί των ανθρώπων, οι ουκ απεκτάνθησαν εν ταις πληγαίς ταύταις, ου μετενόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ινα μη προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια και τα είδωλα τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ακούειν οὔτε περιπατεῖν (Αποκάλυψη 9,20)

Ο προφήτης Δανιήλ στο «Βήλ και Δράκων» (13.1-21) αναφέρει: <<οι Βαβυλώνιοι είχαν ένα είδωλο (άγαλμα στο βασιλιά Βηλ), το οποίον ονομαζόταν Βηλ και στο οποίο κάθε ημέρα πρόσφεραν δώδεκα αρτάβαι σημιγδάλι, τεσσαράκοντα πρόβατα και εξ μετρητές οίνου (...και ην είδωλον τοις Βαβυλωνίοις, ω όνομα Βηλ, και εδαπανώντο εις αυτόν εκάστης ημέρας σεμιδάλεως αρτάβαι δώδεκα και πρόβατα τεσσαράκοντα και οίνου μετρηται έξ...>>. Ο ίδιος ο βασιλέας σεβόταν αυτό και πήγαινε κάθε ημέρα και το προσκυνούσε. Ο Δανιήλ όμως προσκυνούσε το ιδικό του Θεόν, τον αληθινόν. Ο βασιλεύς ερώτησε το Δανιήλ· "γιατί δεν προσκυνάς τον Βηλ;" Εκείνος του απάντησε· "διότι εγώ δεν αποδίδω σεβασμό και λατρεία σε είδωλα, κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων, αλλά προς τον αιωνίως ζώντα Θεό, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και την γη και είναι κύριος επί πάσης ζωής". Είπε πάλιν προς αυτόν ο βασιλεύς· "συ δηλαδή δεν πιστεύεις ότι ο Βηλ, είναι ζων θεός; ή δεν βλέπεις πόσα τρώγει και πίνει κάθε ημέραν;" Ο Δανιήλ γελάσας απάντησε· "μη πλανάσαι, βασιλεύ, διότι αυτός από μέσα μεν είναι λάσπη, απέξω δε χαλκός. Ούτε έφαγε ούτε έπινε ποτέ τίποτε". Οργισθείς ο βασιλεύς κάλεσε τους ιερείς του και είπε προς αυτούς· "εάν δεν μου πήτε, ποιος είναι εκείνος ο οποίος κατατρώγει όλα, όσα διατίθενται δια τον Βηλ, θα θανατωθήτε. Εάν όμως μου αποδείξετε, ότι ο Βηλ τα τρώγει, τότε θα θανατωθεί ο Δανιήλ, διότι εβλασφήμησεν εναντίον του Βηλ". Απάντησε δε ο Δανιήλ στον βασιλέα· "ας γίνη όπως είπες". Οι ιερείς του Βηλ ήσαν εβδομήκοντα εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά των. Ήλθε ο βασιλεύς μαζί με το Δανιήλ στο ναό του Βηλ. Είπαν δε οι ιερείς του Βηλ· «ημείς σπεύδομεν να βγούμε έξω, συ δε, βασιλεύ, διάταξε και αυτοπροσώπως να επιστατήσης, να παραθέσουν τα φαγητά και να βάλουν εις τα δοχεία τον οίνον. Κλείσε δε την θύραν και σφράγισέ την με το δακτυλίδι σου. Όταν δε έλθης το πρωί και δεν εύρης όλα αυτά φαγωμένα από τον Βηλ, τότε ημείς να θανατωθώμεν, άλλως θα θανατωθή ο Δανιήλ, ο οποίος διατυπώνει συκοφαντίας εναντίον μας». Οι ιερείς δεν ελογάριαζαν καθόλου όλα αυτά τα μέτρα ασφαλείας, διότι είχαν ανορύξει κάτω από την τράπεζαν μίαν μυστικήν είσοδον και δι' αυτής εισήρχοντο πάντοτε και έτρωγαν τα παρατιθέμενα φαγητά. Όταν, λοιπόν, οι ιερείς βγήκαν έξω, ο βασιλεύς διέταξε και παρέθεσαν επί παρουσία του τα φαγητά τα προοριζόμενα δια τον Βηλ. Τότε ο Δανιήλ διέταξε στους υπηρέτες και έφεραν στάκτη, με την οποίαν και

έστρωσαν όλο το δάπεδο του ναού ενώπιον του βασιλέως μόνον. Εξήλθαν, έκλεισαν την θύρα και την εσφράγισαν με το δακτυλίδι του βασιλέως και έφυγαν. Οι ιερείς ήλθαν τη νύκτα, όπως συνήθιζαν, μαζί με αυτούς αι γυναίκες και τα παιδιά των, έφαγαν και ήπιαν όλα. Ο βασιλεύς σηκώθηκε λίαν πρωί και μαζί του ο Δανιήλ. Όταν έφθασαν στο ναό είπε ο βασιλεύς στο Δανιήλ· “Δανιήλ, είναι άθικτοι αι σφραγίδες;” Ο Δανιήλ απάντησε· “ναι, βασιλεύ, είναι άθικτοι”. Όταν άνοιξε η θύρα, ο βασιλεύς έστρεψε τα βλέμματα του προς την τράπεζα και κραύγασε με φωνή μεγάλη· “μέγας είσαι, Βηλ, και καμία δολιότης δεν υπάρχει εις σέ”! Ο Δανιήλ γέλασε, συνεκράτησε τον βασιλέα να μη εισέλθει μέσα στο ναό και είπε· “παρατήρησε, λοιπόν, κάτω στο έδαφος και μάθε, τίνος είναι αυτά τα ίχνη”. Ο βασιλεύς απάντησε· “βλέπω πατήματα ανδρών και γυναικών και παιδιών”. και οργισθείς ό βασιλεύς τότε συνέλαβε τους ιερείς και τας γυναίκας και τὰ τέκνα αυτών, και έδειξαν αυτώ τας κρυπτάς θύρας, δι’ ων εισεπορεύοντο και εδανάνων τα επί της τραπέζης>>. (Δανιήλ «Βηλ και Δράκων 13, 1-2121)

Γ. ΕΙΔΗ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΕΙΑΣ: ΠΟΛΥΘΕΙΑ, ΦΕΤΙΣΜΟΣ, ΖΩΔΙΑ Κ.ΛΠ.

Κατά τους χριστιανούς κύριες μορφές ειδωλολατρίας είναι ο φετιχισμός (σ’ αυτόν υπάγονται και η λατρεία των ζωδίων) και η κάθε πολυθεία, όπως η αρχαία Ελληνική, γιατί: α) Οι οπαδοί του φετιχισμού φαντάζονται ότι μέσα σε πολλά αντικείμενα υπάρχει θεϊκή ή και μαγική δύναμη, όπως στις καλούμενες και πολύτιμες πέτρες, στα βότανα, στα λείψανα-κόκαλα κάποιων ανθρώπων κ.α., β) Οι οπαδοί τόσο της αρχικής αρχαίας αιγυπτιακής, όσο και της αρχαίας ελληνικής πολυθείας είχαν κάνει προσωποποίηση-θεοποίηση των κύριων συστατικών της φύσης, των φυσικών δυνάμεων: Όσιρις (= ο ήλιος), Ίσιδα (= η σελήνη) κ.λπ., Γαία (= η γη), Ουρανού (ουράνιος θόλος + αστέρια), Κρόνος (= ο χρόνος) κ.λπ. , άρα κατ ουσία, σύμφωνα με τους χριστιανούς, πίστευαν στα δημιουργήματα ή στα κύρια συστατικά του θεού και όχι σ’ αυτόν τούτο το θεό.

Ο Πλούταρχος στο «Περι αρεσκόντων τοις Φιλοσόφοις» (Α΄) αποκαλεί είδωλα τους αστερισμούς ή άλλως ζώδια (= εικόνες ζώων που καθρεπτίζονται στον ουρανό) και ονομάζονται : κριός, λέων, αιγόκερως, καρκίνος κ.λπ., που κατά τη χριστιανική θρησκεία είναι ειδωλολατρία η λατρεία τους:

«. (879e) Και εκ του μεγέθους καλός· πάντων γαρ των ομογενών το υπερέχον καλόν ως ζώνον και δένδρον. Επιτελεί το κάλλος του κόσμου και ταύτα τα φαινόμενα· ό μεν γαρ λοξός κύκλος εν ουρανώ διαφόροις ειδώλοις πεποικιλται· « Τω δ’ ένι καρκίνος έστί, λέων δ’ έπί τω, μετά δ’ αυτόν παρθένος, ή δ’ επί οί χηλαί και επ’ αυτώ σκορπίος αυτός τοξευτής τε και αιγόκερως, έπί δ’ αιγοκρήνι ύδροχόος· δύο δ’ αυτόν επ’ ιχθύες αστερόεντες· τους δε μετά κριός, ταύρος δ’ έπί τω δίδυμοί τε. » (879f) Μυρία δ’ άλλα καθ’ όμοίας του κόσμου

περικλάσεις πεποιήκεν· όθεν και Ευριπίδης φησί « Τό τ' άστερωπών ουρανού σέλας, χρόνου καλόν ποίκιλμα, τέκτονος σοφού. » (Πλούταρχος «Περί αρεσκόντων» Α)

3. Ο ΡΟΛΟΣ, ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Α. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η θρησκεία είναι ουσιώδης παράγοντας της δομής της λειτουργίας μιας κοινωνίας, γιατί εκείνη είναι που κανονίζει τον τρόπο σκέψης - ενέργειας στη ζωή των ανθρώπων. Αλλιώς συμπεριφέρεται κάποιος που πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και αλλιώς εκείνος που πιστεύει ότι δεν υπάρχει Θεός. Η πίστη στο Θεό συμβάλει στην ευσέβεια, αφού θεωρείται ότι παρακολουθεί αοράτως τη ζωή των ανθρώπων και τιμωρεί τους ασεβείς, βοηθά τους αδύνατους κ.α.

Β. Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΜΑΣ ΦΥΛΑΞΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Στην πράξη σήμερα η κάθε θρησκεία είναι το σύνολο των πεποιθήσεων του κάθε κατεστημένου των λαών για τα διαφορά θέματα που απασχολούν – προβληματίζουν τους ανθρώπους, ήτοι για τα θεία, για τα ήθη και έθιμα, για τα τοπικά συμφέροντα κ.α. , άσχετα με το αν είναι σωστά ή όχι. Το σωστό εδώ το κανονίζει κατά πολύ το συμφέρον του κατεστημένου και όχι η πραγματική ηθική ή το γενικό συμφέρον.

Προ αυτού, όταν συγκρούονται τα οικονομικά συμφέροντα δύο ή περισσοτέρων λαών, προσευχόμαστε ο Θεός να μας σώσει από τις θρησκείες, γιατί στην περίπτωση αυτή η κάθε μια από αυτές από τη μια φανατίζει τους πιστούς της σε βάρος της άλλης και από την άλλη συγχωράει τους πιστούς της για όλα τα εγκλήματα που θα κάνουν χωρίς να εξετάζει αν αυτό είναι ηθικά ορθό και σύμφωνα όχι μόνο με το ατομικό, αλλά και το γενικό καλό.

Η ηθική είναι κάτι το σχετικό, αφού και π.χ. η δολοφονία κάποιου για οποιοδήποτε λόγο θεωρείται καλό ή τουλάχιστον άνευ ενδιαφέροντος από τους προσωπικούς του εχθρούς, καθώς και από τους εχθρούς της θρησκείας του και αντίθετα κάτι πολύ κακό, κάτι που ενδιαφέρει πάρα πολύ την οικογένειά του, καθώς και τους πιστούς της θρησκείας του. Ομοίως η σκλαβιά των άπιστων (γκισούρηδων) είναι κάτι που θεωρείται καλό για τη θρησκεία π.χ. των μουσουλμάνων, γιατί έτσι οι άπιστοι αυτοί θα αναγκαστούν να αλλάξουν την πίστη τους (όμως η αλήθεια είναι ότι η σκλαβιά γίνεται, για να κάνουν δούλους τους αλλόθρησκους) και αντίθετα κάτι πολύ κακό για τους αλλόθρησκους υπόδουλους. Προ αυτού οι θρησκείες το

εκμεταλλεύονται και δημιουργούν πειθήνια όργανα που δε διστάζουν να κάνουν το κάθε τι ακόμη και αν δεν είναι πράγματι καλό.

Γ. ΘΕΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟ, ΑΛΛΑ Η ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΟΛΩΝ

Ενώ οι Διοικήσεις όλων των θρησκειών ευαγγελίζονται την αγάπη και την καλοσύνη του Θεού, οι ίδιες συνάμα διασπείρουν το φόβο δήθεν εκ μέρους της υπερφυσικής δύναμης το μίσος προς τις άλλες θρησκείες, και αυτό προκειμένου η μια να αφανίσει προς όφελος της την άλλη, με επακόλουθο κατά καιρούς την πρόκληση εμμέσως ή αμέσως μεγάλων πολέμων. Κατά βάση όλοι οι πόλεμοι κρύβουν και θρησκευτικό φανατισμό, αφού οι ομόθρησκοι διαμάχονται λιγότερο μεταξύ τους.

Σαφώς οι θρησκείες είναι αναγκαίες, γιατί είναι βασικά στοιχεία της κοινωνίας και τα οποία συμβάλουν στην ευσέβεια και στη δικαιοσύνη, δίδουν λύσεις σε πολλά πνευματικά και ηθικά ζητήματα κ.α., όμως και από την άλλη είναι γεγονός ότι οι πολλές θρησκείες έχουν χωρίσει τον κόσμο σε ομάδες, οι οποίες, όταν δηλητηριάζονται από επιτήδεια ψεύδη που λέγονται για πολιτικά και εθνικιστικά συμφέροντα, γίνονται με την έγκριση και την ευλογία των θρησκειών πολύ μεγάλα εγκλήματα από τους φανατικούς τους.

Στις 21/4/2019, δηλαδή την ώρα που γράφονται οι σελίδες του παρόντος βιβλίου, οι ειδήσεις στα τηλεοπτικά κανάλια αναφέρουν τα εξής βάρβαρα και συνεπώς απαράδεκτα για θρησκείες: «Τεράστια τραγωδία στη Σρι Λάνκα με εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες, από τις πολλαπλές επιθέσεις με εκρήξεις ανήμερα του Πάσχα (21/4/2019) σε ξενοδοχεία και εκκλησίες, με τουλάχιστον 310 νεκρούς και 450 τραυματίες. Αν και καμία οργάνωση δεν έχει αναλάβει ακόμα την ευθύνη, οι Αρχές κατονομάζουν έναν ισλαμιστή ο οποίος φέρεται να βρίσκεται μεταξύ των καμικάζι αυτοκτονίας. Πρόκειται για το Ζαχράν Χασίμ, ο οποίος σε βίντεο που δόθηκε στη δημοσιότητα εξαπολύει απειλές κατά των «απίστων», όπως τους αποκαλεί. Διάφορα ΜΜΕ, όπως η Jerusalem Post, δημοσίευσε την εικόνα αλλά και το όνομά του και του προσδίδουν το ρόλο του βομβιστή αυτοκτονίας αλλά και του «εγκεφάλου» της επίθεσης στο ξενοδοχείο Shangri La....Στη Σρι Λάνκα, επί 21 εκατ. κατοίκων, οι χριστιανοί ανέρχονται σε 1,2 εκατ., που αντιπροσώπευαν στο 7% του πληθυσμού. Το 70% της χώρας ασπάζεται το Βουδισμό, το 12% τον Ινδουισμό και το 10% είναι Μουσουλμάνοι...».

Οι πραγματικά θρησκευόμενοι και ιδιαίτερος οι άνθρωποι των γραμμάτων και τεχνών, καθώς και ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.) πρέπει να επέμβουν, ώστε να δοθεί τέλος σ' αυτό το

βαρβαρισμό, καλώντας τις θρησκείες σε συμφιλίωση, σε αδελφοσύνη. Οι θρησκείες καθήκον έχουν να κάνουν τον κόσμο καλύτερο, ευσεβή και όχι φανατικές εγκληματικές οργανώσεις.

Επί τέλους και οι θρησκείες πρέπει άμεσα να καταλάβουν ότι όπως τα διάφορα κράτη έχουν κάνει τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, όπως οι γιατροί έχουν κάνει τα Σωματεία και την Ομοσπονδία τους, όπως οι υπάλληλοι των υπουργείων έχουν κάνει τα Σωματεία και την Ομοσπονδία τους κ.λπ. έτσι πρέπει να κάνουν και οι θρησκείες δηλαδή πρέπει να κάνουν ένα σωματείο, ένα Οργανισμό, ένα συλλογικό όργανο όπου θα συζητούνται σοβαρά θρησκευτικά θέματα, όπως αυτά υπέρ της ειρήνης και αδελφοσύνης κ.λπ. και κατά του φανατισμού της μισαλλοδοξίας κ.λπ..

Ο σκοπός των ιερών δεν είναι η ανάδειξη τους στην ιεραρχία ή το να κάνουν τη θρησκεία τους παγκόσμια, ώστε όλος κόσμος να τους προσκυνά και να τους υπηρετεί, αλλά να φροντίζουν για τη σύνδεση όλων των θρησκειών με την παιδεία και πολιτισμό με την ταυτόχρονη προαγωγή δράσεων κατά του φανατισμού και της μισαλλοδοξίας και υπέρ των διαθρησκευτικών σχέσεων και διαλόγου προς όφελος της θρησκευτικής ειρήνης και της κοινωνικής συνοχής.

Ομοίως οι ιερείς όλων των θρησκειών πρέπει να καταλάβουν ότι ο οι πολλές θρησκείες ή η διάσπασή τους βοηθά όχι το Θεό, όχι το δίκαιο, όχι τον απλό κόσμο, αλλά την πλεονεξία και τη ματαιοδοξία των πολιτικών και θρησκευτικών ηγετών, καθώς και αυτών των τοπικών συμφερόντων, που θέλουν να κάνουν δούλους τους άλλους ανθρώπους.

Η κάθε θρησκεία και όχι μόνο η πολιτεία οφείλει να καλλιεργεί ένα θετικό κλίμα αποδοχής της διαφορετικότητας, προκειμένου να περιορίζονται οι εντάσεις που προκύπτουν από την αδυναμία ορισμένων πολιτών να σεβαστούν τις θρησκευτικές ή άλλες ιδιαιτερότητες των άλλων χωρών. Η έμφαση θα πρέπει να δίνεται στην εύρεση των σημείων επαφής και όχι στα στοιχεία εκείνα που διαφοροποιούν τις επιμέρους εθνότητες και θρησκείες.

Η έρευνα δείχνει, όπως θα δούμε πιο κάτω (βλέπε «Οι μεγαλύτερες θρησκείες»), ότι όλες οι σημερινές θρησκείες κατά βάση είναι ίδιες, αφού όλες πιστεύουν στον αυτό Θεό και απλώς άλλοι λένε ότι ο Χριστός είναι γιος του Θεού και άλλοι όχι ή ότι ο Θεός είναι τρισδιάστατος (πατήρ, υιός και Άγιο Πνεύμα) και άλλοι όχι κ.λπ. Οι βασικές διαφορές τους είναι στα σημεία εκείνα που έχουν να κάνουν στο που θα βρίσκεται η έδρα της θρησκείας (π.χ. στη Ρώμη ή Κωνσταντινούπολη ή Μέκκα) και ποιος θα είναι εκείνος που θα την κυβερνά, άρα και ποιοι θα εκμεταλλεύονται τα οικονομικά οφέλη που δημιουργεί η οργάνωση-εκμετάλλευσή της ή κοινώς το «παγκάρι».

«..Αναγνωρίζουμε πως υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στις θρησκείες, αλλά ας αναγνωρίσουμε ότι μπορούμε να διδαχθούμε από αυτές αντί να τις επικρίνουμε. Ας μας διδάξει εκείνο που μπορεί ο Χριστιανός, αλλά ας μην αρνηθεί να διδαχθεί από το Μουσουλμάνο αδελφό του, ή τον αδελφό κάποιας άλλης θρησκείας. Διότι ο καθένας από αυτούς έχει κάτι να διδάξει και κάτι να διδαχθεί...Όλες οι μεγάλες αλήθειες των θρησκειών είναι κοινή περιουσία, και δεν ανήκουν αποκλειστικά σε καμιά από αυτές. Για το λόγο αυτό, δεν κερδίζουμε τίποτε ακόμα και αν αλλάξουμε από τη μια θρησκεία στην άλλη, αλλά ούτε χρειάζεται να ερευνησει κάποιος όλο το πεδίο των θρησκειών του κόσμου, προκειμένου να ανακαλύψει τα ύδατα της Αλήθειας. Σκύψτε πάνω στη δική σας θρησκεία και σκάψτε βαθιά, και πιο βαθιά ακόμη σ' αυτήν, έως ότου βρείτε την πηγή των υδάτων της ζωής να ορμούν προς εσάς με αγνότητα και πληρότητα...» (Α. Μπέζαντ – Η Αδελφότητα των Θρησκειών)

Η πίστη στο Θεό, όπως είδαμε πιο πριν, κανονικά συμβάλει θετικά στον τρόπο διαβίωσης του ανθρώπου, καθώς για μια καλύτερη κοινωνία, ωστόσο, επειδή η πίστη, άρα και η θρησκεία δεν είναι κάτι που είναι ίδιο σε όλα τα σημεία σε όλους τους ανθρώπους και προ αυτού έχουν δημιουργηθεί πάρα πολλές θρησκείες ή αιρέσεις, οι οποίες, μπρος στα συμφέροντα και τις φιλοδοξίες των πιστών τους, έρχονται πολλές φορές σε αντίθεση με αυτά των άλλων θρησκειών και προ αυτού η μία θρησκεία θέλει να αφανίσει την άλλη, καθώς και όσους την πιστεύουν, ώστε αυτή και οι πιστοί της να ελέγχουν οικονομικά και διοικητικά το χώρο ή κοινώς να κάνουν σκλάβους τους άλλους.

Η διάσπαση π.χ. μεταξύ των καθολικών και των ορθόδοξων χριστιανών επήλθε, επειδή η Ρώμη ήθελε να γίνει αυτή έδρα της χριστιανοσύνης, άρα να έχει αυτή τον οικονομικό και διοικητικό έλεγχο, ενώ αυτό ήθελε να το κάνει η Κωνσταντινούπολη.

Η διαμάχη π.χ. μεταξύ χριστιανών και μουσουλμανικών συμφερόντων ήταν η αιτία να καταστραφεί παντελώς η Βυζαντινή Αυτοκρατορία κπ.

Συνεπώς και κατόπιν των ως άνω τίθεται το ερώτημα «η θρησκεία είναι τελικά κάτι που χρειάζεται ή όχι?».

Σαφώς η θρησκεία είναι κάτι απαραίτητο, είναι κάτι που το θέλουμε, γιατί είναι πίστη και η πίστη είναι βασικό συστατικό στοιχείο ενός λαού, για τους λόγους που έχουμε αναφέρει πιο πριν. Εκείνο που δε θέλουμε είναι η διαμάχη μεταξύ των θρησκειών ή των αιρέσεων τους, γιατί αυτό αφενός αντίκειται σ' αυτά που πρεσβεύουν οι ίδιες θρησκείες και αφετέρου εξυπηρετεί μόνο τις φιλοδοξίες και τα οικονομικά συμφέροντα αυτών που διοικούν την εκκλησία και το κράτος.

Η θρησκεία είναι από τη φύση της ασυμβίβαστη με τις διάφορες μορφές βίας και άνομης εξουσίας, γιατί πάει κόντρα στο άδικο και στο ανήθικο που επιβάλλουν τα συμφέροντα με σκοπό να κερδίσουν όλο και πολλά οφέλη-χρήματα χωρίς κόπο και κόστος, καθώς και κόντρα σε όποιον θέλει να υποδουλώσει ή να βλάψει το έργο του θεού, τον κόσμο και τα πλάσματα που δημιούργησε ο Θεός, τους ανθρώπους, τα πάσης φύσεως ζώα, περιβάλλον κ.λπ.. Μάλιστα για το λόγο αυτό ο Ιησούς Χριστός σταυρώθηκε. Απλά η επανάστασή της θρησκείας και γενικά ο αγώνας της δε γίνεται με τα όπλα, γιατί αυτά οδηγούν σε αντεκδικήσεις και καταστροφή, αλλά με το λόγο, ήτοι τη διδασκαλία, τονίζοντας τα καλά της ελεημοσύνης, της αγάπης, της ειρήνης κ.λπ..

Δ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Σε κάθε θρησκεία από τη μια υπάρχουν αυτοί που ζουν (έχουν προσωπικά οικονομικά συμφέροντα) από τη θρησκεία και από την άλλη αυτοί που ζουν (δίνουν ακόμη και τη ζωή τους) για τη θρησκεία. Μάλιστα, επειδή αυτοί που ζουν από τη θρησκεία, δυστυχώς, είναι η πλειοψηφία, τα θρησκευτικά θέματα δεν οδηγούνται εκεί που πρέπει να οδηγούνται, ήτοι στην αγάπη, στην ειρήνη, στην αλληλοβοήθεια, ευημερία κ.λπ. των ανθρώπων, αλλά στα προσωπικά εφήμερα συμφέροντα και δόξες ορισμένων και προ αυτού οι θρησκείες βρίσκονται σε μια κάποια παρακμή και έτσι ανάπτυξη της αδικίας και δυστυχίας.

Υπενθυμίζεται π.χ. ότι η κύρια και πραγματική αιτία που έχουν διαχωριστεί οι Χριστιανοί σε Καθολικούς, Ορθόδοξους, ήταν το ποιος και που θα ελέγχει τα οικονομικά και ιεραρχική δόξα της Χριστιανικής θρησκείας, όπου οι Καθολικοί ήθελαν αυτά να τα ορίζει η Ρώμη και ο ιεράρχης της, ενώ οι Ορθόδοξοι ήθελαν η Κωνσταντινούπολη και ο ιεράρχης της.

Το να ζει κάποιος από τη θρησκεία δεν είναι κακό , γιατί, αφού δουλεύει γι αυτή, άρα πρέπει να αμείβεται από αυτή. Το κακό είναι που πολλοί υποτίθεται πιστοί και ιεράρχες (και αυτό σε όλες τις θρησκείες) ενίοτε εξαργυρώνουν την πίστη τους σε ισχυρά τοπικά ή διεθνή συμφέροντα είτε για να μη διαμαρτύρονται στις οικονομικές και του άλλου είδους παρανομίες τους είτε με σκοπό να στρέψουν τη θρησκεία σε βάρος αλλόθρησκων, ώστε τα εν λόγω συμφέροντα να τους κάνουν δούλους, υποτελείς για ίδιον όφελος.

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία σφαγιάστηκε, για το ποια συμφέροντα, τα μουσουλμανικά ή τα χριστιανικά, θα την εκμεταλλεύονταν.

Ε. Η ΚΑΛΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΥΜΒΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΑΡΕΤΗ, ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ

Ο Διόδωρος Σικελιώτης και ο Στράβωνας αναφέρουν ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και αρχαίοι Έλληνες νομοθέτες, ήδη από την εποχή του Μίνωα, έλεγαν ότι έπαιρναν τους νόμους τους από τους θεούς, με σκοπό να τους σέβονται οι άνθρωποι και έτσι, εννοείται, να υπάρχει στην κοινωνία ευσεβεία και δικαιοσύνη ή άλλως η κοινωνία να γίνει καλύτερη, Παράδεισος:

<< Ο ίδιος (ο Μίνωας) θέσπισε και αρκετούς νόμους για τους Κρήτες, προσποιούμενος ότι τους έλαβε από τον πατέρα του το Δία Από τη μεγάλη του δικαιοσύνη βγήκε ο μύθος ότι τον έκαναν δικαστή στον Άδη, όπου ξεχωρίζει τους ευσεβείς από τους πονηρούς.....>> (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 5, 78 και 79)

«Έφυγε τότε (ο Λυκούργος) για την Κρήτη. Εκεί ήρθε και πλησίασε το Θάλητα, ένα μελοποιό και νομοθέτη. Έμαθε από αυτόν τον τρόπο που ο Ραδάμανθους πρώτα και αργότερα ο Μίνωας έφεραν τους νόμους τους, τάχα από το Δία προς τους ανθρώπους...» (Στράβων, Γεωγραφικά Ι, C 481 - 483, 17 - 20)

«Πρώτος, λένε, που έπεισε το λαό (στην Αίγυπτο) να χρησιμοποιεί γραπτούς νόμους ήταν ο Μνεύης. Αυτός λοιπόν προσποιήθηκε πως του έδωσε τους νόμους ο Ερμής, με τη διαβεβαίωση πως θα φέρουν μεγάλα καλά στη ζωή των ανθρώπων, όπως ακριβώς έκανε, λένε, στους Έλληνες ο Μίνωας στην Κρήτη και ο Λυκούργος στους Λακεδαιμόνιους, που ο ένας είπε ότι πήρε τους νόμους από το Δία και ο άλλος από τον Απόλλωνα.» (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 1, 94)

Λέγοντας η θρησκεία ότι υπάρχει από τη μια η Κόλαση (στο Χριστιανισμό) ή τα Τάρταρα (στους αρχαίους Έλληνες) όπου πάνε οι ασεβείς (φονιάδες, ληστές, κλέφτες κ.λπ.) και από την άλλη ο Παράδεισος (στο Χριστιανισμό) ή οι νήσου Μακάρων (στους αρχαίους Έλληνες) όπου πάνε οι ευσεβείς (οι καλοί άνθρωποι) και εκεί θα απολαύσουν ζωή αιώνια και με καλύτερες. οι άνθρωποι προβληματίζονται και παύουν να αδικούν ο ένας τον άλλο, και έτσι η κοινωνία γίνεται καλύτερη. Ομοίως λέγοντας η θρησκεία ότι υπάρχει ανάσταση νεκρών, εκείνος που έχασε ένα πολύ αγαπημένο του πρόσωπο ελπίζει να το δει και πάλι και έτσι καταπραΰνεται κάπως ο καημός του κ.λπ.. Όλοι οι άνθρωποι, πιο πολύ οι της μεγάλης ηλικίας, φοβούνται το θάνατο, τόσο το δικό τους όσων και των προσφιλών τους προσώπων. Έτσι οι πιστοί της θρησκείας, ξεπερνούν αυτό το φόβο τους, αφού πιστεύουν ότι υπάρχει ανάσταση νεκρών κ.λπ.. Λέγοντας επίσης η θρησκεία ότι πρέπει να νηστεύουμε αυτό κάνει καλό στην υγεία μας, γιατί έτσι εξασκούμε και αποτοξινώνουμε τον οργανισμό μας κ.λπ.. Η διαπαιδαγώγηση των θρησκείων για τις αρετές ελεημοσύνη, ειρήνη,

αγάπη, αλληλεγγύη κ.λπ. συμβάλουν για μια κοινωνία ως ο Παράδεισος.

ΣΤ. Η ΚΑΛΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΖΩΑ

Η θρησκεία είναι το κυριότερο στοιχείο του πολιτισμού ενός λαού, αφού οι κανόνες της ορίζουν το βίο και τις σχέσεις των ανθρώπων του. Οι συμπεριφορές της αγάπης της ειρήνης, της ελεημοσύνης, φιλανθρωπίας κ.λπ., που διδάσκουν οι διάφορες θρησκείες, όπως η χριστιανική, έχουν ως συνέπεια οι άνθρωποι να μη συμπεριφέρονται μεταξύ τους ως ζώα, αλλά ισότιμα, ειρηνικά κ.λπ. μεταξύ τους. Επίσης οι διάφορες θρησκευτικές κοινωνικές εκδηλώσεις που έχουν θεσπιστεί από τις διάφορες θρησκείες κάνουν να ξεχωρίζουν οι άνθρωποι από τα ζώα. Για παράδειγμα η καθιέρωση των εκδηλώσεων π.χ. της κηδείας και των μνημόσυνων δίνει από τη μια κύρος στο νεκρό (άλλως θα ήταν ως ένα ζώο που πάμε απλά και το θάβουμε σε ένα λάκκο) και από την άλλη κάνει τους συγγενείς του νεκρού να ξεφεύγουν από το βαρύ πένθος τους. Ομοίως συμβαίνει και στη βάπτιση, γάμο κ.λπ.. Άλλο είναι να δίνουμε έτσι απλά ένα όνομα σε κάποιον άνθρωπο, είναι κάτι όπως και το όνομα που δίδουμε σε ένα ζώο, και άλλο το να το δώσουμε το όνομα αυτό με μια εκδήλωση μαζί. Εκεί το καταλαβαίνουμε, εκεί το γιορτάζουμε, λέμε ευχές κ.λπ.. Επίσης το ότι σε μια κοινωνία κάποιοι γίνονται άγιοι από τη Χριστιανική θρησκεία (ημίθεοι και ήρωες λέγονταν στην αρχαία θρησκεία) είναι κάτι καλό, γιατί έτσι επιβραβεύονται όσοι ήταν ευσεβείς, καθώς και όσοι πρόσφεραν κάτι καλό στο κοινωνικό και αφετέρου γίνονται παράδειγμα προς μίμηση.

4. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Α. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Οι ιερείς όλων των θρησκειών λένε στους ανθρώπους ότι υπάρχει Θεός που τους παρακολουθεί αοράτως και συνεπώς, τονίζουν, δεν πρέπει να κάνουν αμαρτίες, ήτοι κλεψιές, φόνους κ.λπ., γιατί, όταν πεθάνουν, θα πάμε στην κόλαση όπου θα τιμωρηθούν από το Θεό, ενώ, αν είναι ευσεβείς ή άλλως καλοί, θα πάνε στον Παράδεισο, όπου θα ζήσουν ευτυχισμένα. Δηλαδή λένε το ίδιο ακριβώς που λένε και όλες οι κρατικές (κοσμικές) εξουσίες. Απλά στις κρατικές (κοσμικές) εξουσίες ο τιμωρός δεν είναι ο Θεός με δικαστή τον Άγιο Πέτρο, αλλά ο αστυνομικός με δικαστή ένα νομομαθή και αντί για κόλαση έχουμε φυλακή ή κρεμάλα. Ήτοι οι αστυνομικοί και οι δικαστές σε όλα τα κράτη λένε ότι υπάρχει ο αστυνομικός που παρακολουθεί τους

πάντες και συνεπώς, τονίζουν, δεν πρέπει κάποιος να παρανομεί ή άλλως να κάνει κλεψιές, φόνους κ.λπ., γιατί, αν κάνει, θα συλληφθεί και θα πάει όχι στην Κόλαση, αλλά στη φυλακή ή στην κρεμάλα.

Ομοίως το αυτό έλεγαν και οι αρχαίες θρησκείες, όπως π.χ. η Θρησκεία των Ολύμπιων θεών, μόνο που εκεί ο Παράδεισος λεγόταν «Μακάρων νήσοι» ή «Ηλύσια πεδία» και η Κόλαση «Τάρταρα».

Σκοπός των θρησκειών με τα ως άνω λεγόμενά τους, όπως και των αστυνομικών Υπηρεσιών, είναι να δημιουργήσουν μια κοινωνία Παράδεισο, ήτοι ειρηνική, δίκαιη, ευχάριστη κ.λπ., γιατί οι άνθρωποι ρέπουν προς το εύκολο κέρδος, την ακολασία, να θέλουν να κάνουν τους άλλους δούλους τους κ.λπ. οπότε, αν δεν μπει φρένο σ' αυτό, τα ανήθικα συμφέροντα μετατρέπουν τον κόσμο σε Κόλαση.

Β. Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΥΘΟΣ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Μύθος απ' όπου μυθολογία, μυθιστόρημα, παραμύθι κ.α., λέγεται η εξήγηση με την οποία οι μύστες θεολόγοι με λογικά - φιλοσοφικά επιχειρήματα κάνουν μύηση κάποιου στα θεία και γενικά στα υπερφυσικά μυστήρια, όπως π.χ. το πως και ποιος γέννησε τον κόσμο (πρβ π.χ. την «Κοσμογονία - Θεογονία» Ησιόδου με τους μύθους γέννηση της Γης, του Ουρανού, του Δία στην Κρήτη κ.α.), το ποιος και πως δημιούργησε τον άνθρωπο (πρβ π.χ. το μύθο Προμηθέα), τι γίνεται η ψυχή μετά θάνατο (πρβ π.χ. το μύθο του Άδη) κ.α. και ως εκ τούτου ο μύθος θεωρείται σεβαστός, ιερός. Η λέξη μύθος παράγεται από το ρήμα μύεω-ώ - μυσύμαι, εμυήθη κ.λπ., όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο μύθος είναι ένας άκρα φιλοσοφημένος λόγος που λέει πράγματα που, αν δεν μπορούν να πιστοποιηθούν, δεν μπορούν και να διαψευστούν, και κατόπιν αυτού αυτά που λέει ο μύθος θεωρούνται ως αλήθεια.

Όπου η επιστήμη αδυνατεί να δώσει απάντηση σε κάποιον, όπως π.χ. στα υπερφυσικά θέματα, αυτό το κάνει η θρησκεία με όργανό τη μυθολογία και συνεπώς η Μυθολογία είναι τμήμα της φιλοσοφίας και ειδικά της Θεολογίας.

Μύθοι υπάρχουν σε όλες τις θρησκείες και βεβαίως και στο Χριστιανισμό. Για παράδειγμα ο μύθος του Άδη υπάρχει και στη Χριστιανική και στην Αρχαία Ελληνική Θρησκεία.

Η λέξη μύθος παράγεται από το ρήμα μύεω - μύω, παθητική φωνή μυσύμαι μέλλων μυθήσομαι, μετοχή μυθησάμενος, η, ο, αόριστος εμύθη, υποτακτική να μυθώ κ.α. Από το ίδιο ρήμα παράγονται και οι λέξεις: μύστης (= αυτός που γνωρίζει τα μυστήρια και κάνει μυσήσεις), μυστήριο (= το δυσεξήγητο, που λύνει, αναλύει κ.λπ. ο

μύσσης) κ.α. Ο μύθος δεν πρέπει να συγχέεται με το μυθιστόρημα και το παραμύθι.

Ο μύθος και το μυθιστόρημα εξιστορούν πραγματικά γεγονότα, απλά αφενός είναι της φαντασίας, υποθετικά και αφετέρου το μυθιστόρημα είναι η φανταστική ή άλλως υποθετική ανθρώπινη ιστορία, ενώ μύθος είναι η εξιστόρηση για τα θεία και γενικά τα υπερφυσικά όντα. Αντίθετα το παραμύθι είναι η φανταστική εξιστόρηση που υπερβαίνει τη λογική (όπως π.χ. ότι τα δέντρα, τα βουνά και τα ζώα μιλούν κ.λπ.) οπότε η εξιστόρηση αυτή είναι μόνο για μικρά παιδιά, που ακόμη δεν έχουν αποκτήσει πλήρη λογική.

Μυθολογία λέγεται το σύνολο των μύθων, κύρια τμήματα της οποίας είναι η κοσμογονία και η θεογονία. Για παράδειγμα στη «Θεογονία» του Ησιόδου αναφέρονται πολλοί μύθοι, όπως ότι αρχικά υπήρχε το Χάος, το οποίο γέννησε τη Γη, ακολούθως η Γη γέννησε τον Ουρανό και μετά η Γη δαμάστηκε από τον Ουρανό και γέννησε τα άστρα, τα βουνά κ.λπ., καθώς και τους Τιτάνες: Κρόνο, Ρέα κ.λπ. και ακολούθως από τον Κρόνο και τη Ρέα γεννήθηκε ο θεός Δίας, παιδιά του οποίου ήταν οι άλλοι θεοί Αθηνά, Απόλλων κ.λπ.

Σημειώνεται επίσης ότι μύθος λέγεται και η εξιστόρηση που γίνεται με τρόπο αλληγορικό ή παραβολικό, δηλαδή όταν π.χ. βάζουμε τα ζώα ή τα φυτά να μιλούν, σκέφτονται, όμως σοφά, ώστε αυτό που λένε να μην μπορεί να διαψευστεί (βλέπε π.χ. μύθους Αισώπου). Στους κλασσικούς αρχαίους ελληνικούς μύθους γίνεται προσωποποίηση- ανθρωποποίηση των υπερφυσικών δυνάμεων (των κύριων συστατικών στοιχείων του σύμπαντος: Γης, Ζωής, Πνεύματος κ.λπ.) με τις καλούμενες επωνυμίες, πρβ π.χ. ότι ο Δίας ή Ζαν ή Ζευς = το δια, το αίτιο της ζωή (του ζην), ο Κρόνος = ο χρόνος (από το εκ-ρέω , εκ-ρέματα > χρήματα κ.λπ.), η Δήμητρα (= γης μήτρας) > Δήμητρας, ο Ποσειδώνας (= της πόσεως είδη) κ.λπ. και ως εξ αυτού κλειδί για την πλήρη κατανόησή του μύθου είναι η ετυμολογία.

Γ. Η ΗΘΙΚΗ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

Ο Πλάτων στην «Πολιτεία» (377-379) αναφέρει ότι οι μύθοι (προφανώς συμπεριλαμβάνει και τα μυθιστορήματα και τα παραμύθια) στο σύνολο τους τίποτ' άλλο δεν είναι παρά ένα ψέμα, έχουν όμως και κάποιες αλήθειες μέσα. Και, επειδή οι μύθοι λέγονται από τις μανάδες και τις παραμάνες στα παιδιά, οπότε με αυτούς διαπλάθονται οι ψυχές των νέων, πρέπει να ελεγχθεί ποιοι από αυτούς θα πρέπει να λέγονται στα παιδιά, γιατί ορισμένοι από αυτούς, ακόμη και από εκείνους του Ομήρου και του Ησιόδου, λένε πράγματα φοβερά, όπως ότι οι θεοί φιλονικούν μεταξύ τους, ότι όλα τα κακά οφείλονται στους θεούς κ.α. και κατόπιν αυτού αυτοί πρέπει να απαγορευτούν

και να λέγονται μόνο αυτοί οι μύθοι που πραγματικά διαπλάθουν τις ψυχές των παιδιών στην αρετή.

Δ. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ο αρχαίος ιστορικός Διόδωρος Σικελιώτης αναφέρει ότι αρχίζει την εξιστόρηση της ιστορίας, το βιβλίο «Ιστορική βιβλιοθήκη», από τα γεγονότα της Αιγύπτου, επειδή, καθώς λέγεται, οι πρώτοι μύθοι για τη γένεση των Θεών ανάγονται στην Αίγυπτο και εκεί έγιναν οι αρχαιότερες αστρονομικές παρατηρήσεις: «Επειδή ανάγονται στην Αίγυπτο οι πρώτοι μύθοι για τη γένεση των Θεών και λέγεται πως εκεί έγιναν οι αρχαιότερες αστρονομικές παρατηρήσεις, καθώς επίσης έργα πολλά και αξιόλογα εξιστορούνται μεγάλων ανδρών, θ' αρχίσουμε την ιστορία μας από τα γεγονότων της Αιγύπτου.....». (Διόδωρος Σικελιώτης 1.6-13)

Ο Ηρόδοτος στο δεύτερο από τα βιβλία του, το καλούμενο «Ευτέρπη», αναφέρει επίσης ότι όταν πήγε στη Μέμφιδα της Αιγύπτου οι εκεί ιερείς του Ηφαίστου του είπαν ότι αυτοί πρώτοι ανακάλυψαν, παρατηρώντας τα άστρα, το (ηλιακό) έτος και χώρισαν τις εποχές του σε δώδεκα μέρη, 12 μήνες και κάθε μήνα σε 30 ημέρες και ακολούθως αυτοί πρώτοι αφενός έδωσαν επωνυμίες στους 12 θεούς (βλέπε Ηρόδοτος Β 4), επειδή αρχικά αυτοί δεν είχαν ονόματα, δηλαδή εννοούν ότι αρχικά αντί να λένε π.χ. ο Ποσειδώνας έλεγαν ο θεός της θάλασσας κ.λπ. (βλέπε Ηρόδοτος Β 52-53, Β 142) και αφετέρου έκαναν εικόνες, βωμούς, γιορτές, αγάλματα και ναούς στους θεούς (δηλαδή ανθρωποποίησαν τους θεούς) και από αυτούς μετά αυτά τα πήραν οι Έλληνες (βλέπε Ηρόδοτος Β 4 και Β 58).

Ακολούθως οι Αιγύπτιοι, συνεχίζει να λέει ο Ηρόδοτος, έδωσαν σε κάθε μήνα από ένα θεό (εννοεί τα καλούμενα σήμερα 12 ζώδια), ώστε ο κάθε μήνας και η κάθε ημέρα να ανήκουν σε έναν από τους θεούς αυτούς και εξ αυτών να κάνουν μαντέματα (βλέπε Ηρόδοτος Β 82-83) και σ' αυτό μετά τους μιμήθηκαν οι Έλληνες, δίνοντας και αυτοί ονόματα, ασχολίες κ.λπ. στους θεούς, επειδή και εκείνων οι θεοί δεν είχαν ονόματα, ασχολίες, μορφή κ.λπ. έως τότε.

Ο Ηρόδοτος λέει επίσης ότι οι Έλληνες δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζουν πως γεννήθηκε ο κάθε θεός και αν όλοι οι θεοί υπήρχαν ανέκαθεν και πως ήταν η εξωτερική τους εμφάνιση κ.λπ., γιατί ο Όμηρος και ο Ησίοδος έζησαν κάπου τετρακόσια χρόνια πριν από αυτόν και αυτοί είναι που δημιούργησαν τη θεογονία των Ελλήνων και οι οποίοι έδωσαν τα σωστά ονόματα και τις σωστές ασχολίες κ.λπ. στους θεούς.:

«Όσο για τα ανθρώπινα πράγματα, είπαν και συμφώνησαν μεταξύ τους ότι απ' όλους τους ανθρώπους πρώτοι οι Αιγύπτιοι ανακάλυψαν το έτος και χώρισαν τις εποχές του σε δώδεκα μέρη. Είπαν

μάλιστα ότι την ανακάλυψη αυτή την έκαναν από τα άστρα. Και λογαριάζουν, μου φαίνεται, σωστότερα οι Αιγύπτιοι από τους Έλληνες, επειδή οι Έλληνες, για να συμφωνούν οι εποχές, προσθέτουν κάθε δεύτερο χρόνο ένα παραπανίσιο μήνα, ενώ οι Αιγύπτιοι, χωρίζοντας τον καθένα από τους δώδεκα μήνες σε τριάντα ημέρες, προσθέτουν στο κάθε έτος πέντε ημέρες πάνω από τον αριθμό του, και έτσι σ' αυτούς ο κύκλος των εποχών έρχεται και συμφωνεί. Μου είπαν επίσης ότι πρώτοι οι Αιγύπτιοι θέσπισαν τα ονόματα των δώδεκα Θεών, που οι Έλληνες τα πήραν από αυτούς, έκαναν βωμούς, αγάλματα και ναούς, και πρώτοι σκάλισαν μορφές τους στην πέτρα. («...δυώδεκά τε θεών επωνυμίας έλεγον πρώτους Αιγυπτίους νομίσει και Έλληνας παρά σφρων αναλαβείν, βωμούς τε και αγάλματα και νηούς θεοίσι απονειμαί σφέας πρώτους και ζώα εν λίθοισι εγγλύψαι...» (Ηρόδοτος Β 4) .

«Επιπλέον, οι Αιγύπτιοι επινόησαν πρώτοι τα πανηγύρια και τις πομπές και τις συγκεντρώσεις και από αυτούς τα έμαθαν οι Έλληνες, γεγονός που αποδεικνύεται από την αδιαφιλονίκητη αρχαιότητα τέτοιων τελετών στην Αίγυπτο σε σύγκριση με την Ελλάδα, όπου εισήχθησαν μόλις πρόσφατα".... (Ηρόδοτος Β 58) .

« Έχουν και άλλα πράγματα επινοήσει οι Αιγύπτιοι, όπως τα ακόλουθα: ότι **ο κάθε μήνας και η κάθε ημέρα ανήκουν σε έναν από τους Θεούς**, και το τί θα τύχει στον καθένα, πώς θα πεθάνει και τί λογής ζωή θα κάνει, ανάλογα με την ημέρα που γεννήθηκε· και μερικοί από τους Έλληνες που ασχολήθηκαν με την ποίηση τα χρησιμοποιήσαν αυτά τα πράγματα.....» (Ηρόδοτος Β 82-83) .

« **Ως το σημείο τούτο της αφήγησης μου τα είπαν οι Αιγύπτιοι και οι ιερείς τους**, αποδείχνοντάς μου ότι από τον πρώτο βασιλιά ώς τον ιερέα αυτόν του Ηφαιστου, τον τελευταίο που βασίλευσε, υπήρξαν τριακόσιες σαράντα μία γενιές ανθρώπων και ότι κατά τη διάρκειά τους υπήρξαν άλλοι τόσοι αρχιερείς και βασιλιάδες. Δηλαδή, τριακόσιες γενιές ανθρώπων κάνουν δέκα χιλιάδες χρόνια, αφού τρεις γενιές ανθρώπων είναι εκατό χρόνια. Και σαράντα μία οι υπόλοιπες γενιές επιπλέον από τις τριακόσιες, που μας κάνουν χίλια τριακόσια σαράντα χρόνια, έχουμε έντεκα χιλιάδες τριακόσια σαράντα χρόνια, **και στο διάστημα αυτό, μου είπαν, δεν υπήρξε ούτε ένας θεός με ανθρώπινη μορφή**· και μάλιστα, μου είπαν, τίποτε τέτοιο δεν παρουσιάστηκε ούτε πριν ούτε μετά, με τους υπόλοιπους βασιλιάδες που υπήρξαν στην Αίγυπτο. Στο διάστημα αυτό, μου είπαν, **ο ήλιος ανέτειλε τέσσερεις φορές με τρόπο αντίθετο από το συνηθισμένο δυο φορές ανέτειλε από εκεί από όπου ανατέλλει τώρα**» (Ηρόδοτος Β' 142)

5. ΤΑ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΑ («ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ) ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΚΡΑΤΗ

Θεοκρατικό κράτος καλείται εκείνο με σύστημα διακυβέρνησης στο οποίο η διακυβέρνηση γίνεται από έναν άρχοντα (βασιλιά, αυτοκράτορα, ηγεμόνα κ.α.) που θεωρείται ο ίδιος Θεός ή αναπληρωτής Θεού («ο ελέω Θεού μονάρχης») και συνάμα οι νόμοι του θεωρούνται θεόπνευστοι και ως τέτοιοι πρέπει να εκτελούνται από τους πολίτες. Το πολιτικό σύστημα κατά το οποίο υποτίθεται ότι άρχει ο ίδιος ο θεός με τους αντιπροσώπους του, οι οποίοι εφαρμόζουν τις εντολές του. Εδώ η άσκηση της πολιτικής εξουσίας, καθώς και η όλη ρύθμιση της κοινωνικής ζωής διενεργείται από φορείς συγκεκριμένης θρησκείας ή με επίκεντρο αυτούς και η πολιτική εξουσία ταυτίζεται απόλυτα με τη θρησκευτική.

Κοσμικό κράτος καλείται εκείνο με σύστημα διακυβέρνησης στο οποίο η διακυβέρνηση γίνεται από έναν άρχοντα (βασιλιά, αυτοκράτορα, ηγεμόνα κ.α.) που δε θεωρείται Θεός ή αναπληρωτής του Θεού και συνάμα οι νόμοι του είναι ανάλογοι με το τι είδος πολιτεύματος (δημοκρατικό, δικτατορικό κ.λπ.) έχει επιλεγεί ή ψηφιστεί. Εδώ η άσκηση της πολιτικής εξουσίας, καθώς και η όλη ρύθμιση της κοινωνικής ζωής διενεργείται από φορείς που δε δηλώνουν θρησκευτική ταυτότητα, ώστε η πολιτική εξουσία να μη φαίνεται ότι επηρεάζεται ή ταυτίζεται με τη θρησκευτική.

Το κοσμικό κράτος θεωρείται άριστο από τους άθεους και το χειρότερο από τους θρησκευόμενους.

Το θεοκρατικό κράτος θεωρείται άριστο από τους οπαδούς της θρησκείας που υπηρετεί και το χειρότερο, αυταρχικό, δικτατορικό κ.λπ., από τους άθεους, καθώς και από τους πιστούς των θρησκειών εκείνων που δεν υπηρετεί.

Η αλήθεια είναι ότι άριστο κράτος είναι εκείνο που τα όργανά του εκλέγονται και λειτουργούν με δημοκρατία, συνάμα με ειρήνη, αγάπη, δικαιοσύνη, σεβασμό, ισότητα κ.λπ. και το ζητούμενο μέχρι σήμερα είναι το πως μπορεί να επιτευχθεί αυτό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Ο όρος «θεοκρατία» λένε ότι εμφανίζεται για πρώτη φορά στον Ιώσηφο, ο οποίος τον χρησιμοποίησε για να υποδείξει την πολιτική οργάνωση των Εβραίων, επειδή, πριν από την εγκαθίδρυση της βασιλείας στο αρχαίο Ισραήλ, ο Θεός θεωρείτο υπέρτατος κυβερνήτης των Εβραίων και οι νόμοι του αφορούσαν τόσο σε θρησκευτικές, όσο και πολιτικές υποχρεώσεις,

Ωστόσο η θεοκρατία είχε επινοηθεί ακόμη παλιότερα, ήδη από τους Μινωίτες και ακολούθως τους μιμήθηκαν οι Σπαρτιάτες, οι

Αθηναίοι, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, οι Ρωμαίοι κ.α. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα (Νόμοι, Μίνως), τον Αριστοτέλη (Πολιτικά Β, 1271, 10), το Στράβωνα (βιβλίο 10 = Ι), τον Πλούταρχο (Λυκούργος και Σόλων) κ.α., ο Μίνως με τον αδελφό του Ραδάμανθυ δεν ήσαν μόνο οι θεμελιωτές της θαλασσοκρατορίας των Κρητών, αλλά και οι οργανωτές της περίφημης πολιτείας των Κρητών, την οποία μετά αντέγραψαν οι λοιποί Έλληνες (Σπαρτιάτες, Αθηναίοι κ.α.), καθώς και οι Ρωμαίοι και έτσι και αυτοί εκπολιτίστηκαν.

Ο Μίνως, καθώς λένε οι αρχαίοι συγγραφείς, ήταν ο πρώτος από τους Έλληνες ηγεμόνες που σκέφτηκε αφενός ότι οι νόμοι μιας πόλις δεν πρέπει να είναι ανάλογα με το ό,τι αρέσει στον κάθε ηγεμόνα, αλλά ανάλογα με το περί θείου συναίσθημα και αφετέρου να πει ότι έπαιρνε τους νόμους του από το Θεό (μετά αυτό το έκανε και ο Μωσής στους Εβραίους), ώστε να τους σέβονται οι πολίτες. Μάλιστα για το λόγο αυτό μετά θεοποιήθηκε, κλήθηκε γιος του Δία. Ακολούθως τους νόμους του Μίνω αντέγραψαν πρώτα οι Σπαρτιάτες στέλνοντας στην Κρήτη το νομοθέτη Λυκούργο, μετά οι Αθηναίοι με το Σόλωνα και μετά οι Ρωμαίοι με το Νουμά.

Σημειωτέο ότι άπαντες οι αρχαίοι συγγραφείς αναφέρονται με καλά λόγια για τους μινωικούς θείκους νόμους, γιατί για πρώτη φορά οι νόμοι αυτοί αφενός δεν ήταν ανάλογοι με τη γνώση, επιθυμία κ.λπ. του εκάστοτε φύλαρχου ή βασιλιά, αλλά ανάλογα με το περί θείου συναίσθημα, όπως προαναφέραμε, και αφετέρου γραπτοί (γραμμένοι πάνω σε χάλκινες πλάκες) και δημόσια αναρτημένοι (τη δημοσίευση έκανε ο Τάλως):

<< Ο ίδιος (ο Μίνως) θέσπισε και αρκετούς νόμους για τους Κρήτες, προσποιούμενος ότι τους έλαβε από τον πατέρα του το Δία Από τη μεγάλη του δικαιοσύνη βγήκε ο μύθος ότι τον έκαναν δικαστή στον Άδη, όπου ξεχωρίζει τους ευσεβείς από τους πονηρούς.....>> (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 5, 78 και 79)

«Πρώτος, λένε, που έπεισε το λαό (της Αιγύπτου) να χρησιμοποιεί γραπτούς νόμους ήταν ο Μνεύης. Αυτός λοιπόν προσποιήθηκε πως του έδωσε τους νόμους ο Ερμής, με τη διαβεβαίωση πως θα φέρουν μεγάλα καλά στη ζωή των ανθρώπων, όπως ακριβώς έκανε, λένε, στους Έλληνες ο Μίνως στην Κρήτη και ο Λυκούργος στους Λακεδαιμονίους, που ο ένας είπε ότι πήρε τους νόμους από το Δία και ο άλλος από τον Απόλλωνα.... «καθάπερ πάρ Έλλησι ποιήσαι φασίν εν μεν την Κρήτη Μίνωα, παρά δε Λακεδαιμονίοις Λυκούργον, του μεν παρά Διός, τον δε παρ' Απόλλωνος φήσαντα τούτους παρ ειληφέναι...» (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 1, 94)

«Έφυγε τότε (ο Λυκούργος) για την Κρήτη. Εκεί ήρθε και πλησίασε το Θάλητα, ένα μελοποιό και νομοθέτη. Έμαθε από αυτόν τον τρόπο που ο Ραδάμανθους πρώτα και αργότερα ο Μίνως έφερναν τους νόμους τους, τάχα από το Δία προς τους ανθρώπους...» (Στράβων, Γεωγραφικά Ι, C 481 - 483, 17 - 20)

«Γι αυτό το λόγο ο Μίνωας θέσπισε αυτούς τους Νόμους για τους πολίτες του, εξαιτίας των οποίων η Κρήτη ευημερεί ανέκαθεν, καθώς και η Σπάρτη από τότε που άρχισε να τους χρησιμοποιεί, επειδή οι νόμοι αυτοί είναι θεϊκοί. (Πλάτων, Μίνως, 320 b),

«Διότι για το ότι ήταν καλός και δίκαιος, καλός νομέας, όπως λέγαμε προηγουμένως, ισχυρότατη απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι οι νόμοι του Μίνωα παραμένουν αδιασάλευτοι, επειδή βρήκε την αλήθεια, σχετικά με τη διοίκηση της πόλης. (Πλάτων «Μίνως», 318 – 321)

«η φιλοσοφία είναι παλαιότατη μεταξύ των Ελλήνων και περισσότερο στους Κρήτες και στους Λακεδαιμόνιους»... (Πλάτων, Πρωταγόρας 342 a-c) κ.α.

«Ποιος από τους παλαιούς βασιλείς λέγεται ότι υπήρξε καλός νομοθέτης, του οποίου οι νόμοι διασώζονται ακόμα και σήμερα, επειδή είναι θεϊκοί;..... Λένε από την Κρήτη. Αυτοί λοιπόν, οι Κρήτες, έχουν τους πιο παλιούς νόμους απ' όλους τους Έλληνες; («Ουκούν ούτοι, οι Κρήτες, παλαιότατοι νόμοι χρώνται των Ελλήνων»)... .. Ξέρεις ποιοι ήταν οι άξιοι βασιλείς τους; Ο Μίνωας και ο Ραδάμανθυς, γιοι του Δία και της Ευρώπης' δικοί τους είναι οι νόμοι. (Πλάτων «Μίνως», 318 – 321)

<<ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Εννοείς, όπως αναφέρει ο Όμηρος, ο Μίνωας πήγαινε κάθε εννιά χρόνια και συμβουλευόταν τον πατέρα του το Δία και στη συνέχεια έδινε νόμους στις πόλεις σας σύμφωνα με τις παραινέσεις του Θεού; ΚΛΕΙΝΙΑΣ Ναι, αυτή είναι η κρητική άποψη... .. ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Θα 'πρεπε να πεις: Ξένε, δεν είναι τυχαίο που οι νόμοι της Κρήτης έχουν τόσο μεγάλη φήμη σε ολόκληρο τον Ελληνικό κόσμο. (Ω ξένε, εχρην ειπείν, οι Κρητών νόμοι ουκ εισίν μάτην διαφερόντως εν πάσιν ευδόκιμοι τοις Έλλησιν) Είναι νόμοι δίκαιοι, που προσφέρουν ευτυχία σε όσους τους ακολουθούν, Δίνουν δηλαδή όλα τα αγαθά, τα οποία ανήκουν σε δυο κατηγορίες, ανθρώπινα και θεία....>> (Πλάτων, Νόμοι, 625 - 631)

«την έννομη τάξη, όπως λένε οι ίδιοι οι Λακεδαιμόνιοι, ο Λυκούργος την έφερε από την Κρήτη» (Ηρόδοτος, Α 65).

«Οι δε τα μυθώδη πάντα περιαιρούντες εκ της ιστορίας πεπλάσθαι φασίν υπό του Νόμα τον περί της Ηγερίας λόγον, ίνα ράον αυτώ προσέχωσιν οι τα θεία δεδιότες και προθύμως δέχωνται τούς υπ' αυτού τιθεμένους νόμους, ως παρά θεών κομιζομένους. Λαβείν δε αυτόν την τούτων μίμησιν αποφαίνουσιν εκ των Ελληνικών παραδειγμάτων ζηλωτήν γενόμενον της τε Μίνω του Κρητός και της Λυκούργου του Λακεδαιμονίου σοφίας· ων ο μεν ομιλητής έφη γενέσθαι του Διός και φοιτών εις το Δικταίον όρος, εν ω τραφήναι τόν Δία μυθολογούσιν οι Κρήτες υπό των Κουρήτων νεογνόν όντα, κατέβαινεν εις το ιερόν άντρον και τους νόμους εκεί συντιθείς εκόμιζεν, ους απέφαινε παρά του Διός λαμβάνειν· ο δε Λυκούργος εις Δελφούς αφικνούμενος υπό του Απόλλωνος έφη διδάσκεσθαι την νομοθεσίαν. (ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ ΡΩΜΑΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ Λόγος Β' LXI. 1-2)

6. Ο ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Φανατισμός λέγεται η υπερβολική προσήλωση και υποστήριξη κάποιας πίστης, αρχής, ιδέας και η απόρριψη με πάθος και υστερία κάθε αντίθετης θέσης και άποψης. Μισαλλοδοξία λέγεται το υπερβολικό μίσος για την άποψη του άλλου, η έντονη διαφωνία για τη διαφορετική αντίληψη. Φανατικός λέγεται αυτός που διακατέχεται από φανατισμό, ήτοι που προσηλώνεται σε κάτι με πάθος, που ακολουθεί μια θρησκεία ή πολιτική ιδεολογία ή ποδοσφαιρική ομάδα κ.λπ. χωρίς να δείχνει ανοχή γι' αυτούς που έχουν άλλη άποψη. Ο όρος φανατισμός λέγεται ότι προέρχεται από τη λατινική λέξη "fanum" που σημαίνει «την μετ' εγωισμού και εμπάθειας προσήλωση σε κάποιες αντιλήψεις, ανεξάρτητα απ' το αν αυτές είναι ορθές και η οποία παραπέμπει σε ιερή τελετή ή μυσταγωγία συνοδευόμενη κατά κανόνα με πυρσούς». Σωστότερα η λατινική λέξη fanum, καθώς και η αγγλική λέξη fanatic προέρχονται από την ελληνική λέξη φάος - φως > φα(ν)ός φανάρι, φωτίζω, φαίνομαι..., άρα φανατικός = ο φωτισμένος, ο ξεκάθαρος και όχι κρυπτός ή ο υποκριτής.

Κύρια αίτια του φανατισμού είναι ο εγωισμός και ο εθνικισμός, σε συνάρτηση με την ημιμάθεια - αμορφωσιά. Ό,τι είναι δικό μας ή ό,τι ανήκει στην πατρίδα μας έχουμε την τάση να το αγαπούμε και να το προβάλλουμε, ενίοτε παραβλέποντας και το ότι μπορεί να είναι λάθος. Το να αγαπά και να προβάλλει κάποιος φανατικά οτιδήποτε έχει να κάνει με τη θρησκεία ή την οικογένεια και την πατρίδα του δεν είναι κακό, ίσα-ίσα, το κακό είναι με το έτσι θέλω να προσπαθεί κάποιος να επιβάλει σε άλλους κάτι, όπως τη θρησκεία του ή οποιεσδήποτε άλλες ιδέες, απόψεις κ.λπ., ακόμη και αν αυτό που θέλει να επιβάλει είναι σωστό. Και επειδή ό,τι είναι δικό μας ή ό,τι ανήκει στην πατρίδα μας έχουμε την τάση να το αγαπούμε και να το προβάλλουμε, κατά καιρούς πρέπει να προβληματιζόμαστε για το μήπως αυτό που υποστηρίζουμε μπορεί να είναι ή όχι λάθος. Και επειδή αυτό δεν μπορεί να το κάνει ο αμόρφωτος ή ένας καταπιεσμένος, γι αυτό και ο φανατισμός βρίσκει έδαφος στους αμόρφωτους και στους καταπιεσμένους.

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Γενικά οι φανατικοί είναι πολύ μεγάλο πρόβλημα για την κοινωνία, γιατί παρασύρονται κατά τρόπο υπερβολικό από τις θρησκευτικές, πολιτικές ή άλλες ιδεολογίες με επώδυνες συνέπειες στη λειτουργία και στην πρόοδο των κοινωνιών, ιδίως εφόσον ο φανατισμός οδηγεί συχνά σε βιαιότητες και άκαμπτη μισαλλοδοξία που αδρανοποιούν τις δημιουργικές δυνάμεις κάθε τύπου.

Ο χειρότερος φανατισμός είναι ο θρησκευτικός και αυτό, γιατί οι ιερείς μιας θρησκείας, θέλοντας να αφανίσουν τις άλλες προκειμένου όλος ο κόσμος να τους υπηρετεί και να τους προσκυνά,

υπόσχεται στους πιστούς τους μεταθανάτιες απολαύσεις και προ αυτού πολλοί πιστοί, επειδή θεωρούν τους ιερείς θεόσταλτους, είναι πρόθυμοι να κάνουν οτιδήποτε τους ζητηθεί από τους ιερείς, ακόμη και να χάσουν τη ζωή τους.

Η ειρηνική συμβίωση των ανθρώπων απαιτεί όχι φανατισμό, αλλά μετριοπάθεια, διάλογο, ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων και την εύρεση εκείνων των συμβιβαστικών λύσεων που μπορούν να κατευνάσουν τις περιπτές εντάσεις. Η άγνοια, η ελλιπής παιδεία και η αδιαφορία για τα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα, που χαρακτηρίζει μέρος των πολιτών, έχουν ως αποτέλεσμα τη διευκόλυνση της χειραγώγησης και της δημαγωγίας. Οι πολίτες αυτοί, στερούμενοι προσωπικού κριτηρίου και αναγκαίων γνώσεων, τρέπονται εύκολα σε ανδράποδα εκείνων που θα τους παρουσιάσουν μια θελκτική και εύληπτη πολιτική άποψη· ιδίως μια άποψη που υπηρετεί το λαϊκισμό. Ο φανατισμός, η τυφλή προσήλωση σε ιδέα, πίστη ή πρόσωπο, οδηγεί στην άρνηση κάθε κριτικής και στο μίσος για όποιον πιστεύει το αντίθετο, δηλητηριάζοντας έτσι τις ανθρώπινες σχέσεις και υπονομεύουν τη δημοκρατία. Ο φανατισμός είτε προκύπτει από τις δημαγωγίες πολιτικών που επιχειρούν να εκμεταλλευτούν τα πατριωτικά αισθήματα των πολιτών είτε είναι απόρροια μιας κακώς εννοούμενης θρησκευτικής αγωγής που ενισχύει τη μισαλλοδοξία, προκαλεί περιπτές εντάσεις και υπονομεύει τις προσπάθειες ειρήνευσης και ευνοεί τα συμφέροντα των πολεμικών βιομηχανικών χωρών. Στις μέρες μας παρατηρείται έξαρση των εγκλημάτων από πολλούς πιστούς στην ισλαμική θρησκεία. Κάποιοι ισλαμιστές επιδιώκουν την επικράτηση των αρχών της θρησκείας τους με την ένοπλη βία, την τρομοκρατία και τον «ιερό πόλεμο», προκαλώντας αποστροφή στη διεθνή κοινότητα με την ακρότητα που διακρίνει τις πράξεις τους. Τα πλήθη, όταν φανατίζονται από τους επιδέξιους σκηνοθέτες των ιερών πολέμων ή των «επικών» εξορμήσεων, είναι πάντα ετερόφωτα, άβουλα και καταστροφικά. Οι φανατικοί όποιας μορφής είναι οι μεγάλοι εγκληματίες που έσπειραν τον όλεθρο απάνω στη γη και σπύλωσαν ανεξίτηλα το νόημα του ανθρώπου. Ο αγώνας κατά του φανατισμού, που πρέπει να απασχολεί κάθε κοινωνία, λαμβάνει κρίσιμη σημασία για τις πολιτείες εκείνες που μαστίζονται από οικονομικά προβλήματα και πολιτική αστάθεια, καθώς πρόκειται για παράγοντες που τείνουν να επιτείνουν το φαινόμενο αυτό. Καίριο ρόλο στην αντιμετώπιση του φανατισμού διαδραματίζει η ορθή και ανθρωπιστική παιδεία, που προσφέρει στους νέους αφενός την ικανότητα να κρίνουν με αντικειμενικότητα τα δεδομένα της κοινωνικής πραγματικότητας και αφετέρου τους εξοπλίζει με βαθύ και αδιαπραγμάτευτο σεβασμό για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Παιδεία και φανατισμός είναι έννοιες αντίθετες. Ο φανατισμός τρέφεται από την άγνοια, την ημιμάθεια, το δογματισμό και το πάθος. Αντίθετα, η παιδεία συντελεί ώστε να απαλλαγεί η σκέψη του

ανθρώπου από αυτά τα δεσμά. Προσφέροντας γνώσεις, χαρίζει τη δυνατότητα για ευρεία εποπτεία της ζωής. Ο μορφωμένος άνθρωπος μπορεί να αναζητεί την ουσία και τις σχέσεις των πραγμάτων συχνά έξω από το χρόνο και πέρα από τον τόπο στον οποίο ζει. Βασικά, επομένως, ζητούμενα της παρεχόμενης στους νέους παιδείας, είναι η ανάδειξη της αξίας του διαλόγου στην αναζήτηση της αλήθειας, η ανεκτικότητα στις διαφορετικές απόψεις και αντιλήψεις, η κατανόηση πως η αλήθεια δεν είναι μονοσήμαντη ή μονόπλευρη, αλλά και η αξία της αμφισβήτησης ως μέσο για τη διαρκή βελτίωση των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών. Οι νέοι καλούνται να αντιληφθούν πως ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η ελευθερία έκφρασης και σκέψης, η διαλλακτικότητα και η μετριοπάθεια συνιστούν βασικές ποιότητες για τους πολίτες του μέλλοντος.

Η ΑΝΗΘΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Υποκρισία (υπό = κρίνω) λέγεται η προσποίηση ή άλλως η απόκρυψη κάποιου σε θέματα κρίσεως και υποκριτής αυτός που προσποιείται, ήτοι αυτός που φανερώνει διαφορετικό πρόσωπο από ό,τι είναι πραγματικά ή όταν κατά βάθος πιστεύει κάτι άλλο απ' ό,τι φανερώνει κ.λπ., χωρίς αυτό να γίνεται αντιληπτό, άρα η υποκρισία είναι το αντίθετο της ειλικρίνειας και κάτι το ανήθικο, πλην αν μιλούμε για θέατρο που εκεί δεν είναι κάτι ανήθικο, αλλά τέχνη. Κύρια αίτια της θρησκευτικής υποκρισίας είναι είτε η καταπίεση που κάνει κάποια θρησκεία σε βάρος των αλλόθρησκων είτε η δολιότητα που επιδεικνύουν ορισμένοι προκειμένου να ικανοποιήσουν άνομα συμφέροντα.

Πολλοί μεταξύ των οποίων και ιερείς υποκρίνονται ότι είναι πιστοί στο Θεό, ενώ είναι ένθεοι του χρήματος και προ αυτού δείχνουν ανοχή στο άδικο κ.λπ.. Το να υποκρίνεται κάποιος τον πιστό ή αντίθετα τον άθεο, ίσως είναι ανάγκη, για να αποφύγει τους φανατικούς. Το κακό είναι όταν κάποιος υποκρίνεται το θρησκευόμενο και αυτό το κάνει για ιδιοτελείς σκοπούς. Ειδικότερα, όταν η υποκρισία στοχεύει στην εξυπηρέτηση ιδιοτελών συμφερόντων ή, ακόμη χειρότερα, στη βλάβη του συνανθρώπου, τότε ασφαλώς αποτελεί κοινωνική πληγή. Η υποκρισία στην κακή της μορφή συνιστά μεγάλη πληγή στο σώμα της κοινωνίας. Μπορεί να διαρρήξει τον κοινωνικό ιστό, να εξαλείψει σπουδαίες αξίες, απαραίτητες για την αρμονική συμβίωση, να εξαχρειώσει ηθικά τους ανθρώπους. Ο συμφερολάτρης άνθρωπος εύκολα μετατρέπεται σε αμοραλιστή, που δε διστάζει να παραβιάσει κάθε αρχή, να πατήσει ακόμη και επί πτωμάτων, για να επιτύχει τις επιδιώξεις του. Τέτοιες συμπεριφορές σίγουρα διασπούν τον κοινωνικό ιστό και μετατρέπουν την κοινωνία σε ζούγκλα.

7. Ο ΑΘΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι άθεοι, επειδή αυτοί που πιστεύουν στο Θεό ενίοτε και προς χάρη της θρησκείας υπερβαίνουν τα όρια της δικαιοδοσίας τους και ζητούν από τους άθεους να κάνουν και πράγματα (π.χ. γιορτές, βαπτίσεις κ.α.) που δεν τα πιστεύουν, ζητούν είτε την κατάργηση των θρησκειών είτε το διαχωρισμό κράτους – εκκλησίας, δηλαδή από τη μια το κράτος να μην ασχολείται και με εκκλησιαστικά – θρησκευτικά θέματα και από την άλλη οι ιερείς και οι αρχιερείς των εκκλησιών να μην ασχολούνται με κρατικά αξιώματα κ.α.

Ωστόσο αφού στα δημοκρατικά κράτη όλοι οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα του «εκλέγειν και εκλέγεσθαι», ακόμη και αν είναι αστυνομικοί, στρατιωτικοί, καθηγητές κ.α., άρα και οι ένθεοι και οι άθεοι (είτε είναι ιερείς είτε είναι μόνο πιστοί) δεν πρέπει να αποκλείονται από την εκλογική διαδικασία.

Αλλά, όπως οι αστυνομικοί και στρατιωτικοί, όταν αναλαμβάνουν ένα πολιτικό αξίωμα παραιτούνται από τη θέση τους (παραδίδουν το όπλο τους και βγάζουν την ειδική τους στολή και φορούν αυτή του πολίτη κ.α.), έτσι πρέπει να γίνεται με τους ιερείς, άλλως υπάρχει πρόβλημα, ασυμβίβαστο.

Η εκκλησία (οι ιερείς και το σώμα των πιστών) δημιουργήθηκε όχι με σκοπό να διοικεί πολιτικά ένα κράτος, αλλά να διοικεί πνευματικά το σώμα των πιστών μιας θρησκείας.

Σε μια ευνομούμενη πολιτεία τα κρατικά όργανα θα πρέπει να διοικούν όχι ανάλογα με το τι επιτάσσει η θρησκεία ή η αθεία τους και γενικά το πιστεύω τους, καθώς και το προσωπικό τους συμφέρον, αλλά ανάλογα με το τι επιτάσσει το δημόσιο και κοινό συμφέρον, ανάλογα με τους νόμους και την ηθική περί κοινού δικαίου αισθήματος. Το τι πρέπει και το τι δεν πρέπει να γίνει σε ένα κράτος κανονίζεται όχι από τη θρησκεία ή την αθεία ή από το τι θέλει ο καθένας, άθεος ή ένθεος, αλλά η δημοκρατία, ήτοι η πλειοψηφία, το δίκαιο που ψηφίζει η πλειοψηφία.

Αλλά η κάθε πολιτεία λαμβάνει υπόψη στις κρίσεις της και το τι λένε και οι άθεοι και οι ένθεοι και μετά ενεργεί όπως είναι πιο σωστά.

Σημειώνεται ότι:

Α) Οι άθεοι, σύμφωνα με κάποιες αναρτήσεις τους στο διαδίκτυο, ζητούν την κατάργηση των θρησκειών ή να γίνει διαχωρισμός κράτους εκκλησίας, γιατί, καθώς λένε, όπως οι θρησκευόμενοι δε θέλουν να τους διοικούν άθεοι ή να τους επιβάλλονται ήθη και έθιμα των άθεων κ.α. έτσι και οι άθεοι δε θέλουν να τους κάνουν τα ίδια οι ένθεοι. Για τον ίδιο λόγο, λένε, ζητούν αφενός την κατάργηση των

θρησκευτικών τελετών (αγιασμός, εκκλησιασμός, προσευχή, δοξολογίες, τρισάγια, θείες λειτουργίες) σε όλες τις κρατικές υπηρεσίες και αφετέρου της απαγόρευση να παρευρίσκονται ιερείς και θρησκευτικοί ηγέτες σε οποιοδήποτε άλλες κρατικές τελετές και εορτές. Για τον ίδιο λόγο ζητούν οι ιερείς και οι άνθρωποι που έχουν δηλώσει την πίστη τους σε κάποια θρησκεία να μην καταλαμβάνουν διοικητικές θέσεις (δηλαδή να γίνονται πρόεδροι, διοικητές, αρχηγοί κ.λπ.) κ.α., πρβ:

<< Ως κοινότητα άθεων δεν πιστεύουμε πως υπάρχει απόδειξη για την παρουσία βοήθειας από τον ουρανό. Αντίστοιχα πιστεύουμε πως δεν υπάρχει ανταμοιβή για τις καλές πράξεις με τη μορφή παραδείσου. Θεωρούμε πως η Εκκλησία ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για τον οικονομικό Γολγοθά που περνούν πολλοί συνάνθρωποί μας, ένθεοι και άθεοι. Οι συνάνθρωποι μας θα είχαν καλύτερες συνθήκες ζωής αν φορολογείτο δίκαια η εκκλησία. Μεγάλο μέρος του κρατικού προϋπολογισμού θα ελευθερωνόταν αν έπαυε η μισθοδοσία των ιερέων και η χρηματοδότηση θρησκευτικών τελετών από το κράτος. Η φιλανθρωπική δράση της εκκλησίας χρησιμοποιείται ως άλλοθι για όλα της τα έξοδα της εκκλησίας, ακόμη και όσα είναι ασύνδετα με την δράση της αυτή..... Ως άθεοι, δεν πιστεύουμε στον παράδεισο αλλά **ενθαρρύνουμε την κοινωνική δράση και την αφύπνιση**. Η συμπαράσταση στον συνάνθρωπο δε λέγεται φιλανθρωπία αλλά αλληλεγγύη και δεν αποτελεί μονοπώλιο καμίας θρησκείας. **Συγκεντρώνονται τα πάντα: Φάρμακα, τρόφιμα, ρούχα, παιδικά ρούχα και παιχνίδια, σχολικά είδη, λευκά είδη, είδη οικιακής χρήσης και άλλα, και διανέμονται σε ανθρωπιστικές οργανώσεις**. Όποιος επιθυμεί να δώσει αίμα, μπορεί να πάει στην αιμοδοσία του Ευαγγελισμού οποιαδήποτε στιγμή θέλει, δηλώνοντας ότι δίνει αίμα για την τράπεζα της Ένωσης Άθεων..... Καλούνται όλοι οι πολίτες να σηκώσουν το βάρος συντήρησης μιας κρατικής εκκλησίας ενώ ταυτόχρονα το κράτος αναγκάζεται να περικόψει δαπάνες και προσωπικό από πραγματικά απαραίτητες δημόσιες υπηρεσίες και αγαθά όπως Υγεία, Παιδεία, Ασφάλεια. Το Κράτος δεν είναι ουδέτερο όπως θα όφειλε απέναντι στους πολίτες αλλά συνυπάρχει νομικά και επηρεάζεται από αντιεπιστημονικές αντιλήψεις και απαρχαιωμένες ηθικές αξίες πρωτόγονων πολιτισμών που υποστηρίζονται από θρησκευτικούς οργανισμούς.....>> («Φιλελεύθερη Συμμαχία Άθεων»)

Β) Πολλοί άθεοι ισχυρίζονται επίσης ότι οι θρησκείες λένε αυτά που λένε για το Θεό, τον Άδη, την Κόλαση και τον Παράδεισο, προκειμένου να εκφοβίζουν - εκβιάζουν τους ανθρώπους και να προστρέχουν στους ιερείς τους για κηδείες στα νεκροταφεία, αγιασμούς, βαπτίσεις και γάμους στους ναούς κ.λπ. και έτσι αυτοί να τα οικονομούν κ.α.

Ωστόσο κάπου τα ίδια λένε και οι ένθεοι σε βάρος των άθεων. Οι ένθεοι π.χ. ισχυρίζονται ότι άθεοι λένε πως δεν υπάρχει θεός, παράδεισος κ.λπ., γιατί δεν έχουν ηθικές αξίες, θέλουν το κόσμο να είναι ασύδοτος και να τον εκμεταλλεύονται αυτοί κ.α.

Μπρος σ' αυτό οι άθεοι και οι ένθεοι που αγαπούν την ειρήνη, τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη πρέπει να τα βρουν και να πολεμήσουν τους υποκριτές ιμπεριαλιστές και εθνικιστές που δε θέλουν ειρήνη, δικαιοσύνη, αλλά το δικό τους συμφέρον.

8. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΠΡΟΣΥΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΙΘΡΗΣΚΙΑ

Θρησκευτική ελευθερία λέγεται το να μπορεί κάποιος να πιστεύει και να λατρεύει όποια θρησκεία θέλει χωρίς να έχει νομικές ή άλλες συνέπειες. Το αυτό σημαίνει και ανεξιθρησκία.

Προσηλυτισμός λέγεται η προσπάθεια να πειστεί κάποιος με προπαγανδιστική τακτική να προσχωρήσει στις ιδέες και αρχές του συνομιλητή του. Η με αθέμιτα μέσα (με επιτήδεια εκμετάλλευση της άγνοιας και αμάθειας του πλήθους) προσπάθεια κάποιου για αλλαγή της θρησκευτικής συνείδησης άλλου.

Η θρησκεία, όπως είδαμε πιο πριν, είναι η πίστη κάποιου για τα θεία, την ηθική κ.λπ. και συνεπώς, όπως και η σκέψη και η συνείδηση, είναι κάτι το προσωπικό και συνεπώς κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι ελεύθερος να πιστεύει ό,τι θέλει και αυτό να το δηλώνει ή να το εκφράζει με όποιο τρόπο θέλει (πρέπει να υπάρχει θρησκευτική ελευθερία), αρκεί με τις πράξεις του να μην προκαλεί ή προσβάλλει.

Ωστόσο χρόνια τώρα, δυστυχώς, η μία θρησκεία θέλει να αφανίσει την άλλη, γιατί αυτή θέλει να ορίζει και να εκμεταλλεύεται τα πράγματα. Μάλιστα όταν η θρησκεία ταυτίζεται και με κάποιο λαό, άρα και τον εθνικισμό του, τότε τα πράγματα γίνονται και επικίνδυνα. Τότε προσεύχεσαι να βρεθεί κάποιος να σε σώσει από τις θρησκείες.

Το θρήσκευμα σήμερα στην Ελλάδα αποτελεί ευαίσθητο προσωπικό δεδομένο, και ως εκ τούτου, σύμφωνα με το Σύνταγμα και με τις αποφάσεις 2279-2286/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν υποχρεούται κάποιος να το αποκαλύψει.

Η θρησκευτική ελευθερία του ατόμου, καθώς λέει ο καθηγητής θεολογίας Σιμάκος Γρηγόριος, είναι ένα από τα βασικά δικαιώματα του ανθρώπου και, γι' αυτό στα πολιτισμένα κράτη προστατεύεται από το σύνταγμά τους, που αφήνει τον πολίτη να διαλέγει μόνος του τη θρησκεία που θέλει. Η κατάσταση αυτή λέγεται ανεξιθρησκία. Όμως μερικές θρησκείες ή αιρέσεις, εκμεταλλεζόμενες αυτή την ουδετερότητα ή την ανοχή των κρατών, προσπαθούν να παρασύρουν προς το μέρος τους οπαδούς άλλων θρησκευμάτων χρησιμοποιώντας ενίοτε

δόλια και ανελεύθερα μέσα (βία, απειλές, δώρα κ.α.) πράγμα που λέγεται προσηλυτισμός. Αλλά και σ' όσα κράτη αναγνωρίζεται μία μόνο επίσημη θρησκεία και οι άλλες γίνονται απλώς ανεκτές, υπάρχει κίνδυνος θρησκευτικής καταπίεσης από μέρους αυτής σε βάρος των άλλων.

Η βιαιότητα των θρησκευτικών διωγμών και συγκρούσεων οδήγησε τους πιο φωτισμένους ανθρώπους να θέτουν το αίτημα της ανεξιθρησκίας, του σεβασμού δηλαδή από το κράτος, αλλά και από κάθε άνθρωπο, των θρησκευτικών πεποιθήσεων του καθενός. Πρώτος ο Μέγας Κωνσταντίνος εξέδωσε το 313 μ.Χ. μαζί με το συνάρχοντά του Λικίνιο το γνωστό «Διάταγμα των Μεδιολάνων», που έβαλε τέλος στους διωγμούς των χριστιανών από το ρωμαϊκό κράτος και τους εθνικούς. Έτσι καθιερώθηκε από το ρωμαϊκό βυζαντινό κράτος η αρχή της ανεξιθρησκίας, που δυστυχώς δεν τηρήθηκε πάντα (διώξεις ειδωλολατρών από μερικούς βυζαντινούς αυτοκράτορες (Μέγας Θεοδοσίος), σταυροφορίες της Δυτικής Εκκλησίας κατά των ορθόδοξων και των μωαμεθανών, Ιερή Εξέταση κατά των αιρετικών, θρησκευτικοί πόλεμοι μεταξύ καθολικών και διαμαρτυρομένων κ.ά.).

Η πρώτη προσπάθεια για πραγματική ανεξιθρησκία έγινε το 1789 από τη Γαλλική Επανάσταση με τη «Διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη», αλλά η αντίδραση της Παπικής Εκκλησίας εμπόδισε την εφαρμογή της. Έτσι η αρχή της ανεξιθρησκίας καθιερώθηκε επίσημα σε παγκόσμια κλίμακα μόλις το 1948 με την «Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου» από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (άρθρο 18) και αναγνωρίστηκε, στη συνέχεια, από τα περισσότερα πολιτισμένα κράτη, που τη συμπεριέλαβαν στα συντάγματά τους. Το άρθρο 18 της Διακήρυξης αυτής του Ο.Η.Ε. γράφει: «Κάθε άτομο έχει το δικαίωμα της ελευθερίας της σκέψης, της συνείδησης και της θρησκείας· στο δικαίωμα αυτό περιλαμβάνεται η ελευθερία για την αλλαγή θρησκείας ή πεποιθήσεων, όπως και η ελευθερία να εκδηλώνει κανείς τη θρησκεία του ή τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις μόνος ή με άλλους μαζί, δημόσια ή ιδιωτικά, με τη διδασκαλία, την άσκηση, τη λατρεία και με την τέλεση θρησκευτικών τελετών». Παρ' όλα αυτά, πολλές φορές εμφανίστηκαν στην ιστορία μέχρι και σήμερα θεοκρατικά ή αθεϊστικά καθεστώτα, που δε σεβάστηκαν αυτό το πανανθρώπινο δικαίωμα της ανεξιθρησκίας

Ειδικότερα στην Ελλάδα διάταξη για ανεξιθρησκία υπήρχε ήδη από το 1827 στο σύνταγμα της Τροιζήνας. Το σημερινό Σύνταγμα (που ισχύει από το 1975) κατοχυρώνει τη θρησκευτική ελευθερία των πολιτών με το 13ο άρθρο.

Τα βασικά σημεία του άρθρου αυτού είναι: α) η προστασία της ελεύθερης πίστης και λατρείας των πολιτών και β) η απαγόρευση του προσηλυτισμού. Αυτό σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος έχει το

απαράγραπτο δικαίωμα να πιστεύει σ' όποιον θεό θέλει· και, για να μην παραβιαστεί η θρησκευτική ελευθερία του, απαγορεύεται κάθε προσηλυτισμός, δηλαδή κάθε προσπάθεια επιβολής σε κάποιον μιας ορισμένης θρησκευτικής πίστης με ανελεύθερα μέσα (ψυχολογική βία, απειλές, υποσχέσεις, κατάχρηση εμπιστοσύνης, ηθική ή υλική βοήθεια κ.ά.).

Φυσικά, επειδή η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων είναι ορθόδοξοι χριστιανοί, η Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία θεωρείται από το Σύνταγμα (άρθρο 3) «επικρατούσα θρησκεία εν Ελλάδι» και γι' αυτό προστατεύεται με ειδικές διατάξεις που απαγορεύουν τον προσηλυτισμό σε βάρος της και επιβάλλουν σεβασμό προς αυτήν και προς τα μέσα που χρησιμοποιεί (μυστήρια, σύμβολα, λειτουργούς, ναούς, τελετές, ιερά βιβλία κ.ά.).

Ο Θεός, κατά τη χριστιανική διδασκαλία, έπλασε τον άνθρωπο με μυαλό, ώστε να είναι ελεύθερος πνευματικά, πλην μόνο αν το θέλει ο ίδιος που τότε απευθύνεται ελεύθερα σε όποιον θέλει εκείνος. Κι ο ίδιος ο Ιησούς σεβόταν απόλυτα αυτό και στις προσκλήσεις του προς τα πλήθη τόνιζε: «Εί τις θέλει οπίσω μου ελθείν...». Ομοίως κι ο Παύλος, απευθυνόμενος προς τους πιστούς, λέει: «Υμείς γάρ επ' ελευθερία εκλήθητε» (Γαλ. 5,13), δηλαδή ο Θεός σας κάλεσε για να ζήσετε ελεύθεροι.

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Επί εποχής αρχαίας Ελλάδος, όπως προκύπτει από τα έργα των αρχαίων συγγραφέων: Ηρόδοτου, Στράβωνα, Διόδωρου κ.α., υπήρχαν αρκετές θρησκείες, όμως σ' αυτές δεν υπήρχε ούτε ο προσηλυτισμός ούτε και ο θρησκευτικός φανατισμός, που με το δηλητήριο που στάζουν η μια θρησκεία σε βάρος της άλλης, όπως συμβαίνει τελευταία. Υπήρχε θρησκευτική ελευθερία και ανεξιθρησκία. Η κάθε θρησκεία σεβόταν τις άλλες και απλώς επιδίωκε το πως να είναι πιο σωστή, ώστε αυτό να αποβεί προς το καλό της κοινωνίας. Προ αυτού άπαντες οι αρχαίοι συγγραφείς (Ηρόδοτος, ο Διόδωρος κ.α.) απέφευγαν όχι μόνο να κάνουν κριτική, αλλά και να κοινολογούν τα οποιαδήποτε θρησκευτικά δρώμενά κάθε θρησκείας. **Τα θέματα της κάθε θρησκείας ήταν μόνο μεταξύ των μυημένων** της.

Στα κατοπινά χρόνια οι θρησκείες, δηλητηριασμένες από τους φανατικούς εθνικιστές, άρχισαν να συναγωνίζονται η μία την άλλη επεκτατικά-ιμπεριαλιστικά και μάλιστα φανατικά, με σκοπό οι πολιτικοί και οι θρησκευτικοί τους ηγέτες να ελέγχουν όσο πιο μεγάλο χώρο-πληθυσμό γίνεται, γιατί αυτό, πέρα από τη δόξα, είχε και οικονομικά οφέλη γι αυτούς.

Ενίοτε μάλιστα η επεκτατική αυτή διαμάχη οδήγησε πολλές φορές τους πιστούς των θρησκειών να κάνουν μεγάλα εγκλήματα υπό τις ευλογίες, κακώς των θρησκειών τους. Η αρχή της διαμάχης ξεκίνησε μεταξύ της παλαιάς θρησκείας, της ειδωλολατρίας με το Χριστιανισμό. Ακολούθως γιγαντώθηκε με τη γένεση της θρησκείας του Ισλαμισμού. Οι διωγμοί κατά των χριστιανών στην αρχαία Ρώμη (1ος - 4ος αιώνας μ.Χ.) αλλά και οι βίαιες συγκρούσεις στο εσωτερικό του Χριστιανισμού με τις αιρέσεις λίγο αργότερα είναι τα αρχαιότερα γνωστά χαρακτηριστικά παραδείγματα θρησκευτικής διαμάχης. Στο Μεσαίωνα είχαμε τους διωγμούς βυζαντινών αυτοκρατόρων κατά αιρετικών, τους διωγμούς του Ισλάμ κατά των χριστιανών της Μέσης Ανατολής και αργότερα των Βαλκανίων. Πριν από την πτώση του Βυζαντίου έχουμε τις Σταυροφορίες των Δυτικών χριστιανών κατά των ορθοδόξων χριστιανών και μουσουλμάνων από τον 11ο έως το 15ο αιώνα, με τις γνωστές επιδιώξεις της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, αλλά και τον αντισημιτισμό αργότερα (μίσος κατά των Ιουδαίων), που αναπτύχθηκε σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη. Επίσης, τις δίκες της Ιεράς Εξέτασης, το «κυνήγι μαγισσών» στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική κ.α.

Κατόπιν των ως άνω θα πρέπει να επανέλθουμε αφενός στο σεβασμό της μιας θρησκείας στην άλλη και αφετέρου οι θρησκείες να πάψουν να στηρίζουν εθνικιστικούς - ιμπεριαλιστικούς και πολιτικούς σκοπούς, πλην μόνο το δίκαιο, την ειρήνη, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια την ελευθερία και τη δημοκρατία.

Οι πραγματικά θρησκευόμενοι και ιδιαιτέρως οι άνθρωποι των γραμμάτων και τεχνών, καθώς και ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.) πρέπει να επέμβουν και να πιέσουν για την κατάργηση του φανατισμού και τους μίσους μεταξύ των πιστών από διαφορετικές θρησκείες.

9. Η ΣΩΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΙΟ

Ο Κάρλ Μαρξ το 1843 στην εισαγωγή της εργασίας του «Κριτική της Εγελιανής Φιλοσοφίας του Δικαίου» έγραψε: «Η θρησκεία είναι ο αναστεναγμός των καταπιεσμένων, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου και η ψυχή των άψυχων συνθηκών. Είναι το όπιο του λαού». Ακολούθως τέθηκαν σε διωγμό όλες οι θρησκείες από τους κουμμουνιστές με το εξής αιτιολογικό: «η θρησκεία είναι το όπιο του λαού, γιατί τον ναρκώνει, του προσφέρει προσωρινή ανακούφιση, και προ αυτού δεν προσπαθεί να αλλάξει την κοινωνία με τους πολλούς άνεργους, φτωχούς κ.λπ., αλλά αναζητά καταφύγιο σε ένα φανταστικό υπερφυσικό βασίλειο. Η κατάργηση της θρησκείας ως απατηλής ευτυχίας, ως αυταπάτη, του λαού σημαίνει αξίωση της πραγματικής του

ευτυχίας. Ο άνθρωπος κάνει τη θρησκεία, όχι η θρησκεία τον άνθρωπο».

Ωστόσο όλα αυτά είναι κάπου σωστά, όμως και κάπου λάθος, γιατί η πλήρη αλήθεια είναι ότι:

A) Η θρησκεία, τουλάχιστον η σωστή, δε ναρκώνει, αλλά απλά προτιμά άλλου είδους επανάσταση (αγώνα αξίωσης) από τη συνηθισμένη, γιατί η συνηθισμένη, η επαναστατική, είναι φονική, κάνει κακό και στο νικητή και στον ηττημένο. Προτιμά αυτή με τη μόρφωση για της διδασκαλίας, λέγοντας π.χ., «αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν» (για να σε αγαπά και αυτός το ίδιο», «ό,τι μισείς να σου κάνουν μην κάνεις σε άλλον» κ.λπ.. Και τι ότι η θρησκεία δε ναρκώνει αποδεικνύεται και από το ότι πολλοί ιεράρχες έπεσαν στο βωμό της ελευθερίας: Παλαιών Πατρών Γερμανός, Παπαφλέσσας, Χρυσόστομος Σμύρνης κ.α. Απλά και δυστυχώς έχουν γίνει μέχρι τώρα πολλοί και μεγάλοι και καταστροφικοί πόλεμοι προς όφελος ορισμένων πολιτικών και άλλων συμφερόντων, που όμως οι ιεράρχες των μεγάλων θρησκειών, μουσουλμάνοι και χριστιανοί, δεν ήρθαν σε συνεννόηση, προκειμένου να τους αποτρέψουν ή να τους σταματήσουν και αυτό είτε γιατί εξαργύρωσαν την πίστη τους στα συμφέροντα είτε λόγω του ότι ήταν ανίκανες.

B) Είναι σωστό ότι ο άνθρωπος κάνει τη θρησκεία, όμως λάθος ότι κάποιος γίνεται άνθρωπος χωρίς τη θρησκεία. Η ανθρωπιά δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά κάτι το επίκτητο, κάτι που διδάσκεται, κάτι που ορίζεται, και αυτό το κάνει η θρησκεία, γιατί το καλό και κακό είναι σχετικό. Για παράδειγμα η δολοφονία κάποιου από τους εχθρούς του θεωρείται καλό και για τους συγγενείς του κακό. Καλό για τους πλούσιους είναι να έχουν δούλους, κάτι που για τους δούλους είναι αιτία επανάστασης κ.λπ..

Ευσεβής ή άλλως ενάρετος άνθρωπος γίνεται κάποιος μόνο όταν έχει ηθική μόρφωση και αυτή δεν την παρέχει ούτε η πολιτική ούτε η επιστήμη (οικονομική, ιατρική κ.λπ.) ούτε και τα πολιτικά κόμματα, αλλά η εκκλησία της θρησκείας, η οποία έχει μελετήσει και ορίσει το τι είναι ηθικό ή δίκαιο και τι όχι και που στη συνέχεια έχει εγκρίνει-αποδεχθεί το κράτος. Η θρησκεία έλεγε και συνεχίζει να λέει να μην κάνουμε φόνους, μίση, έχθρες κ.λπ., αλλά να έχουμε ειρήνη, αγάπη, ελεημοσύνη κ.λπ., άλλως εκείνος που είναι αμαρτωλός θα τιμωρηθεί από το Θεό. Συνεπώς η θρησκεία είναι κάτι που απαιτείται, γιατί αυτή είναι που χαράζει την ηθική και φιλοσοφική στάση της ζωής των λαών. Ο λόγος, άλλωστε, που θρησκείες υπάρχουν από αμνημονεύτων χρόνων. Απλά ενίοτε πολλοί ηγέτες φέρνουν τις θρησκείες στα οικονομικά και ιμπεριαλιστικά συμφέροντα ή άλλως μέτρα τους, κάτι που είναι ανεπίτρεπτο.

Η θρησκεία, όπως αναφέραμε και αλλού, είναι βασικό στοιχείο της κοινωνίας, όμως, όταν περιπλέκονται σ' αυτήν ο εθνικισμός και

τα ατομικά και τοπικά συμφέροντα, γίνεται όπλο κατά της ανθρωπότητας, εγκληματική οργάνωση. Ο άνθρωπος σαφώς και πρέπει να είναι θρησκευόμενος, όπως και πολιτικοποιημένος, όμως άλλο το ένα και άλλο το άλλο. Αυτά τα δυο δεν πρέπει να περιπλέκονται, γιατί όποιος το κάνει εγκληματεί

Ο άνθρωπος σαφώς και πρέπει να κοιτάζει το συμφέρον του, όχι όμως σε βάρος του άλλου και επίσης να είναι πατριώτης, όχι όμως εθνικιστής ή σωβινιστής, γιατί αν σκέφτονται όλοι έτσι δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη και ευημερία..

Γ) Οι πολλές θρησκείες σαφώς έχουν χωρίσει τους ανθρώπους σε ομάδες που η μια είναι έτοιμη να εξαφανίσει την άλλη, λόγω του φανατισμού που καλλιεργούν η μια εναντίον της άλλης, για εθνικιστικούς-οικονομικούς κατά βάση λόγους. Και το ότι αυτό είναι γεγονός αποδεικνύεται και από το ότι οι ομόθρησκοι λαοί σπάνια έρχονται σε πόλεμο μεταξύ τους, ενώ οι άλλοι ψάχνουν την ευκαιρία και δεν είναι μόνο αυτό. Μάλιστα προ αυτού οι διάφοροι λαοί αναγκάζονται αφενός να κάνουν συμμαχίες και αφετέρου να ξοδεύουν τεράστια ποσά για εξοπλισμούς προκειμένου να αμυνθούν με επακόλουθο αυτές οι δαπάνες να δημιουργούν πλούσιους και φτωχούς λαούς, πλούσιους και φτωχούς ανθρώπους ήτοι αυτό που υποτίθεται δε θέλουν οι θρησκείες.

Προ αυτού οι πραγματικά θρησκευόμενοι και ιδιαιτέρως οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, καθώς και ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.) πρέπει να συμβάλουν, να πιέσουν για την κατάργηση του φανατισμού και του μίσους μεταξύ των θρησκειών. Η θρησκεία δεν πρέπει να γίνεται ούτε όπιο ούτε όπλο κατά των ανθρώπων.

Η θρησκεία πρέπει να είναι αντίθετη στον εθνικισμό και στους πολέμους. Οι θρησκείες είναι αδιανόητο και ανεπίτρεπτο να ευλογούν πολέμους, εμφύλιους ή κατακτητικούς. Πρέπει όλες να επεμβαίνουν για να το σταμάτημά τους. Τους μόνους αγώνες που πρέπει να ευλογούν είναι αυτοί για τη δημοκρατία και την ελευθερία, κάτι που σαφώς έχουν κάνει πάρα πολλοί Χριστιανοί ιεράρχες.

Γ) Πολλοί Κουμμουνιστές δε θέλουν τις θρησκείες, επειδή το έργο τους (ελεημοσύνη, ηθική διδασκαλία κ.λπ.) θέλουν να το κάνει το Κράτος, κάτι που είναι σωστό, όμως, όταν αυτό δεν μπορεί να γίνει πλήρως από το κράτος, τότε αυτό πρέπει να γίνεται και από την εκκλησία.

Και το οξύμωρο είναι ότι ενώ ο κουμμουνισμός επιδιώκει την ισότητα, τη δικαιοσύνη, αλληλεγγύη κ.λπ., άρα επιδιώκει ό,τι και οι θρησκείες (ο Χριστιανισμός, ο Ισλαμισμός κ.λπ.) , άρα ο κουμμουνισμός δεν έπρεπε να κυνήγησε τις θρησκείες. Απλά έπρεπε να εξαναγκάσει τις ηγεσίες των Θρησκειών αφενός να καταργήσουν το

φανατισμό και το μίσος που τρέφει η μια θρησκεία για την άλλη και αφετέρου να προβαίνουν στα έργα που ευαγγελίζονται, δηλαδή στην αγάπη, αδελφoσύνη, δικαιοσύνη κ.λπ. των λαών και των ανθρώπων και όχι έμμεσα πλην σαφώς να καλλιεργούν το φανατισμό για εξό-ντωση από τους πιστούς τους των αλλόθρησκων προς όφελος κά-ποιων συμφερόντων.

10. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σήμερα σε όλο τον κόσμο υπάρχουν πάρα πολλές θρησκείες, οι κυριό-τερες των οποίων είναι πέντε: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Μωαμεθανισμός, Βουδισμός και Ινδουισμός και που, όπως θα δούμε πιο κάτω, εξετάζοντάς τις βλέπουμε ότι η μια να είναι παραλλαγή ή άλλως αίρεση της άλλης. Ιδρυτές των εν λόγω θρησκειών είναι άτομα συγκεκριμένα; Ο Μωυσής του Ιουδαϊσμού, ο Ιησούς του Χριστιανισμού, ο Μωάμεθ του Ισλαμισμού κ.λπ...

Οι πρώτες θρησκείες του ανθρώπου ήταν πολυθεϊστικές και η μεγαλύ-τερη και η αρχαιότερη και η μεγαλύτερη από αυτές στον αρχαίο γνωστό κόσμο ήταν αυτή με τους 12 θεούς, παραλλαγές της οποίας λατρευόταν στην αρχαία Ελλάδα, αρχαία Αίγυπτο, Βαβυλώνα, Ρώμη κ.α. Ιδρυτής της θρησκείας αυτής, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, ήταν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και την οποία τελειοποίη-σαν οι Έλληνες. (Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο: «Η θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων και η μυθολογία της», του Α.Γ. Κρασανάκη). Παλαιότερη μονοθεϊ-στική θρησκεία του κόσμου είναι ο Ιουδαϊσμός, η θρησκεία των Εβραίων. Δη-μιουργήθηκε μετά από την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο. Πολύ παλιά θρησκεία θεωρείται και ο Ινδουισμός, η οποία απλώθηκε στην Ινδία, κυρίως, και, σε μικρό βαθμό, σε γειτονικές της χώρες, όπως στην Κεϋλάνη (Σρί Λάνκα), στο Μπαλί, στην Ινδονησία κ.α.

Α. Ο ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ (ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ)

Ο Ιουδαϊσμός είναι η θρησκεία των Εβραίων. Υπολογίζεται ότι οι Εβραίοι ανά τον κόσμο είναι περίπου 15 εκατομμύρια πιστούς το 2006, γεγονός που κατατάσσει τον Ιουδαϊσμό ως δωδέκατη σε τάξη μεγέθους οργανωμένη θρησκεία.

Είναι η πρώτη μαρτυρούμενη μονοθεϊστική θρησκεία και μία από τις αρχαιότερες θρησκευτικές παραδόσεις που τελούνται στο σύγχρονο κόσμο. Ο Ιουδαϊσμός θεωρείται ότι αποτελεί θεμέλιο του Χριστιανισμού και του Μουσουλμανισμού μαζί τον ελληνισμό. Τη φι-λοσοφία των αρχαίων κλασικών φιλοσόφων (Αριστοτέλης, Πλάτω-νας κ.α.) περί θεού και Δαίμονα, ψυχής και Άδη, κ.α.

Ο Ιουδαϊσμός είναι η πίστη ότι υπάρχει ένας μοναδικός, παντο-γνώστης, παντοδύναμος, πανάγαθος, υπερβατικός Θεός, ο ο-ποίος δημιούργησε το σύμπαν και συνεχίζει να το κυβερνά.

Ο Ιουδαϊσμός φέρεται να ιδρύθηκε από τον Αβραάμ, ο οποίος ήταν αυτός που πήρε την πρώτη σύμβαση, διαθήκη με το Θεό. Ωστόσο ο πραγματικός ιδρυτής της εβραϊκής θρησκείας είναι ο Μωυσής, αυτός τους έδωσε στους Εβραίους τον πρώτο νόμο, τις Δέκα Εντολές, που είναι η ουσία της θρησκείας. Σύμφωνα με την παραδοσιακή εβραϊκή πίστη, ο Θεός αποκάλυψε τους νόμους Του και τις εντολές Του αρχικά στο Μωυσή ("Μωσαϊκός Νόμος"). Ο Μωυσής υπολογίζεται ότι έζησε κάπου μεταξύ 1593 π.Χ. – 1473 π.Χ. και ήταν αφενός αρχηγός των Εβραίων κατά την έξοδο τους από την Αίγυπτο και αφετέρου ο μεσίτης της διαθήκης του Νόμου, προφήτης και κριτής.

Χριστιανισμός	31.5%
Ισλάμ	23.2%
Αδέσμευτες	16.3%
Ινδουισμός	15.0%
Βουδισμός	7.1%
Λαϊκής θρησκείες	5.9%
Άλλες	0.8%
Pew Research Center, 2012	

Η Συναγωγή, Εβραϊκά «μπέιτ κνεσέτ», είναι ο τόπος λατρείας της Ιουδαϊκής θρησκείας. Ο όρος συναγωγή προέρχεται από το ελληνικό ρήμα συνάγω και σημαίνει «τόπος συγκέντρωσης». Ο αντίστοιχος εβραϊκός όρος μπέιτ κνεσέτ σημαίνει «οίκος συνέλευσης». Μια τυπική συναγωγή αποτελείται από ένα μεγάλο χώρο προσευχής και μικρότερα δωμάτια μελέτης. Επικεφαλής της συναγωγής είναι ο αρχισυνάγωγος, ενώ οι διδάσκαλοι του Νόμου ονομάζονται ραβίνοι. Στο εσωτερικό της συναγωγής υπάρχουν ορισμένα σύμβολα και σχέδια που τη διακοσμούν. Αρχικά δεσπόζει το λιοντάρι το οποίο είναι σύμβολο της φυλής του Ιούδα, το στέμμα που δείχνει τη βασιλεία του Θεού, το άστρο του Δαβίδ ένα από τα αρχαιότερα εβραϊκά σύμβολα το οποίο συμβόλιζε το έμβλημα του βασιλιά Δαβίδ. Τέλος, υπάρχει η επτάφωτη λυχνία καθώς και οι δύο πλάκες του Νόμου.

Το σχολικό βιβλίο (Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»), σχετικά με τον Ιουδαϊσμό, αναφέρει:

<< Μιλώντας για Ιουδαϊσμό εννοούμε τη θρησκεία των Εβραίων. Για τους ίδιους όμως τους Εβραίους, ο Ιουδαϊσμός δεν είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα με την εβραϊκή θρησκεία. Η εβραϊκή θρησκεία είναι ένα μέρος, το πιο σημαντικό, του Ιουδαϊσμού ο οποίος συμπεριλαμβάνει το σύνολο της εβραϊκής ζωής και σκέψης. Πιο ξεκάθαρα, δηλαδή, ο Ιουδαϊσμός εκφράζεται με τη ζωή και τη συμπεριφορά του

Εβραίου παρά με τη θεολογία του. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι πρόκειται για μια θρησκεία που βασίζεται περισσότερο στην πράξη παρά στη θεωρία.

1. Βασικά πιστεύω του Ιουδαϊσμού

Ο Ιουδαϊσμός διακρίνεται για την πίστη του στο Θεό, το Ισραήλ και την Τορά.

Για το Θεό: η βασική του ιδέα –που αποτελεί και το αναγνωρισμένο δόγμα του– είναι η ιδέα του μονοθεϊσμού. Αυτός ο ένας και μοναδικός Θεός είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος, ο προσωπικός Θεός «του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ» που παρεμβαίνει στην ιστορία των εθνών και των ατόμων.

Για τον Ισραήλ: ο Θεός επέλεξε τον Ισραήλ για να διδάξει στον κόσμο την αλήθεια για τον έναν και μόνο Θεό και την αδελφότητα όλων των ανθρώπων. Αυτή η θεία εκλογή του Ισραήλ δε σημαίνει πλεονεκτήματα και διακρίσεις, αλλά αυξάνει τις ευθύνες του Ισραήλ απέναντι στον κόσμο. Η ειδική σχέση του Ισραήλ με το Θεό εκφράζεται με τον όρο Μπερίτ, Διαθήκη.

Για την Τορά: Με τη στενή της σημασία η λέξη αναφέρεται μόνο στα πέντε πρώτα βιβλία της Βίβλου, την Πεντάτευχο, που διαβάζονται τμηματικά στις πρωινές λειτουργίες του Σαββάτου. Με τη λέξη Τορά όμως οι Εβραίοι αναφέρονται συνήθως σε ολόκληρο το περιεχόμενο της Βίβλου, που αποτελούν τα είκοσι τέσσερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γνωστά από αρχικά τους ως ΤΑΝΑΧ. Η πραγματική ωστόσο σημασία της Τορά δεν περιορίζεται στη Βίβλο. Η λέξη Τορά αντιπροσωπεύει ολόκληρη την εβραϊκή διδασκαλία, από την αρχή της Βίβλου ως τις μέρες μας.

Μια άλλη βασική ιδέα: η πίστη στο Μεσσία

«Πιστεύω ολόψυχα στον ερχομό του Μεσσία και όσο και ν' αργήσει θα περιμένω κάθε μέρα τον ερχομό του» (Εβραίος φιλόσοφος Μαΐμονίδης / 1138-1204)

Πρόκειται για μία από τις αμετάβλητες αρχές της εβραϊκής πίστης. Ποιο θα είναι το έργο του; Θα εκπληρώσει τρεις όρους που έχουν άμεση επίδραση στη ζωή του ατόμου, του λαού του Ισραήλ και όλης της ανθρωπότητας. Δηλαδή, θα σταματήσουν όλα τα δεινά, ο δίκαιος θα αμειφθεί και ο κακός θα τιμωρηθεί· ο Ισραήλ, ως έθνος που πάσχει, θα εγκατασταθεί στην αρχαία του κοιτίδα· τέλος θα αρχίσει μια περίοδος ειρήνης και ευτυχίας για όλους τους ανθρώπους. Πρόκειται για τη «Βασιλεία του Θεού» που θα είναι ο ιδανικός κόσμος για όλα τα έθνη της γης.

Ο Νόμος στην καρδιά της ζωής

Τορά

Με τη στενή της σημασία η λέξη αναφέρεται μόνο στα πέντε πρώτα βιβλία της Βίβλου, την Πεντάτευχο, που διαβάζονται τμηματικά στις πρωινές λειτουργίες του Σαββάτου. Με τη λέξη Τορά όμως αναφερόμαστε συνήθως σε ολόκληρο το περιεχόμενο της Βίβλου, που αποτελούν τα είκοσι τέσσερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γνωστά από τα αρχικά τους ως ΤΑΝΑΧ. Η πραγματική ωστόσο σημασία της Τορά δεν περιορίζεται στη Βίβλο. Η Τορά αντιπροσωπεύει ολόκληρη την εβραϊκή διδασκαλία, από την αρχή της Βίβλου ως τις μέρες μας.

Ταλμούδ

Ο προφορικός νόμος είναι η ραχοκοκαλιά της εβραϊκής θρησκείας και παράδοσης. Το σύνολο του προφορικού νόμου μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα, από δάσκαλο σε μαθητή και από πατέρα σε γιο. Αν και λέγεται «προφορικός νόμος», το Ταλμούδ χαρακτηρίζεται από τη συλλογή και προσεκτική καταγραφή των προφορικών παραδόσεων που περιλαμβάνουν όχι μόνο κείμενα που αφορούν την ερμηνεία του μωσαϊκού νόμου, αλλά και ποικίλο άλλο υλικό. Το Ταλμούδ αποτελείται από δύο βασικά τμήματα:

Τη Μισνά, που σημαίνει *μελέτη*, *μάθηση*, και αποτελεί τη συλλογή της εβραϊκής παράδοσης και διδασκαλίας, όπως μεταδιδόταν προφορικά από τα πολύ παλιά χρόνια. Η συλλογή άρχισε μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του δεύτερου Ναού, το 70 μ.Χ. ενώ γύρω στο 200 μ.Χ. όλο το υλικό μαζεύτηκε και καταγράφηκε.

Τη Γκεμαρά, που σημαίνει *τελείωση* ή *ολοκλήρωση*, και αντιπροσωπεύει την εξέλιξη του προφορικού νόμου στα επόμενα 300 χρόνια, μετά τη συμπλήρωση της Μισνά. Αν και ο κύριος σκοπός της είναι ο διάλογος των μελετητών γύρω από τη Μισνά, ταυτόχρονα ασχολείται και με άλλα θέματα, όπως η ιστορία, η μυθολογία, τα έθιμα, η επιστήμη και οι συζητήσεις των ραββινικών σχολών.

Επειδή σχολές μελέτης των παραδόσεων λειτουργούσαν και στην Παλαιστίνη και στη Βαβυλώνα, γι' αυτό διαμορφώθηκαν δύο Ταλμούδ: το *Παλαιστινιακό* και το *Βαβυλωνιακό*. Το δεύτερο, περισσότερο έγκυρο και μελετημένο, ολοκληρώθηκε γύρω στο 500 μ.Χ. και αν εξαιρέσουμε τη Βίβλο, επηρέασε την εβραϊκή ζωή και σκέψη όσο κανένα άλλο κείμενο.

Γιορτές αποδημίας

Τρεις από τις πιο δημοφιλείς ιουδαϊκές γιορτές είναι γνωστές ως «αποδημίες», επειδή στους αρχαίους καιρούς οι Εβραίοι συνήθιζαν να ταξιδεύουν στο Ναό της Ιερουσαλήμ για να τις γιορτάσουν. Ο Φίλων ο Αλεξανδρεύς, ο μεγάλος Ιουδαίος φιλόσοφος που πέθανε το 45 μ.Χ., καταγράφει ως αυτόπτης μάρτυρας: «Σε κάθε γιορτή, αμέτρητα

πλήθη από αμέτρητες πόλεις έρχονται, κάποιοι απ' τη στεριά, άλλοι απ' τη θάλασσα, απ' την ανατολή και τη δύση, τον βορά και τον νότο. Έχουν το ναό για καταφύγιό τους και ασφαλές άσυλο από τη ταραχή και την αναστάτωση της ζωής και εκεί αναζητούν να βρουν ηρεμία και ασφάλεια και, ανακουφισμένοι από τις φροντίδες που ο βαρύς ζυγός τους φόρτωσε τα προηγούμενα χρόνια, να απολαύσουν ένα σύντομο διάστημα ανάσας σε σκηνές ευγενικής χαράς».

Οι τρεις γιορτές αποδημίας έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό το θέμα της χαράς από την παρουσία του Θεού: «Να χαιρόσαστε στη γιορτή σας αυτή εσείς, οι γιοι σας και οι κόρες σας, οι δούλοι σας και οι δούλες σας, οι Λευίτες και οι ξένοι, τα ορφανά και οι χήρες που κατοικούν στις πόλεις σας. Εφτά μέρες θα γιορτάζετε προς τιμήν του Κυρίου του Θεού σας, στον τόπο που αυτός θα έχει διαλέξει. Να είστε πραγματικά χαρούμενοι, γιατί ο Κύριος ο Θεός σας θα σας έχει δώσει αφθονία στα γεννήματα της γης σας και επιτυχία στις δουλειές σας. Τρεις φορές τον χρόνο, τις γιορτές των Αζύμων, των Εβδομάδων και της Σκηνοπηγίας, θα παρουσιάζονται όλοι οι άντρες και τα αγόρια του λαού ενώπιον του Κυρίου του Θεού σας, στον τόπο που αυτός θα έχει διαλέξει». (Δτ 16, 14-16)

Η γιορτινή χαρά εκφράζεται παραδοσιακά με γλέντια με κρέας και ποτό, αγορά καινούργιων ενδυμάτων για τις γυναίκες και βέβαια φιλανθρωπίες.

Κάθε μία από αυτές τις γιορτές έχει ιστορική, πνευματική και γεωργική σημασία.

ΟΝΟΜΑΣΙΑ & ΕΠΟΧΗ ΓΙΟΡΤΗΣ	ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ	ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ
Πέσαχ (Πέρασμα) Άνοιξη	Υπενθυμίζει την Έξοδο των Ισραηλιτών από τη σκλαβιά της Αιγύπτου	Ο Θεός είναι ο λυτρωτής. Οι Ισραηλίτες από σκλάβοι του Φαραώ στην Αίγυπτο έγιναν υπηρέτες του μοναδικού Θεού	Η γιορτή της Άνοιξης, της ανάπτυξης, της σοδιάς των πρώιμων δημητριακών, του κριθαριού
Σ α β ο υ ώ τ (Πεντηκοστή) Αρχή Καλοκαιριού	Είναι η ημέρα που ο Θεός έδωσε τις Δέκα Εντολές στο Όρος Σινά ως όρο	Η λύτρωση από την Αίγυπτο ολοκληρώθηκε μόνο όταν επιτεύχθηκε η πνευματική της διάσταση με την	Η ύστερη σοδιά των δημητριακών (σιτάρι) και τα πρώτα φρούτα

	της Διαθήκης του με τον Ισραήλ	Αποκάλυψη της Τορά στο Σινά	
Σ ο υ κ ώ τ (Σκηνοπηγία) Φθινόπωρο	Ο Θεός προστάτεψε τους Ισραηλίτες στην έρημο (Λευ 23, 43)	Ο Θεός είναι ο προστάτης του Ισραήλ. Αυτό συμβολίζεται με τη διαμονή των Εβραίων σε σκηνές	Η τελική συγκομιδή της χρονιάς

Ο εορτασμός του Πέσαχ

Γιορτή των Αζύμων ή των Ματσότ (επειδή τρώνε μόνο άζυμα που θυμίζουν τη βιαστική έξοδο από την Αίγυπτο όταν πήραν μαζί τους άζυμο ψωμί καθώς δεν προλάβαιναν να το ζυμώσουν), *Πέσαχ* (η λέξη σημαίνει «περνώ από πάνω», «προσπερνώ» και αναφέρεται στο πέρασμα του αγγέλου του θανάτου πάνω από τα σπίτια των Ισραηλιτών όταν πήγαινε να θανατώσει τα πρωτότοκα παιδιά των Αιγυπτίων), *Εποχή της ελευθερίας* (επειδή η γιορτή αναφέρεται στην απελευθέρωση του Ισραήλ από τη σκλαβιά της Αιγύπτου), *Γιορτή της Άνοιξης*.

Οι οικιακές προετοιμασίες για το Πέσαχ είναι πολύ εντατικές και κυριαρχούνται από την υποχρέωση να απομακρυνθεί από το σπίτι κάθε τροφή με μαγιά. «*Εφτά μέρες θα τρώτε άζυμο χωμί. Από την πρώτη μέρα θα εξαφανίσετε τελείως το προζύμι από τα σπίτια σας [...] Τη πρώτη μέρα και την έβδομη πρέπει να γίνεται ιερή σύναξη. Καμιά εργασία δεν θα γίνεται αυτές τις μέρες. Θα ετοιμάζετε μόνο όσο χρειάζεται καθένας σας να φάει. Θα τελείτε αυτή τη γιορτή των αζύμων, γιατί ακριβώς αυτή την ημέρα έβγαλα τον λαό σας από την Αίγυπτο. Θα γιορτάζετε την ημέρα αυτή από γενιά σε γενιά στο μέλλον, κι αυτό θα είναι νόμος αιώνιος [...] Δε θα τρώτε τίποτα που να περιέχει προζύμι· όπου κι αν κατοικείτε θα τρώτε άζυμο ψωμί*» (Εξ 12, 15-20).

Σέντερ: το τραπέζι του Πέσαχ

Αναμφίβολα η πιο δημοφιλής και εξέχουσα τελετή των ιουδαϊκών γιορτών είναι το γεύμα του Πέσαχ, το *Σέντερ* που γίνεται στο σπίτι τις δύο πρώτες νύχτες της γιορτής. Σκοπός της τελετής είναι να θυμίσει στους συμμετέχοντες τα γεγονότα της Εξόδου και των χρόνων της απολύτρωσης. Η προέλευσή του πηγαιίνει πίσω στο τελετουργικό του πασχαλινού αμνού στο Ναό, που θυσιαζόταν το απόγευμα της παραμονής του Πέσαχ και τρωγόταν τελετουργικά στο σπίτι το βράδυ, την πρώτη νύχτα της γιορτής. Σήμερα, δεν υπάρχει πια θυσιασμένος αμνός, αλλά *ματσά* (άζυμος άρτος) και πικρά χόρτα. Το απόγευμα οργανώνεται γύρω από την *Χαγκαντά*, που σημαίνει

«αφηγούμαι την ιστορία». Έτσι, λέγεται και το βιβλίο όπου είναι τυπωμένη η λειτουργία. (Εξ 13, 8). Το *Σέντερ* είναι ένα συμμετοχικό γεγονός. Ο καθένας συμμετέχει στο διάβασμα, τη συζήτηση και τα τραγούδια. Ένα από τα εντυπωσιακότερα σημεία, στην αρχή του *Σέντερ*, είναι οι «τέσσερις ερωτήσεις», που τραγουδιούνται στα εβραϊκά από το πιο μικρό παιδί, που μπορεί να έχει κάνει βδομάδες εκπαίδευσης για να μπορέσει να το κάνει και είναι πολύ χαρούμενο που του επιτρέπεται να μένει ξύπνιο τόσο αργά. Λίγοι Εβραίοι θα ξεχάσουν ποτέ τις λέξεις που τους θυμίζουν ευτυχισμένες στιγμές της παιδικής τους ηλικίας μέσα στην ατμόσφαιρα της αγαπημένης οικογένειας:

«Γιατί αυτή η νύχτα είναι διαφορετική από όλες τις άλλες νύχτες; Όλες τις άλλες νύχτες τρώμε είτε ζυμωτό είτε άζυμο ψωμί, γιατί αυτή τη νύχτα τρώμε μόνον άζυμο ψωμί; Όλες τις άλλες νύχτες τρώμε όλων των ειδών τα χορταρικά – γιατί αυτή τη νύχτα τρώμε μόνο πικρά χόρτα; Όλες τις άλλες νύχτες, δε βουτάμε ούτε μια φορά, γιατί αυτή τη νύχτα βουτάμε δυο φορές; Όλες τις άλλες νύχτες τρώμε είτε καθισμένοι είτε γερμένοι, γιατί αυτή τη νύχτα τρώμε γερμένοι;»

Ο δίσκος του *Σέντερ*

Όλα όσα περιέχει συμβολίζουν κάτι: ένα καλά βρασμένο σφιχτό αβγό (τελετή της θυσίας που γινόταν στο Ναό), η κνήμη του αρνιού (πασχαλινό αρνί), πικρά χόρτα (πίκρα της σκλαβιάς στην Αίγυπτο), κρέμα από μήλα, ξηρούς καρπούς κανέλλα και κρασί (λάσπη που χρησιμοποιούσαν οι Ισραηλίτες σκλάβοι στην Αίγυπτο), σέλινο (υπενθύμιση ότι το Πάσχα γιορτάζεται την Άνοιξη), αλατισμένο νερό (τα δάκρυα των Ισραηλιτών στην Αίγυπτο), ματσά (τα άζυμα ψωμιά της Εξόδου), τέσσερα ποτήρια κρασί (4 βιβλικές φράσεις που αναφέρονται στη λύτρωση των Εβραίων), το ποτήρι του προφήτη Ηλία (προάγγελου του Μεσσία) .

Μια από τις χαρές του *Σέντερ* είναι η συμμετοχή όλων των παρόντων στη συζήτηση, είτε πάνω στα ερμηνευτικά σχόλια της *Χαγκαντά*, είτε είναι αυθόρμητη και αφορά ακόμη και σύγχρονα ζητήματα: ποια είναι τα περιθωριοποιημένα έθνη ή ομάδες στη σύγχρονη κοινωνία και πώς εννοείται η «απελευθέρωσή» τους;

Γιορτές μετάνοιας

Δεν είναι όλες οι ιουδαϊκές γιορτές μέρες χαράς. Η Ρος-Ασανά και η μέρα του Εξιλασμού (Γιομ Κιπούρ) σηματοδοτούν την αρχή και το τέλος των Δέκα ημερών της Μετάνοιας.

Ρος Ασανά

Πρόκειται για την εβραϊκή Πρωτοχρονιά. Το όνομα της γιορτής στην κυριολεξία σημαίνει Rosh (κεφαλή) Ha (του) Shana (χρόνου). Είναι μια γιορτή που δίνει την ευκαιρία στον πιστό να κάνει την αυτοκριτική του, να αναλογιστεί με σοβαρότητα το χρόνο που πέρασε

και να εξετάσει, με τον ερχομό του καινούργιου χρόνου, τα παραπτώματα και τις αδυναμίες του.

Η λειτουργία στη συναγωγή διαρκεί πολύ (τέσσερις ως έξι ώρες). Οι προσευχόμενοι επικεντρώνονται στην εικόνα του Θεού ως δημιουργού, βασιλέα και κριτή που συγχωράει και σπλαχνίζεται όσους επιστρέφουν σ' αυτόν και αναζητούν το έλεός του. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ημέρας είναι το σάλπισμα του *σοφάρ*, ενός κέρατου από κριάρι, στα διαλείμματα της λειτουργίας. Ο ήχος του σοφάρ γεμίζει συγκίνηση τους πιστούς και θυμούνται τα λόγια του Μαϊμονίδη, που εξηγεί το σκοπό του σαλπισματός του: «*Ξυπνήστε, εσείς οι κοιμισμένοι και ζυγιάστε τις πράξεις σας· θυμηθείτε τον Δημιουργό σας και επιστρέψτε μετανιωμένοι σ' αυτόν. Μην είσαστε από εκείνους που χάνουν την πραγματικότητα κυνηγώντας τις σκιές· που χάνουν τα χρόνια τους γυρεύοντας μάταια πράγματα που ούτε θα τους ωφελήσουν ούτε θα τους λυτρώσουν. Κοιτάξτε βαθιά στις ψυχές σας και κρίνετε τις πράξεις σας· αφήστε τις κακές σας συνήθειες και σκέψεις και γυρίστε στον Θεό. Μόνον έτσι θα μπορέσει να σας συγχωρέσει*».

Ως προς τα έθιμα στο σπίτι: Την παραμονή της γιορτής οι Εβραίοι τρώνε τροφές που συμβολίζουν τη γλυκύτητα, τις ευλογίες, και την αφθονία. Βουτούν το ψωμί στο μέλι αντί για το συνηθισμένο αλάτι και τρώνε ένα κομμάτι μήλο βουτηγμένο στο μέλι και προσεύχονται: «*Κάνε το θέλημά Σου να ξαναδώσει σε μας ένα καλό και γλυκό χρόνο*».

Αποφεύγουν κάθε είδους πικρές, ξινές ή αλμυρές τροφές. Σε όσα σπίτια ζυμώνουν ψωμί χαράζουν πάνω στην κόρα του το σχήμα μιας σκάλας, για να φανεί η μεγάλη επιθυμία της προσέγγισης του Θεού.

Γιομ Κιπούρ

Ίσως η πιο σπουδαία γιορτή του εβραϊκού θρησκευτικού έτους. Κύριος σκοπός της ημέρας είναι η *Τεσουβά* (=εξιλέωση). Είναι η μέρα που οι πιστοί εκφράζουν την ειλικρινή επιθυμία τους να αναγνωρίσουν τα λάθη τους, να τα ομολογήσουν και να εκφράσουν τη μεταμέλειά τους. Σύμφωνα με το Νόμο, δεν τρώνε ούτε πίνουν τίποτε από το ηλιοβασίλεμα της παραμονής της γιορτής μέχρι τη νύχτα της επόμενης μέρας: «*Η δέκατη μέρα αυτού του έβδομου μήνα [...] θα είναι η μέρα του Εξιλασμού. Εκείνη την ημέρα θα συγκαλείτε ιερή σύναξη, θα ταπεινώνεστε και θα προσφέρετε στον Κύριο θυσία που γίνεται με φωτιά. Δεν επιτρέπεται να κάνετε καμιά χειρωνακτική εργασία· είναι η ημέρα του Εξιλασμού, όπου γίνεται για σας η τελετουργία της εξιλέωσής σας ενώπιον του Κυρίου του Θεού σας. Όποιος δεν ταπεινώνεται εκείνη την ημέρα, θα αποκόπτεται από τον λαό του [...] Αυτός θα είναι νόμος παντοτινός για σας και για τους απογόνους σας, όπου κι αν κατοικείτε. Εκείνη η ημέρα θα είναι για σας Σάββατο, δηλαδή μέρα απόλυτης ανάπαυσης και ταπείνωσης*» (Λευ 23, 23-32)

Για την Τεσουβά γράφει η Μισνά: «Η Τεσουβά εξιλεώνει (άμεσα) τα μικρά αμαρτήματα, είτε θετικά είτε αρνητικά, αλλά εάν έχει διαπραχθεί ένα σοβαρό αμάρτημα μένει σε εκκρεμότητα έως τον ερχομό του Γιομ-Κιπούρ με το οποίο μπορεί να εξιλεωθεί. Αν κάποιος πει «θα αμαρτήσω και θα μετανιώσω», δεν θα έχει ευκαιρία να μετανιώσει. Αν κάποιος πει «θα αμαρτήσω και το Γιομ-Κιπούρ θα με εξιλεώσει», το Γιομ-Κιπούρ δεν θα τον εξιλεώσει. Το Γιομ-Κιπούρ προσφέρει εξιλέωση για αμαρτήματα μεταξύ ανθρώπου και Θεού, αλλά δεν προσφέρει εξιλέωση για παραπτώματα εναντίον άλλου προσώπου έως ότου επιτευχθεί συμφιλίωση».

Στη συναγωγή γίνονται πέντε λειτουργίες. Ένα χαρακτηριστικό της λειτουργίας του *Γιομ Κιπούρ* είναι οι συχνές παρακλήσεις στο Θεό για συγχώρεση. Σύμφωνα με την παράδοση, την ημέρα του Εξιλασμού συγχωρούνται μόνο τα αμαρτήματα απέναντι στο Θεό. Αν ο πιστός έχει βλάψει άλλον άνθρωπο, πρέπει πρώτα να του δώσει εκείνος συγχώρεση και κατόπιν να ζητήσει συγνώμη από το Θεό.

Στις αρχές του 1^{ου} αι. μ.Χ. ο Φίλων ο Αλεξανδρεύς σημειώνει ότι στο Γιομ-Κιπούρ συμμετείχαν «όχι μόνο οι ευσεβείς και άγιοι άνθρωποι, αλλά κι αυτοί που ποτέ στη ζωή τους δεν είχαν καμιά θρησκευτική δραστηριότητα». Και σήμερα, για πολλούς μια σύντομη παρουσία στη συναγωγή στη γιορτή του Γιομ-Κιπούρ είναι περισσότερο δήλωση της ιουδαϊκής τους ταυτότητας παρά θρησκευτική δέσμευση.

Άλλες γιορτές μνήμης
Χανουκά

Όταν το 175 π.Χ. η Παλαιστίνη έπεσε στα χέρια των Συρίων, οι Εβραίοι καταδιώκονταν και δεν ήταν ελεύθεροι να ασκούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, σύμφωνα με τις παραδόσεις του. Αγανακτισμένοι από αυτή την καταπίεση επαναστάτησαν. Αρχηγός τους ήταν ένας ηλικιωμένος ιερέας, ο Ματθαίας. Αυτός μαζί με τους γιους του και μερικούς οπαδούς με ελάχιστα όπλα προσπάθησαν να ανατρέψουν τον εχθρό. Έπειτα από χρόνια σκληρών πολέμων, οι Εβραίοι κατόρθωσαν να διώξουν τον εχθρό από την πατρίδα τους. Στο μεταξύ είχε πεθάνει ο Ματθαίας και τη συνέχιση του αγώνα ανέλαβε ο γιος του Ιούδας, που είναι γνωστός με το όνομα «Μακκαβαίος». Οι Εβραίοι γιοτράζουν τη Χανουκά για να πανηγυρίσουν τη νίκη τους και την επαναλειτουργία του Ναού, που τον είχε βεβηλώσει ο εχθρός. Η γιορτή διαρκεί οκτώ μέρες.

Ονομασίες: *Χανουκά* που σημαίνει «αφιέρωση», καθώς γιορτάζεται το καθάρισμα του Ναού και η αφιέρωσή του στον αληθινό Θεό και *Γιορτή των Φώτων*, σύμφωνα με το κυριότερο χαρακτηριστικό της γιορτής.

Χαρακτηριστική εθιμοτυπία: το άναμα της επτάφωτης λυχνίας (Μενορά) τόσο στη Συναγωγή όσο και στο σπίτι.

Αυτή τη μέρα γίνονται στα σπίτια συγκεντρώσεις παιδιών, μοιράζονται δώρα και το «νόμισμα» της Χανουκά.

Πουρίμ

Γιορτάζεται η επέτειος της σωτηρίας των Εβραίων της Περσίας από τα χέρια του Αμάν, του αξιωματούχου του βασιλιά που ήθελε να τους εξολοθρεύσει. Η λέξη σημαίνει «κλήρος» και αναφέρεται στις μηχανορραφίες του Αμάν, που έβαλε κλήρο για να αποφασίσει ποια μέρα θα όριζε για τη σφαγή των Εβραίων της Περσίας. Το σχέδιό του Αμάν δεν ευοδώθηκε και αντί να σκοτωθούν οι Εβραίοι ο βασιλιάς διέταξε να σκοτώσουν τον ίδιο. Στο βιβλίο της Εσθήρ, εξυμνείται η ίδια καθώς και ο θεός της ο Μαρδοχάιος με την παρέμβαση του οποίου εξοντώθηκε ο Αμάν.

Εθιμοτυπίες: στη Συναγωγή διαβάζεται το βιβλίο της Εσθήρ με ένα ξεχωριστό μελωδικό σκοπό. Στο άκουσμα του ονόματος του Αμάν τα παιδιά χτυπούν τα πόδια τους στο πάτωμα ή γυρίζουν τις ροκάνες τους για να κοροϊδέψουν το μισητό εχθρό του Ισραήλ. Στα σπίτια γίνονται φιλικές συγκεντρώσεις και διασκεδάσεις, ανταλλαγές δώρων και φιλανθρωπίες. Θεωρείται η πιο χαρούμενη γιορτή του εβραϊκού εορτολογίου....>>.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Σεμά Ισραήλ (Άκου Ισραήλ)

Η πιο σπουδαία ιουδαϊκή προσευχή, οι πρώτες λέξεις που προφέρει ο Εβραίος που προσεύχεται. Όταν ξυπνάει το πρωί και πέφτει για ύπνο το βράδυ. Είναι η πρώτη προσευχή που διδάσκεται στα μικρά παιδιά και τα τελευταία λόγια του Εβραίου πριν πεθάνει. Είναι μια δήλωση πίστης και υπακοής στο Θεό. Είναι μια προσευχή δόξας και ταυτόχρονα ικεσίας. Το όνομα του Θεού δε διαβάζεται δυνατά στη Σεμά. Αντικαθίσταται με τη λέξη Αδονάι (Κύριέ μου).

Από την Τορά

Άκου, λαέ του Ισραήλ: Ο Κύριος είναι ο Θεός μας – μόνον ο Κύριος. Ν' αγαπάς, λοιπόν, τον Κύριο, το Θεό σου, μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλη τη δύναμή σου. Να μείνουν στην καρδιά σου οι εντολές αυτές, που εγώ σήμερα σου δίνω. Να τις διδάσκεις στα παιδιά σου και να μιλάς γι' αυτές όταν κάθεται στο σπίτι σου κι όταν βαδίζεις στο δρόμο, όταν ξαπλώνεις για ύπνο κι όταν σηκώνεσαι. Να τις δέσεις σαν σημάδι στο χέρι σου και να τις έχεις σαν έμβλημα στο μέτωπό σου, ανάμεσα στα μάτια σου. να τις γράψεις στις παραστάδες της πόρτας του σπιτιού σου και στις πύλες της πόλης σου. (Δτ 6, 4-9)

Αν υπακούσετε πραγματικά στις εντολές που εγώ σας δίνω σήμερα κι αν αγαπάτε τον Κύριο, το Θεό σας, και τον λατρεύετε μ' όλη σας την καρδιά και μ' όλη σας την ψυχή, τότε αυτός θα στέλνει βροχή

στη χώρα σας στον κατάλληλο καρπό της, τη φθινοπωρινή και την ανοιξιάτικη, και θα έχετε καλή σοδειά στο στάρι, στο κρασί και στο λάδι σας. Αυτός θα κάνει να φυτρώνει χορτάρι στα χωράφια σας για τα ζώα σας. Κι εσείς θα τρώτε και θα χορταίνετε. (Δτ 11, 13-15)

Ξένον δεν πρέπει να τον καταπιέζετε ούτε να τον εκμεταλλεύεστε, γιατί κι εσείς ήσασταν κάποτε ξένοι στην Αίγυπτο. Χήρα και ορφανό δεν θα τους καταπιέζετε. (Εξ 22, 20-21)

Όταν δανείζεις χρήματα σ' έναν φτωχό συμπολίτη σου, μην του φέρεσαι όπως οι άλλοι δανειστές – μην του ζητάς τόκο. Αν πάρεις το πανωφόρι κάποιου για ενέχυρο, φρόντισε να του το επιστρέψεις πριν από τη δύση του ήλιου, γιατί είναι το μοναδικό του σκέπασμα, με το οποίο προστατεύεται από το κρύο. Με τι θα κοιμηθεί; (Εξ 22, 24-26)

Μη διαδίδεις φήμες ψεύτικες. Μη δίνεις για χάρη ενός ανθρώπου αδικού, μαρτυρία αναληθή. Να μην ακολουθείς τους πολλούς στο κακό, και σε περίπτωση δίκης να μην καταθέτεις παίρνοντας το μέρος των πολλών για να διαστρέψεις το δίκαιο. Να μη μεροληπείς στη δίκη ούτε για χάρη του αδύνατου διαδίκου.

Αν συναντήσεις το βόδι του εχθρού σου ή το υποζύγιό του να περιπλανιέται, πρέπει να το οδηγήσεις στον αφέντη του. Αν δεις το υποζύγιο του εχθρού σου να γονατίζει από το φορτίο του, μην τραβήξεις το δρόμο σου, αλλά να τον βοηθήσεις πρόθυμα. (Εξ 23, 1-5)

Όταν θερίζετε τα χωράφια σας, μην κόβετε τα στάχια ως την τελευταία γωνιά του χωραφιού σας· και μη γυρίζετε πίσω, μετά το θερισμό, για να μαζέψετε τα στάχια που παρέπεσαν. Ούτε να γυρνάτε πίσω στο αμπέλι σας για να μαζέψετε τα τσαμπιά που έμειναν ή τις ρώγες που έχουν πέσει· να τ' αφήνετε για το φτωχό και για τον ξένο. Εγώ ο Κύριος, είμαι ο Θεός. (Λευ 19, 9-10)

Μην κρατάς πικρία στην καρδιά σου για τον άλλο· εξηγήσου μαζί του ανοιχτά, για να μη σε βαραίνει καμιά αμαρτία εξαιτίας του. Μην είσαι εκδικητικός και μνησικακος απέναντι στους άλλους, αλλά ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Εγώ είμαι ο Κύριος. (Λευ 19, 17-18)

Την πρώτη μέρα του έβδομου μήνα συγκεντρώθηκε όλος ο λαός με κοινή απόφαση στην πλατεία που βρισκόταν μπροστά στην πύλη των Υδάτων. Εκεί ζήτησαν από τον Έσδρα, τον ιερέα και γνώστη του νόμου, να φέρει στη συγκέντρωση το βιβλίο του νόμου, που ο Κύριος τον είχε δώσει στους Ισραηλίτες μέσω του Μωυσή. Πράγματι, ο Έσδρας τον έφερε μπροστά στη συγκέντρωση, που αποτελείτο από άντρες, γυναίκες και παιδιά, άτομα που μπορούσαν να καταλάβουν αυτά που άκουγαν. Κι από τότε που ανέτειλε ο ήλιος μέχρι το μεσημέρι ο Έσδρας τους διάβασε από το βιβλίο του νόμου, και όλος ο λαός άκουγε προσεκτικά...

Ο κυβερνήτης Νεεμίας και ο Έσδρας, ιερέας και γνώστης του νόμου, καθώς και οι λευίτες που εξηγούσαν το κείμενο, είπαν στο

λαός: «Η ημέρα αυτή είναι αφιερωμένη στον Κύριο το Θεό σας! Δεν είναι ώρα τώρα για κλάματα και πένθη», γιατί όλος ο λαός έκλαιγε ακούγοντας να διαβάζεται ο νόμος.

B. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ο Χριστιανισμός είναι η μεγαλύτερη θρησκεία στον κόσμο με περισσότερους από 2,4 δισεκατομμύρια πιστούς, δηλαδή περίπου το ένα τρίτο της ανθρωπότητας. Ονομάζεται έτσι, δηλαδή Χριστιανισμός, γιατί είναι βασισμένη στη διδασκαλία του Ιησού Χριστού(Χριστός > Χριστιανισμός), ο οποίος έλεγε: «Αγαπάται αλλήλους!», «Ο συ μισείς ετερω μη ποιήσεις!», «Ο έχων δυο χιτώνας μεταδώτω τω μη έχοντι» κ.λπ.. Η Χριστιανική πίστη βασίζεται στην πεποίθηση ότι ο Ιησούς είναι ο υιός του Θεού και ο σωτήρας της ανθρωπότητας, ο οποίος ήρθε στη Γη ως Μεσσίας (Χριστός), όπως προφητεύονταν στην Παλαιά Διαθήκη, δίδαξε και μετά το μαρτυρικό του θάνατο αναστήθηκε.

Το Χριστιανικό δόγμα, η θεμελιώδης δηλαδή αρχή του Χριστιανισμού, περιγράφεται μέσα από το Σύμβολο της Πίστεως, εκτός από κάποιες ριζοσπαστικές προτεσταντικές Εκκλησίες που δεν αποδέχονται Σύμβολο Πίστεως. Αυτό ουσιαστικά επιβεβαιώνει την Πίστη σε ένα τριαδικό Θεό, ο οποίος είναι το ο Θεός-Πατέρας, ο Ιησούς- ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Υπάρχουν παραλλαγές του ανάλογα με το δόγμα ή την ιστορική εποχή.

Ο Χριστιανισμός ως μονοθεϊστική θρησκεία πιστεύει πως υπάρχει μόνο ένας Θεός, ο οποίος δημιούργησε τον κόσμο εκ του μη όντος. Ταυτόχρονα, ο Χριστιανισμός, όπως και ο Ιουδαϊσμός και ο Μουσουλμανισμός, πρεσβεύει ότι είναι θρησκεία εξ αποκαλύψεως και επίσης ότι ο Θεός αποκαλύπτει στην πορεία της ιστορίας το τριαδικό του μυστήριο, δηλαδή την ύπαρξη ενός αλλά τρισυπόστατου Θεού (Πατέρα, Υιό, Άγιο Πνεύμα).

Ο χριστιανισμός έχει πάρει και μάλιστα αρκετά στοιχεία από την αρχαία Ελληνική θεολογική φιλοσοφία και ειδικότερα από την Πλατωνική και την Αριστοτελική σκέψη, σχετικά με το τι είναι θεός, δαίμονες, άγγελοι, ψυχή, Άδης κ.λπ.. (βλέπε Κεφάλαιο 3 «Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ»)

Ο Χριστιανισμός ξεκίνησε από τον Ιησού Χριστό στην περιοχή της Παλαιστίνης. Η πίστη μεταδόθηκε στη Ρώμη, όπου μετά τους πρώτους διωγμούς, καθιερώθηκε ως η επίσημη θρησκεία της αυτοκρατορίας. Τα μεσαιωνικά χρόνια επεκτάθηκε σε όλη την Ευρώπη, ενώ υπήρξαν διασπάσεις της εκκλησίας όπου οδήγησαν σε ένα πλήθος εκκλησιών. Την Εποχή των Ανακαλύψεων επεκτάθηκε σε όλο τον κόσμο.

ΤΑ ΙΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Τα ιερά κείμενα του Χριστιανισμού ονομάζονται «Αγία Γραφή». Αυτή, αποτελείται από δύο μέρη: Την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη.

Η Παλαιά Διαθήκη, αποτελείται από 49 βιβλία διαφόρων συγγραφέων που γράφτηκαν περίπου από τον 15ο αι. π.Χ. μέχρι και τον 1ο αι. π.Χ. Η Καινή Διαθήκη, αποτελείται από 27 βιβλία, τα τέσσερα από τα οποία ονομάζονται «Ευαγγέλια» (από το ευ-άγγελος = ,καλός άγγελος, καλές αγγελίες), επειδή εστιάζονται στο χαρμόσυνο κατά τους Χριστιανούς μήνυμα της ενανθρώπησης του ίδιου του Θεού. Τα τέσσερα Ευαγγέλια δεν αποτελούν βιογραφία του Ιησού, αλλά περιέχουν μόνο εκείνα τα σημεία από τη ζωή και τη διδασκαλία του που είναι σημαντικά για τη διάδοση του μηνύματος της ενανθρώπισης. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης που αναφέρει ότι «υπήρχαν και άλλα πολλά που έκανε ο Ιησούς που θα χρειάζονταν πολλά βιβλία για να χωρέσουν».

Οι τέσσερις συγγραφείς των Ευαγγελίων είναι οι Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς και Ιωάννης. Οι Ματθαίος και Ιωάννης ισχυρίζονται πως είναι αυτόπτες και αυτήκοοι μάρτυρες των όσων γράφουν ως μαθητές του Ιησού, ενώ ο Ευαγγελιστής Μάρκος ήταν συνοδός του μαθητή και αποστόλου Πέτρου και ο Ευαγγελιστής Λουκάς συνοδός του Αποστόλου Παύλου. Επειδή εκτός από τα Ευαγγέλια υπάρχει και αποδοχή της Παλαιάς Διαθήκης ως ξεκίνημα για το Χριστιανισμό, έχουν κατά καιρούς διατυπωθεί αντιρρήσεις, όμως η Χριστιανική Εκκλησία δέχεται ότι μεταξύ των δύο Διαθηκών υπάρχει ενότητα. Σε αντίθεση με τη σημασία που λαμβάνουν τα ίδια βιβλία αυτά μέσα στην Εβραϊκή Συναγωγή, η Χριστιανική Εκκλησία θεωρεί την Παλαιά Διαθήκη ως ένα είδος εισαγωγής στην Καινή Διαθήκη. Έτσι, η Παλαιά Διαθήκη δεν αποτελεί μια αυτοτελή ομάδα βιβλίων, αλλά η διδασκαλία του Ιησού είναι αυτή που ενώνει την Παλαιά με την Καινή Διαθήκη, σαν μια εξιστόρηση της προετοιμασίας για τον ερχομό του Μεσσία. Αυτό είναι και το νόημα με το οποίο ενσωματώνει η Χριστιανική Εκκλησία τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης στη δική της Αγία Γραφή και εκεί διαφέρει με το νόημα που αυτά λαμβάνουν στη Συναγωγή.

Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Ο Θεός, σύμφωνα με τη «Γένεση», είναι εκείνος που δημιούργησε τον κόσμο, τον ουρανό και τη γη, καθώς και τα πάντα που βρίσκονται επ αυτών, ορατών και αοράτων: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην, ή δε γη ην άόρατος και ακατασκεύαστος, και σκότος επάνω της αβύσσου, και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος.». (Γένεσις 1. 1-27)

Το τι επακριβώς είναι ο Θεός ή το ποια επακριβώς είναι η εικόνα, η μορφή, η υπόσταση κ.λπ. του θεού, δε μας λέει η Γένεση. Απλά λέει ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός των πάντων, ορατών και αοράτων και ο οποίος δημιούργησε αυτά με το πνεύμα που διαθέτει. Ομοίως λένε και ο προφήτης Ησαΐας, ο ευαγγελιστής Ιωάννης κ.α.:

«ούτω λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν **αὐτῇ καὶ διδοῦς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ’ αὐτῆς καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτῆν**» (Ησαΐας 42, 5)

«πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἐν ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.. (Ιωάννη Ευαγγέλιο 1. 3-4)

«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀλήθειᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ευαγγέλιο Ιωάννη 4:24).

Σημειώνεται ὅτι ἡ Γένεση λέει ἐπίσης ὅτι ὁ Θεός ἐπλασε τὸν «ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα ἡμετέραν (τοῦ Θεοῦ) καὶ καθ’ ὁμοίωσιν» (Γένεσις 1.1-26), ἄρα ἡ εἰκόνα καὶ ἡ υπόσταση τοῦ θεοῦ, σύμφωνα με τὴ Γένεση, εἶναι παρόμοια (ὄχι ἴδια, ἀλλὰ παρόμοια) με αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ Γένεση με αὐτὸ θέλει νὰ πει ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅμοια στοιχεῖα με αὐτὰ τοῦ θεοῦ, δηλαδὴ ἔχει καὶ αὐτὸς νοῦ καὶ πνοὴ ζωσα, εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνει ὅ,τι θέλει, νὰ δημιουργεῖ κ.λπ., ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνας μικρὸς θεός, μόνο που ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀσύγκριτα κατώτερος τοῦ θεοῦ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς ὄντα, ὅπως κάνει ὁ Θεός, καὶ ἐπίσης νὰ εἶναι αἰώνιος.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζώσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἑρπετὰ καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος. Καὶ ἐγένετο οὕτως. καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος αὐτῶν καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν. καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνας ἡμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. (Γένεσις 1. 1-27)

«καὶ ἐπλασεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, χουν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν. (Γένεσις 2.7)

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ Θεός στις μονοθεϊστικές Θρησκείες (Χριστιανισμό, Ισλάμ κ,α,) δὲν ἔχει ὄνομα, ὅπως εἶχαν οἱ θεοὶ στις προηγούμενες θρησκείες (στην ἀρχαία Ελλάδα οἱ θεοὶ ὀνομάζονταν: Δίας, Ἀπόλλων κ.λπ., στην ἀρχαία Αἴγυπτο: Ὁσίρις, ἡ Ἴσιδα κ.λπ.), ἐπειδὴ στις μονοθεϊστικές θρησκείες ἀπὸ τὴν μία ὑπάρχει ἓνας μόνο Θεός ὁπότε δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἔχει κάποιο ὄνομα γιὰ νὰ τὸν διακρίνουμε ἀπὸ ἄλλους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν εἶναι ἢ δὲν ἦταν κάποτε ἄνθρωπος, ὅπως συνέβαινε ἐ τους

θεούς στις προηγούμενες θρησκείες, για να έχει πάρει όνομα, ώστε να διακρίνεται από τους άλλους. Απλά αποκαλείται είτε με τα επίθετα των ιδιοτήτων του: Χριστός (κε-χρισμένος), Ιησούς (σωτήρας), Πάνσοφος, Παντοδύναμος, Παντογνώστης κ.α. είτε με τις κλητικές ευγενείας; Κύριος, Πάτερ ημών... (Περισσότερα βλέπε «Ιησούς Χριστός»)

Σημειώνεται ότι οι καλούμενοι Ιεχωβάδες (Χριστιανική αίρεση) ισχυρίζονται ότι η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει πως το όνομα του Θεού είναι Γιαχβέ ή εξελληνισμένα Ιεχωβάς, πιο απλά, θεωρούν ότι το όνομα «Ιησούς» προέρχεται από την Αραμαϊκή λέξη «ישו» (Γιεσοούα), η οποία με τη σειρά της προέρχεται από την εβραϊκή λέξη «ישויה» (Γεχοσοούα) που σημαίνει «Ο Γιαχβέ είναι Σωτηρία». Ωστόσο αυτό το αρνούνται οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, επειδή, λένε, αφενός στη μετάφραση των Ο΄ της Παλαιάς Διαθήκης στα Ελληνικά όπου υπάρχει η λέξη Γιαχβέ έχει μεταφραστεί με λέξη «Κύριος» που η έννοιά της δε συνάδει με την έννοια που λένε οι Ιεχωβάδες και αφετέρου ο Χρηστός καλείται και με τη λέξη Ιησούς, που στα ελληνικά σημαίνει «Σωτήρ» (από το ίημι > ιητρός ή δωρικά ιατρός, εννοείται των ψυχών).

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ

Ο Θεός στην Ορθόδοξη Πίστη καλείται και με την κλητική ευγενείας «Πατήρ» (= Αραμαϊκή «αβάς»): Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς...» είτε γιατί είναι ο δημιουργός του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ (και όχι γιατί ο Θεός με κάποια γυναίκα γέννησε τους υπόλοιπους ανθρώπους) είτε γιατί, σύμφωνα με την ορθόδοξη, αποκαλύφθηκε με τρεις υποστάσεις (ως Αγία Τριάς): ως Πατήρ, ως Υιός (ο Ιησούς Χριστός) και ως θείο Άγιο Πνεύμα (φανερώθηκε «εν είδη περιστεράς»):

«εγώ ερωτήσω τον Πατέρα και άλλον Παράκλητον δώσει υμίν το Πνεύμα της αληθείας, ο παρά του Πατρός εκπορεύεται» (Ιω. 15,26).

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28,18)

Το καθένα από τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας είναι ο όλος Θεός και όχι ένα μέρος του Θεού. Όλες τις ιδιότητες που έχει ο Πατέρας τις έχει και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Ωστόσο τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας δε συγχέονται μεταξύ τους, αλλά ξεχωρίζουν από το ότι ο Πατέρας γεννά τον Υιό και εκπορεύει το Άγιο Πνεύμα, ο Υιός γεννιέται από τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28,18).

«Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων Ἰ Φως εκ Φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι' ου τα πάντα εγένετο. Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος άγιου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα. Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα, κατα τας Γραφάς. Και ανελθόντα εις τους ουρανούς, και καθεζόμενον, εκ δεξιών του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετα δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος. Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν το εκ του πατρός εκπορευόμενον, το σύν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν δια των Προφητών. Εις μίαν, αγίαν, καθολικήν, και αποστολικήν Εκκλησίαν. Ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών. Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών. Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν. (Σύμβολο της Πίστεως)

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ο Ιησούς Χριστός, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ήταν υπαρκτό πρόσωπο και μάλιστα δάσκαλος που έζησε στη Ναζαρέτ της Ιουδαίας τον 1ο αι., πάνω στις διδαχές και στη ζωή του οποίου οι δώδεκα μαθητές του θεμελίωσαν το Χριστιανισμό. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός και οι μαθητές του διακήρυξαν ότι είναι γιος και λόγος του Θεού και ο αναμενόμενος «Μεσσίας» (εβραϊκά Μασίαχ) στον οποίο αναφέρεται η Εβραϊκή Βίβλος, δηλαδή ότι είναι ο εκλεκτός απεσταλμένος του Θεού που θα ελευθερώσει το έθνος του Ισραήλ από τους εχθρούς, αλλά και που θα αποτελέσει ευλογία για όλα τα έθνη. Στα ελληνικά η εβραϊκή λέξη Μεσσίας σημαίνει ο «χρισμένος, δηλαδή εκείνος που έχει πάρει το «χρίσμα» και από την οποία προήλθε η ελληνική του ονομασία «Χριστός» και από αυτή μετά οι ονομασίες «Χριστιανός», Χριστιανισμός κ.α.

Οι Ιουδαίοι (οι ηγέτες του Ιουδαϊσμού) τότε δε δέχτηκαν πως ο Ιησούς Χριστός ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, γιατί γι αυτούς ο Μεσσίας ήταν αυτός που θα τους ελευθέρωνε από τους Ρωμαίους, και προ αυτού είπαν και ότι εκτιμούν πως η νεκρανάσταση του είναι απλά ένας μύθος. Συνάμα με πρόσχημα τη μεγάλη θρησκευτική αναταραχή που δημιούργησε με τη ζωή και τη διδασκαλία του, ο Ιησούς καταδικάστηκε σε θάνατο από θρησκευτικό δικαστήριο των Εβραίων,

μια απόφαση που εκτέλεσαν οι Ρωμαϊκές αρχές με τη μέθοδο της σταύρωσης.

Ο Ιησούς, σύμφωνα με τις μαρτυρίες των μαθητών και αποστόλων του, μετά τη σταυρική εκτέλεση και ταφή του αναστήθηκε και στη συνέχεια αναλήφθηκε στους ουρανούς, ζητώντας από τους μαθητές του να διαδώσουν τη διδασκαλία του σε όλο τον κόσμο.

Σύμφωνα και τα δόγματα της Ορθόδοξης, της Καθολικής και της Προτεσταντικής εκκλησίας ο Ιησούς είναι η ενσάρκωση του δεύτερου προσώπου της Αγίας Τριάδος. Η Αγία Τριάς είναι ο Πατέρας (ο Θεός), ο Χριστός (ο γιος του Θεού) και το Άγιο Πνεύμα, που εκπορεύεται εκ του Πατρός.

Μάνα του Ιησού ήταν η Μαρία (εβραϊκά Μαριάμ, η οποία ήταν αρραβωνιασμένη με τον Ιωσήφ, όμως εκείνη, αν και παρθένος, έμεινε έγκυος από το Θεό, καθώς λέει η παράδοση και οι μαθητές του Ιησού Χριστού. Μάλιστα λίγο πριν γεννηθεί ο Ιησούς, ο τότε Καίσαρας των Ρωμαίων Αύγουστος διέταξε να γίνει απογραφή σε όλες τις χώρες που βρισκόταν υπό την κατοχή τους και ο καθένας έπρεπε να απογραφεί στην πόλη απ' όπου καταγόταν. Προ αυτού ο Ιωσήφ παρέλαβε την εγκυμονούσα από το Θεό Μαρία και έφυγαν από τη Ναζαρέτ να πάνε στον τόπο της καταγωγής τους, στην πόλη Βηθλεέμ, προκειμένου εκεί να απογραφούν. Φτάνοντας εκεί, λόγω της πληθώρας των απογραφομένων, δεν κατάφεραν να βρουν κατάλυμα, παρά μόνο ένα σπήλαιο, όπου μέσα στη φάτνη των αλόγων γέννησε η Μαρία τον Ιησού Χριστό. Λίγο αργότερα, ο Ιωσήφ παρέλαβε τη μητέρα και τον Ιησού κι έφυγαν για την Αίγυπτο, σύμφωνα με προσταγή Αγγέλου του Κυρίου, επειδή ο τότε βασιλιάς της Ιουδαίας Ηρώδης σχεδίαζε να φονεύσει το θείο βρέφος φοβούμενος μην του πάρει τη βασιλεία, καθώς έλεγαν οι προφητείες και οι θρύλοι. Μετά το θάνατο του Ηρώδη, ο Ιωσήφ και η Μαρία μαζί με το παιδί επέστρεψαν κι εγκαταστάθηκαν και πάλι στη Ναζαρέτ.

Ο μαθητής του Ιησού και ευαγγελιστής Ματθαίος, σχετικά με τη γέννηση και το όνομα του γιου του θεού, αναφέρει ότι η γέννησή του έγινε με υπερφυσικόν τρόπον. Όταν δηλαδή αρραβωνιάστηκε η μητέρα του Μαρία με τον Ιωσήφ ένα Άγγελος του θεού εμφανίστηκε στο όνειρο του Ιωσήφ και του είπε ότι η αρραβωνιαστικιά Μαρία, η ακόμη Παρθένος Μαρία, έχει μείνει έγκυος «εκ Πνεύματος θεού» και θα γεννήσει υιό και θα του δώσει το όνομα Εμμανουήλ (ηλ = ο Θεός), που σημαίνει «ο θεός είναι μαζί σας» και έτσι θα εκπληρωθεί η προφητεία του Ησαΐα που είχε πει (στο βασιλιά Αχάζ): «Ιδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Εμμανουήλ» (Ησαΐας 7.14).

Ο Ιωσήφ, μετά τη γέννηση του υιού του θεού, του έδωσε το όνομα Ιησούς («και εκάλεσε **το όνομα αυτού Ιησοῦν**», πρβ: Ματθαίος 1,20 -25: «Ταῦτα δε αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου

κατ' όναρ έφάνη αυτώ λέγων· Ιωσήφ υιός Δαυίδ, μη φοβηθής παραλαβείν Μαριάμ τήν γυναίκα σου· το γάρ εν αυτή γεννηθέν έκ Πνεύματός έστιν Αγίου. _τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν· αυτός γάρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών. Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθῆ τò ρηθέν υπό του Κυρίου διά του προφήτου λέγοντος· _Ιδού ή παρθένος εν γαστρι έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο έστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός. _Διεγερθείς δε ο Ιωσήφ από του ύπνου επίησεν ως προσέταξεν αυτώ ο άγγελος Κυρίου και παρέλαβε την γυναίκα αυτού, _και ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν».

Ομοίως ο Απόστολος Λουκάς λέει ότι ο Ιωσήφ, μετά από τη γέννηση του υιού του θεού, του έδωσε το όνομα Ιησούς («και εδόθη στο παιδίον το όνομα Ιησούς», πρβ:

Λουκάς 1. 26-31: « Εν δε τω μηνί τω έκτω απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ υπό του Θεού εις πόλιν τής Γαλιλαίας, ή όνομα Ναζαρέτ, προς παρθένον μεμνηστευμένην ανδρί, ω όνομα Ιωσήφ, εξ οικου Δαυίδ, και το όνομα της παρθένου Μαριάμ. και εισελθών ο άγγελος προς αυτήν είπε· χαιρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου· εύλογημένη σύ εν γυναιξίν. ή δε ιδούσα διεταράχθη επί τω λόγω αυτού, και διελογίζετο ποταπός είη ο άσπασμός ούτος. Μαριάμ· εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεώ. και ιδού συλλήψη εν γαστρι και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν».

Λουκάς 2,21: «Και όταν συνεπληρώθησαν οκτώ ημέραι, δια να γίνη η περιτομή του παιδίου, έκαμαν την περιτομήν **και εδόθη στο παιδίον το όνομα Ιησούς**, όπως είχεν είπει ο άγγελος πριν ακόμη συλληφθή αυτό εις την κοιλιάν της μητέρας του».

Ο Ιησούς Χριστός είχε όνομα, επειδή Αυτός γεννήθηκε ως άνθρωπος στη Ναζαρέτ και ακολούθως απογράφηκε στη Βηθλεέμ, κάτι που απαιτούσε όνομα, αφού πρώτα βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη ποταμό από το Βαπτιστή Ιωάννη. Ο Υιός του Θεού στα εβραϊκά καλούνταν με το όνομα «Εμμανουήλ» (= μεθ ημών ο Θεός) και στα ελληνικά το «Ιησούς Χριστός». Το όνομα «Ιησούς» είναι ελληνική λέξη που σημαίνει ο Σωτήρας, ο Θεραπευτής, από το ελληνικό ρήμα «ιήμι» ή δωρικά «ιάω» > ίαση κ.λπ. = σώζω, θεραπεύω, απ' όπου και ιατρός ή ιητρός). Ομοίως το όνομα «Χριστός» είναι ελληνική λέξη που σημαίνει ο κε-χρισμένος, από το ρήμα χρίω, ο κεχρισμένος από το Θεό (εβραϊκά masiah > ελληνικά Μεσσίας) να θεραπεύσει τις αμαρτίες του κόσμου (Ματθαίος 1 α 20-21 και Ιωάννης 1.41.).

Ιωάννη 1,42: «ευρίσκει ούτος πρώτος τον αδελφόν τον ίδιον Σίμωνα και λέγει αυτώ· ευρήκαμεν τον Μεσσίαν· ο έστι μεθερμηνευόμενον Χριστός».

Επί εποχής Ιησούς Χριστού πολλοί Εβραίοι είχαν ελληνικά ονόματα, λόγω του ότι η ελληνική γλώσσα – πολιτισμός ήταν διεθνής, όπως π.χ. οι μαθητές του Χριστού Φίλιππος και Ανδρέας, ο απόστολος των Εθνών Παύλος κ.α.. Μάλιστα με το όνομα Ιησούς λέγονταν και άλλοι, όπως ο Ιησούς του Ναυί κ.α.

Ο Ιησούς Χριστός, σύμφωνα με τις γραφές, είχε προφητευθεί ότι θα έρθει ως κεχρισμένος για να σώσει τους ανθρώπους από την αμαρτία, για να κάνει ένα καλύτερο κόσμο, να αποβάλει τις θρησκείες που διδασκαν ανήθικα πράγματα και να επιβάλει τη σωστή θρησκεία, τη σωστή ηθική.

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ: ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ

Ανάμεσα σ' ένα πλήθος εκκλησιών και θρησκευτικών κοινοτήτων που αποτελούν το Χριστιανισμό, οι αριθμητικά μεγαλύτερες είναι η Καθολική Εκκλησία, η Ορθόδοξη Εκκλησία και οι Προτεσταντικές Εκκλησίες και Ομολογίες.

Η Καθολική (ή Ρωμαιοκαθολική) Εκκλησία, που έχει έδρα το Βατικανό της Ρώμης, είναι η πολυπληθέστερη Χριστιανική Εκκλησία στον κόσμο. Υπολογίζεται ότι ο συνολικός αριθμός των πιστών της σήμερα ξεπερνά τα 1.500.000.000. Κεφαλή της Καθολικής Εκκλησίας είναι ο Πάπας, ο Επίσκοπος Ρώμης. Η εν λόγω Εκκλησία θεωρείται από τους πιστούς της ως η Καθολική Εκκλησία, που κυβερνάται από το διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου, τον Πάπα, και τους επισκόπους σε κοινωνία και ένωση με τη Ρωμαϊκή Έδρα.

Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία (επίσημα: Ορθόδοξη Καθολική και Αποστολική Εκκλησία) είναι ένα σύνολο τοπικών εκκλησιών, οργανωμένες ως Πατριαρχεία, αυτοκέφαλες σύνοδοι και αυτόνομες αρχιεπισκοπές, που βρίσκονται σε πλήρη κοινωνία μεταξύ τους, με πρώτο στην ιεραρχία το Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης. Αποδέχεται τις αποφάσεις των επτά Οικουμενικών Συνόδων και θεωρεί την Οικουμενική Σύνοδο ως το ανώτατο όργανο για αποφάσεις σε θέματα δόγματος και λατρείας. Επίσης αξιώνει ως αφετηρία της τον Ιησού Χριστό και τους Αποστόλους του μέσω της συνεχούς αποστολικής διαδοχής. Σήμερα το άθροισμα των Ορθοδόξων Εκκλησιών υπολογίζεται σε 300 περίπου εκατομμύρια Χριστιανούς που ακολουθούν την πίστη και τις πρακτικές που καθορίστηκαν από τις εννιά Οικουμενικές Συνόδους.

Η Ανατολική ορθόδοξη εκκλησία δεν είναι μια εκκλησία αλλά οικογένεια από 13 οργανώσεις με αυτόνομη διοίκηση, που φέρουν εθνικά ονόματα (π.χ. Ελληνική ορθόδοξη εκκλησία, Ρωσική ορθόδοξη εκκλησία, κ.ά.). Αυτό που τις ενώνει είναι η κοινή αντίληψη για τα μυστήρια, το δόγμα, τη λειτουργία και την εκκλησιαστική διοίκηση

αλλά κάθε μια από αυτές διαχειρίζεται τις δικές της υποθέσεις. Η κεφαλή κάθε ορθόδοξης εκκλησίας ονομάζεται πατριάρχης ή μητροπολίτης. Ο πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης θεωρείται οικουμενικός πατριάρχης. Η θέση του μοιάζει με αυτή του πάπα στη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Η διαφορά είναι πως ενώ ο πάπας είναι γνωστός σαν VICARIUS FILIUS DEI (αντικαταστάτης του Υιού του Θεού) ο επίσκοπος της Κωνσταντινούπολης κρατάει τον τίτλο PRIMUS INTER PARES (ο πρώτος μεταξύ ίσων). Ο πατριάρχης λαμβάνει μεγάλες τιμές αλλά δεν έχει την εξουσία να ανακατεύεται στις υποθέσεις των άλλων 12 ορθόδοξων κοινοτήτων.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ήταν ενωμένη με τους Καθολική μέχρι το 1054, οπότε και επήλθε οριστικά ο χωρισμός. Η βασική αιτία για το διαχωρισμό τους ήταν το ότι ο Πατριάρχης (Πάπας) Ρώμης ήθελε να θεωρείται ως πρώτος και αλάνθαστος, δηλαδή ως αλάνθαστος επικεφαλής όλης της εκκλησίας, κάτι που οι άλλοι πατριάρχες δεν ήθελαν. Τον 9ο αιώνα ο Πάπας θέλησε να εμφανιστεί «Θείω δικαίω», άρχοντας της Εκκλησίας και όλου του κόσμου, πάνω από όλους τους Πατριάρχες και τις Οικουμενικές Συνόδους (οι Οποίες του αναγνώριζαν το πρωτείο τιμής, το προβάδισμα δηλαδή μεταξύ ίσων, ωστόσο εκείνος αξίωσε υπέρτερη εξουσία). Από φιλοδοξία ανακατεύθηκε στα εσωτερικά ζητήματα της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, όταν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ήταν ο Ιγνάτιος και ο Φώτιος. Από εκείνη τη χρονική στιγμή και μετά, επειδή οι Δυτικοί, όλο και περισσότερο απομακρύνονταν από την Ιερή Παράδοση της Αγίας του Χριστού Εκκλησίας, οι Ανατολικοί τόσο περισσότερο δε συμφωνούσαν με τις αυθαίρετες καινοτομίες τους. Το Σχίσμα στην Εκκλησία του Χριστού, ήταν πλέον κάτι παραπάνω από ορατό. Τέλος, το 1054 φτάσαμε στον οριστικό χωρισμό. Συνέβη το εξής γεγονός: Τριμελής αντιπροσωπεία απεσταλμένη δήθεν από τον Πάπα Λέοντα τον 9ο (ο οποίος εν τω μεταξύ είχε πεθάνει), αφού προκάλεσε πολλά επεισόδια στην Κωνσταντινούπολη, όρμησε με βρισιές στον Ιερό Ναό της Αγίας Σοφίας κατά τη διάρκεια της Θείας Λατρείας, και ο Καρδινάλιος Ουβέρτος άφησε πάνω στην Αγία Τράπεζα έγγραφο, με το οποίο αναθεμάτιζε τον τότε Ορθόδοξο Πατριάρχη Κωνσταντίνο Μιχαήλ Κηρουλάριο και όλους τους Ορθόδοξους σαν αιρετικούς!

Από τότε οι Καθολικοί έπαψαν να έχουν επικοινωνία με την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως επίσης και με τα τέσσερα άλλα Πατριαρχεία, γεγονός θλιβερό που έρχεται σε αντίθεση με τον Ευαγγελικό Νόμο, ο οποίος δε θέλει να υπάρξει Σχίσμα μέσα στην Εκκλησία του Χριστού.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Οι βασικές δογματικές διαφορές μεταξύ Ορθοδόξων και Καθολικών είναι οι εξής:

1) Στην Ορθοδοξία, το Σύμβολο της Πίστεως αναφέρει ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται μόνο εκ του Πατρός. «*Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον...*». Οι Καθολικοί, στο «Πιστεύω» έχουν προσθέσει ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και εκ του Υιού (Filióque): «*Et in Spíritum Sanctum, Dóminum et vivificántem: qui ex Patre Filióque procedit...*». Αντιθέτως, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, λέει καθαρά ότι το Άγιο Πνεύμα παρά τους Πατρός εκπορεύεται (Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 15, Εδάφιο 26), γεγονός που ανεγνώρισαν και επικύρωσαν η Πρώτη και η Δεύτερη Οικουμενική Σύνοδος.

2) Οι Καθολικοί υποστηρίζουν πως ο Πάπας είναι πρώτος ανάμεσα σε ίσους. Έχει το πρεσβείο τιμής. Ο Πάπας «θείω δικαίω» είναι ο μοναδικός εκπρόσωπος του Θεού στη Γη. *Papa Petrus Ipse*, δηλαδή: Ο Πάπας είναι ο ίδιος ο Πέτρος. Δι' εκάστου Πάπα διενεργεί στην Εκκλησία ο ίδιος ο Πέτρος.

3) Οι Καθολικοί υποστηρίζουν πως ο Πάπας έχει το αλάθητο! Ειδικότερα η αίρεση των Καθολικών έγινε το 1870, κατά την πρώτη Βατικάνιο Σύνοδο, ανεγνώρισε το αλάθητο. Δηλαδή, πως όταν μιλάει ο εκάστοτε Πάπας περί πίστεως από καθέδρας, είναι αλάνθαστος! Αυτή όμως η ιδέα, ότι ο εκάστοτε Πάπας δεν κάνει λάθη, είναι αντίθετη προς την Αγία Γραφή και την Αποστολική Παράδοση, διότι σημαίνει Απόλυτη Θεοπνευστία! Αλάθητος είναι μόνο ο Θεός και Απόλυτα Θεόπνευστοι και συνεπώς αλάθητοι, ήσαν μόνο οι Άγιοι Απόστολοι, οι οποίοι Φωτίστηκαν ιδιαίτερω από το Άγιο Πνεύμα, και είπαν και έγραψαν αυτά που είδαν και άκουσαν (Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 6, Εδάφιο 10, και, Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 14, Εδάφιο 26, και, Κεφάλαιο 16, Εδάφιο 13). Ο Πάπας είχε έφθασε στο σημείο να ανακηρύξει τον εαυτό του διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου και αντιπρόσωπο του Χριστού, ορατή κεφαλή της Εκκλησίας (το λεγόμενο «πρωτείο του Πάπα») και αλάνθαστο διδάσκαλο της Χριστιανικής Πίστεως, ενώ η Καινή Διαθήκη αναφέρει σαφέστατα, πως μόνο ο Χριστός είναι η Κεφαλή και ο Αρχηγός της Εκκλησίας, τόσο της Στρατευομένης εδώ στη Γη, όσο και της Θριαμβευούσης Εκκλησίας στον Ουρανό (Προς Εφεσίους Επιστολή, Κεφάλαιο 1, Εδάφια 22-23).

4) Οι Καθολικοί επέβαλαν στους κληρικούς τους την υποχρεωτική αγαμία! Ενώ, σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη και ολόκληρη την Ιερά Εκκλησιαστική Παράδοση, ο Κληρικός είναι ελεύθερος να διαλέξει μεταξύ Γάμου και αγαμίας. Στην Ορθοδοξία είναι ελεύθεροι προ

της χειροτονίας να παντρεύονται οι κληρικοί. Επίσης οι Καθολικοί επέβαλαν στους ιερείς τους να αφαιρέσουν το ράσο.

5) Διδάσκουν τα περί αξιομισθίας των Αγίων, μία ακόμα αυθαίρετη διδασκαλία. Αξιομισθία των Αγίων σημαίνει γι αυτούς πως τα καλά έργα της Θεοτόκου και των Αγίων, είναι περισσότερα από όσα χρειάζονται για να σωθούν αυτοί, και επομένως περισσεύουν και για τους άλλους ανθρώπους, που δεν έχουν τέτοια έργα. Τα καλά λοιπόν έργα που περισσεύουν από τους Αγίους, νομίζει ο Πάπας πως μπορεί να τα διαθέτει για τη συγχώρηση αμαρτιών άλλων ανθρώπων, που υστέρησαν σε έργα αρετής ή πέθαναν αμαρτάνοντας!

6) Διδάσκουν ότι υπάρχει το καθαρτήριο πυρ, γεγονός που δεν αναφέρεται πουθενά, ούτε στην Αγία Γραφή, ούτε και στην Ιερά Εκκλησιαστική Παράδοση! Δηλαδή, ότι οι ψυχές μετά το θάνατο, καθαρίζονται από κηλίδες αμαρτιών, που δεν είχαν καθαριστεί όταν ζούσαν με το σώμα στη Γη! Από την άλλη, η Καινή Διαθήκη μας Διδάσκει με σαφήνεια, πως ο Κύριος Ιησούς Χριστός, με τη Σταυρική Του Θυσία, Αναδείχθηκε "Ιλασμός περί των αμαρτιών μας", δηλαδή, η Χάρη του Χριστού που Προήλθε από τη Σταυρική Του Θυσία, Δίνει την άφεση των αμαρτιών για όσο είμαστε στη Γη και Εξομολογούμαστε (Α' Καθολική Επιστολή Ιωάννου, Κεφάλαιο 2, Εδάφιο 2). Και ακόμα, πως όταν φύγουμε από τη ζωή αυτή, δε θα υπάρξει καμία κάθαρση των ψυχών μας, παρά μονάχα η Κρίση τους από τον Κύριο.

7) Διδάσκουν ότι η Θεοτόκος γεννήθηκε χωρίς το προπατορικό αμάρτημα (με τη λεγόμενη «άσπιλη σύλληψη»), ενώ η Αλήθεια της Αγίας μας Εκκλησίας μας Υποδεικνύει, ότι το Άγιο Πνεύμα Την Καθάρισε από κάθε μόλυσμά της προπατορικής αμαρτίας, όταν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ είπε κατά τον Ευαγγελισμό Της «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε» (Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 1, Εδάφιο 35).

8) Το **σημείο του Σταυρού γίνεται με τέσσερα δάκτυλα**. Το τέταρτο δάκτυλο συμβολίζει την Παναγία. Πιστεύουν ότι η Θεοτόκος ανελήφθη όπως ο Χριστός στους Ουρανούς με Σώμα άφθαρτο και πνευματικό και τη λατρεύουν σαν θεά! Ενώ όπως μας Διδάσκει η Αγία μας Εκκλησία μέσα από την Ιερή Της Παράδοση, η Παναγία μας δεν αναστήθηκε λαμβάνοντας Σώμα άφθαρτο και πνευματικό (όπως μόνο ο Κύριός μας Έλαβε κατά την Ανάστασή Του), δεν έλαβε δηλαδή το σώμα που θα λάβουμε όλοι οι άνθρωποι όταν θα γίνει η καθολική ανάσταση των νεκρών (κατά την Ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας). Όπως μας διδάσκει περί της Αναστάσεως του Χριστού ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, "μετά την Ανάστασή Του συνέστησε και το σώμα Του άφθαρτο, πνευματικό, όλο θείο και άυλο". Δε συνέβη όμως κάτι τέτοιο στην περίπτωση της Παναγίας μας, αλλά Εκείνη μετέστη με το υλικό Σώμα Της (αφού αυτό ενώθηκε με την Παναγία ψυχή Της) στους Ουρανούς την τρίτη ημέρα από την Κοίμησή

Της, για να μη γνωρίσει εκείνο φθορά, αλλά και διότι «δεν ήταν δυνατό να παραμείνει κάτω από τη γη το Σώμα Εκείνης, χάριν της Οποίας ο Θεός έπλασε όλο τον κόσμο» (όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Άγιος και Μέγας Βασίλειος).

9) Οι Καθολικοί επιδεικνύουν αιρετική συμπεριφορά και στα Ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Δε βαπτίζουν όπως δίδαξε ο Κύριος (Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 16, Εδάφιο 16, και Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, Κεφάλαιο 28, Εδάφιο 19), αλλά ραντίζουν! Βαπτίζω σημαίνει βυθίζω, βουτάω εξ ολοκλήρου στο νερό. Αντιθέτως, εκείνοι κατήργησαν την τριπλή κατάδυση και ραντίζουν απλώς και μόνο τον βαπτιζόμενο. Εμείς οι Χριστιανοί Ορθόδοξοι ραντίζουμε κατ'εξαιρέση το νήπιο, μόνο σε περίπτωση ύψιστης ανάγκης, μόνο δηλαδή όταν κινδυνεύει να πεθάνει αβάπτιστο (οπότε και του κάνουμε Αεροβάπτισμα), και αργότερα εάν ζήσει κάνουμε μόνο το Χρίσμα.

Οι Καθολικοί το Χρίσμα το τελούν στα αγόρια στην ηλικία των 14ων ετών και στα κορίτσια στην ηλικία των 12 ετών, ενώ εμείς σε νηπιακή ηλικία μαζί με το Βάπτισμα, και κατόπιν τα Κοινωνούμε, κάνοντας έτσι πράξη τα Θεόπνευστα Λόγια των Αγίων Πατέρων μας, οι οποίοι Διδάσκουν πως κατά το νηπιοβαπτισμό υπάρχει ωφέλεια Πνευματική, την οποία ο άνθρωπος λαμβάνει ακόμα και χωρίς να καταλαβαίνει κάτι. Μιλάνε για την Πνευματική Ωφέλεια που προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα και που λαμβάνει κάποιος στο Βάπτισμα και στο Χρίσμα, η Οποία εργάζεται μυστικά στο πνεύμα του βαπτιζόμενου, ενώ τονίζουν πως κατά το Μυστήριο του Χρίσματος, ο βαπτιζόμενος δέχεται από νήπιο ακόμη τα Χαρίσματα και τις Δωρεές του Αγίου Πνεύματος.

Τέλος, το Ιερό Ευχέλαιο οι Καθολικοί το τελούν μόνο προ του θανάτου ως εφόδιο, ενώ αντιθέτως η Αγία Γραφή μας Διδάσκει πως το Ιερό Ευχέλαιο, τελείται για τους πιστούς προς ίαση όταν αυτοί ασθενούν (Επιστολή Ιακώβου, Κεφάλαιο 5, Εδάφιο 14). Πάνω στο θέμα αυτό οι Άγιοι Πατέρες της Ορθοδοξίας μας, Διδάσκουν με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος πως τα Εφόδια προ του θανάτου για τους Χριστιανούς, είναι πρωτίστως και απαραίτητως η Εξομολόγηση και ακολουθώς η Θεία Κοινωνία.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Παρατηρώντας τις ως άνω διαφορές βλέπουμε ότι οι Ορθόδοξοι και οι καθολικοί δεν έχουν βασικές δογματικές διαφορές η αν έχουν είναι ελάχιστες, το «φιλιόκβε». Ο Θεός, ο Χριστός, το Άγιο Πνεύμα, η Παναγία, τα μυστήρια, η Αγία Γραφή και οι Άγιοι Απόστολοι είναι κοινοί και στις δύο εκκλησίες. Η βασική τους διαφορά είναι το αλάθητο και τα πρωτείο, δηλαδή το ποιος λαός και ποιος πατριάρχης λαού θα κυβερνά την εκκλησία και τίποτε άλλο («τα καλά και συμφέροντα») ενώ ο Χριστός κάθε άλλο παρά αυτό δίδαξε. Οι διαφορές που λένε ότι έχουν μεταξύ τους οι δυο θρησκείες

επινοήθηκαν, για να δικαιολογήσουν το «εθνικιστικό διαζύγιο» τους, άρα κάτι ανεπίτρεπτο.

Γ. ΤΟ ΙΣΛΑΜ ή ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΣ

Το Ισλάμ, σύμφωνα με τους ειδικούς, είναι μονοθεϊστική θρησκεία, η οποία διαμορφώθηκε με το κήρυγμα και τη δράση του Προφήτη Μωάμεθ (570 μ.Χ.- 632 μ.Χ.) στις αρχές του 7ου αιώνα. Το πρώτο του κήρυγμα έγινε στη Μέκκα. Οι άνθρωποι εκεί αντέδρασαν στις μονοθεϊστικές του αντιλήψεις και τον ανάγκασαν να καταφύγει στη Μεδίνα. Η διδασκαλία του περιέχεται στο Κοράνιο (114 κεφάλαια «Σούρες»). Αποκαλύφθηκε στο Μωάμεθ από τον αρχάγγελο Γαβριήλ. Θεωρείται θείο και αλάθητο.

Τα υποχρεωτικά καθήκοντα κάθε πιστού Μουσουλμάνου είναι: Η ομολογία πίστης κι επανάληψη της φράσης «Δεν υπάρχει άλλος Θεός παρά μόνο ο Αλλάχ και ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης του. Προσευχή πέντε φορές τη μέρα με κατεύθυνση τη Μέκκα. Η Παρασκευή είναι μέρα αφιερωμένη στην προσευχή. Ελεημοσύνη. Νηστεία κατά το μήνα Ραμαντάν. Ιεραποδημία. Ο Μωάμεθ είναι ο τελευταίος και μεγαλύτερος προφήτης. Προηγήθηκαν κι άλλοι μικρότεροι. Υπάρχουν άγγελοι και διάβολος (Ιμπλίς) Το κισμέτ καθορίζει τη ζωή και τις πράξεις του ανθρώπου. Υπάρχει τελική κρίση και ανταπόδοση(παράδεισος-κόλαση). Τζαμί λέγεται ο ναός του Ισλάμ. Μιχράμπ είναι μια ημικυκλική κόγχη που βλέπει στη Μέκκα. Εκεί στρέφεται ο Ιμάμης και απαγγέλλει προσευχές.

Η αραβική λέξη «ισλάμ» σημαίνει «υποταγή» και χρησιμοποιείται από τους μουσουλμάνους ως «υποταγή στο Θεό» και εκείνοι που αποδέχονται τη θρησκεία του ισλάμ (τη στάση υπακοής, εξάρτησης και αφοσίωσης στο Θεό) ονομάζονται μουσλίμ (muslim), που σημαίνει «υποταγμένος» δηλαδή: «υποταγμένος στον Ύψιστο».

Το αραβικό ουσιαστικό Ισλάμ (από το ρήμα ασλαμά) σημαίνει τον «αυτοπαραδομένο στο Θεό» που αποκάλυψε με τη ζωή και το κήρυγμά του ο Προφήτης Μωάμεθ. Έτσι, στο Κοράνι και άλλα θεμελιώδη κείμενα, η λέξη μουσουλμάνος (ενεργητική μετοχή του ρήματος ασλαμά) αναφέρεται σ' αυτόν που παραδίδει τον εαυτό του.

Ο Θεός στα αραβικά λέγεται «ιλ λαχ > Αλλάχ» και κατά την αραβική θεολογία η αντίληψη για τον Αλλάχ είναι η ίδια με αυτή του Θεού στον Ιουδαϊσμό και στο Χριστιανισμό, με εξαίρεση την υπόσταση της Αγίας Τριάδος. Αλλάχ κατά το Κοράνιο, το ιερό βιβλίο του Ισλάμ, είναι το υπέρτατο ον, ο δημιουργός των πάντων και ο δίκαιος κριτής. Κατά τον ισλαμισμό ο Αλλάχ δεν είναι πατέρας ούτε του Ιησού ούτε του Μωάμεθ ούτε κάποιου άλλου ανθρώπου, όπως λένε στο

χριστιανισμό, αλλά απλά ο δημιουργός του κόσμου και αφετέρου είναι αδύνατο να μάθει κανείς τη μορφή και τη φύση του Αλλάχ (= του θεού), καθώς αυτά ξεπερνάνε κάθε φαντασία. Γι' αυτόν το λόγο απαγορεύεται η απεικόνιση του ή το να του γίνονται αγάλματα, η οποία θα μπορούσε να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις ως προς τη φύση του, όπως γίνεται στο χριστιανισμό.

Το Ισλάμ δεν έχει μόνο θρησκευτική, αλλά και πολιτική υπόσταση. Ο Νόμος στο Ισλάμ έχει συγχρόνως θρησκευτικό και πολιτικό χαρακτήρα. Είναι θρησκευτικό και πολιτικό συγχρόνως δίκαιο, το οποίο απορρέει απευθείας από τις πηγές της θείας νομοθεσίας, δηλαδή αφ' ενός μεν και κυρίως από το Κοράνιο, αφ' ετέρου δε από τη Σούννα, την «συνήθεια» ή το «έθος ενεργείας» του Μωάμεθ και της πρώτης μουσουλμανικής κοινότητας, η οποία συνιστά την ισλαμική «παράδοση». Γι' αυτό ακριβώς το ισλαμικό δίκαιο είναι «θείο δίκαιο» (*ius divinum*), και ως τέτοιο αμετάβλητο· θεωρητικώς από αυτό απορρέει η κρατική νομοθεσία. Ο ιερός λοιπόν Νόμος του Ισλάμ, που αντιπροσωπεύει το θέλημα του Θεού, ονομάζεται Σαρία, κατά λέξη *Sharī'ah al-islāmīya*, «ισλαμική οδός». Οι ερμηνείες των κανόνων της Σαρί'α περιέχονται στην «επιστήμη του μουσουλμανικού δικαίου» που ονομάζεται φίκχ (*fiqh*). Η λέξη αυτή, που στην αρχική της έννοια σημαίνει «γνώση» παντός είδους, πήρε ειδική έννοια από τους μουσουλμάνους νομοδιδασκάλους, τους φουκαχά (*fâqih*, πληθ. *fuqahâ*), «γνώστες-ειδήμονες» του φίκχ, και έγινε όρος που δηλώνει την «επιστήμη του μουσουλμανικού δικαίου» (*sharī'ah al-fiqh*). Γι' αυτό Σαρί'α και φίκχ είναι συνήθως συνώνυμοι όροι, και δηλώνουν το σύνολο των κανόνων, οι οποίοι διέπουν την ισλαμική νομοθεσία.

Κατά τον ισλαμισμό, είναι αδύνατο να μάθει κανείς τη μορφή και τη φύση του Αλλάχ (= του θεού), καθώς αυτά ξεπερνάνε κάθε φαντασία. Γι' αυτόν το λόγο απαγορεύεται η απεικόνιση του, η οποία θα μπορούσε να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις ως προς τη φύση του.

Στην Ισλαμική θεολογία χρησιμοποιούνται για το Θεό 99 ονόματα, τα οποία εκφράζουν διάφορες όψεις του μεγαλείου της υπάρξεώς του. Για παράδειγμα, αποκαλείται ο Άγιος, ο Πρώτος, ο Έσχατος, ο Δημιουργός, ο Ακούων, ο Βλέπων, ο Ισχυρός, ο Πλούσιος, ο Σοφός, ο Ελεήμων, ο Συγχωρών, ο Αγαπητός, η Δικαιοσύνη, η Αλήθεια κ.λ.π. Η γνώση για το Θεό δεν μπορεί να είναι ποτέ πλήρης και έτσι το εκατοστό θείο όνομα του Θεού το αγνοούμε.

Η πίστη στη ύπαρξη των αγγέλων. Αυτοί δημιουργήθηκαν από το φως και είναι εκτελεστές των διαταγών του Θεού. Με θεϊκή εντολή, ο άγγελος Γαβριήλ μετέφερε από τον ουρανό στη γη το Κοράνιο και το υπαγόρευσε στο Μωάμεθ. Στο Ισλάμ υπάρχει έντονη η παρουσία και η δράση του Διαβόλου. Ονομάζεται Ιμπλίσ (*Iblis*) ή Σαϊτάν (*Shaitan*) και σκοπός του είναι η ακύρωση του λόγου του Θεού. Στην κατηγορία των πνευμάτων ανήκουν και τα Τζίν (*Jinn*). Υπάρχουν τα

καλά τζιν, που πιστεύουν στο Κοράνιο αλλά υπάρχουν και τα κακά Τζιν, «που έκλεψαν τα μυστικά του ουρανού γι αυτό λιθοβολήθηκαν με θραύσματα αστέρων και κύλησαν στην άβυσσο»

Η πίστη στα βιβλία που αποκάλυψε ο Θεός στην ανθρωπότητα, ορισμένα από τα οποία είναι ο Νόμος, ή αλλιώς Τορά, οι Ψαλμοί και τα Ευαγγέλια. Τελευταίο βιβλίο που αποκαλύφθηκε είναι το Ιερό Κοράνιο. Γενικά οι μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι τα αρχικά βιβλία που αποκάλυψε ο Θεός αλλοιώθηκαν με την πάροδο των χρόνων. Μόνο το Κοράνιο έμεινε αναλλοίωτο. Η πίστη στους προφήτες. Στο Κοράνιο αναφέρονται 26 ονόματα προφητών. Στη Χαντίθ αναφέρεται ότι ο αριθμός των προφητών είναι περίπου 124.000. Σαν προφήτες αναφέρονται ο Νώε, ο Αβραάμ που σημαίνει «φίλος του Θεού», ο Μωυσής, ο Μεσσίας Ιησούς, «απόστολος του Θεού και λόγος αυτού (4:169) και τέλος ο Μωάμεθ, «απόστολος του Θεού και η σφραγίς πάντων των προφητών» (33:40).

Τα βιβλία των προφητών. Ανάμεσα στα βιβλία των προφητών αναγνωρίζονται η Πεντάτευχος η οποία αποκαλύφθηκε στο Μωυσή, οι Ψαλμοί στο Δαυίδ και τα Ευαγγέλια στον Ιησού (5:50). Η Αγία Γραφή θεωρείται αλλοιωμένη.

Η πίστη στην ανάσταση των νεκρών. Είναι η τελική, η έσχατη κρίση, όπου οι δίκαιοι θα κριθούν και θα ανταμειφθούν με τον αιώνιο παράδεισο και οι άδικοι θα σταλούν στην κόλαση. Η πίστη στο πεπρωμένο (qadar), το οποίο μόνο ο Θεός γνωρίζει.

Το Κοράνιο είναι το ιερό βιβλίο του Ισλάμ, το οποίο κατά τους μουσουλμάνους περιέχει την τέλεια αποκάλυψη του Θεού προς την ανθρωπότητα. Η λέξη Κοράνιο, al-Qur'ân, η οποία σημαίνει «ανάγνωσμα» αλλά και «απαγγελία» (από το qar'a, «αναγιγνώσκω», «διαβάζω εκφώνως», «απαγγέλω») δίνεται από το ίδιο το βιβλίο (2, 181 κ.α.), το οποίο καθορίζει επίσης σε ποιον και πότε αποκαλύφθηκε, σε ποια γλώσσα και για ποιον σκοπό. Αποκαλύφθηκε, λέει, στον προφήτη Μωάμεθ κατά το μήνα Ραμαντάν, και μάλιστα κατά τη νύκτα του «θείου θεσπίσματος» (λαϊλάτ αλ-καδρ) (97, 1 εξ) και σε αραβική γλώσσα. Το Κοράνιο επιμένει με πάθος στη μοναδικότητα του Αλλάχ, την παντοδυναμία του και την παντοκρατορία του. «Εις εστίν ο Θεός ημών και ουδείς έτερος υπάρχει. Είναι οικτίρμων και ελεήμων» (2:158). Αυτός δημιούργησε τον κόσμο (2:27, 41:9-12) και προνοεί συνεχώς για το σύμπαν. Έπλασε τον άνθρωπο, εμφύσησε στον Αδάμ το πνεύμα του (32:9) και τον δίδαξε με τα ονόματα των ζώων και των πραγμάτων. (32:13,29).[43]

Ειδικότερα και πιο αναλυτικά το σχολικό βιβλίο (Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»), σχετικά με τον Ιουδαϊσμό, αναφέρει τα εξής:

Το Κοράνιο: ο λόγος του Αλλάχ

Το Ισλάμ στηρίζεται στο γραπτό λόγο, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη θρησκεία. Το Κοράνιο είναι το απόλυτο θεμέλιο του Ισλάμ. Θεωρείται δε από τους μουσουλμάνους ως αντίγραφο του ουράνιου πρωτότυπου βιβλίου (το οποίο βρίσκεται πάντοτε μπροστά στο Θεό) από το οποίο ανακοινώθηκε το θέλημα του Θεού.

Η λέξη σημαίνει «ανάγνωσμα» αλλά και «απαγγελία» και από το ίδιο το βιβλίο καθορίζεται σε ποιον και πότε αποκαλύφθηκε, σε ποια γλώσσα και για ποιον σκοπό.

Σύμφωνα με την αραβική παράδοση, μια νύχτα του μήνα Ραματάν, ενώ ο Μωάμεθ βρισκόταν σε περισυλλογή σε μια σπηλιά κοντά στη Μέκκα, παρουσιάστηκε ο άγγελος Γαβριήλ και τον διέταξε να απαγγείλει ένα κομμάτι από το ουράνιο αρχέτυπο του Κορανίου. Το κομμάτι αυτό, που κατά τη μουσουλμανική παράδοση, αποτελεί την πρώτη αποκάλυψη που δέχτηκε ο προφήτης, είναι οι πρώτοι πέντε στίχοι της 96ης σούρας του Κορανίου. Λέγεται ότι κατά τη νύκτα αυτή κατέβηκε ολόκληρο το Κοράνιο ως το χαμηλότερο ουρανό, αλλά αποκαλύφθηκε ύστερα διαδοχικά και κατά μικρά τμήματα στον προφήτη μέσω του αγγέλου Γαβριήλ. Το Κοράνιο συγκροτήθηκε σε ενιαίο κείμενο αρχικά επί χαλίφη Αμπού Μπακρ (632-634). Στη συνέχεια, επί χαλίφη Οθμάν (644-656) συλλέχθηκαν όλες οι αποκαλύψεις, αναθεωρήθηκε το παλιό κείμενο και καταρτίστηκε αυτό που ως και σήμερα θεωρείται το επίσημο κορανικό κείμενο.

Ως γραπτό κείμενο, αποτελείται από 6.236 στίχους, οι οποίοι διαιρούνται σε 114 κεφάλαια (σούρες). Κάθε σούρα (εκτός της 9ης) αρχίζει με τη δοξολογία του Αλλάχ. Είναι γεμάτο από πρακτικές διατάξεις που έχουν νομικό χαρακτήρα και αναφέρονται σε θέματα οικογενειακού, κληρονομικού, δικονομικού και ποινικού δικαίου.

Οι μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι στη διαδρομή της ιστορίας ο Θεός αποκάλυψε και σε άλλους προφήτες το λόγο του. Το Κοράνιο αναφέρει 26 ονόματα προφητών. Τα περισσότερα από αυτά έχουν ληφθεί από την Αγία Γραφή (λ.χ. Ενώχ, Νώε, Ισμαήλ, Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Μωυσής, Δαβίδ, Σολομών, Ζαχαρίας, Ιωάννης ο Βαπτιστής, Ιησούς). Το Κοράνιο, ωστόσο, περιέχει την τέλεια αποκάλυψη του Θεού προς την ανθρωπότητα. Θεωρείται τόσο τέλειο, ώστε «ακόμη κι αν ενωθούν άνθρωποι και πνεύματα για να δημιουργήσουν ένα παρόμοιο ανάγνωσμα, δε θα κατορθώσουν να το πράξουν παρά το ότι θα βοηθούν ο ένας τον άλλον» (Κοράνιο, Σούρα 17,90)

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟ

Οι Μουσουλμάνοι και το Κοράνι αποκαλούν τον Ιησού «προφήτη», «απόστολο», «δούλο Θεού», «Μεσσία», «λόγος Θεού» κ.α.. Σε πολλά σημεία τονίζεται ότι ο Ιησούς γεννήθηκε κατά υπερφυσικό

τρόπο από την αγία «παρθένο Μαριάμ» και το «πνεύμα του Θεού». . Χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ τον θεωρούν ως τέτοιο δεν αναγνωρίζουν τη χριστιανική εκκλησία, το έργο του. Χαρακτηριστικό επίσης είναι ότι, ενώ ο Μωάμεθ καλείται στο προφητικό έργο στα σαράντα του χρόνια, ο Ιησούς γεννιέται προφήτης και είναι από βρέφος ώριμος «απεσταλμένος του Θεού». Ένα κορανικό εδάφιο (Σούρα 21,91) συνοψίζει την τιμή που δόθηκε στον Ιησού με την παρατήρηση ότι ο Θεός κατέστησε αυτόν και τη μητέρα του «σημείο του σύμπαντος κόσμου».

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟ

Το Κοράνιο μιλάει πολλές φορές για την Παναγία με μεγάλη ευλάβεια: «άσπιλη Παρθένος» (Σούρα 21,91, 66,12), «ενάρετη μητέρα του Ιησού» (Σούρα 5,79), «αγνή πάσης κηλίδος μεταξύ όλων των γυναικών» (Σούρα 3,37). Υπάρχουν πολλά εδάφια για την Παναγία, περισσότερα από ό,τι στην Καινή Διαθήκη. Πολλές πληροφορίες προέρχονται από τα απόκρυφα ευαγγέλια και από λαϊκούς θρύλους. Υπάρχει μάλιστα ολόκληρη σούρα που φέρει το όνομα της Παναγίας (Σούρα Μαριάμ)

Ούμμα: η ισλαμική κοινότητα

Το Κοράνιο εισάγει με απόλυτο τρόπο την έννοια της κοινότητας και της αδελφότητας, καθιστώντας το Ισλάμ κατεξοχήν κοινωνική θρησκεία: «Ω! Εσείς οι άνθρωποι! Σας έχουμε πλάσει από έναν μόνο άνδρα και μία μόνο γυναίκα, και σας κάναμε λαούς, έθνη και φυλές για να αναγνωρίζει ο ένας τον άλλο και όχι να καταφρονεί ο ένας τον άλλο» (Σούρα 49, 13). Όλοι οι μουσουλμάνοι αποτελούν την ισλαμική Ούμμα (ομάδα ανθρώπων – έθνος), την ισλαμική κοινότητα και ο καθένας τους είναι μέλος της με πλήρη δικαιώματα: «Ω! Άνθρωποι! Σεβαστείτε τον Κύριό σας που σας δημιούργησε από μία μόνο ψυχή (Αδάμ), και από αυτήν έπλασε τη σύντροφό της (Εύα) και από αυτούς τους δύο σκόρπισε –σαν σπόρους- αμέτρητους άντρες και γυναίκες. Να σέβεστε τον Αλλάχ που το όνομά του αναφέρεται στα αμοιβαία σας δίκαια αιτήματα, και σεβαστείτε τη μεταξύ σας συγγένεια. Γιατί ο Αλλάχ πάντοτε αγρυπνά πάνω σας» (Σούρα 4, 1).

Σύμφωνα με το στίχο, καμία διάκριση μεταξύ των μουσουλμάνων δε γίνεται αποδεκτή, αφού όλοι προέρχονται από το ίδιο ζεύγος προπατόρων, ενώ οι εξωτερικές διαφορές τους υπάρχουν απλά για να διακρίνονται μεταξύ τους.

Η κοινότητα καθορίζει ποια από τα έργα των μουσουλμάνων είναι νομικώς επιτρεπτά (χαλάλ) και ποια νομικώς μη επιτρεπτά (χαράμ). Δίνει επίσης έναν κώδικα βίου και κοινωνικών σχέσεων σύμφωνα με το Κοράνιο και τη Σούννα.

Στην Ούμμα, θρησκεία και κράτος ταυτίζονται. Κατ' αναλογία, ο θρησκευτικός νόμος είναι συγχρόνως νόμος της πολιτείας και αντίστροφα.

Σαρία: ο ηθικός και θρησκευτικός «νόμος» των μουσουλμάνων
Οι ισλαμικές αρχές και οι κοινωνικοί θεσμοί που καθιερώθηκαν από το Κοράνιο, και συμπληρώθηκαν αναλυτικά από την παράδοση των χαντίθ, έγιναν αντικείμενο περαιτέρω επεξεργασίας και επιβλήθηκαν ως νόμοι από τη σαρία. Η λέξη σημαίνει το δρόμο προς την πηγή ύδατος, ένα δρόμο δηλαδή πίστης και πρακτικής που στηρίζεται στο θέλημα του Θεού, όπως διατυπώθηκε στο Κοράνιο και διαμορφώθηκε κατά τους τρεις πρώτους ισλαμικούς αιώνες.

Ο όρος «νόμος» που χρησιμοποιείται για τη σαρία συχνά δημιουργεί σύγχυση, καθώς για τα δυτικά κράτη αυτός σημαίνει κανόνα δικαίου που καθορίζεται και επιβάλλεται από την πολιτεία. Για το Ισλάμ, όμως, μόνο ο Αλλάχ διαθέτει νομική και νομοθετική εξουσία, μόνο αυτός έχει δικαίωμα να ορίζει τι είναι νόμιμο και τι παράνομο για τον πιστό. Έτσι, η σαρία, αν και υιοθετείται ως «νόμος κράτους» διατηρεί την έντονη αίσθηση της κυριαρχικής εξουσίας του Θεού και δε συνεπάγεται κρατικό μηχανισμό για την επιβολή του «νόμου». Δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι οι μουσουλμάνοι είναι κατ' αρχάς πιστοί και έπειτα πολίτες-υπήκοοι ενός κράτους. Άλλωστε από την πρώτη στιγμή της εμφάνισης του Ισλάμ, οι πιστοί μουσουλμάνοι δεν ανήκαν σε συγκεκριμένο και αυστηρά δομημένο κράτος, αλλά στη θρησκευτική τους κοινότητα, που αποτελούσε εξ αρχής και πολιτικά κυρίαρχη οντότητα. Αρχηγός της μουσουλμανικής κοινότητας ήταν ο ίδιος ο Αλλάχ και ο ρόλος του Προφήτη-θρησκευτικού ηγέτη ήταν να δείξει εντελώς πρακτικά στους πιστούς τι πρέπει να κάνουν και τι να αποφεύγουν για να σωθούν.

Ο ίδιος ο Μωάμεθ, ως νομοθέτης, έθεσε τα θεμέλια της σαρία με αποκλειστικό σκοπό τη σωτηρία των πιστών. Ωστόσο σε καμία περίπτωση ο Μωάμεθ δε θεωρείται ότι διαθέτει καθαρά νομοθετική εξουσία, καθώς αυτό το δικαίωμα ανήκει αποκλειστικά στο Θεό. Κατέχει μια μορφή νομοθετικής ιδιότητας, κατά κάποιον τρόπο «διορίζεται» από το Θεό ως ερμηνευτής και σχολιαστής των εντολών του, ενώ είναι και ο δικαστής που θα εγγυηθεί την εφαρμογή τους. Συνεπώς, για τον πιστό μουσουλμάνο δεν υφίσταται καμία διάκριση μεταξύ των εντολών του Θεού και αυτών του προφήτη, η εξουσία του οποίου προκύπτει από το θέλημα του Θεού και είναι καθιερωμένη από τον ίδιο το Θεό. Μια χαντίθ λέει: «Σας άφησα δύο πράγματα που αν τα τηρήσετε πιστά δεν θα παραπλανηθείτε ποτέ. Το Βιβλίο του Αλλάχ και τη σούνα του Προφήτη του».

Η σαρία περιλαμβάνει διατάξεις που δεν υπάγονται στους σημερινούς δυτικούς νομικούς κώδικες, π.χ. θέματα πίστης, ντυσίματος,

προσωπικής υγιεινής, νηστείας κ.ά. Όλες δηλαδή οι πλευρές της ανθρώπινης ζωής τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, όλες οι περιπτώσεις οικογενειακής, εμπορικής, πολιτικής, θρησκευτικής δραστηριότητας και συμπεριφοράς διέπονται από διατάξεις που ορίζονται από την ισλαμική θρησκεία.

Η νομική δραστηριότητα του Μωάμεθ και ο νομικός χαρακτήρας του Κορανίου αποδεικνύουν ξεκάθαρα την άμεση και αφετηριακή σχέση που υφίσταται μεταξύ θρησκείας και νόμου από τα πρώτα κίβλας βήματα του Ισλάμ, όμως με αποκλειστικό εντολέα και ανυπέβλητο εγγυητή τον ίδιο τον Αλλάχ. Αυτό επιβεβαιώνεται από πληθώρα κορανικών στίχων (ενδεικτικά: 2,213. 3,23. 4,58. 5,44-45. 7,87. 10,109. 24,28)

Όπως γίνεται φανερό όλος ο βίος του μουσουλμάνου βρίσκεται κάτω από το νόμο και την εποπτεία του Θεού.

Σήμερα τα περισσότερα ισλαμικά κράτη δε θεωρούνται από τους αυστηρούς μουσουλμάνους γνήσια ισλαμικά, γιατί έχουν εισαγάγει στη νομοθεσία τους και διατάξεις από ξένα συντάγματα. Γι' αυτό και οι αυστηροί μουσουλμάνοι ονειρεύονται την παλιά μουσουλμανική κοινότητα, που είχε ως καταστατικό της χάρτη τις διατάξεις του Κορανίου.

Οι χατζήδες, Χατζ: η ιερή αποδημία

Η λέξη «χάτζ» σημαίνει το ταξίδεμα, υποδηλώνοντας τόσο την εξωτερική δραστηριότητα του ταξιδιού, όσο και τον εσωτερικό σκοπό του. Πρόκειται για το ετήσιο ιερό προσκύνημα στη Μέκκα, που είναι ένας από τους πέντε στύλους του Ισλάμ. Θεωρείται το υποχρεωτικό θρησκευτικό καθήκον των μουσουλμάνων και, σύμφωνα με το Κοράνιο (22,8. 2,196), πρέπει να εκτελεστεί τουλάχιστο μια φορά κατά τη διάρκεια της ζωής τους, από όλους όσους είναι φυσικά και οικονομικά ικανοί να κάνουν το ταξίδι. Η συγκέντρωση του πλήθους κατά τη διάρκεια του Χατζ θεωρείται η μεγαλύτερη ετήσια συγκέντρωση ανθρώπων στον κόσμο. Το προσκύνημα γίνεται στις 8-12 του τελευταίου μήνα του ισλαμικού ημερολογίου.

Οι προσκυνητές δέκα μίλια πριν από τη Μέκκα φορούν λευκό χιτώνα από δύο κομμάτια ύφασμα χωρίς ραφές, που συμβολίζει την απομάκρυνση του πιστού από την κοινωνία και την προσπάθειά του να ενωθεί με το Θεό με απόλυτη ισότητα μεταξύ των πιστών, η οποία εκφράζεται με το ίδιο ντύσιμο. Η ιδιαίτερη πνευματική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι προσκυνητές ονομάζεται Ιχράμ. Η κορυφαία στιγμή του προσκυνήματος συντελείται στον ιερό χώρο της Καάμπα. Εκεί οι προσκυνητές περιέρχονται επτά φορές γύρω από το μαύρο λίθο που είναι σκεπασμένος με ειδικό ύφασμα, προσπαθώντας να τον φιλήσουν ή να τον αγγίξουν και σε συγκεκριμένη στιγμή φωνάζουν:

«Παρόντες στις διαταγές Σου». Όσοι δεν καταφέρνουν να αποδημήσουν συμμετέχουν σ' αυτή τη μεγάλη γιορτή, θυσιάζοντας ζώα σε ανάμνηση της θυσίας του Αβραάμ και με αυτόν τον τρόπο συντονίζονται με τους προσκυνητές.

Το Χατζ είναι συνδεδεμένο με τη ζωή του Μωάμεθ, αλλά το τελετουργικό του προσκυνηματος στη Μέκκα είναι πολύ παλαιότερο και θεωρείται από τους μουσουλμάνους πως υπάρχει από την εποχή του Αβραάμ. Οι προσκυνητές μπορούν να κάνουν το προσκύνημα στη Μέκκα και σε άλλες χρονικές περιόδους. Αυτό αποκαλείται το 'μικρό προσκύνημα' ή Ούμρα. Ωστόσο, ακόμη και αν κάνουν το μικρό προσκύνημα, παραμένει υποχρεωτικό να κάνουν το Χατζ σε κάποιο άλλο χρονικό σημείο της ζωής τους.

Στα Ελληνικά επώνυμα, συχνά παρατηρείται το πρόθεμα 'Χατζη', ή και επώνυμα όπως Χατζής, τα οποία έχουν τη ρίζα τους στη λέξη Χατζ και τους χριστιανούς που επισκέπτονταν τους Αγίους Τόπους για να προσκυνήσουν.

Τζιχάντ, ο «ιερός αγώνας»

Η λέξη σημαίνει «εντατικό αγώνα», που στο δυτικό κόσμο λέγεται «ιερός πόλεμος». Για τους μουσουλμάνους αποτελεί ατομικό και συλλογικό καθήκον που αποσκοπεί στην εξάπλωση και την κυριαρχία των «δικαίων του Θεού» (στην πραγματικότητα του Ισλάμ) σ' όλη τη γη. Πολλές φορές ερμηνεύεται ως μαρτυρία του μουσουλμάνου στον αγώνα της πίστης, είναι όμως καθήκον κάθε μουσουλμάνου, ιδιαίτερα όταν το Ισλάμ απειλείται.

Ενδιαφέρουσα είναι η ερμηνεία που δίνουν οι μυστικοί του Ισλάμ σ' αυτόν τον «αγώνα». Σύμφωνα με αυτούς τζιχάντ σημαίνει τον ακατάπαυστο εσωτερικό πνευματικό αγώνα εναντίον των παθών, τα οποία δεσμεύουν την ελευθερία του ανθρώπου. Ωστόσο στον κόσμο του Ισλάμ, το τζιχάντ προσέκτησε μια δραστικότερη σημασία: ότι ο κάθε μουσουλμάνος οφείλει να αγωνίζεται για τα δίκαια της πίστης του.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι πρέπει αναγκαστικά ο μουσουλμάνος να διεξάγει πόλεμο με τους μη μουσουλμάνους, στην πράξη όμως πολλές φορές έτσι εφαρμόστηκε. Γενικώς πάντως το καθήκον αυτό είναι υποχρεωτικό για κάθε μουσουλμάνο μόνο όταν κινδυνεύει το Ισλάμ. «Ιερός πόλεμος» μέσα στην ισλαμική επικράτεια είναι αδιανόητος.

Στο τζιχάντ λοιπόν, που σημαίνει ιερός αγώνας, πόλεμος για χάρη του Αλλάχ (με όλη τη δύναμη των αριθμών και όπλων), δόθηκε από την ισλαμική θρησκεία η ύψιστη σπουδαιότητα και έτσι το τζιχάντ θεωρήθηκε ένας από τους «στύλους του Ισλάμ». Με το τζιχάντ, λένε οι μουσουλμάνοι, ιδρύθηκε το Ισλάμ, ο λόγος του Αλλάχ έγινε

σεβαστός, και με το τζιχάντ διαδόθηκε η θρησκεία του. Παραλείποντας το τζιχάντ το Ισλάμ καταστρέφεται και οι μουσουλμάνοι περιέρχονται σε κατώτερη θέση· η τιμή τους χάνεται, οι χώρες τους λεηλατούνται και η εξουσία τους και η αυθεντία τους καταλύεται.

Ο στίχος του Κορανίου 2,190 είναι ο μόνος που αναφέρεται ρητά στο τζιχάντ, αλλά συμπληρώνεται και από τον 9,36 και από πολλά άλλα κορανικά χωρία, στα οποία στηρίχθηκε η ισλαμική παράδοση και η νομοθεσία της για να καθιερώσει τον τζιχάντ ως καθήκον (2,16. 9,24. 22,78. 25,52). Άλλα κορανικά χωρία που κάνουν λόγο για «πόλεμος κατά των απίστων»: 2,190-193 και 244. 4,84 και 95. 8,72 και 74,75. 9,12-16. 47,4. 61,11.

Η σημασία του τζιχάντ αποτυπώνεται σε μια χαντίθ:

«Ρώτησα τον απόστολο του Αλλάχ: «Απόστολε του Αλλάχ, ποια είναι η άριστη πράξη για ένα μουσουλμάνο;» Αυτός μου απάντησε: «Να κάνεις την προσευχή σου κατά τις καθορισμένες ώρες της ημέρας». Τον ρώτησα και πάλι: «Ποιο είναι το επόμενο καλό έργο;» και απάντησε: «Να είσαι καλός και υπάκουος στους γονείς σου». Και πάλι τον ρώτησα: «Ποιο είναι το επόμενο καλό έργο;» Και απάντησε: «Να μετέχεις στο Τζιχάντ για χάρη του Αλλάχ». Δεν τον ρώτησα τίποτε άλλο, γιατί αν τον ρωτούσα κάτι παραπάνω, θα μου έλεγε πολύ περισσότερα για το Τζιχάντ και θα το έκανε ακόμη εντονότερο καθήκον».

Η οικογένεια

Η ισλαμική κοινωνία και κοινωνικότητα στηρίζεται στο θεσμό της οικογένειας. Οι πιο σπουδαίοι κανόνες της Σαρία είναι αυτοί που συνιστούν το οικογενειακό δίκαιο. Σύμφωνα με τις διατάξεις της Σαρία, ο κάθε μουσουλμάνος είναι υποχρεωμένος να δημιουργήσει οικογένεια ενώ η αγαμία θεωρείται σοβαρή αμαρτία. «Ο γάμος ανήκει στη Σούννα μου», λέει μία χαντίθ που αποδίδεται στον προφήτη. Γι' αυτό ακόμη και οι ασκητές και οι δερβίσηδες του Ισλάμ είχαν συνήθως οικογένεια.

Η ισλαμική οικογένεια έχει πατριαρχική δομή. Αρχηγός της είναι ο άντρας, ενώ αποστολή της γυναίκας είναι το σπίτι και η ανατροφή των παιδιών της. Η συνέχιση της οικογένειας βασίζεται στο γένος του άντρα. Η οικογένεια υπάγεται στην ευρύτερη συγγένεια της φυλής και καθορίζεται από τους άρρενες απογόνους. Η πατρική εξουσία εκφράζεται με το δικαίωμα του πατέρα να εκλέγει τον άντρα της κόρης του, αλλά και να κλείνει συμφωνία γάμου για λογαριασμό του γιου του.

Η σύναψη γάμου σημαίνει την παραλαβή της γυναίκας και την προσχώρησή της στη συγγένεια του άντρα. Η λύση του γάμου σημαίνει τη λύση των σχέσεών της με τη συγγένεια του άντρα και την επιστροφή της στο δεσμό της πατρικής της οικογένειας. Του γάμου

προηγείται η μνηστεία. Προϋπόθεση της μνηστείας και του γάμου κατά τη Σαρία είναι η προίκα, την οποία πρέπει να πληρώσει ο γαμπρός στη μέλλουσα γύφη. Η προίκα ανήκει στη γυναίκα και είναι η προσωπική της περιουσία, προκειμένου να είναι εξασφαλισμένη. «Δώστε την υποσχεθείσα περιουσία σ' εκείνη με την οποία συζήσατε. Αυτό είναι ιερό καθήκον». (Σούρα 2,28). Ο νέος κατά τη διάρκεια της μνηστείας δεν έχει το δικαίωμα να βλέπει τη μνηστή του.

Το δίκαιο της ανατροφής των παιδιών το έχει η σύζυγος, για τους γιους μέχρι τα 7, ενώ για τις κόρες μέχρι τα 9 έτη. Έπειτα, νομικώς, τα παιδιά ανήκουν στον πατέρα τους.

Οι δεσμοί της μουσουλμανικής οικογένειας είναι ιεροί και οι δεσμοί των μελών της ισχυροί και ανυπερβλητοί. Εννοείται βεβαίως πως η οικογένεια θεωρείται με μια ευρύτερη μορφή και όχι ως πυρηνική. Γι' αυτό άλλωστε, είναι ιδιαίτερα δύσκολο για το μουσουλμάνο να αυτονομηθεί και να λειτουργήσει ανεξάρτητα από την οικογένειά του. Τα νεότερα μέλη της οικογένειας δεσμεύονται σαφώς από το Κοράνιο να φροντίζουν τους μεγαλύτερους και να τους συμπεριφέρονται με μεγάλο σεβασμό (Σούρα 17,23-26. 2,83 κ.ά.). Όταν γερνούν, τους γηροκομούν συνήθως στο σπίτι, καθώς η απομάκρυνσή τους σε κάποιο ίδρυμα θεωρούνται κατακριτέα από την κοινωνία.

Τόσο στο Κοράνιο (Σούρα 17,23-24) όσο και στις χαντίθ τονίζεται ιδιαίτερα ο επιβαλλόμενος προς τους γονείς σεβασμός. Μια χαντίθ αναφέρει: «Μεταξύ των θανάσιμων αμαρτημάτων είναι να καταραστεί ο άνθρωπος τους γονείς του, είπε ο Προφήτης. Παρατήρησαν: Απόστολε του Αλλάχ, πώς μπορεί κάποιος να καταραστεί τους γονείς του; Απάντησε: Αυτός που εξυβρίζει τους γονείς κάποιου άλλου βρίζει τον ίδιο τον πατέρα και τη μητέρα του».

Επίσης, υπογραμμίζεται το χρέος στοργής και συμπαράστασης στη μητέρα. Μια χαντίθ αναφέρει: «Κάποιος ρώτησε τον Μωάμεθ: Ω Απόστολε του Αλλάχ, ποιος είναι εκείνος που έχει τα μεγαλύτερα δικαιώματα πάνω μου, ως προς την καλή συμπεριφορά; Εκείνος (ο Προφήτης) απάντησε: Η μητέρα σου. Ρώτησε πάλι: Κατόπιν ποιος; (Ο Προφήτης) απάντησε: Η μητέρα σου. Ρώτησε (πάλι): Κατόπιν ποιος; (Ο Προφήτης) απάντησε: Ο πατέρας σου».

Η θέση της γυναίκας

Το Κοράνιο τονίζει απερίφραστα την απόλυτη υπεροχή του άντρα: «Οι άντρες είναι ανώτεροι από τις γυναίκες εξαιτίας της ιδιότητάς με την οποία ο Θεός ύψωσε τους μεν επί των δε, και διότι οι άντρες προικίζουν τις γυναίκες από τις περιουσίες τους». (Σούρα 4,34)

Αλλά και στην παράδοση του Ισλάμ ισχύει το ίδιο. Μια χαντίθ αναφέρει: «Παρατήρησα τον παράδεισο και είδα ότι οι περισσότεροι

από τους κατοίκους του ήταν φτωχοί· και παρατήρησα και την κόλαση και είδα ότι οι περισσότεροι των κατοίκων της ήταν γυναίκες».

Το Κοράνιο καθιερώνει την πολυγαμία του άντρα (Σούρα 70,21, Σούρα 23,6 κ.ά.). Ο Μωάμεθ, ωστόσο, δεν υπήρξε ο εισηγητής της πολυγαμίας, αλλά απλώς υιοθέτησε το καθεστώς που ίσχυε στην αραβική κοινωνία και σε κάποιο βαθμό το περιόρισε. Εκτός από τις νόμιμες γυναίκες, ο μουσουλμάνος μπορεί να έχει και απεριόριστο αριθμό παλλακίδων.

Η κραυγαλέα διάκριση σε βάρος των γυναικών βρίσκεται στην περί γάμου και διαζυγίου κορανική νομοθεσία. Η διαδικασία του διαζυγίου είναι πολύ απλή· αρκεί ο σύζυγος να ανακοινώσει επισήμως: «από τώρα σε διώχνω» και ο γάμος καταρρέει. Το Κοράνιο εντούτοις προνοεί κάποιες ευνοϊκές διατάξεις για τις διωγμένες γυναίκες.

Ο περιορισμός της γυναίκας στο γυναικωνίτη, το λεγόμενο πουρντάχ, ήταν πιο παλιά ο συνηθισμένος κανόνας της μουσουλμάνας. Σε πολλές χώρες παραμένει μέχρι σήμερα.

Μέχρι σήμερα ακόμη, μεγάλος αριθμός γυναικών στις μουσουλμανικές χώρες, όταν βγαίνει από το σπίτι φοράει το φερετζέ (μαύρο ποδήρη χιτώνα) και καλύπτει με μαντήλι το κεφάλι και το πρόσωπο. Έκφραση των περιορισμών της γυναίκας στην ισλαμική κοινωνία αποτελούν και οι διάφορες δεσμεύσεις που επιβάλλονται σ' αυτές, λ.χ. η κάλυψη του προσώπου που ισχύει και σήμερα σε πολλές ισλαμικές χώρες: «Οι γυναίκες σας μπορούν να μένουν χωρίς καλύπτρα μπροστά στους πατέρες τους, τους γιους τους, τους αδελφούς τους, τα ανήψια και τους συζύγους τους, καθώς και μπροστά στους δούλους τους [...] Ω! Προφήτη! Παράγγειλε στις γυναίκες σου, τις θυγατέρες σου και τις γυναίκες των πιστών να αφήνουν την καλύπτρα τους μέχρι τα πόδια τους· έτσι εύκολα δε θα τις αναγνωρίζουν και δε θα τις συκοφαντούν» (Σούρα 33,55.59)

Θρησκευτικοί λειτουργοί

Στο Ισλάμ δεν αναγνωρίζεται ιεροσύνη. Υπάρχουν τα εξής πρόσωπα:

Ο ιμάμης: Με τον όρο ιμάμ εννοείται ο καθοδηγητής, η κεφαλή της μουσουλμανικής κοινότητας, που προΐσταται στη δημόσια προσευχή. Ο τίτλος χρησιμοποιείται στο Κοράνιο ως αναφορά σε καθοδηγητές και στον Αβραάμ.

Ο μουεζίνης: καλεί τους πιστούς στην προσευχή

Ο κατίμπ είναι ο ιεροκήρυκας.

Οι ουλαμάδες είναι οι γνώστες και μελετητές του νόμου, οι θεολόγοι, οι «νομικοί». Η επιρροή τους μέσα στη ζωή του ισλαμικού κόσμου είναι τεράστια.

Ασκητές – μοναχικά τάγματα

Πολύ νωρίς στο Ισλάμ παρουσιάστηκαν τάσεις που επιδίωκαν την υπέρβαση των θρησκευτικών κανόνων και των νόμων και επεδίωκαν μια βιωματική προσέγγιση του Θεού. Ήδη στις αρχές του 8ου αι. (δηλαδή τον 1ο ισλαμικό αιώνα) εμφανίστηκαν στη Συρία οι πρώτοι μουσουλμάνοι ασκητές, που δίδασκαν ότι η αληθινή ευσέβεια δε βρίσκεται στην τυπική τήρηση κανόνων λατρείας, αλλά στην ερωτική προσήλωση στον Αλλάχ. Η λέξη σουφί υιοθετήθηκε από τότε για τους μουσουλμάνους ασκητές και σημαίνει στα αραβικά αυτόν που φορεί απλό, μάλλινο ρούχο.

Την κίνηση των σουφιστών επηρέασε σημαντικά ο χριστιανικός ασκητισμός που ήκμαζε στη Συρία, τη Μεσοποταμία και την Περσία. Η μεγάλη ακμή του σουφισμού σημειώθηκε τον 12ο και 13ο αι. Τότε παρουσιάζονται και οργανώνονται και τα μοναχικά τάγματα. Στην Τουρκία τα μέλη των μουσουλμανικών μοναχικών ταγμάτων ήταν γνωστά με το όνομα δερβίσηδες· στην Ινδία και το Πακιστάν ονομάστηκαν φακίρηδες και στη Β. Αφρική αδελφοί. Στην Οθωμανική αυτοκρατορία μεγάλη επιρροή άσκησαν το τάγμα των Μεβλεβή, που ίδρυσε ο Τζελαλαντίν Ρουμί και το τάγμα των Μπεκτασί.

Παρά τις διαφορές τους αυτές οι μοναστικές κοινότητες είχαν ως κοινό την έντονη προσήλωση των μελών τους στο Ισλάμ και την προσπάθεια υπέρβασης της ατομικότητάς τους με την αγαπητική προσήλωση στον Αλλάχ.

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ: ΣΟΥΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΣΙΙΤΕΣ

Το Ισλάμ απέκτησε σχίσμα τριάντα, μόλις, χρόνια από το θάνατο του Προφήτη Μωάμεθ και η αιτία γι αυτό ήταν το ποιος θα είναι εκείνος που θα έχει τα πρωτεία, ποιος θα είναι αρχηγός, κάτι όπως έγινε και στο χριστιανισμό με τους Καθολικούς και τους Ορθόδοξους (κατά τα άλλα και εδώ μιλάνε για Θεός, αδελφοσύνη κ.λπ.). Μετά το θάνατο του Προφήτη Μωάμεθ το 632 μ.Χ., οι οπαδοί του διχάστηκαν εξ αιτίας του ζητήματος της διαδοχής του, το ποιος θα έχει την εξουσία. Η βασική αντίρρηση προήλθε από όσους πίστευαν ότι χαλίφης (κληρονομικός διάδοχος, ο ανώτατος κληρονομικός θρησκευτικός και πολιτικός ηγεμόνας σε κάθε ομάδα ή λαό του Ισλάμ) μπορεί να γίνει μόνο κάποιος άνθρωπος που κατάγεται από την οικογένεια του προφήτη Μωάμεθ. Οι υποστηρικτές αυτής της άποψης είχαν ηγέτη τον ιμάμη (= θρησκευτικό ηγέτη) Αλή απ' όπου και ονομάστηκαν σιίτες, (σι'ατ Αλή, «παράταξη του Αλή»). ο Αλή ήταν εξάδελφος του Μωάμεθ και είχε παντρευτεί την κόρη εκείνου, τη Φάτιμα). Ο ισχυρισμός του Αλή έφερε σε αντίθεση μια άλλη μερίδα πιστών, οι οποίοι θεωρούσαν ότι οποιοσδήποτε ενάρετος μουσουλμάνος θα μπορούσε να διαδεχθεί το Μωάμεθ, χωρίς να προέρχεται απαραίτητα από

το οικογενειακό του περιβάλλον. Η πλειοψηφία των πιστών ωστόσο, εξέλεξε ως χαλίφη τον Αμπού Μπάκρ, έναν από τους πρώτους πιστούς του Προφήτη. Έτσι, οι πιστοί χωρίστηκαν, αναλόγως με το ποια γραμμή διαδοχής ακολουθούσαν. Τον Μπάκρ διαδέχθηκε ο Ομάρ και αυτόν με τη σειρά του ο Οθμάν. Ο τελευταίος δολοφονήθηκε εν ώρα προσευχής το 656 και τη θέση του κατέλαβε ο Αλή. Το γεγονός αυτό προκάλεσε ένα όργιο βίας και αίματος μεταξύ των μουσουλμάνων. Οι Σιίτες ηττήθηκαν, αλλά διατήρησαν τις κοινότητές τους σε πολλές περιοχές του μουσουλμανικού κόσμου και συσπειρώθηκαν γύρω από το συνονόματο ανήλικο εγγονό του Αλή. Από την άλλη πλευρά, ο γιός του κυβερνήτη της Δαμασκού, ο Γιαζίντ ίδρυσε τη δυναστεία των Ομμεϊάδων και η θέση του χαλίφη έγινε κληρονομική. Οι οπαδοί του χαλίφη ονομάστηκαν Σουνίτες (από τη λέξη Σούννα), δηλαδή πιστοί στην παράδοση, στις συνήθειες και στο κήρυγμα του Προφήτη Μωάμεθ. Οι Σουνίτες εμμένουν στην πιστή τήρηση του Κορανίου. Παράλληλα, αποδέχονται ως στυλοβάτες του Ισλάμ τους τρεις πρώτους χαλίφες (Αμπου Μπακρ, Ομάρ και Οθμάν), καθώς και το χαλίφη Μωαβία, πατέρα του Γιαζίντ.

Η μουσουλμανική θρησκεία έχει δύο αναφορές. Το Κοράνι και τις Χαντίθ, δηλαδή τις προφορικές «οδηγίες» για τον τρόπο λατρείας και ζωής, τον οποίο πρέπει να ακολουθούν οι πιστοί. Το Κοράνι και οι Χαντίθ προσδιορίζουν τη Σαρία, δηλαδή τους κανόνες που διέπουν θέματα ιδιοκτησίας, κληρονομιάς, γάμου, διαζυγίου, συμβόλαια, συμφωνητικά, εμπορικές και τραπεζικές συναλλαγές, επενδύσεις, δάνεια, υποθήκες κ.α. Όλες οι παραπάνω πράξεις θα πρέπει να συνάδουν με τους ισλαμικούς νόμους. Οι Σουνίτες ακολουθούν τις δικές τους Χαντίθ, οι οποίες περιλαμβάνονται σε έξι κωδικοποιημένες συλλογές. Οι Σιίτες αποδέχονται διαφορετική έκδοση των Χαντίθ και δίνουν πολύ μεγάλη σημασία στα κηρύγματα του Αλή και των απογόνων του. Οι Σιίτες επίσης αποδέχονται τη Μουτά, δηλαδή το γάμο για προσυμφωνημένο και συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Την πρακτική αυτή απορρίπτουν οι Σουνίτες. Και τα δύο ρεύματα αποδέχονται τους Πέντε Πυλώνες της Πίστης: Ομολογία της Πίστης, Προσευχή, Φόρος ελεημοσύνης, Νηστεία, Προσκύνημα στη Μέκκα. Οι Σιίτες προσθέτουν και την τήρηση της διδασκαλίας των 12 ιμάμηδων. Ο πρώτος απ' αυτούς είναι ο Αλή και ο τελευταίος ο Μουχάμεντ αλ Μάχντι. Σύμφωνα με τη σιιτική παράδοση, ο αλ Μάχντι αναλήφθηκε στους ουρανούς και θα έλθει πάλι στη γη, προκειμένου να σώσει τους ευσεβείς και να τιμωρήσει τους ασεβείς. Θα ακολουθήσει τρομερός πόλεμος μεταξύ των δυνάμεων του καλού και του κακού. Το καλό θα θριαμβεύσει και θα επικρατήσει αιώνια ειρήνη στον κόσμο.

Οι χώρες με σιιτική πλειοψηφία στον πληθυσμό τους είναι το Ιράν, το Ιράκ, το Αζερμπαϊτζάν και το Μπαχρέιν. Οι χώρες με

πλειοψηφία τους σουνίτες είναι η Τουρκία, η Συρία, η Αίγυπτος και η Σαουδική Αραβία.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ - ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ

Το Ισλάμ, σύμφωνα με τους μελετητές, έχει λάβει επιδράσεις από τρεις βασικές ρίζες: την προϊσλαμική αραβική θρησκεία, τον Ιουδαϊσμό και το Χριστιανισμό. Από φιλοσοφικής πλευράς επηρεάστηκε τόσο από την Πλατωνική όσο και από την Αριστοτελική σκέψη. Σε νομικά θέματα, εκτός από την αραβική κληρονομιά, δέχθηκε επιδράσεις και από τη ρωμαϊκή και βυζαντινή παράδοση. Σύμφωνα με τους ειδικούς, τους πιστούς των δυο μεγαλύτερων θρησκειών, οι ομοιότητες και διαφορές μεταξύ χριστιανισμού και Ισλάμ (μουσουλμανισμού) είναι οι εξής:

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ – ΙΣΛΑΜ:

Και στις δυο θρησκείες υπάρχουν τα εξής κοινά: 1. Η Προσευχή, 2. Η Νηστεία, 3. Οι Αγαθοεργίες-Ελεημοσύνη στους φτωχούς, 4. Η Πίστη στους αγγέλους και στους δαίμονες, 5. Ο Χριστός, η Παναγία, ο Μωυσής κ.α. είναι ιερά πρόσωπα και στις δύο θρησκείες, 6. Έχουν Αγίες γραφές, ημέρες προσευχής και συγκεκριμένους τόπους λατρείας. 7. Πίστη στη μετά θάνατο ζωή, παράδεισο, κόλαση, 8. Είναι μονοθεϊστικές θρησκείες και οι δύο, στον ισλαμισμό αλ -ιλάχ > Αλλάχ = ο Θεός. 9.Υπαρξη μοναχισμού και στις δύο θρησκείες. 10. Έχουν αφετηρία στις χρονολογίες έχουν αφετηρία τη γέννηση του Χριστού και στο Ισλάμ του Μωάμεθ. Στο Ισλάμ είναι το έτος της εγίρα 622 μ.Χ. 11. Έχουν μια ημέρα θρησκευτικής αργία-ξεκούρασης. Ιερή ημέρα στο Χριστιανισμό είναι η Κυριακή, ως ημέρα της Ανάστασης του Χριστού, ενώ στο Ισλάμ η Παρασκευή ως ημέρα της «εγίρα» του Μωάμεθ. 12. Ο άνθρωπος είναι τόσο για το Χριστιανισμό όσο και για το Ισλάμ το ανώτατο δημιουργήμα του Θεού, απλά κατά μεν το Χριστιανισμό πλάστηκε κατ' εικόνα Θεού, ενώ κατά το Ισλάμ πλάστηκε από το Θεό με τις ωραιότερες αναλογίες, προικίστηκε με σοφία και έγινε χαλίφης, δηλαδή εκπρόσωπος του Θεού στη γη. Η δημιουργία(πλάση από πηλό κ.λπ.) του Αδάμ είναι και στο Κοράνιο κατά τις γενικές της γραμμές, όμοια με αυτή της βιβλικής διδασκαλίας.

Δ. ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ – ΙΣΛΑΜ:

<<1) Ο Θεός στο Ισλάμ είναι ένας και μοναδικός και όχι Τριαδικός, όπως λέει ο Χριστιανισμός.

Ο Θεός (Αλλάχ), σύμφωνα με τους πιστούς στο Ισλάμ, δεν έχει γιο είτε το Χριστό είτε το Μωάμεθ είτε κάποιο άλλο και επίσης ο Θεός έχει ένα πρόσωπο και όχι τρία πρόσωπα, τα πατήρ, υιός και άγιο πνεύμα, όπως συμβαίνει στο χριστιανισμό. Πιο απλά, στο ισλάμ και στον Ιουδαϊσμό δεν περιλαμβάνουν τον Ιησού ως Υιό του Θεού στην πίστη τους. Ο Ιησούς υπάρχει, ωστόσο, ως προφήτης του Ισλάμ, ενώ οι Εβραίοι δεν τον αναγνωρίζουν ως ο Μεσσίας.

2) Ο Ιησούς είναι Προφήτης και Απόστολος του Θεού, όχι Θεός ο ίδιος. Ο Μουσουλμάνος πιστεύει ότι ο Ιησούς, ο υιός της Μαρίας είναι Προφήτης και Απόστολος του Μοναδικού Θεού και όχι Θεός. Στάλθηκε να κηρύξει στους Εβραίους το Ευαγγέλιο.

3) Η Βίβλος δεν είναι αποκάλυψη του Θεού. Περιέχει ορισμένες αλήθειες και αποκόμματα από τις αυθεντικές αποκαλύψεις όπως την Τοράχ, τους Ψαλμούς, και το Ευαγγέλιο. Σε καμία περίπτωση όμως δεν έχουν σωθεί τα αυθεντικά κείμενα της Τοράχ και του Ευαγγελίου. Η βίβλος είναι το αποτέλεσμα μιας αλλοίωσης που υπέστησαν οι αυθεντικές αποκαλύψεις.

4) Ο Ιησούς δε σταυρώθηκε ούτε τον σκότωσαν. Ο Μουσουλμάνος πιστεύει ότι ο Ιησούς δε σταυρώθηκε και ούτε σκοτώθηκε από τους εχθρούς του. Ο Ύψιστος τον προστάτεψε και τον έσωσε.

5) Ο Ιησούς δεν είναι ο υιός του Θεού. Ο Θεός δε γέννησε (δε θεωρείται πατέρας, όπως στο χριστιανισμό) και δε γεννήθηκε. Ο Ύψιστος δε γέννησε κανέναν υιό. Είναι υπεράνω αυτής της αδυναμίας να έχει η να γέννησε υιό. Ο Ιησούς είναι ο Προφήτης και ο Απόστολος του Θεού.

6) Ο Προφήτης Μουχάμαντ (Μωάμεθ) είναι ο τελευταίος Προφήτης του Θεού και η σφραγίδα των Προφητών και Απεσταλμένων που προφητεύτηκε από τον Ιησού.

7) Το Κοράνι είναι η τελευταία διαθήκη του Δημιουργού προς το δημιούργημα του (τον άνθρωπο). Απευθύνεται σε όλη την κτίση και η διάρκεια του θα είναι μέχρι την Ημέρα της Κρίσεως. Κανένα κείμενο, κανένα βιβλίο, και καμία θρησκεία/ιδεολογία δεν είναι ανώτερη από το Κοράνι όπου ο άνθρωπος καλείται να ακολουθήσει και να τηρήσει.

8) Ο Νόμος του Θεού πρέπει να τηρείται έτσι όπως οφείλουμε να τηρούμε και τα λατρευτικά. Ο Χριστιανισμός έχει αποκοπεί από το Θεϊκό Νόμο πιστεύοντας ότι δεν είναι σε ισχύ πια.

9) Η επίκληση είναι λατρεία και ανήκει μόνο στο Θεό. Το να επικαλείσαι κάποιον σε θέματα λατρείας, βοήθειας, δυσκολίας, απάντησης προσευχής και άλλα παρόμοια είναι αποκλειστικό δικαίωμα του Δημιουργού. Στο Χριστιανισμό επικαλούνται αγίους, ανθρώπους, για να απαντηθούν οι προσευχές.

10) Ο Ιησούς δε δίδαξε τον «Χριστιανισμό», αλλά το Ισλάμ. Ο Ιησούς ποτέ δε δίδαξε και ποτέ δεν ανέφερε τη λέξη «Χριστιανισμός». Δίδαξε να λατρεύουμε και να υπακούμε τον Έναν και Μοναδικό Θεό τον Ύψιστο. Δίδαξε την αφοσίωση που οφείλουμε να έχουμε σαν άνθρωποι στο Δημιουργό μας. Αυτό ακριβώς σημαίνει η λέξη «Ισλάμ»=υποταγή. Μια λέξη που δε συνδέεται με κανένα όνομα προφήτη, ανθρώπου η ιδεολογίας. Μια λέξη που τονίζει τόσο γλωσσολογικά όσο και θεολογικά το αυθεντικό, ορθόδοξο μήνυμα και διδασκαλία όχι μόνο του Ιησού αλλά και όλων των προφητών και απεσταλμένων του Θεού. Συνεπώς ο Ιησούς και όλοι οι Προφύτες ήταν Μουσουλμάνοι με την έννοια της λέξης, και όχι με την έννοια της «ταμπέλας» και δίδαξαν το Ισλάμ=υποταγή του ανθρώπου στο Δημιουργό του.>>

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ – ΙΣΛΑΜ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ:

<< 1. Ο Χριστιανισμός πιστεύει πως στην ύπαρξη ενός αλλά τρισυπόστατου Θεού (Πατέρα, Υιό, Άγιο Πνεύμα). Η Τριαδικότητα είναι εμφανής σε πολλά σημεία των Ιερών Κειμένων αναφερόμενοι σε χωρία όπως «Και είπεν ο Θεός ποιήσωμεν άνθρωπον [...]» (Γέν. Α' 26), «Και είπεν ο Θεός ιδού Αδάμ γέγονεν ως εις εξ ημών [...]» (Γέν. γ' 22) που παρουσιάζουν το Θεό να μιλά για τον εαυτό του στον πληθυντικό ή και άλλα όπως «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. κη' 19). Ο Χριστιανισμός θεωρεί πως ο Ιησούς Χριστός είναι ο Μεσσίας (= ελληνικά κεχρισμένος > χριστός, αυτός που ο Θεός τον έχει χρίσει ως απεσταλμένο να κηρύξει το λόγο και το θέλημά του) για τον όποιο μίλησαν στο παρελθόν οι προφύτες και που θεωρούν θεάνθρωπο, και όχι απλά κάποιο πρόσωπο ως ο Μωάμεθ. Επιπλέον, ο Χριστιανισμός πρεσβεύει δύο παρουσίες του Μεσσία. Τη μεν Πρώτη Παρουσία με την Ενσάρκωση και την Ανάσταση, που κατά τα πιστεύω των Χριστιανών ήδη πραγματοποιήθηκαν, και τη Δευτέρα Παρουσία την οποία θα ακολουθήσει η Κρίση της ανθρωπότητας και η αιώνια Βασιλεία του Θεού. Οι δύο άλλοι μονοθεϊσμοί, αρνούνται τον Ιησού Χριστό ως Μεσσία και δέχονται μία μόνο παρουσία κάποιου Μεσσία που θα γίνει στο μέλλον, στα έσχατα της ιστορίας. Έτσι, η διαφορά μεταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών είναι ότι οι πρώτοι περιμένουν ακόμα τον ερχομό του Μεσσία, ενώ οι δεύτεροι την επάνοδό του. Όσο για τον Ισλαμισμό, αναγνωρίζει τον Ιησού ως προφήτη, αλλά μένει αδιάφορος για τις έννοιες της Τριάδας και της Ενσάρκωσης, που αποτελούν βασικά στοιχεία της χριστιανικής αποκάλυψης.

2. Στο Ισλάμ όλα στη ζωή και στην ιστορία τα προκαθορίζει ο Θεός (κισμέτ), ενώ στο Χριστιανισμό, προ γνωρίζει αλλά δεν προκαθορίζει.

3. Στο Χριστιανισμό υπάρχει ισότητα των δύο φύλων, απλώς στο γάμο προστάζει ότι «η γυνή να φοβάται = σέβεται τον άνδρα», ενώ στο Ισλάμ η γυναίκα θεωρείται κατώτερα, υπό τον άνδρα. Οι γυναίκες στην ισλαμική κοινωνία θεωρούνται κατώτερα όντα. Στο Κοράνιο υπογραμμίζεται η υπεροχή του άνδρα σε σχέση με τη γυναίκα: «Οι άνδρες είναι ανώτεροι των γυναικών ένεκα τής ιδιότητος δι' ης ό Θεός ύψωσε τούς μεν επί των δε, και διότι οι άνδρες προικίζουσι τας γυναίκας εκ τού πλούτου αυτών. Αι ενάρτεοι γυναίκες είναι ευπειθείς και επήκοοι, τηρούσι μετά προσοχής, κατά την απουσίαν των ανδρών αυτών, ό,τι ό Θεός διέταξε να τηρείται ανέπαφον. Ονειδίζετε εκείνας, ων την απειθείαν πτοείσθε· θέλετε ορίσει εις αυτάς χωριστήν κοίτην, έστε προς αυτάς ευμενείς». Στο χριστιανισμό έχουμε μονογαμία ενώ στον Ισλαμισμό πολυγαμία. Η αποδοχή της πολυγαμίας στο Ισλάμ: Με βάση το Κοράνιο δε θεσπίζεται ή μονογαμία ανάμεσα σέ ένα άνδρα και μία γυναίκα, αλλά καθοσιώνεται ή πολυγαμία τού άνδρα: «Εάν φοβήσθε μήπως αδικήσητε τα ορφανά, μη λαμβάνετε συζύγους, ή δύο, τρείς ή και τεσσάρας εκ των γυναικών τής αρεσκείας ημών. Εάν εισέτι φοβήσθε μη αδικήσητε αυτά, μή νυμφευθήτε ή μίαν μόνην, ή ό,τι προμηθευθεί ή δεξιά υμών». Ο μόνος όρος πού υπάρχει για την πολυγαμία είναι ή τήρηση ισότητας μεταξύ των συζύγων από την πλευρά τού άνδρα και να νυμφεύεται μόνον όσες μπορεί να θρέψει. Παράλληλα με τίς νόμιμες συζύγους ό Μουσουλμάνος μπορεί να έχει απεριόριστο αριθμό παλλακίδων: «Δεν επιτρέπεται υμιν να λαμβάνητε σύζυγον εκ των ελεύθερων ύπανδρων γυναικών, έκτος αν κατακτήσητε αυτάς διά τής δεξιάς υμών (δηλ. δούλη από πόλεμο ή αγορά). Αυτός είναι ό εφ' υμών νόμος τού Θεού. Εν τούτοις επιτρέπεται υμίν να λαμβάνητε συζύγους διά τού αργυρίου υμών ας θα μεταχειρίζησθε ευπρεπώς» (Κοράνιο, Αι Γυναίκες, 4, 28.).

Η δούλη γυναίκα γίνεται παλλακίδα και βρίσκεται στην απόλυτη διάθεση τού κυρίου της χωρίς να υπάρχει κανένας σεβασμός για την προσωπικότητά της. Αντίθετα στό Χριστιανισμό ή γυναίκα, άκομψά και ως αιχμάλωτη είναι ένα όν με προσωπικότητα πού με βάση τή διδασκαλία της Χριστιανικής θρησκείας είναι απόλυτά σεβαστή. Στο Ισλάμ ή γυναίκα πού μοιχεύει τιμωρείται με θάνατο μέσω λιθοβολισμού ή με κάποια άλλη σκληρή τιμωρία, ενώ ο άντρας μένει ατιμώρητος εάν είναι Μουσουλμάνος. Στην Ορθοδοξία ή μοιχεία αποτελεί ηθικό όνειδος τόσο για τον άνδρα όσο και για τη γυναίκα.

4. Στο Ισλάμ οι άπιστοι (γκιαούρηδες = οι πιστοί των άλλων θρησκειών) θεωρούνται κάτι χειρότερο και απο τα ζώα, αφού δεν θέλουν να εφαρμόσουν την αλήθεια που λέει ο μουσουλμανισμός, και

συνεπώς ο κάθε μουσουλμάνος έχει χρέος να τους αφανίζει και να χαιρείται γι αυτό.

Στο Ισλάμ όποιος άνθρωπος δεν αποδέχεται τα όσα λένε τα ιερά του βιβλία, πολλά των όσων αναφέρονται εκεί είναι και με πολιτικά περιεχόμενο, θεωρείται ότι δεν είναι υποταγής στο Θεό οπότε θεωρείται ίδιος με ζώο και ως τέτοιο αντιμετωπίζεται από τους πιστούς, κάτι που είναι απαράδεκτο.

5. Το Ισλάμ διαδίδεται και με τη βία (Τζιχάντ), ακόμη και με το ξίφος, ενώ ο Χριστιανισμός με ελευθερία και αγάπη, σύμβολο το "όστις θέλει οπίσω μου ελθείν". Ο Μωάμεθ, στη διακήρυξή του αναφέρει σχετικά: «...Το ξίφος είναι το κλειδί του Παραδείσου και της κόλασης. Όλοι εκείνοι, που θα τραβήξουν το σπαθί τους για την πίστη, θα ανταμειφθούν. Κάθε σταγόνα αίματος και κάθε στέρση και κίνδυνος που αντιμετωπίσουν, σημειώνεται στον ουρανό για να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από κάθε νηστεία και προσευχή...».

· Ο βίαιος προσηλυτισμός στο Ισλάμ τονίζεται με τη σουάρα του Κορανίου, «Η Μετάνοια»: «Όταν παρέλθωσι οί ιεροί μήνες τότε φονεύετε τούς πολυθειστάς, όπου αν συναντήσετε, ζωγρείτε πολιορκούντες και ένεδρεύοντες αυτούς», καθώς και με τη σουάρα, «Ο Μωάμεθ», «Όπότεν συναντάτε τούς άπίστους φονεύετε και κατασφάζετε, συγκρατούντες στερρώς τά δεσμά τού αιχμαλώτου. Μετά δέ τήν κατάπαυση τής μάχης άφετε αυτόν έλεύθερον ή ανταλλάξατε αντί λύτρων..... Ο Θεός δέν θά άπωλέσει τά έργα τών πεσόντων έν τη μάχη υπέρ πίστεως. Θα εισαγάγει αυτούς είς τόν Παράδεισον ον ήδη υπέδειξεν αυτούς. Όσοι πιστοί έάν συνδράμετε τόν Θεόν είς τήν μάχην Αυτού κατά τών άπίστων, και ό Θεός θα συνδράμει υμάς κατευθύνων τά ύμέτερα διαβήματα». (Πρβλ. Κοράνιο, «Τα Λάφυρα» 8, 73,76. «Ο Σίδηρος» 57, 10. «Η Βούς» 2, 189.)

Ο πόλεμος στην Ορθοδοξία δικαιολογείται μόνο όταν γίνεται για την απελευθέρωση μιας χώρας από έναν κατακτητή, για την προστασία τής ατομικής ελευθερίας, τής οικογένειας, των οσίων και των ιερών. Αντίθετα ποτέ στην Ορθοδοξία δεν υπάρχει ή έννοιά τού ιερού πολέμου. Τον όρο τον συναντάμε στη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία κατά τη διάρκεια των τεσσάρων Σταυροφοριών για τήν επανάκτηση από τούς Άραβες τής κυριότητας των Άγιων Τόπων. Στην πραγματικότητα, όμως, ήθελαν να κατακτήσουν εδάφη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ακόμη και την ίδια την Κωνσταντινούπολη, όπως έγινε στη Δ' Σταυροφορία τό 1204.

6.Ο παράδεισος έχει υλιστικές απολαύσεις στο Ισλάμ, ενώ στο Χριστιανισμό είναι πνευματική κατάσταση. Σύμφωνα με το Ισλάμ, στην ανάσταση των νεκρών, όσοι πιστοί του μπουν στον παράδεισο θα έχουν να λαμβάνουν άπειρες απολαύσεις: Το έδαφος λέει, στον παράδεισο αποτελείται από αρωματισμένο αλεύρι και είναι κατασπαρμένο με μαργαρίτες και υάκινθους. Το διασχίζουν ποτάμια και ρυάκια

ανάμεσα από πρασιές και λουλούδια. Από τα ποτάμια τώρα αυτά, άλλα έχουν νερό κρύο, γάργαρα και κρυστάλλινο, και άλλα αντί για νερό έχουν μέλι και γάλα. Στο κέντρο του ισλαμικού παράδεισου υπάρχει λέει, το «Κάουθερ», μια πηγή δηλαδή που έχει νερό γλυκό σαν μέλι, κρύο σαν χιόνι και διαυγές σαν κρύσταλλο. Αυτός που πίνει το νερό αυτό δεν ξαναδιψάει.. Οι κάτοικοι του παράδεισου αυτού, φοράνε χιτώνες (στολισμένους με πολύτιμα πετράδια) και αναπαύονται κάτω από μια μεγάλη σκιά. Χιλιάδες δε υπηρέτες (!) μεταφέρουν για κάθε πιστό φαγητά και ποτά, μέσα σε χρυσούς δίσκους. Οι πιστοί θα τρώνε και θα πίνουν χωρίς να χορταίνουν ποτέ... Κάθε πιστός του Ισλάμ, εκεί στον παράδεισό τους, εκτός από τη γυναίκα που είχε στον κόσμο και που θα την έχει και πιο όμορφη στον παράδεισο, θα μπορεί να έχει και πολλές άλλες ωραιές...μονόφθαλμες (!) κοπέλες που λέγονται «ουρί»..

«Τα ουρί του παραδείσου σάς περιμένουν στις σκηνές». (Βλ. Κοράνιο, Σούρα 55,72). Κάθε μια από αυτές τις γυναίκες έχει εβδομήντα κρεβάτια, που το καθένα είναι φτιαγμένο από κόκκινο υάκινθο και πάνω του υπάρχουν εβδομήντα αναπαυτικά μαξιλάρια. Σε κάθε μαξιλάρι είναι ξαπλωμένες εβδομήντα γυναίκες. Κάθε γυναίκα έχει χίλιες υπηρέτριες και κάθε μια βαστάει μια χρυσή γαβάθα. Και την πλησιάζει ο άντρας της τόσες φορές, όσες ημέρες νήστευε το μήνα Ραμαδάν, χωρίς να υπολογίζονται και οι καλές πράξεις που έκανε επιπλέον.

7.Στο Ισλάμ ευνοούνται τα θεοκρατικά, απολυταρχικά καθεστώτα, ενώ στην Ορθοδοξία, δεν επιτρέπεται η εμπλοκή των ιερωμένων στην πολιτική, εκτός εκτάκτων συνθηκών και ευνοεί τις δημοκρατικές διαδικασίες.

8.Το Ισλάμ είναι ανεικονική θρησκεία, δηλαδή δεν απεικονίζει τα ιερά πρόσωπα, ενώ ο Χριστιανισμός είναι εικονική θρησκεία.

9.Στο Χριστιανισμό ο Θεός είναι κυρίως Πατέρας, ενώ στο Ισλάμ κανένα από τα 99 ονόματα του Αλλάχ δεν είναι πατέρας.

10.Στο Ισλάμ ο αλλόθρησκος είναι εχθρός, στο Χριστιανισμό πλανεμένος αδελφός. Η βία εναντίον του είναι στο πνευματικό DNA του Ισλάμ γι' αυτό προτρέπει «Όταν συναντάται τους απίστευτους να τους φονεύετε και να τους κατασφάζετε»(Βλ. Κοράνιο, μτφ. Γ. Πεντάκη, Κεφ. ΜΖ' 4, Αθήνα1928.)

11.Στό Ισλάμ είναι αποδεκτός ό θεσμός τής δουλείας, κάτι που δε δέχεται ο Χριστιανισμός, αφού όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ως δημιουργήματα του Θεού. «Είστε όλοι υιοί του Θεού, μέσω τής πίστεώς σας στον Ιησού Χριστό, καθότι όσοι εν Χριστώ εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Δεν υπάρχει Ιουδαίος ή Έλληνας, δούλος ή ελεύθερος, άνδρας ή γυναίκα, επειδή είστε όλοι ένα, εν Ιησού Χριστώ. Άν ανήκετε στον Χριστό, τότε είστε γόνιοι του Αβραάμ, και κληρονόμοι σύμφωνα με την επαγγελία».(Βλ.Γαλάτας 3,26-29.) Στο Ισλάμ δούλος

μπορεί να είναι κάποιος πού είναι Μουσουλμάνος. Στο Κοράνιο ο θεσμός τής δουλείας θεωρείται ότι θεμελιώνεται μέσα στο Λόγο του Αλλάχ. Στη Σαουδική Αραβία καταργήθηκε το 1962.

12. Το Ισλάμ δεν υπάρχουν ιερείς και μυστήρια (ιερές τελετές) για δεήσεις, βάπτισμα κ.λπ.. Υπάρχουν μόνο οι νομοδιδάσκαλοι, οι ουλαμά ή φουκαχά, οι οποίοι σπουδάζουν το θείο νόμο και αναλαμβάνουν θρησκευτικά καθήκοντα στα τεμένη ή διδακτικά στα ιεροδιδασκαλεία και ορισμένοι από αυτούς ασκούν τη δικαστική λειτουργία ως ιεροδικαστές, καδή. Όλοι όμως αυτοί είναι λαϊκοί άνδρες και αιρετά μέλη της κοινότητας χωρίς ιδιαίτερο ιερατικό και μυστηριακό χάρισμα.

13. Διαφορετικές προσωπικότητες Χριστός –Μωάμεθ.

Στο Χριστιανισμό ο ιδρυτής είναι και ο ίδιος ο Θεός, στο Ισλάμ είναι βλασφημία να αποκαλέσεις το Μωάμεθ Θεό. Ο Ιησούς κήρυξε την ειρήνη, την αγάπη, την ελευθερία και την ισότητα των ανθρώπων. Ο Μωάμεθ τη βία, τον πόλεμο, την ανισότητα και την υποταγή των ανθρώπων στο μουσουλμανισμό. Ο Χριστός ήταν προσωπικότητα έντιμη, σεμνή, ηθική, με ανωτερότητα και ήθος με τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά απ' ότι ο Μωάμεθ, ο οποίος κατά την ισλαμική παράδοση (σούννα) συνεζεύχθη ως 7η σύζυγό του τη σύζυγο του υιοθετηθέντος υιού του Ζαΐντ και ως 9η την επταετή κορασίδα Αϊσά διαπράττων εκτός των άλλων κακουργιών και τα εγκλήματα τής αιμομιξίας και τής παιδεραστίας και αποδεικνύει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, «ότι συνέστησε τήν αίρεσή του ύστερα από μια επιφανειακή μελέτη τής Αγίας Γραφής και την επικοινωνία του μ' ένα Αρειανό μοναχό, κατόπιν δήθεν οραμάτων σέ ηλικία σαράντα ετών, με την παρότρυνση τής πρώτης συζύγου του Χαντίντζα και τού Ιουδαίου ξαδέλφου τής Ουάρακα και μ' αυτόν τον τρόπο διέδωσε την ψεύτικη φήμη ότι όλ' αυτά, πού θέσπισε, είναι δήθεν θεόσταλτα. (Πρβλ Ιωάννου Δαμασκηνού, Περί αιρέσεων ρα', PG 94, 678 – 780 και ΕΠΕ 2, εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς, Θεσ/κη 1991, σσ. 306 – 321.)...>>

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Από τα παραπάνω συνάγεται ότι οι διαφορές μεταξύ Ισλαμικής και Χριστιανικής θρησκείας είναι ελάχιστες. Όλα τα βασικά δογματικά πιστεύω του Ισλάμ και του Χριστιανισμού είναι κοινά, όπως: ο μοναδικός Θεός, οι άγγελοι και οι δαίμονες, η πίστη στη μετά θάνατο ζωή, ο παράδεισος και η κόλαση, η ελεημοσύνη, η προσευχή κ.α., άρα είναι να απορεί κανείς γιατί η μία θρησκεία αντιμάχεται την άλλη με τόσο μίσος. Σαφώς η αιτία γι αυτό είναι ο εθνικισμός, τα τοπικά οικονομικά συμφέροντα, και η ματαιοδοξία, κυρίως, των εθνικών θρησκευτικών και πολιτικών αρχηγών, γιατί όλοι αυτοί θέλουν να τους υπακούει, να τους υπηρετεί και να τους προσκυνά όσο γίνεται περισσότερος κόσμος («Πολλοί το χρήμα εμίμησαν, τη δόξα ουδείς»), άρα κάτι το απαράδεκτο, γιατί αυτό ωφελεί όχι τον

απλό και πολύ λαό, αλλά μόνο κάποιους λίγους και αυτό προσωρινά, γιατί όλα στο χρόνο αλλάζουν. Τα τοπικά θρησκευτικά και πολιτικά συμφέροντα, με τις ευλογίες και το θρησκευτικό φανατισμό που καλλιεργούν με επιτήδειο τρόπο, δε θέλουν να υπάρχει άλλη θρησκεία και άλλο κράτος στον κόσμο πλην από το δικό τους, ώστε από κοινού οι εν λόγω πολιτικοί και θρησκευτικοί ηγέτες να ελέγχουν τα πάντα και να τους προσκυνά ο κόσμος και όσοι αντιδρούν σ' αυτό να γίνονται δούλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3°

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Ο σύγχρονος κόσμος, σύμφωνα με τους ειδικούς, οφείλει πάρα πολλά στους Έλληνες. Αυτοί προσδιόρισαν για πρώτη φορά τις κατηγορίες σκέψης που έχουμε έως σήμερα. Τους οφείλουμε τα κυριότερα πνευματικά μας εργαλεία, καθώς επίσης και τις αρχές της ηθικής μας. Αλλά και η διδασκαλία του χριστιανισμού, που εμπνέει ακόμα όλο το δυτικό πολιτισμό, έφθασε ως εμάς, αφού πέρασε από την ελληνική σκέψη, που επεξεργάστηκε και συστηματοποίησε τις αρχές του χριστιανισμού. Αυτή φανέρωσε σε όλους τον παγκόσμιο χαρακτήρα του χριστιανισμού και έγινε το γρήγορο και αποτελεσματικό μέσο διάδοσής του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε αφενός ότι η ελληνική γλώσσα ήταν εκείνη μέσα από την οποία εκφράσθηκε η πρωτοχριστιανική εκκλησία και αφετέρου ότι η χριστιανική θρησκεία έχει υιοθετήσει πάρα πολλά του ελληνισμού, όπως τα περί ψυχής, περί Άδου, περί δαίμονα, περί δικαιοσύνης κ.α., όπως θα δούμε πιο κάτω.

1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ

Η ονομασία «ελληνισμός» σημαίνει ό,τι έχει σχέση με την Ελλάδα και τους Έλληνες, κάτι όπως και χριστιανισμός (χριστιανούς), Ιουδαϊσμός (Ιουδαίους) κ.α. και συνεπώς Ελληνισμός λέγεται το σύνολο των Ελλήνων, ήτοι των μελών του Ελληνικού έθνους, καθώς και των υλικών, πνευματικών και ηθικών δημιουργημάτων των Ελλήνων, ο Ελληνικός Πολιτισμός. Το σύνολο των Ελλήνων, ως φορέας μιας κοινής πολιτιστικής παράδοσης και δημιουργίας, ανεξάρτητα από το κράτος που μένουν και δημιουργούν.

Το όνομα Ελλάς - Έλληνες, όπως είδαμε στα πιο πριν, χρονολογείται ήδη από την εποχή του Ομήρου, μόνο που αρχικά είχε σημασία τοπική (Έλληνες καλούνταν μόνο όσοι κατοικούσαν στην πόλη Ελλάδα της Φθιώτιδας), μετά εθνική (Έλληνες καλούνταν όλοι όσοι ήταν όμαιμοι, ομόθρησκοι και ομόγλωσσοι με αυτούς στην πόλη Ελλάδα) και τέλος και πνευματική - πολιτιστική.

Στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται και μάλιστα σε αντιδιαστολή (κάτι ως σοφοί και ανόητοι, κ.α.) οι ονομασίες «Έλληνες» και «βάρβαροι», που σημαίνει ότι η Χριστιανική Θρησκεία αναγνωρίζει ότι ο Ελληνισμός είναι κάτι καλό ή ότι η ονομασία «βάρβαρος» είχε έννοια ακριβώς αντίθετη από την ονομασία Έλληνας», πρβ: «Έλλησί τε και

βαρβάρους, σοφοίς τε και ανοήτοις οφειλέτης ειμί..ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Ελληνι»...(προς Ρωμαίους Κεφ. 1, 14 -16) .

Ελληνίζοντες ή Ελληνιστές καλούνταν κατά την ελληνιστική καλούμενη περίοδο (οι τρεις αιώνες π.Χ., οι τρεις αιώνες μετά την ίδρυση των βασιλείων των απογόνων του Μ. Αλέξανδρου) όσοι είχαν υιοθετήσει την Ελληνική Γλώσσα, την ελληνική συμπεριφορά, τα ελληνικά ήθη, τον ελληνικό τρόπο ζωής κ.α. και γενικά αυτό που σήμερα λέμε ελληνικό πολιτισμό.

Ειδικότερα ελληνιστής καλούνταν ο κάθε μελετητής και λάτρης του ελληνικού πολιτισμού, καθώς και κάθε άτομο μη ελληνικής καταγωγής (Εβραίοι, Σύριοι, Αιγύπτιοι κ.α.) , το οποίο ακολουθεί τα ελληνικά πρότυπα και χρησιμοποιεί την Ελληνική Γλώσσα, ιδιαίτερα οι εξελληνισμένοι Εβραίοι της ελληνιστικής εποχής.

Ελληνιστική εποχή καλούνται οι χρόνοι του Μ. Αλεξάνδρου και των βασιλείων των διαδόχων του: Βασίλειο Αιγύπτου, Βασίλειο Συρίας κ.λπ.. Κατά την ελληνιστική περίοδο, αλλά και μετά υπήρχαν οι κατά τόπους εθνικότητες, Έλληνες, Εβραίοι κ.λπ. και επίσης οι καλούμενοι Ελληνιστές, ήτοι όσοι μη Έλληνες (Εβραίοι, Σύριοι κ.α.) μιλάγαν ελληνικά, είχαν ελληνική μόρφωση κ.λπ., πρβ: «Εν δε ταις ημέραις ταύταις, ότε επληθύνοντο οι μαθηταί, έγεινε γογγυσμός των Ελληνιστών κατά των Εβραίων, ότι αι χήραι αυτών παρεβλέποντο εν τη καθημερινή διακονία...» (Λουκάς, Πράξεις, 6:1).

Ελληνιστές ήταν και εκείνοι που έγραψαν στα ελληνικά την Καινή Διαθήκη, ήτοι οι μαθητές - ευαγγελιστές του Χριστού: Ιωάννης, Λουκάς, Μάρκος και Ματθαίος , καθώς και ο απόστολος Παύλος. Ολοι αυτοί είναι εκείνοι που δημιούργησαν τη Χριστιανική Θρησκεία στηριζόμενοι αφενός πάνω στη ηθική διδασκαλία του Χριστού και αφετέρου στην αρχαία ελληνική μεταφυσική φιλοσοφία. Η διάκριση που κάνει ο Λουκάς στο Πράξ. 6,1 μεταξύ ελληνιστών και εβραίων, δεν έχει φυλετική σημασία, καθώς αναφέρει επιγραμματικά ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Ελληνιστάς δε οίμαι καλείν, τους ελληνιστί φθεγγόμενους, ούτοι γαρ ελληνιστί διελέγοντο Εβραίοι όντες»[14]

2. ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ – ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΑΛΛΗΛΟΕΠΙΡΡΟΕΣ

Ο ελληνισμός με τη θρησκεία του των Ολύμπιων θεών δίδασκε, ως γνωστόν, ότι υπάρχουν πολλοί θεοί, οι κυριότεροι των οποίων ήταν 12: ο Δίας, η Ήρα, ο Άρης,, οι οποίοι ήταν «οι δωτήρες εάων», σύμφωνα με τη «Θεογονία» του Ησιόδου, δηλαδή αυτοί που δίδουν τα ευεργετήματα στους ανθρώπους, καθώς και τη μετά θάνατο

επιβράβευση σε όσους εν ζωή είναι ενάρτετοι ή ευσεβείς ή τη τιμωρία σε όσους δεν ήταν εν ζωή ευσεβείς. Οι ψυχές των ασεβών, σύμφωνα με τη Θρησκεία των Ολύμπιων θεών, πάνε για τιμωρία στα Τάρταρα του Άδη και οι ψυχές των ευσεβών στους Νήσους των Μακάρων ή άλλως Ηλύσια Πεδία του Άδη. Ο σκοπός που λέει αυτά η θρησκεία των Ολύμπιων θεών, καθώς λέει ο Διόδωρος Σικελιώτης (Βίβλος 1, 2) για την ευσέβεια και τη δικαιοσύνη, άρα για τον πολιτισμό, να φοβούμαι οι άνθρωποι και έτσι να πάψουν να αδικούν ή να κλέβουν ο ένας τον άλλο, να έρθει η ειρηνική συνύπαρξή, ο αλληλο-σεβασμός κ.α. Πέραν αυτού η πίστη ότι μετά θάνατο ο αδικηθείς θα αποκατασταθεί από το Θεό του φέρνει τη μακαριότητα κ.α.

Από την άλλη ο Χριστιανισμός διδάσκει φιλοσοφικά ακριβώς τα ίδια με αυτά που δίδασκε ο Ελληνισμός (η θρησκεία των Ολύμπιων θεών) με κάποιες σημαντικές αλλαγές και προσθέσεις, κυρίως στο πνευματικό και ηθικό μέρος, και συνεπώς τα κοινά τους σημεία τα πήρε ο Χριστιανισμός από τους Έλληνες, αφού αφενός Χριστιανισμός είναι νεότερη θρησκεία και αφετέρου οι ευαγγελιστές: Ιωάννης, Μάρκος, Ματθαίος και Λουκάς, καθώς και ο Απόστολος Παύλος, ως γνωστόν ήταν ελληνικής μόρφωσης και τα ευαγγέλια τους τα έγραψαν στα ελληνικά. Για το Χριστιανισμός δεν υπάρχουν πολλοί θεοί, αλλά ένας με τριαδική διάσταση (Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα), ο οποίος δημιούργησε και κυβερνά τον κόσμο, τον ουρανό και τη γη. Συνάμα και εδώ, όπως και στην ελληνική θρησκεία των Ολύμπιων θεών, υπάρχει η ψυχή και ο Άδης και οι ψυχές των ασεβών εν ζωή ανθρώπων πηγαίνουν για τιμωρία στα Τάρταρα του Άδη (απλά εδώ λέγεται Κόλαση) και οι ευσεβείς στους Νήσους των Μακάρων του Άδη (απλά εδώ λέγονται Παράδεισος). Ο σκοπός που λέγονται και εδώ όλα αυτά είναι για την ευσέβεια και τη δικαιοσύνη, άρα για τον πολιτισμό, να φοβούμαι οι άνθρωποι και έτσι να πάψουν να αδικούν ή να κλέβουν ο ένας τον άλλο, να έρθει η ειρηνική συνύπαρξή, ο αλληλο-σεβασμός κ.α., όπως είδαμε πιο πριν να λένε οι αρχαίοι Έλληνες.

Λέγεται και σωστά ότι ο Ελληνισμός μέχρι την εμφάνιση του Χριστιανισμού ήταν η κυρίαρχη πνευματική, γλωσσική και πολιτιστική ταυτότητα στον τότε γνωστό κόσμο. Ο Χριστιανισμός χρησιμοποίησε από τη μια την Ελληνική Γλώσσα, που τότε ήταν διεθνής, προκειμένου να γίνει κατανοητός στον κόσμο και να διαδοθεί και από την άλλη υιοθέτησε τη φιλοσοφία του Ελληνισμού, δηλαδή όλα εκείνα τα πνευματικά εργαλεία προκειμένου να εκφραστεί.

Ο Αριστοτέλης, Ο Πλάτωνας, η Στωική φιλοσοφία, η ηθική των Πυθαγορείων και ο Νεοπλατωνισμός ήταν οι βασικοί φιλοσοφικοί άξονες, πάνω στους οποίους ενέκυψε η χριστιανική θρησκεία. Οι Μεγάλοι Πατέρες συνέβαλαν με τη σειρά τους καθοριστικά στη

θεμελίωση των ελληνοχριστιανικών σχέσεων. Η συνισταμένη του έργου των Μεγάλου Βασιλείου, Γρηγορίου Νύσσης, Γρηγορίου Θεολόγου και Ιωάννη Χρυσοστόμου αποτελεί την επιλεκτικότητα της αφομοίωσης της κλασικής ελληνικής παιδείας (εγκυκλίου παιδείας) από τη χριστιανική. Όλοι τους είχαν μελετήσει την εγκύκλιο παιδεία και με πολλή προσοχή επέλεξαν εκείνα τα κομμάτια που θα μπορούσαν να γίνουν ένα με το χριστιανικό σώμα. Ο χριστιανισμός προσέλαβε και ενέταξε οργανικά στη θεολογία του την ελληνική ανθρωπολογία και κοσμολογία, χωρίς να νοθεύσει το περιεχόμενο της χριστιανικής αποκαλύψεως. Η πατερική παράδοση ανέδειξε την αναγκαιότητα της ελληνικής φιλοσοφίας για τη διατύπωση ή την ερμηνεία της χριστιανικής πίστεως και έτσι θεμελιώθηκε στην ελληνικότητα ό,τι εκλεκτότερο είχε δημιουργήσει ο κόσμος στη λυτρωτική του αναζήτηση.

Σημειώνεται ότι:

1) Η ψυχή και ο Άδης, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι ελληνικά φιλοσοφικά δημιουργήματα ήδη επί εποχής Ομήρου («...ένθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων.» = όπου περιδιαβάζουν οι ψυχές, εἰδῶλα των νεκρών») (Οδύσσεια ω 14), ««ω πόποι, ἦ ῥα τίς ἔστι καὶ εἶν' Αἴδαο δόμοισι/ ψυχή και εἰδῶλον, ἀτάρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν·».(= Πω πω, υπάρχει λοιπόν και στα παλάτια του Άδη ψυχή και σκιά του ανθρώπου, όμως δεν υπάρχει καθόλου ζωή) (Ιλιάδα Ψ 104-5).

Ο Άδης στους αρχαίους Έλληνες αποτελούν από τα Τάρταρα, που ο χριστιανισμός μετονόμασε σε Κόλαση και τα Ηλύσια Πεδία ή Νήσοι Μακάρων, που ο χριστιανισμός μετονόμασε σε Παράδεισο.

Οι Νήσοι μακάρων ήταν τόπος με ολάνθιστα λιβάδια, όπου επικρατούσε αιώνια άνοιξη και οι πηγές της Λήθης ανάβλυζαν νέκταρ που κάνει τους νεκρούς να λησμονούν όλα τα γήινα δάκρυα και τις κακουχίες (Οδύσσεια 4.556, Αριστοτέλους Προβλήματα 943b.21 ως 943b.23)

2) Οι Δαίμονες δεν υπήρχαν αρχικά στην ελληνική θρησκεία, είναι δημιουργήματα του Πλάτωνα, τους οποίους υιοθέτησε επίσης η Χριστιανική. Ειδικότερα αρχικά με την ονομασία «δαίμονες» λεγόταν οι θεοί και γενικά όσοι δεν ήσαν αδαείς, αλλά δαήμονες > δαίμονες, ήτοι διδαγμένοι (από το αρχαίο ρήμα δάω > διδάω ή διδάσκω). Ο Πλάτωνας στην «Πολιτεία» (379-380), επειδή από τη μια οι άνθρωποι της εποχής του θεωρούσαν τους θεούς μόνο ως οι δότες ή τους αίτιους των αγαθών (= καλών και ωφέλιμων ευεργετημάτων) και από την άλλη στους ανθρώπους περισσότερο είναι τα κακά και βλαπτικά από τα καλά και ωφέλιμα, άσκησε κριτική λέγοντας ότι εφόσον ο κάθε θεός είναι πραγματικά αγαθός, δεν μπορεί να είναι αίτιος, και επομένως υπεύθυνος, για οτιδήποτε κακό ή βλαπτικό συμβαίνει στον κόσμο, παρά μόνο για τα καλά και ό,τι, συνεπώς, για όσα κακά συμβαίνουν θα πρέπει να αναζητηθεί κάποια άλλη αιτία, ανεξάρτητη από τη θεϊκή βούληση και έτσι καθιερώθηκαν-διαμορφώθηκαν με τη σημερινή τους έννοια οι Δαίμονες (= τα κακά πνεύματα, ενώ πριν τα καλά οι ειδήμενες, οι θεοί όλοι).

3) Ο Μουσουλμανισμός και οι λοιπές θρησκείες έχουν επίσης υιοθετήσει τις ελληνικές πεποιθήσεις για την ψυχή, τον Άδη, το Δαίμονα κ.α.

4) Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι ο πολιτισμός σήμερα είναι ελληνοχριστιανικός και κάποιοι άλλοι ότι ο Ελληνικός Πολιτισμός με το χριστιανικό είναι εντελώς άσχετοι και επίσης ότι ο χριστιανισμός ήταν η ταφόπλακα του ελληνισμού. Ωστόσο η πραγματικότητα είναι ότι ελληνοχριστιανός πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ, αλλά ο ελληνισμός – ελληνικός πολιτισμός και ο χριστιανισμός – χριστιανικός πολιτισμός είναι το γέννημα, το παιδί του ελληνισμού, αφού:

Α) Οι Εβραίοι απ' όπου κατάγονταν ο Χριστός, ο ιδρυτής του Χριστιανισμού, δεν ασπάστηκαν ποτέ τον χριστιανισμό.

Β) Ο χριστιανισμός διαμορφώθηκε από τους ελληνομαθείς ευαγγελιστές: Μάρκο, Λουκά, Ιωάννη και Ματθαίος, καθώς και τον Απόστολο Παύλο και συνάμα γράφτηκε και διαδόθηκε στην Ελληνική Γλώσσα.

Γ) Ο χριστιανισμός υιοθέτησε όλους τους θρησκευτικούς και πολιτιστικούς θεσμούς του Ελληνισμού, όπως τα περί ψυχής, τα περί Άδου, τα περί εκκλησίας, τα περί δικαιοσύνης και ηθικής κ.α., πλην των πολλών θεών, όπως θα δούμε πιο κάτω,

5) Λέγεται και σωστά ότι ο Χριστιανισμός είναι η καλύτερη έκδοση - συνέχειά του Ελληνισμού και αυτό, γιατί:

Α) Στα χρόνια του Χριστού η Θρησκεία των Ολύμπιων θεών είχε παρακμάσει.

Β) Ο Χριστιανισμός ρίζωσε όπου υπήρχε Ελληνικός Πολιτισμός. Όπου είχαν διαδοθεί ελληνικές πολιτιστικές αξίες, εκεί ο Χριστιανισμός ρίζωσε και επικράτησε. Όπου ο ελληνισμός διαδόθηκε και επηρέασε σοβαρά τα πνεύματα, ο Χριστιανισμός ακολούθως επικράτησε. Τα σύνορα εξαπλώσεως του Χριστιανισμού συμπίπτουν ακριβώς με τα σύνορα εξαπλώσεως του ελληνισμού. Δεν υπήρξε περίπτωση λαού που δέχθηκε σοβαρή επίδραση του ελληνισμού και να μη δέχθηκε τον Ιησού Χριστό στη συνέχεια. Όπως δεν υπήρξε περίπτωση λαού ανατολικού πολιτισμού που να δέχθηκε μαζικά τον Ιησού Χριστό. Από τους αρχαίους λαούς μόνο οι Έλληνες και όσοι είχαν επηρεασθεί ισχυρά απ' αυτούς δέχθηκαν μαζικά τον Χριστιανισμό. Οι Εβραίοι, παρ' ότι στα πλαίσια του έθνους τους εμφανίστηκε και έδρασε ο Ιησούς Χριστός, δεν Τον δέχθηκαν. Στην Περσία το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού κηρύχθηκε, όμως οι χριστιανοί εκεί ουδέποτε ήσαν κάτι περισσότερο από μια μικρή μειοψηφία. Στις Ινδίες τον Χριστιανισμό κήρυξε ο Απόστολος Θωμάς, όμως και εκεί ελάχιστοι χριστιανοί υπάρχουν. Η κουλτούρα των Ινδιών φαίνεται να προβάλλει μια ιδιαίτερη αντίσταση στον Χριστιανισμό. Το ίδιο παρατηρούμε σ' όλο τον χώρο της Άπω Ανατολής. Επομένως υπάρχουν μέσα στον ελληνικό πολιτισμό κάποια στοιχεία που βοηθούν την αποδοχή του Ιησού Χριστού, ενώ αντίθετα υπάρχουν κάποια στοιχεία στην ανατολική πολιτιστική παράδοση που είναι αντίθετα.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η Εκκλησία των Χριστιανών, ως γνωστό, είναι η θρησκευτική συνέλευση που πραγματοποιούν οι πιστοί του Χριστιανισμού για τις

παντός είδους εκδηλώσεις: κηρύγματα, προσευχές, λειτουργίες κ.λπ.. Γενικά η εκκλησία είναι ο χώρος όπου όλοι οι πιστοί μπορούν να δοξάσουν, λατρεύουν και να αισθανθούν την παρουσία του Θεού, διότι «ο Θεός κατοικεί ανάμεσα στις δοξολογίες του λαού Του.»(Ψλμ 22/3). **Το σύνολο των ατόμων, που έχουν δεχθεί τον Ιησού στην καρδιά τους, αποτελεί την παγκόσμια εκκλησία. Και σε κάθε μέρος υπάρχει η τοπική εκκλησία.** Κοινή αρχή της πίστης όλων σε μια εκκλησία, είναι αυτό που είπε ο Σίμωνας Πέτρος στον Ιησού, ότι «εσύ είσαι ο Χριστός ο Υιός του ζωντανού Θεού.» Και ο Ιησούς απάντησε, Ὡ Μακάριος είσαι, ...επειδή αυτό,.. σου το αποκάλυψε ο Πατέρας μου, που είναι στους ουρανούς. Κι εγώ σου λέω, ότι εσύ είσαι ο Πέτρος, κι επάνω σ' αυτή την πέτρα θα χτίσω την εκκλησία μου, και πύλες Άδου δε θα υπερσχύσουν εναντίον της.” (Μθ 16/16-19).

Η λέξη «εκκλησία» είναι ελληνική. από το ρήμα εκ-καλώ (εκ + κλήση) που σημαίνει προσκαλώ, εννοείται άτομα εκ (από) του συνόλου να σχηματίσουν ομάδα και να συνεδριάσουν, συσκεφτούν κ.λπ.. Η επιλογή του όρου Εκκλησία από τη χριστιανική κοινότητα παραπέμπει συνειρμικά στη ελληνική σημασία της, στην Εκκλησία του Δήμου. Η Εκκλησία του Δήμου ήταν η κύρια δημοκρατική συνέλευση στην αρχαία Αθήνα, και πραγματοποιούνταν στο λόφο της Πνύκας, στην Αγορά ή στο Θέατρο του Διονύσου. Η συνέλευση ήταν ανοιχτή σε όλους τους άρρενες πολίτες (δηλαδή οι γυναίκες δε συμμετείχαν) με ηλικία μεγαλύτερη των 20 ετών. Καθιερώθηκε από το Σόλωνα το 594 π.Χ..

Η συνέλευση ήταν αρμόδια για γενικά θέματα της πόλης, αλλά και για την κήρυξη του πολέμου, τις επιλογές στρατιωτικής στρατηγικής, και της εκλογής στρατηγών και άλλων ανώτερων αξιωματούχων. Η Εκκλησία συνερχόταν σε 4 τακτές συνεδριάσεις στη διάρκεια κάθε πρυτανείας, άρα 40 φορές το χρόνο. Η πρώτη από τις 4 συνεδριάσεις κάθε πρυτανείας λεγόταν "κυρία Εκκλησία". Ωστόσο, γίνονταν και έκτακτες συνεδριάσεις (σύγκλητοι).

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ο θεός έστειλε στη γη το Γιο του, τον Ιησού Χριστό, προκειμένου να τον σώσει από τα ανομήματά του. Και τελικά χάρη στο Λόγο και στη Θυσία του Ιησού Χριστού ο κόσμος πράγματι άλλαξε κατά πολύ. Με το κήρυγμά του ίδιου του Κυρίου και των Μαθητών και Οπαδών του καταργήθηκαν πολλά άσχημα πράγματα στην ανθρωπότητα, όπως οι δια βίου δουλεία, το δουλεμπόριο, οι ανθρωποθυσίες, οι αιμομιξίες, το δίκαιο του ισχυρού κ.α.

Ο Χριστός καυτηρίασε τους «υποκριτές γραμματείς και Φαρισαίους» και συνάμα κήρυττε μια κοινωνία χωρίς σύνορα, χωρίς μίσση, με ισότητα, δικαιοσύνη. Στο Λόγο του Ιησού Χριστού, τον οποίο υπερασπίστηκαν με θυσίες και αίμα οι πρώτοι οπαδοί του, περιλαμβάνονταν τα σοφά αποφθέγματα:

**«Αγαπάτε αλλήλους»,
«Ό,τι θες να μη σου κάνουν, να μη κάνεις (Ός συ μισείς
ετέρω μη ποιήσεις)»,
«Μπροστά στο Θεό και στην Εκκλησία Του, δεν υπάρχουν δούλοι και ελεύθεροι, αλλά όλοι ίσοι και ελεύθεροι»
κ.α.**

Ο Χριστιανισμός δεν παρέλαβε μόνο πολιτισμικά αγαθά από τον Ελληνισμό, αλλά προσέφερε με την πνευματικότητά του το «καινό» μήνυμα στην ελληνική σκέψη.

Λέγεται και έτσι είναι ότι με το χριστιανισμό ξεπεράστηκε η απρόσωπη αντίληψη της ελληνικής φιλοσοφίας για το Θεό. Οι σχέσεις Θεού και ανθρώπου λαμβάνουν προσωπικό και δυναμικό χαρακτήρα. Ο Θεός μπαίνει στην ιστορία, σαρκώνεται και πάσχει, ανασταίνεται και σώζει τους ανθρώπους. Είναι Θεάνθρωπος, συνομιλεί και συναναστρέφεται με τον άνθρωπο, χωρίς να χάσει τη θεϊκή του φύση. Δεν καταδυναστεύει τον άνθρωπο, αλλά είναι φίλος του.

Οι χριστιανικές αρετές της αγάπης, της καλοσύνης και της **ανιδιοτέλειας** προστέθηκαν στις αξίες του κλασικού Ελληνισμού, ανανέωσαν και οργάνωσαν την **κοινωνία**. Το ευαγγελικό μήνυμα της αλληλεγγύης, της ελευθερίας και της ισότητας ανατρέπει κοινωνικά **στεγανά** και συγκρούεται με κατεστημένα συμφέροντα και ιδεολογίες.

Το πνεύμα της **οικουμενικότητας** που κομίζει ο Χριστιανισμός ξεπερνά τα γεωγραφικά και πολιτιστικά όρια του ελληνικού κόσμου. Το «ουκ ένι Έλλην και Ίουδαίος» του Απ. Παύλου (Γαλ. 3,28) προκαλεί ρήξη στις παγιωμένες αντιλήψεις περί ανθρώπου. Δεν υπάρχουν ανώτερες και κατώτερες φυλές ή έθνη. Ο απόλυτος ορθολογισμός της ελληνικής σκέψης, η επιμονή πολλές φορές στη φυλετική και στην εθνική ανωτερότητα των Ελλήνων απαλύνονται με τη χριστιανική διδασκαλία. Ανατρέπονται προκαταλήψεις και διακρίσεις, αφού ο Θεός είναι Πατέρας όλων των ανθρώπων και όλοι, ως παιδιά Του, είναι ίσοι απέναντί Του.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (ΣΤΗΝ ΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ) ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Ανατρέχοντας στην Αγία Γραφή βλέπουμε να αναφέρει ότι τα έθνη του αρχαίου γνωστού κόσμου στην Αφρική και Ασία

(Αιγύπτιοι, Μαρωνίτες, Μωαβίτες, Εβραίοι κ.α.) είχαν γίνει τόσο πολύ αμαρτωλά ή είχαν τόσο πολύ μianθεί, που γι αυτό ο Θεός στέλνει στη γη το γιο του, τον Ιησού Χριστό, προκειμένου να τα σώσει ή γι αυτό ο θεός θα τα καταστρέψει, αν δε μετανοήσουν.

Στο Δευτερονόμιο για παράδειγμα αναφέρεται ότι πολλοί λαοί, όπως οι Μωαβίτες, οι Αμμωνίτες κ.α., λάτρευαν το θεό Μολώχ, ο οποίος ζητούσε ανθρωποθυσίες και μάλιστα παιδιών (βλέπε «Δευτερονόμιο κεφ. 12, 29-31»). Στο Δευτερονόμιο (κεφ.18, 9 – 12 κ.α.), αφού αναφέρεται μια λίστα βδελυγμάτων (αμαρτιών, ανομιμάτων, βαρβαρισμών) των εθνών, όπως ανθρωποθυσίες παιδιών, αιμομιξίες, αποκρυφισμό και μαγεία, προσθέτει «Άλλωστε εξαιτίας αυτών των βδελυγμάτων θα διώξει ο Κύριος αυτά τα έθνη από μπροστά σας».

Στο Λευιτικό 18:21-28, αφού αναφέρεται επίσης μια σειρά βδελυγμάτων, όπως λατρείες αρχόντων, ανθρωποθυσίες παιδιών, ομοφυλοφιλίες, αιμομιξία και κτηνοβασία, προσθέτει:

«Δεν πρέπει να μολύνεστε με καμιά απ' αυτές τις πράξεις, με τέτοιες πράξεις μολύνθηκαν τα έθνη, αυτά που διώχνω από μπροστά σας. Μ' αυτές τις πράξεις μολύνθηκε η χώρα, γι' αυτό θα την τιμωρήσω για την ανομία της και θα ξεράσει τους κατοίκους της.

«Μη μιάνεσθε εν πάσι τούτοις· εν πάσι γάρ τούτοις εμιάνθησαν τα έθνη, ἃ ἐγὼ ἐξαποστέλλω πρὸ προσώπου υμῶν, και ἐξεμιάνθη ἡ γη, και ἀνταπέδωκα ἀδικίαν αυτοῖς δι' αὐτήν, και προσώχθισεν ἡ γη τοῖς ἐγκαθημένοις ἐπ' αὐτῆς. και φυλάξεσθε πάντα τὰ νόμιμά μου και πάντα τὰ προστάγματά μου, και οὐ ποιήσετε ἀπὸ πάντων των βδελυγμάτων τούτων, ὃ ἐγχώριος και ὃ προσγενόμενος προσήλυτος εν υμῖν· πάντα γάρ τα βδελύγματα ταῦτα ἐποίησαν οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς οἱ ὄντες πρότερον υμῶν, και ἐμιάνθη ἡ γη. και ἵνα μη προσοχθίσῃ υμῖν ἡ γη εν τῷ μιαίνειν υμᾶς αὐτήν, ον τρόπον προσώχθισε τοῖς ἔθνεσι τοῖς προ υμῶν. ὅτι πας, ος εαν ποιῆσῃ ἀπὸ πάντων των βδελυγμάτων τούτων, ἐξολοθρευθήσονται αἱ ψυχαὶ αἱ ποιούσαι εκ του λαοῦ αυτών. και φυλάξετε τὰ προστάγματά μου, ὅπως μη ποιήσητε ἀπὸ πάντων των νομίμων των εβδελυγμένων, ἃ γέγονε πρὸ του υμᾶς, και ου μιανθήσεσθε εν αυτοῖς, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός υμῶν». (Λευιτικό 12)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΧΡΙΣΤΟΥ – ΕΛΛΗΝΩΝ

Στο «Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο» (7,35) αναφέρεται ότι όταν ο Χριστός είπε στους Ιουδαίους ότι κάποτε θα τον γυρέψουν, αλλά εκείνοι δε θα τον βρουν, γιατί πρόκειται να επιστρέψει σε αυτόν που τον έστειλε, στο Θεό, οι Ιουδαίοι, γνωρίζοντας ότι ο Χριστός έχει σχέση με τους Έλληνες (ότι είχε ελληνικό όνομα, ελληνική μόρφωση κ.λπ.) αναρωτιούνται και λένε μήπως ο Χριστός θα πορευθεί να διδάσκει τους διασκορπισμένους Έλληνες, πρβ: «είπον ουν οι Γουδαίοι προς εαυτούς· πού ούτος μέλλει πορεύεσθαι ὅτι ημεῖς ουχ ευρίσκομεν αὐτόν ;

μη εις την διασποράν των Ελλήνων μέλλει πορεύεσθαι και διδάσκειν τούς Έλληνας ;» (μτφ: Είπαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι μεταξύ των· Ήπου αυτός πρόκειται να υπάγει και ημείς δε θα τον βρούμε; Μήπως πρόκειται να πορευθεί στη διασπορά των Ελλήνων και να διδάσκει τους Έλληνας;).

Επίσης ο Ιωάννης εμφανίζει τη δημόσια δράση του Ιησού στην ολοκλήρωσή της τη στιγμή ακριβώς που Έλληνες ζητούν να τον δουν (Ιωάννης 12, 20). Την επαφή με τους Έλληνες θεωρεί ο Ιησούς ως την «ώρα», δηλαδή τον προκαθορισμένο από το σχέδιο του Θεού «καιρό», που θα «δοξασθή ό υιός του ανθρώπου» με την επάνοδο του στη δόξα του Θεού δια μέσου του σταυρού και της αναστάσεως.. Το ευαγγέλιο του Ιωάννου, γραμμένο σε μια εποχή που η Εκκλησία αποτελούνταν βασικά από Έλληνες, εκφράζει και αυτό τη συνείδηση, πως η ιστορική πορεία του Χριστιανισμού ήταν δεμένη πια με τον Ελληνισμό.

Ιωάννης 12.20-24: Ήσαν δέ τινες Έλληνες εκ των αναβαινόντων ίνα προσκυνήσωσιν εν τη εορτή. ούτοι ουν προσήλθον Φίλιππω τω από Βηθσαιδα τις Γαλιλαίας, και πρώτων αυτών λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τον Ιησουν ιδείν. έρχεται Φίλιππος και λέγει τω Ανδρέα, και πάλιν Ανδρέας και Φίλιππος και λέγουσι τω Ιησού· ό δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς λέγων· Ελήλυθεν ή ώρα ίνα δοξασθή ό υιός του ανθρώπου. αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ό κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπών φέρει.

3. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Πολλοί ερευνητές ισχυρίζονται και έτσι είναι ότι η φιλοσοφία της κλασικής Ελλάδας, ο ελληνισμός, άνοιξε το δρόμο της γέννησης των σημερινών γνωστών μεγάλων θρησκειών, δηλαδή του Ιουδαϊσμού, του Χριστιανισμού και του Ισλαμισμού.

Μετά από την καλούμενη ελληνιστική περίοδο (323 - 30 π.Χ.) δημιουργήθηκαν, χρονικά η μία μετά την άλλη, τρεις μεγάλες θρησκείες. Στην περιοχή της **Παλαιστίνης** ο **Εβραϊσμός** (Ιουδαϊσμός) κι ο **Χριστιανισμός**, και στην **Αραβική Χερσόνησο** τέλος ο **ισλαμισμός**. Αυτές οι θρησκείες αναδύθηκαν, η μία παίρνοντας στοιχεία από την άλλη, όμως συνάμα στηριζόμενες πάνω στην κλασική αρχαία ελληνική θεολογική φιλοσοφία, την οποία γνώρισαν κατά την περίοδο που οι Έλληνες με το Μ. Αλέξανδρο είχαν καταλάβει πολλές από τις χώρες της Ανατολικής Ασίας και της Βόρειας Αφρικής.

Η χριστιανική θρησκεία γράφτηκε στην Ελληνική Γλώσσα από τους μαθητές του Χριστού: Μάρκο, Ματθαίο, Ιωάννη και Λουκά, καθώς και από τον απόστολο Παύλο στο βιβλίο που καλείται «Καινή Διαθήκη» οι οποίοι γνώριζαν πάρα πολύ καλά όχι μόνο την ελληνική

γλώσσα, αλλά και την ελληνική φιλοσοφία, αφού ο χριστιανισμός έχει υιοθετήσει όλη τη μεταφυσική ελληνική φιλοσοφία (ήτοι τα περί ψυχής, τα περί Άδου κ.λπ.). Απλά ο χριστιανισμός πιστεύει σε ένα μόνο θεό και ανάσταση νεκρών, ενώ ο ελληνισμός σε πολλούς θεούς και όχι ανάσταση νεκρών.

Πέραν αυτού πάρα πολλά χρόνια πριν την εμφάνιση του χριστιανισμού οι προσωκρατικοί φιλόσοφοι Θαλής ο Μιλήσιος (640 ή 624 π.Χ. - 546 π.Χ.), ο Αναξιμένης ο Μιλήσιος (585 π.Χ. - 528 π.Χ.) κ.α., καθώς και οι κλασικοί Έλληνες φιλόσοφοι Αριστοτέλης, Πλάτωνας κ.α., είναι εκείνοι που άνοιξαν φιλοσοφικά το δρόμο και προετοίμασαν το έδαφος για τον ένα και μοναδικό Θεό και την ψυχή, πάνω στα οποία στηρίζονται οι μονοθεϊστικές θρησκείες: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Μουσουλμανισμός κ.α..

Ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος (570-480 π.Χ.) είναι εκείνος που πρώτος είπε ξεκάθαρα στους Έλληνες ότι δεν ισχύει η πολυθεϊστική τους θρησκεία, γιατί ο Θεός είναι ένας και ασώματος και όχι ανθρωποποίηση: «...Εἷς Θεός, εν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος οὔτε δέμας θνητοῖσι ὅμοιος οὐδὲ νόημα.....».

Ο Αριστοτέλης (384 - 322 π.Χ.) είναι εκείνος που πρώτος ανέπτυξε την κοσμολογική απόδειξη για την ύπαρξη του Θεού λέγοντας ότι αφού υπάρχει το αποτέλεσμα, το σύμπαν, πρέπει να υπάρχει και η κινητήρια αρχή : «Ἄνευ αἰτίου οὐδὲν ἐστίν» = **Ἄνευ αἰτίου δεν υπάρχει, δεν γίνεται τίποτα (Αριστοτέλης «Ρητορική», II, Κεφ. 23),**

«Ἐοικε δε και Θαλής, εξ ὧν απομνημονεύουσι, κινητικόν τι την ψυχὴν υπολαβεῖν, εἴπερ τον λίθον ἔφη ψυχὴν ἔχειν, ὅτι τον σίδηρον κινεῖ». 9 b (Αριστ. Ισιδ I 2, 405 α19)

«Θαλής νουν του κόσμου τον Θεόν, το δε παν ἔμψυχον ἅμα και δαιμόνων πλήρες». Αετ. I 7, II (d. ii A 23)

«Αναξιμένης δε ο Μιλήσιος αρχὴν των ὄντων ἀέρα απεφήνατο, εκ γαρ τούτου γίνεσθαι και εις αυτόν αναλύεσθαι, οἷον η ψυχὴ, φησίν, η ημετέρα ἀήρ οὔσα συγκρατεῖ ημάς και ὅλον τον κόσμον πνεύμα και ἀήρ περιέχει» 9 c .Αετ. I 3,4 (D.13 B 2)

«Αναξιμένην δε φασί την των ὄλων αρχὴν τον ἀέρα ειπεῖν, και τούτο εἶναι των μεν μεγέθει ἀπειρον, ταις δε περι αυτόν ποιότησιν ωρισμένον, γεννάσθαι τε πάντα κατά τινα πύκνωσιν, 19-α (Plut. Strom fr 3 (D. 13 A 6)

«Αναξιμένης δε Ευρυστράτου Μιλήσιος εταίρος γεγονώς Αναξιμάνδρου, μίαν μεν και αυτός την υποκειμένην φυσιν και ἀπειρον φησίν ὡσπερ εκείνος, ουκ ἀόριστον δε ὡσπερ εκείνος, ἀλλά ωρισμένην, ἀέρα λέγωνν αυτήν-διαφέρειν δε μανότητι και πυκνότητι κατά τα ουσίας, και αραιούμενον με πυρ γινεσθαι, πυκνούμενον δε ἀνεμον, εἶτα νέφος, ἐτι δε μάλλον ὕδωρ, εἶτα γην, εἶτα λίθους. Τα δε ἄλλα εκ τούτων. Κίνησιν δε και οὔτος αἰδῖον ποιεί, δι ην και

την μεταβολήν γίνεσθαι. Theophr. Psy. Opin. Fr 2 ap. Simpli. Phys. 24, 26 (D. 13 A 5)

«ουκοῦν αγαθός ο Θεός, ο θεός πάντων αν εἴη αίτιος, ήκιστα αν πολλὰς μορφὰς ίσχοι ο Θεός..»(Πλάτων. Πολιτ. C).

« υπολαμβάνοντας την ψυχήν είναι το παρέχον τοις ζώοις την κίνησιν. Διο και του ζην όρον είναι την αναπνοήν- συνάγοντος γαρ του περιέχοντος τα σώματα και εκθίβοντος των σχημάτων τα παρέχοντα τοις ζώοις την κίνησιν δια τα μηδ' αυτά ηρεμείν μηδέποτε.... 146 α (Arist. De Anima I 2, 403 b)

«Μετά τούτον ο Ανάχαρσις εἶπεν, ότι, αφού αυτό που παραδέχεται ο Θαλής είναι ορθόν, ότι δηλαδή εις όλα τα κυριότερα και μέγιστα μέρη του κόσμου υπάρχει ψυχή, δεν πρέπει να απορή κανείς ότι τα ωραιότερα περιστατικά γίνονται με την θέλησιν του θεού. Διότι όργανον της ψυχής είναι το σώμα, η δε ψυχή είναι όργανον του θεού. Και καθώς το σώμα έχει μεν πολλὰς κινήσεις προερχομένας από τον εαυτόν του, τας περισσοτέρας όμως και ωραιότερας από την ψυχήν, έτσι εξ άλλου και η ψυχή: άλλα μεν εκτελεί με αυθορμητώς κινήσεις, δι' άλλα όμως παραδίδεται εις τον θεόν να την μεταχειρισθή και την διευθύνη και την στρέψη καθώς αυτός θέλει, αφού είναι το περισσότερο εύστροφον από όλα τα όργανα. Άλλωστε άτοπον θα ήτο, εἶπεν, το μεν πυρ να είναι όργανον του θεού και ο αήρ και το ύδωρ και τα νέφη και αι βροχαί, με τα οποία πολλὰ μεν συντηρεί και τρέφει ούτος, πολλὰ δε αφανίζει και καταστρέφει, τα ζώα όμως ποτέ να μη τα χρησιμοποιοῦ εις τίποτε απολύτως από όσα γίνονται απ' αυτόν. Ενώ φυσικώτερον είναι, ότι τα ζώα, εξηρημένα από την δύναμιν του θεού, τον υπηρετοῦν και ότι εναρμονίζονται με τας κινήσεις του μάλλον, παρ' όσον συναρμονίζονται τα τόξα με τας κινήσεις των Σκυθών και αι λύραι και ο αυλός με τας κινήσεις των Ελλήνων». (Πλούταρχος «ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ» (ε 21), μετάφραση Ε. Δαυῖδ)

<<ζ. Τις ο θεός: Ένιοι των φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ό Μήλιος και Θεόδωρος ό Κυρηναίος και Ευήμερος ό Τεγεάτης, καθόλου φασί μη είναι θεός· τον δ' Ευήμερον και Καλλίμαχος ό Κυρηναίος αινίττει εν τοις Ιάμβοις γράφων.Και γάρ Πλάτων ό μεγαλόφωνος ειπών: « Ό θείος έπλασε τον κόσμον προς εαυτόν υπόδειγμα » όζεις λήρου βεκκεσελήνου κατά γε τοις τής αρχαίας κωμωδίας ποιητάς· πώς γάρ αυτώ ατενίζων έπλασεν; ή πώς σφαιροειδή τον θεόν, όντα ταπεινότερον ανθρώπου; ό δ' Αναξαγόρας φησίν ως « Ειστήκει κατ' αρχάς τα σώματα, νους <δε> αυτά διεκόσμησε θεού και τας γενέσεις των όλων εποίησεν. » ο δε Πλάτων ούχ εστηκότα υπέθετο τα πρώτα σώματα, ατάκτως δε κινούμενα· « Διο και ό θεός, φησίν, επιστήσας ως τάξις αταξίας εστί βελτίων, διεκόσμησε ταύτα»..... Αναξιμανδρος τους αστέρας ουρανίους θεούς. Δημόκριτος νουν τον θεόν εν πυρί σφαιροειδεί, την του κόσμου ψυχήν. Πυθαγόρας των αρχών την μεν μονάδα θεόν, και τάγαθόν, ήτις έστιν ή του ενός φύσις, αυτός ο νους την δ' άόριστον δυάδα, δαίμονα και το κακόν, περί ήν εστι το υλικόν πλήθος έστι δε και ορατός ο κόσμος, Σωκράτης και Πλάτων το εν, το μονοφυές, και αυτοφυές, το μοναδικόν, το όντως αγαθόν, πάντα δε ταύτα των ονομάτων εις τον νουν σπεύδει νους ον ο θεός, χωριστόν είδος, τουτέστι το αμιγές πάσης ύλης, μηδενί παθητώ

συμπεπλεγμένον»..... Θαλής νουν τού κόσμου θεόν. Αναξίμανδρος τούς αστέρας ουρανίους θεούς. Δημόκριτος νουν τον θεόν, εμπυροειδή τήν του κόσμου ψυχήν.. Πυθαγόρας των αρχών την μεν μονάδα θεόν και τάγαθόν, ήτις ἐστίν ἡ του ενός φύσις, αυτός ὁ νους· την δ' ἀόριστον δυάδα δαίμονα και τὸ κακόν, περί ην ἐστὶ τὸ ὕλικόν πλήθος. [Ἔστι δε και ορατός ὁ κόσμος.] Σωκράτης και Πλάτων το εν, το μονοφυές και αυτοφυές, το μοναδικόν, το ὄντως αγαθόν· πάντα δε τ' ἄ τοι> αὐτα των ονομάτων εις τον νουν σπεύδει· νους οὖν ὁ θεός, χωριστόν εἶδος, τουτέστι το αμιγές πάσης ὕλης μηδενὶ παθητῷ συμπεπλεγμένον. Αριστοτέλης τον μεν ανωτάτω θεὸν εἶδος χωριστὸν επιβεβηκότα τη σφαίρα του παντός, ήτις ἐστὶν αἰθέριον σῶμα, το πέμπτον ὑπ' αὐτου καλούμενον· διηρημένου δε τούτου κατά σφαίρας, τη μεν φύσει συναφείς τω λόγῳ δε κεχωρισμένας, ἐκάστην οἶεται των σφαιρῶν ζῶον εἶναι σύνθετον εκ σώματος και ψυχῆς, ὡν το μεν σῶμα ἐστὶν αἰθέριον κινούμενον κυκλοφορικῶς, ἡ ψυχή δε λόγος ακίνητος αἴτιος της κινήσεως κατ' ἐνέργειαν>>.

ἡ' περὶ δαιμονίων και ηρώων: Παρακειμένως δε τω περὶ θεῶν λόγω τον περὶ δαιμόνων και ηρώων ιστορητέον. Θαλής Πυθαγόρας Πλάτων οι Στωικοί δαίμονας υπάρχειν ουσίας ψυχικάς· εἶναι δε και ἡρώας της κεχωρισμένας ψυχῆς των σωμάτων, και αγαθούς μεν τας αγαθὰς κακοὺς δε τας φαύλας. Επικούροσ δ' οὐδέν τούτων εγκρίνε>> (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ «ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΕΣΚΟΝΤΩΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙΣ», ΒΙΒΛΙΟ Α')

<<... Ο δε Πλάτων ουχ ἐσθηκότα υπέθετο τα πρώτα σώματα, ατάκτως δε κινούμενα διο, φησιν, ο θεός επιστήσας "ὡς τάξις αταξίας ἐστὶ βελτίων, διεκόσμησεν αὐτά.....Τοιαῦται μεν δὴ των φυσικῶν φιλοσόφων και αι περὶ θεοῦ διαστάσεις τε και δυσφημίαι, ὡν πρώτους ο λόγος συνίστησι τους ἀμφὶ τον Πυθαγόραν τε και Αναξαγόραν Πλάτωνά τε και Σωκράτη νουν και θεόν επιστήσαι τῷ κόσμῳ. Οὔτοι δὴ κομιδὴ παῖδες τοις χρόνοις αποδεικνυνται γενόμενοι, καθ' ους χρόνους τα ὕστατα α ιστορεῖται της Εβραίων αρχαιολογίας. Οὐκ ἦν ἀρα παλαιοτάτη παρά πασιν Ἑλλησι και τοις πρόπαλαι την πολυθεον δεισιδαιμονίαν παρά τε Φοίνιξ και Αιγυπτίοις το εισηγησαμένοις ἡ του τῶν ὄλων Θεοῦ γνώσις, ην πρώτος Ἑλλήνων Αναξαγόρας και οι ἀμφ' αὐτόν ἐξήνεγκαν. Και μην τα της πολυθέου δεισιδαιμονίας πάν των εθνῶν ἐκράτει ἀλλ' ἦν ὡς εἰκοεν ου την ἀληθὴ περιέχοντα θεολογίαν, ἀλλ' ἦν Αιγύπτιοι και Φοίνικες πρώτοι πάντων συστήσασθαι ἐμαρτυρήθησαν. Αὐτὴ δε ἦν θεοὺς μεν ουδαμῶς, ουδέ τινας θείας δυνάμεις, ἀνδρας δε ἡδη παλαι εν νεκροῖς κειμενους θεολογούσας, ὡς ο της ἀληθείας πάλαι ἀπέδειξε λόγος. Φέρ' ουν, πάλιν ἀναλάβωμεν τὸν λόγον. Ἐπειδὴ τῶν φυσικῶν φιλοσόφων οι μεν πάντα κατέβαλλον ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις, οι δ' αὐ πάλιν τούτοις ἀνθείλκον, ὡς οι περὶ τον Ξενοφάνην τον Κολοφώνιον και Παρμενίδην τον Ἐλεάτην, οι δὴ τὰς αἰσθήσεις ἀνήρουν, μηδέν εἶναι φάσκοντες καταληπτὸν τῶν εν αἰσθήσει, διὸ μόνῳ δεῖν πιστεῦειν τῷ λόγω τα προς αὐτοῦσ ἀντειρημένα διασκεψώμεθα....>>> (ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΛΟΓΟΙ ΙΕ.)

4. ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ Ή ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΕΚΑΝΑΝ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Είναι γεγονός ότι οι πρώτοι χριστιανοί διώχτηκαν για την πίστη τους. Ωστόσο είναι αναληθές ότι αυτό έγινε από τους Έλληνες ή τους Ελληνιστές (όσοι Ρωμαίοι ή Έλληνες πίστευαν τότε στους Ολύμπιους θεούς), όπως ισχυρίζονται μερικοί, γιατί αυτό έγινε από τους Εβραίους.

Καταρχήν ο Χριστιανισμός ξεκίνησε ως αίρεση της Θρησκείας των Εβραίων, του Ιουδαϊσμού, και σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη, Φαρισαίοι, συμπεριλαμβανομένου του Αποστόλου Παύλου, πριν από τη μεταστροφή του στον Χριστιανισμό, δίωκαν τους πρώτους Χριστιανούς. Οι πρώτοι Χριστιανοί κήρυτταν το δεύτερο ερχομό του Μεσσία, το οποίο δεν ήταν σύμφωνο προς τις εβραϊκές θρησκευτικές διδασκαλίες.

Σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων, ένα χρόνο μετά την Σταύρωση του Ιησού, ο Στέφανος λιθοβολήθηκε για την υποτιθέμενη αλλαγή πίστης, με τον Σαούλ (μετέπειτα Παύλο) να επιβλέπει. Το 41 μ.Χ., όταν ο Αγρίππας Α', έλαβε τον τίτλο του Βασιλιά των Ιουδαίων, συνέχισε τις διώξεις κατά τις οποίες ο Απόστολος Ιάκωβος έχασε τη ζωή του, ο Πέτρος μόλις κατάφερε να γλυτώσει και οι υπόλοιποι των αποστόλων διασκορπίστηκαν.

Η Καινή Διαθήκη αναφέρει ότι Απόστολος Παύλος φυλακίστηκε επανειλημμένα από τις Ρωμαϊκές αρχές, γιατί υποκινούνταν από τους Εβραίους, λιθοβολήθηκε από τους Φαρισαίους και αφέθηκε ημιθανής σε μία περίπτωση, και τελικά οδηγήθηκε ως κρατούμενος στη Ρώμη. Ο Απόστολος Πέτρος και άλλοι πρώτοι Χριστιανοί επίσης, φυλακίστηκαν, ξυλοκοπήθηκαν και κακοποιήθηκαν. Η μεγάλη Εβραϊκή εξέγερση, με αφορμή τη θανάτωση 3.000 Εβραίων από τους Ρωμαίους, οδήγησε στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ., στο τέλος του Δεύτερου Ναού και την αποδυνάμωση των Εβραίων διωκτών.

Η Καινή Διαθήκη, και ιδιαίτερα το Ευαγγέλιο του Ιωάννη, παραδοσιακά ερμηνεύεται ότι περιέχει μαρτυρίες για την απόρριψη του Ιησού από τους Φαρισαίους και κατηγορίες για ευθύνη των Φαρισαίων για τη σταύρωσή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4°

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗΣ

Η ψυχή (αγγλικά psyche, soul) και ο Άδης (αγγλικά Hade) είναι αρχαία ελληνικά θρησκευτικά δημιουργήματα, όπως θα δούμε στα παρακάτω, τα οποία υιοθέτησαν όλες οι νέες θρησκείες, όπως ο Χριστιανισμός, ο Μουσουλμανισμός κ.α. Και αυτό, γιατί, άσχετα με τον αν υπάρχουν ή όχι ο Θεός, η ψυχή και ο Άδης, η περί του του Άδη πίστη, όπως θα δούμε παρακάτω, συμβάλει περισσότερο από κάθε άλλο στην ευσέβεια, δηλαδή στο να σέβεται ο ένας άνθρωπος τον άλλον, καθώς και στην αλληλεγγύη, ευημερία και γενικά στον Πολιτισμό των ανθρώπων.

1. Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ

Η ονομασία ψυχή, απ' όπου και: ψυχαγωγός, ψυχολογία, ψύχωση, αναψυχή, ψυχαγωγία, ψυχανάλυση, ψυχίατρος κ.α., σύμφωνα με την ελληνική γλώσσα, σημαίνει εκείνο που δίδει τη ζωή στα ζώντα όντα, άρα η ψυχή είναι αυτό που ξεχωρίζει στη φύση τα έμβια (ζώντα) από τα άβια (μη ζώντα) όντα. Ετυμολογικά η λέξη ψυχή παράγεται από το ρήμα ψύχω = πνέω, φυσώ: «...ήκα μάλα ψύξασα...» (Ιλιάδα II) και συνεπώς κυριολεκτικά σημαίνει το φύσημα ή άλλως η πνοή, το πνεύμα, πρβ: ξεψύχησε = πέθανε, άφησε την τελευταία του πνοή, ξεψυχά = σταματά να αναπνέω, άρα πεθαίνει. Η ψυχή, άρα η ζωή, είναι άμεσα συνδεδεμένη με την αναπνοή, αφού ο άνθρωπος και τα ζώα δε ζουν χωρίς αναπνοή. Το ρήμα «ψύχω» (= πνέω, φυσώ) είναι συγγενές, το ίδιο κατά βάση, με το ομώνυμο ρήμα «ψύχω» (= ψυχραίνω, απο το ψύχος), αφού όταν φυσούμε κάτι που καίει αυτό ψυχραίνει και όταν φυσούμε κάτι που έχει λιποθυμήσει αυτό συνέρχεται, παίρνει ζωή.

Η πνοή, το φύσημα, σύμφωνα με τη Γένεση, στο πρόσωπο του πρωτόπλαστου Αδάμ ήταν αυτό που έδωσε στο σώμα του την «πνοή της ζωής» και τον μετέβαλε σε «ψυχή ζώσα». Ο λόγος και για τον οποίο ο άνθρωπος θεωρείται ότι αποτελείται από δυο στοιχεία, το σώμα και την ψυχή. Από τη μια υπάρχει το χωματίνο σώμα (το υλικό στοιχείο λέμε σήμερα) και από την άλλη η ψυχή ή άλλως η πνοή, το πνεύμα (το άυλο στοιχείο λέμε σήμερα) και από αυτά η πνοή δίδει τη ζώσα ψυχή στον άνθρωπο, πρβ: «και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χούν από της γης, και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού

πνοήν ζωής, και εγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν ». (Γένεσις 2, 7.24).

Σύμφωνα επίσης με τη Γένεση ο Θεός εἶπε στη γη ἀπὸ τη μια να βλαστήσει ὅλα τα εἶδη τῶν φυτῶν και ἀπὸ την ἄλλη να βγάλει ὅλα τα ἐμψυχα ὄντα, ἤτοι τα τετράποδα, τα ἑρπετά, τα θηρία κ.α., ἀρα για τη Γένεση «ψυχὴ» ἔχουν μόνο τα ζῶα και ο ἄνθρωπος, ἐπειδὴ αὐτά μόνο αναπνέουν. Τα φυτά για τη Γένεση ναι μεν εἶναι δημιουργήματα του Θεοῦ, ὁμως δεν ἔχουν ψυχὴ, ἐπειδὴ δεν αναπνέουν (τουλάχιστο με το ἴδιο τρόπο με τα ζῶα), πρβ:

«και εἶπεν ὁ Θεός· βλαστησάτω ἡ γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος και καθ' ὁμοίότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ου το σπέρμα αὐτοῦ εν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ της γης.....» («Και εἶπε ο Θεός· “ας φυτρώσουν και ας αναπυχθῶν στην ξηρὰ χλόη και πωῶδεις θάμνοι, που το κάθε εἶδος ἀπὸ αὐτά θα ἔχει το δικό του σπέρμα, για να διαιωνίζεται ἐπὶ της γης”· και εν συνεχείᾳ διέταξε ο Θεός· “να φυτρώσουν και να μεγαλώσουν στη γη καρποφόρα ξυλωδὴ δένδρα, ἕκαστο ἀπὸ τα ὁποῖα θα φέρει κατὰ το εἶδος του το δικό του σπέρμα”. , Γένεσις 1,11)

“Και εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω ἡ γη ψυχὴν ζώσαν κατὰ γένος, τετράποδα και ἑρπετά και θηρία της γης κατὰ γένος. και εγένετο οὕτως. και ἐποίησεν ὁ Θεός τα θηρία της γης κατὰ γένος, και τα κτήνη κατὰ γένος αὐτῶν και πάντα τα ἑρπετά τῆς γης κατὰ γένος αὐτῶν.....>> (Σε νεοελληνική: Και εἶπε ο Θεός· “ας βγάλει ἡ γη ἐμψυχα ὄντα διαφόρων εἰδῶν, τετράποδα και ἑρπετά και θηρία της ξηράς, το καθένα κατὰ το εἶδος του”. Και ἐγίνε ἐτσι. Και δημιουργῆσε ο Θεός τα θηρία της γης κατὰ τα εἶδη αὐτῶν, και τα κτήνη κατὰ τα εἶδη αὐτῶν και ὅλα τα ἑρπετά της γης κατὰ τα εἶδη αὐτῶν.)(Γένεσις 1, 24 – 30)

Στη Γένεση ἡ λέξη ψυχὴ θεωρεῖται συνώνυμο της λέξης «πνοὴ ἢ πνεῦμα», με την ἔννοια του ζωογόνου, ἀφοῦ οἱ ὅροι ψυχὴ και πνεῦμα χρησιμοποιοῦνται ἐναλλακτικά. Ο Θεός, σύμφωνα με τη Γένεση και τον Ευαγγελιστὴ Ἰωάννη, εἶναι και ο ἴδιος πνεῦμα, δηλαδὴ εἶναι κάτι ὅπως ἡ πνοὴ του ἀνέμου ἢ κάτι ὅπως ο μαγνητισμός, ο ηλεκτρισμός, τα ραδιοκύματα, οἱ θερμίδες, κ.α., που, ἐνῶ εἶναι ὑπαρκτές οντότητες, δεν εἶναι ἀντιληπτές στην ὄραση, καθῶς και στις υπόλοιπες αἰσθήσεις. Απλὰ ἄλλου εἶδους πνεῦμα εἶναι ο Θεός (ο Θεός εἶναι το κεντρικό, το μητρικό, το δημιουργικό) και ἄλλο ἡ ψυχὴ. Η ψυχὴ εἶναι το κατανεμημένο πνεῦμα του Θεοῦ στα ζῶντα ὄντα. Ο λόγος που λέγεται και ὅτι π.χ. ἄνθρωπος δεν εἶναι μόνο ὕλη, ἀλλὰ περιέχει και «το κατανεμημένο πνεῦμα» του Θεοῦ, καθῶς ἀναφέρουν ἡ Γένεση και ο Ευαγγελιστὴς Ἰωάννης, πρβ:

«και εἶπε Κύριος ὁ Θεός· ου μη καταμείνη το πνεῦμα μου εν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τον αἰῶνα δια το εἶναι αὐτοῦς σάρκας, ἔσονται δε αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη.» (Γένεσις 6-3),

«πνεῦμα ο Θεός, και τους προσκυνόντας αὐτὸν εν πνεύματι..» (Ἰωάννης 4:24).

Η ψυχή σε όλες τις θρησκείες είναι η ασώματη ουσία του ανθρώπου, καθώς και κάθε ζώντος οργανισμού, η οποία δίδει τη ζωή και συνάμα αποτελεί την έδρα του οργάνου της προσωπικότητάς του, η οποία επιζεί και μετά από το θάνατο του σώματος, όντας η ίδια κατά χάρη αθάνατη. Ο λόγος που πολλοί χρησιμοποιούν τον εν λόγω όρο ή παράγωγά του για να δηλώσουν το θάρρος ή, γενικότερα, το ήθος του ανθρώπου : εμψυχώνω, λιποψυχώ κ.λπ..

Για τις θρησκείες οι άνθρωποι και όλα τα ζώα αποτελούνται από δυο στοιχεία, το σώμα και τη ψυχή ή άλλως πνεύμα και χωρίς το ένα δεν υπάρχει το άλλο. Το σώμα είναι το υλικό στοιχείο και ως εξ αυτού είναι ορατό – αισθητό και η ψυχή είναι το άυλο και ως εξ αυτού δεν είναι ορατό-αισθητό στις αισθήσεις. Τα φυτά, επειδή δεν κινούνται, ούτε και εκφράζουν αισθήματα πόνου, χαράς κ.α., θεωρούνται από τις θρησκείες ως άψυχα, ενώ είναι και αυτά είναι έμψυχα, αφού αναπνέουν. Απλά αναπνέουν με άλλο τρόπο από τα ζώα. Άλλωστε και τα ψάρια αναπνέουν με άλλο τρόπο από τα άλλα ζώα.

Για τους ψυχολόγους η ψυχή είναι το όργανο του οργανισμού που είναι αόρατο και καθορίζει κάποια στοιχεία της συμπεριφοράς του και του οποίου οι διαδικασίες είναι άλλες συνειδητές και άλλες ασυνειδητές. Δηλαδή το ψυχικό όργανο αυτό αποτελείται από δύο κομμάτια: ένα συνειδητό, ένα κομμάτι που το καταλαβαίνουμε, και ένα που δεν το καταλαβαίνουμε, και αυτά αλληλοεπιδρούν, επικοινωνούν μεταξύ τους. **Όμως το που βρίσκεται και πως είναι το όργανο αυτό δεν μας λέει κανείς από τους ψυχολόγους.**

2. Η ΨΥΧΗ (ΕΙΔΩΛΟ) ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οι αρχαίοι Έλληνες ήδη επί εποχής Ομήρου πίστευαν ότι η ψυχή είναι η πνοή στα στήθη που δίδει τη ζωή, αλλά και μια αέρινη μορφή, ένα είδωλο όπως αυτό στον καθρέπτη μας, που κατοικεί στο σώμα του κάθε ανθρώπου όσο εκείνος ζει και εξέρχεται από αυτό με την τελευταία του πνοή ως μία σκιά - ομοίωμα του νεκρού, που έκτοτε κατοικεί στον Άδη, πρβ:

«...ένθα τε ναίουσι ψυχαί, είδωλα καμόντων.» (= όπου περιδιαβάζουν οι ψυχές, είδωλα των νεκρών») (Οδύσσεια ω 14)

««ω πόποι, ἦ ῥα τίς ἐστί καί εἶν' Αἴδαο δόμοισι/ ψυχή και είδωλον, ατάρ φρένες ουκ ἐνί πάμπαν.» (= Πω πω, υπάρχει λοιπόν και στα παλάτια του Άδη ψυχή και σκιά του ανθρώπου, όμως δεν υπάρχει καθόλου ζωή) (Ιλιάδα Ψ 104-5)

«φρονέω δὲ τετίμησθαι Διὸς αἴση,/ ἦ μ' ἔξει παρά νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὃ κ' αὐτμή/ ἐν στήθεσσι μένη καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη» = «Θαρρῶ πως ἔχω τιμηθεῖ αρκετά από την απόφαση του Δία, που θα μείνει κοντά μου πλάι στα στρογγυλομύτικα καράβια ὅσον καιρό βαστάει η πνοή στο στήθος μου και κουιούνται τα γόνάτά μου (Ιλιάδα Ι 608-10)

«ω Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κύδος Αχαιών,/ γνώσει Ατρείδην Αγαμέμνονα, τον περί πάντων/ Ζευς ενέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ὃ κ' αὐτμή/ ἐν στήθεσσι μένη και μοι φίλα γούνατ' ορώρη». = «Νέστορα, γιε του Νηλέα, μεγάλη δόξα των Αχαιών, θα αναγνωρίσεις τον Αγαμέμνονα, το γιο του Ατρέα, που ο Δίας τον έριξε πιο πολύ απ' όλους σε πίκρες χωρίς τέλος, όσο μου μένει η πνοή στα στήθη και κινούνται τα γονατά μου (Ιλιάδα Κ 87-90)

«ο δε λάξ ἐν στήθεσσι βαίνων/ ἐκ χρόος ἔλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο-/ τοῖο δ' ἄμα ψυχὴν τε και ἐγγχεος ἐξερυσ' αἰχμήν» = «Κι ο Πάτροκλος πατώντας πάνω στο στήθος του τράβηξε από το κορμί του το δόρυ και μαζί του βγήκε και το διάφραγμα έξω· έτσι έβγαλε την ίδια ώρα και την ψυχή του και τη μύτη του κονταριού» (Ιλιάδα) Π 503-5:

Και επειδή οι Έλληνες κατά τα ομηρικά χρόνια πίστευαν ότι οι ψυχές ήταν άυλα είδωλα των νεκρών, ένας ζωντανός δεν μπορούσε να τις πιάσει ή αγκαλιάσει όσο και αν το ήθελε.

Ομοίως ο Αριστοτέλης είχε την πεποίθηση ότι η ψυχή ήταν ένα είδος πνοής, η οποία μετά το θάνατο εξέρχεται από το σώμα και έτσι αυτό καταστρέφεται. (Αριστοτέλης, Περί Ψυχής, 411 b 10-11: «...εξελθούσης γούν διαπνεΐται και σήπεται».)

Σύμφωνα επίσης με τις ομηρικές πεποιθήσεις περί ψυχής, η ψυχή ήταν άυλη και όταν αποχωριζόταν από το θνητό σώμα πετούσε. (λ 218-222: «ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν·/ ου γάρ ἐτι σάρκας τε και ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,/ ἀλλὰ τα μεν τε πυρός κρατερὸν μένος αἰθομένοιο/ δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός,/ ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος αποπταμένη πεπότῃται».)

Όταν ένας άνθρωπος πέθαινε υπήρχε η πεποίθηση ότι για να εισέλθει η ψυχή του στον Άδη έπρεπε πρώτα να ταφεί, ειδάλλως παρέμενε στο κατώφλι του Άδη χωρίς να του επιτρέπεται η είσοδος και διατηρούσε ακέραιη τη μνήμη του (Ψ, 71: «θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω».)

Μια τέτοια περίπτωση άταφου ανθρώπου συναντάμε στη «Νέκυια» (ραψωδία λ) της Οδύσσειας στους στίχους 51-78, όπου ο Ελπήνορας παρακαλεί τον Οδυσσέα να τον θάψουν για να ησυχάσει η ψυχή του. Επομένως, γίνεται φανερό ότι ο ομηρικός άνθρωπος πίστευε στη μετά θάνατον αθανασία της ψυχής, χωρίς παρόλα αυτά να υπάρχει Παράδεισος και Κόλαση, όπως αυτά εμφανίζονται στη χριστιανική διδασκαλία. Για τον αρχαίο Έλληνα υπήρχε ο Άδης, στον οποίον μέσα βρίσκονταν οι ψυχές αυτών που τιμωρούνταν αλλά και αυτών που ησύχαζαν·

3. Η ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι το σώμα των ανθρώπων πεθαίνει, λιώνει, ενώ το είδωλό τους (αυτό που λέμε σήμερα ψυχή) είναι αθάνατο και απλά φεύγει και πηγαίνει είτε σε άλλο άνθρωπο ή σε ζώο (η θεωρία της μετεμψύχωσης) είτε στους στην κορυφή του Όλυμπου είτε στον Άδη.

Στον Όλυμπο πάνε οι θεοί, ήτοι όσοι εν ζωή είχαν κάνει πολύ μεγάλες ευεργεσίες και ως εξ αυτού έτυχαν αιώνια μνήμης ή άλλως αθανασίας και ως τέτοιοι θεωρήθηκαν μόνο τα μέλη της οικογένειας (ο ίδιος, καθώς και κάποια από τα παιδιά και τα αδέρφια του) του Δία, ήτοι οι 12 Θεοί του Ολύμπου και κάποιες άλλες μικρότερες θεότητες, όπως οι Μοίρες, οι Χάριτες, ο ημίθεος Ηρακλής κ.α.

Στον Άδη πάνε οι θνητοί. Θνητοί θεωρούνταν όσοι άνθρωποι δε θεοποιήθηκαν και συνεπώς δεν έτυχαν αιώνιας μνήμης, όπως έτυχαν οι θεοί. Ο Άδης αποτελείται από τα Τάρταρα (= η κόλαση στον Χριστιανισμό) και τα Ηλύσια πεδία ή Νήσους των Μακάρων (= ο παράδεισος των Χριστιανών). Τα Ηλύσια Πεδία ή Νήσοι Μακάρων θεωρούνταν ότι ήταν τόπος με ολάνθιστα λιβάδια, όπου επικρατούσε αιώνια άνοιξη και οι πηγές της Λήθης ανάβλυζαν νέκταρ που κάνει τους νεκρούς να λησμονούν όλα τα γήινα δάκρυα και τις κακουχίες (Οδύσσεια 4.556, Αριστοτέλους Προβλήματα 943b.21 ως 943b.23)

Στο Χριστιανισμό το μόνο βασικό που άλλαξε είναι ότι κατ' αυτόν θα υπάρξει και «Δεύτερη Παρουσία» κατά την οποία θα γίνει «Ανάσταση νεκρών».

Η ιδέα της αθανασίας της ψυχής, σύμφωνα ακόμη και με τους χριστιανούς θεολόγους, ήταν ένα από τα θεμελιώδη πιστεύω της αρχαίας ελληνικής θεολογικής φιλοσοφίας και ιδιαίτερα του Πλάτωνα, η οποία πέρασε μέσα στην παράδοση του Χριστιανισμού και από εκεί και σε άλλα θρησκευόμενα, όμως με όρους και προϋποθέσεις. Ειδικότερα ο αρχαίος Έλληνας Αναξιμένης ο Μιλήσιος (6ος αι. π.Χ.) ήταν εκείνος που, σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς, ανέπτυξε πρώτος τη θεωρία ότι υπάρχει ψυχή και ότι αυτή είναι πνεύμα. Και αυτό το είπε με το αιτιολογικό καταρχήν ότι όταν καίμε τα υλικά (νερό, ξύλα, λίθους κ.λπ.) γίνονται όλα αέρας και όταν ψύχουμε τα αέρια γίνονται υγρά και στερεά, σώματα, πρβ:

«Αναξιμένης δε ο Μιλήσιος αρχήν των όντων αέρα απεφήνατο, εκ γαρ τούτου γίνεσθαι και εις αυτόν αναλύεσθαι, οιον η ψυχή, φησίν, η ημετέρα αήρ ούσα συγκρατεί ημάς και όλον τον κόσμο **πνεύμα και αήρ περιέχει**»: Αετίων 9 c .Aet. I 3,4 (D. 13 B 2)

«Αναξιμένην δε φασί την των όλων αρχήν τον αέρα ειπείν, και τούτο είναι των μεν μεγέθει άπειρον, ταις δε περι αυτόν ποιότησιν ωρισμένον, γεννάσθαι τε πάντα κατά τινα πύκνωσιν» Πλούταρχος: 19-α Plut.. Strom fr 3 (D. 13 A 6)

«Αναξιμένης δε Ευρυστράτου Μιλήσιος εταίρος γεγονώς Αναξιμάνδρου, μίαν μεν και αυτός την υποκειμένην φυσιν και άπειρον φησίν ώσπερ εκείνος, ουκ αόριστον δε ώσπερ εκείνος, αλλά ωρισμένην, αέρα λέγων αυτήν- διαφέρειν δε μανότητι και πυκνότητι κατά τα ουσίας, και αραιούμενον με πυρ γινεσθαι, πυκνούμενον δε άνεμον, είτα νέφος, έτι δε μάλλον ύδωρ, είτα γην, είτα λίθους. Τα δε άλλα εκ τούτων. Κινήσιν δε και ούτος αίδιον ποιεί, δι ην και την μεταβολήν γίνεσθαι. Θεόφραστος: Theophr. Psy. Opin. Fr 2 ap. Simplic. Phys. 24, 26 (D. 13 A 5)

« υπολαμβάνοντας **την ψυχήν είναι το παρέχον τοις ζώοις την κίνησην**. Διο και του ζην όρον είναι την αναπνοήν- συνάγοντος γαρ του περιέχοντος τα σώματα και εκθίβοντος των σχημάτων τα παρέχοντα τοις ζώοις την κίνησην δια τα μηδ' αυτά ηρεμείν μηδέποτε....: Αριστοτέλης: 146 α (Arist. De Anima I 2, 403 b)

Ο Ηρόδοτος (B 123) αναφέρει ότι οι Αιγύπτιοι είναι εκείνοι που πρώτοι είπαν ότι η ψυχή είναι αθάνατη και ότι υπάρχει μετεμψύχωση, καθώς το σώμα καταλύεται, αυτή μεταβαίνει σε κάποιον άλλο που γεννιέται εκείνη την ώρα.

Ο Πορφύριος στο «Βίος Πυθαγόρου» αναφέρει ότι ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Πυθαγόρας (5^{ος} αι. π.Χ.) δίδασκε ότι υπάρχει ψυχή και ότι η ψυχή είναι αθάνατη, καθώς και ότι υπάρχει μετεμψύχωση, ήτοι ότι η ψυχή μετά το θάνατο του σώματος μεταβαίνει σε άλλα είδη ζώντων οργανισμών, πρβ:

«Όσο για το τι έλεγε στους ακροατές του (ο Πυθαγόρας), κανείς δεν μπορεί να το πει με βεβαιότητα, γιατί τηρούσαν ασυνήθιστη σιωπή. Ωστόσο οι ακόλουθες θεωρίες του έγιναν πασίγνωστες: **πρώτα απ' όλα, ότι η ψυχή είναι αθάνατη- ύστερα, ότι μεταβαίνει σε άλλα είδη ζωντανών οργανισμών ακόμα**, ότι όσα δημιουργήθηκαν στο παρελθόν ξαναγεννιούνται περιοδικά και ότι δεν υπάρχει τίποτε απολύτως καινούργιο' και τέλος, ότι πρέπει να θεωρούμε πως όλα τα όντα που έχουν ψυχή ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Κατά την παράδοση, αυτές τις ιδέες τις έφερε πρώτος στην Ελλάδα ο Πυθαγόρας. (Πορφύριος, «Βίος Πυθαγόρου»)

Ο Πλάτωνας (427 π.Χ. – 347 π.Χ) στην «Πολιτεία» (10. 619 – 621) , σχετικά με τους δαίμονες, τη ψυχή και τη μετεμψύχωσή της, λέει ότι: «Οι ψυχές είναι αθάνατες και έτσι μόλις πεθάνει ένας άνθρωπος η ψυχή του πάει σε άλλον, ακόμη και σε ζώο ή και από ζώο σε άνθρωπο, και όταν εγκαθίσταται σε νέο άνθρωπο εκεί η Μοίρα Λάχηση δίνει ως συνοδό του νέου **ανθρώπου ένα δαίμονα** που διάλεξε, για να του χρησιμεύει ως φύλακας και βοηθός στην εκπλήρωση του προορισμού της εκλογής του στη νέα ζωή. Ο δαίμονας αυτός είχε οδηγήσει πιο πριν την ψυχή στη Μοίρα Κλωθώ, για να επικυρώσει εκείνη τη μοίρα που της έλαχε....».

Και καταλήγοντας ο Πλάτωνας βγάζει το εξής συμπέρασμα, λέγοντας αφού υπάρχει ψυχή και μετεμψύχωση, άρα εν ζωή οι

άνθρωποι να κάνουν καλύτερο τον κόσμο, για να μην υποφέρει τόσο αυτός, όσο και οι άλλοι στις επόμενες μετεμψυχώσεις:

«Αν λοιπόν ακολουθώντας τη γνώμη μου παραδεχτούμε ότι η ψυχή είναι αθάνατη και ικανή να υποφέρει όλα τα κακά και όλα τα καλά, θα μείνομε πάντα μέσα στον δρόμο που οδηγεί προς τα άνω και με κάθε τρόπο θα εκτελούμε τα έργα της ζωής με δικαιοσύνη μαζί και φρόνηση, έτσι ώστε και με τον εαυτό μας να είμαστε πάντα φίλοι και με τους θεούς, και, αφού κερδίσομε, κατά την εδώ διαμονή μας, τα βραβεία της αρετής, θριαμβευτικά περιερχόμενοι, όπως οι νικηφόροι αθλητές, να ευτυχούμε και εδώ και κατά τη χιλιόχρονη πορεία μας». (Πλάτων «Πολιτεία» (10. 619 – 621)

Ο άνθρωπος, σύμφωνα με όλες τις Θρησκείες, όπως είδαμε στα προηγούμενα, έχει δύο φύσεις την υλική και την άυλη. Η υλική φύση του, το σώμα, είναι θνητή και υπόκειται σε φθορά της ύλης και το θάνατο και η άυλη φύση του, η ψυχή (ή πνεύμα), είναι αθάνατη και δεν υπόκειται σε φθορά. Μένει μαζί με το σώμα και δίνει σ' αυτό ζωή και νόημα και αποχωρίζεται απ' αυτό με το θάνατο του σώματος, μέχρι να ενωθεί και πάλι μαζί το, όταν γίνει ανάσταση νεκρών. Όταν έρχεται ένας νέος άνθρωπος στον κόσμο, κατά τη στιγμή της σύλληψης του, ο Θεός προσθέτει την ψυχή (η οποία δεν προϋπάρχει αλλά δημιουργείται εκείνη τη στιγμή). Έτσι το έμβρυο είναι άνθρωπος με ψυχή από την πρώτη στιγμή και γεννιέται στον κόσμο αυτό σαν πλήρης άνθρωπος με δυο φύσεις.

Όντως εκείνο που δίδει το έναυσμα της ζωής σε ένα οργανισμό μόλις γεννηθεί είναι η πνοή, το οξυγόνο της Φύσης, του Θεού, που είναι διασπαρμένο παντού στον κόσμο, αφού μόλις πλαστεί από τα γεννητικά όργανα και γεννηθεί ένας οργανισμός, αν δεν αναπνεύσει πεθαίνει. Η αναπνοή ανάβει τη φλόγα της μηχανική εσωτερικής καύσης που έχει μέσα του κάθε οργανισμός (η μηχανή αυτή δε φαίνεται όμως γίνεται αντιληπτή από το πυρ – πυρετό που καίει μέσα στις φλέβες) και έτσι ξεκινά η ζωή του. Βέβαια εκείνος που δημιουργεί ή είναι αιτία και δημιουργούνται τα φυτά και τα ζώα είναι η ειδική ενέργεια, η ανώτερη δύναμη, που ενυπάρχει κατανεμημένη μέσα τους (περνώντας από τους γονείς στα παιδιά) και από τη μια τα πλάθει και από την άλλη τα διεγείρει και καθοδηγεί σε όλες τις βιολογικές τους ενέργειες μέσω των οργάνων που τους δημιουργεί και η οποία από τις Θρησκείες καλείται Θεός.

Οι άθεοι ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει ούτε Θεός ούτε και ψυχή, γιατί, κατ' αυτούς, η ζωή προήλθε εξελικτικά, σύμφωνα με τη θεωρία της εξέλιξης. Αρχικά, λέει η εν λόγω θεωρία, δημιουργήθηκαν υποτυπώσεις οργανισμοί και οι οποίοι μετά εξελίχθηκαν σε πιο βελτιωμένους αποκτώντας διάφορα όργανα, ένα των οποίων είναι ο εγκέφαλος, ο οποίος τα συντονίζει σε όλες τις βιολογικές τους λειτουργίες. Ο εγκέφαλος πράγματι συντονίζει-εκτελεί όλες τις βιολογικές

ενέργειες ενός οργανισμού, όμως αυτό δε σημαίνει και ότι αυτός δημιουργήθηκε τυχαία και από μόνος του. Κάποιος άλλον τον δημιούργησε – συντόνισε προκειμένου να κάνει ό,τι κάνει. Και τα κομπιούτερ έχουν εγκέφαλο, όμως τον εγκέφαλό τους δεν τον κατασκευάζουν τα ίδια ή γίνεται από μόνος του ή από τύχη, αλλά τον κατασκευάζει – συντονίζει κάποιος με γνώση και αυτός είναι ο ίδιος που κατασκευάζει και τα υπόλοιπα όργανα του κομπιούτερ.

Οι οργανισμοί δεν είναι ρομπότ, αλλά ό,τι ένα ρομπότ και κάτι παραπάνω. Έχουν μέσα τους ένα μηχανισμό που τον λειτουργεί μια ειδική ενέργεια, μια ανώτερη δύναμη, η οποία από τη μια τους δημιουργεί και από την άλλη τους διεγείρει και καθοδηγεί σε όλες τις βιολογικές τους ενέργειες.

Η εν λόγω ενέργεια - δύναμη είναι εκείνη που διεγείρει και καθοδηγεί κάθε οργανισμό, όπως στο πότε π.χ. να γονιμοποιήσει ή γονιμοποιηθεί ένα ζώο ή φυτό, πότε θα εκκολαφθούν τα αυγά στα ωοτόκα ζώα (πτηνά, ψάρια, ερπετά κ.α.), πότε θα φυτρώσουν οι καρποί των φυτών, πότε θα πέσουν τα φύλλα στα δέντρων και συνάμα να πέσουν σε χειμέρια νάρκη, πότε και ποια ζώα θα πέσουν σε χειμέρια νάρκη ή θα μεταναστεύσουν και που το Χειμώνα με τις κακές κλιματικές συνθήκες, πότε και πως να επιστρέψουν οι χελώνες, τα χέλια, τα χελιδόνα κ.α. ζώα και τα αποδημητικά πτηνά στον τόπο που γεννήθηκαν να γεννήσουν εκεί τα αυγά τους κ.α.

Η ΜΗΧΑΝΗ (ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ) ΚΑΙ Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων ξεκινούν τη ζωή τους ως σπέρμα και το οποίο αποκτά ζωή (η ζωή του αρχίζει) μόλις γεννηθεί και αναπνεύσει, ήτοι αφού βγει από το κέλυφος στους σπόρους των φυτών ή από τη μήτρα στα θηλαστικά ή από το αυγό στα ωοτόκα και αναπνεύσει. Αν δεν αναπνεύσει, δεν ανάβει η φλόγα του οργανισμού του, ώστε να λειτουργήσει, όπως συμβαίνει και με τις μηχανές εσωτερικής καύσης έργου που κατασκευάζει ο άνθρωπος. Η αναπνοή ανάβει τη φλόγα της μηχανική εσωτερικής καύσης που έχει μέσα του ο κάθε οργανισμός και έτσι ξεκινά η λειτουργία της, ο βίος του κάθε οργανισμού, του κάθε ανθρώπου ή ζώου κ.α. Όπως ένα κερί ή ένα καντήλι ή ένα μηχανήμα ενέργειας δεν υπάρχει – δε λειτουργεί αν δεν τροφοδοτηθεί με αέρα να ανάψει η φλόγα του, έτσι συμβαίνει και στον άνθρωπο, καθώς και σε όλα τα ζώντα όντα.

Επομένως η ψυχή, η ζωή, στα έμψυχα όντα μπαίνει- ξεκινά μόλις γεννηθούν και αναπνεύσουν και χάνεται όταν αυτά παύσουν να αναπνέουν. Η εν λόγω φλόγα δε φαίνεται, όμως γίνεται αντιληπτή από το πυρ – πυρετό της που καίει μέσα στις φλέβες.

Η θρησκεία των Ολύμπιων Θεών, μιλώντας παραβολικά, λέει ότι ο Τιτάνας Προμηθέας έκλεψε το πυρ από τους θεούς μέσα σε ένα

νάρθηκα (καλάμι) και αφού έπλασε ανθρώπους από πηλό, τους έδωσε ζωή χώνοντας το νάρθηκα μέσα στο σώμα τους. Ομοίως η Γένεση», μιλώντας και εκείνη παραβολικά, λέει ότι ο Θεός έπλασε τον πρώτο άνθρωπο από πηλό και στη συνέχεια τον φύσηξε στο πρόσωπο και με την πνοή αυτή πήρε ζωή.

Και στις δυο περιπτώσεις υπονοείται η πνοή, το οξυγόνο της Φύσης, του θεού, που αναπνέει κάθε ζωντανός οργανισμός προκειμένου να ανάψει-ανάβει η θεϊκή φλόγα της μηχανική εσωτερικής καύσης που έχει μέσα του κάθε οργανισμός. Η μηχανή αυτή και η φλόγα της δε φαίνεται, όμως γίνεται αντιληπτή από το πυρ – πυρετό της που καίει μέσα στις φλέβες.

4. Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ, ΕΥΗΜΕΡΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ Κ.ΛΠ., ΑΡΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Α. Ο ΑΔΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ (ΤΩΝ ΜΙΝΩΙΤΩΝ) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Ανατρέχοντας στους αρχαίους συγγραφείς (Πλάτωνα, Διόδωρο Σικελιώτη κ.α.) βλέπουμε να αναφέρουν ότι ηγεμόνας της Κρήτης Μίνωας προσποιούνται ότι λάμβανε τις εντολές-επιθυμίες του θεού Δία στο Δικταίο Άντρο του όρους Δίκη της Κρήτης και τις οποίες έκανε νόμους των ανθρώπων, ώστε οι Κρήτες να υπακούν και να μην τους παραβιάζουν κάνοντας φόνους, κλοπές, αδικίες κ.α., κάτι που τον μιμήθηκαν στη συνέχεια ο Λυκούργος στους Λακεδαιμόνιους, ο Μνεύης στους αρχαίους Αιγύπτιους κ.α.

«Πρώτος, λένε, που έπεισε το λαό να χρησιμοποιεί γραπτούς νόμους ήταν ο Μνεύης. Αυτός λοιπόν προσποιήθηκε πως του έδωσε τους νόμους ο Ερμής, με τη διαβεβαίωση πως θα φέρουν μεγάλα καλά στη ζωή των ανθρώπων, όπως ακριβώς έκανε, λένε, στους Έλληνες ο Μίνωας στην Κρήτη και ο Λυκούργος στους Λακεδαιμόνιους, που ο ένας είπε ότι πήρε τους νόμους από το Δία και ο άλλος από τον Απόλλωνα.... «καθάπερ πάρ Έλλησι ποιήσαι φασίν εν μεν την Κρήτη Μίνωα, παρά δε Λακεδαιμονίοις Λυκούργον, του μεν παρά Διός, τον δε παρ' Απόλλωνος φήσαντα τούτους παρ ειληφέναι...» (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 1, 94)

«αυτός (ο Μίνωας) ήταν ο πιο βασιλικός απ' όλους τους θνητούς βασιλιάδες και διαφέντευε πλήθος γειτονικών λαών, κρατώντας το σκήπτρο του Δία - μ' αυτό βασίλευε και στις πόλεις. Και αυτός, λέγοντας το σκήπτρο του Δία δεν εννοεί τίποτε άλλο παρά την παιδεία από το Δία, με την οποία διηύθυνε την Κρήτη...» (Πλάτων «Νόμοι»)

Συνάμα ο Μίνωας δημιούργησε και το μύθο του Άδη, με τα Τάρταρα και τα Ηλύσια Πεδία ή Νήσους Μακάρων, όπου δικάζε ο ίδιος

ο Μίνωας με τον αδελφό του Ραδάμανθυ, μύθο τον οποίο υιοθέτησαν μετά όλοι οι Έλληνες, καθώς και οι Ρωμαίοι και επίσης ο Χριστιανισμός, μόνο που στο Χριστιανισμό τα Τάρταρα λέγονται Κόλαση και τα Ηλύσια Πεδία λέγονται Παράδεισος. Στα Τάρταρα ή άλλως Κόλαση πάνε και τιμωρούνται μετά θάνατό όσοι άνθρωποι εν ζωή έκαναν αμαρτίες, ήτοι ασέβειες (κλοπές, δολοφονίες κ.α.) και στους Νήσους των Μακάρων ή άλλως Παράδεισο πάνε για να επιβραβευτούν όσοι εν ζωή έκαναν καλές πράξεις.

<< Ο ίδιος (ο Μίνωας) θέσπισε και αρκετούς νόμους για τους Κρήτες, προσποιούμενος ότι τους έλαβε από τον πατέρα του το Δία Από τη μεγάλη του δικαιοσύνη βγήκε ο μύθος ότι τον έκαναν δικαστή στον Άδη, όπου ξεχωρίζει τους ευσεβείς από τους πονηρούς.....>> (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 5, 78 και 79)

Ο Διόδωρος Σικελιώτης , που σημειωτέο έζησε επί εποχής των Ολύμπιων Θεών, αναφέρει ότι η μυθολογία του Άδη των αρχαίων Ελλήνων είναι πλαστή, όμως συμβάλει αποτελεσματικά στην ύπαρξη ευσέβειας και δικαιοσύνης ανάμεσα στους ανθρώπους, πρβ: «Διότι αν η περί τον Άδη μυθολογία , παρ' όλο που το θέμα της είναι πλαστό, συμβάλει αποτελεσματικά στην ύπαρξη ευσέβειας και δικαιοσύνης ανάμεσα στους ανθρώπους, πόσο πιο ικανή πρέπει να λογαριάζεται η προφήτισσα της αλήθειας ιστορία....;» (Διόδωρος Σικελιώτης Βίβλος 1, 2)

Επίσης ο Αριστοτέλης αναφέρει: «Από τους αρχαίους, τώρα, και τους πολύ παλαιότερους έχει κληροδοτηθεί στους μεταγενέστερους υπό μορφή μύθου η παράδοση ότι αυτά [=τα ουράνια σώματα] είναι θεοί (...) τα λοιπά προστήθηκαν αργότερα ως μυθολογικές περιγραφές για να εξασφαλιστεί η ευπείθεια του πολύ κόσμου και να γίνεται χρήση τους στους νόμους και προς το κοινό συμφέρον. Διότι λένε ότι οι θεοί έχουν ανθρώπινη μορφή ή είναι όμοιοι με μερικά από τα άλλα ζώα» (Αριστοτέλης, Μετά τα Φυσικά, Λ', 8 , 1074b).

Η ασέβεια, η ασυδοσία κ.α. είναι αποδεδειγμένο ότι μετατρέπει μια κοινωνία σε Κόλαση, ενώ η ευσέβειά, το να σέβεται ο ένας άνθρωπος τον άλλο, σε Παράδεισο, άρα καλώς κάνει η θρησκεία και μιλά για Άδη, Κόλαση, Παράδεισο και για Ανάσταση νεκρών. Πέραν αυτού ο Άδης και η Ανάσταση δίδει κουράγιο, νόημα κ.λπ. στη ζωή. Η πίστη στην Ανάσταση νεκρών μαλακώνει τον πόνο σε όσους έχουν χάσει προσφιλή πρόσωπα, αφού έτσι πιστεύουν ότι θα τα ξαναδούν. Η πίστη ότι οι παράνομοι θα τιμωρηθούν στον Άδη μαλακώνει τον πόνο των αδικημένων, γιατί έτσι πιστεύουν ότι στον Άδη θα βρουν δικαίωση κ.α.

Βέβαια σήμερα με τις πολλές θρησκείες- αιρέσεις: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός (ορθόδοξοι, καθολικοί κ.α.), Μουσουλμανισμός (Σιίτες, Σουνίτες κ.α.) κ.α. και τη διαμάχη τους για το ποια απ' όλες αυτές θα επικρατήσει, ώστε οι Αρχιερείς τους να γίνουν «παντοκράτορες» και τα ιερά ταμεία τους να

θησαυρίζουν κ.α., έχουν χάσει το σκοπό της αποστολής τους και κατά βάση εξυπηρετούν τα τοπικά οικονομικά συμφέροντα.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

Α) Η λέξεις «Άδης» είναι σύνθετη και ελληνική, από το στερητικό πρόθεμα α- και το «ιδείν, δες», τύπος του ρήματος ορώ, αόριστος β' είδον προστακτική ίδε > δες, απαρέμφατο ιδείν κ.α. και σημαίνει χώρος που δεν μπορεί να τον ιδεί κανένας ή που δεν τον βλέπεις.

Β) Οι αρχαίοι Έλληνες πολύ πριν εμφανιστεί ο Χριστιανισμός πίστευαν ότι υπάρχει ο Άδης, η Κόλαση και ο Παράδεισος, μόνο που η Κόλαση λεγόταν τότε Τάρταρα και ο Παράδεισος λεγόταν Ηλύσια Πεδία ή Νήσοι Μακάρων. Η λέξη Κόλασις (από το κολάζω = "περιορίζω" ενώ εκ-κολάπτω = ελευθερώνω) σημαίνει ο χώρος όπου υπάρχουν περιορισμοί, έγκλειστοι, τιμωρημένοι.

Η ονομασία «Παράδεισος» προέρχεται από τη Παλαιά Διαθήκη. Στη Γένεση (2,1 – 3,24) «Παράδεισος» καλείται ο κήπος της χαρά και της τέρψεως που φύτεψε ο θεός ανατολικά της Εδέμ και στη συνέχεια έβαλε εκεί τον Αδάμ και την Εύα, το πρώτο ζευγάρι ανθρώπων που έπλασε, για να τον καλλιεργεί και να τον φροντίζει, αλλά και απ' όπου μετά απόβαλε, επειδή αμάρτησαν και συγκεκριμένα, επειδή έφαγαν καρπό από το απαγορευμένο δέντρο της γνώσης του καλού και του πονηρού: «Και εφύτευσεν ο Θεός παράδεισον εν Εδέμ κατά ανατολὰς και έθετο εκεί τον άνθρωπον, ον έπλασε...».

Η λέξη «Παράδεισος», σύμφωνα με πολλά από τα λεξικά, είναι δανεισμένη από τα Περσικά – Βαβυλωνιακά και σημαίνει περιφραγμένος κήπος. Στην κυριολεξία περιφραγμένος λειμώνας ή τόπος αναψυχής και διασκέδασης, που είναι κατάφυτος και γεμάτος με ζώα. Κατ' άλλους η λέξη παράδεισος είναι ελληνική και σημαίνει κάτι, το μέρος, ο κήπος, που βρίσκεται πέρα από, παρά τη δύση.

Στην Ελληνική Γλώσσα η λέξη «παράδεισος» πρωτοαναφέρθηκε από τον Ξενοφώντα στη «Κύρου Ανάβαση» Α' 2, 7 και Β' 4, 14, επίσης στα «Ελληνικά» Δ' 1, 15, και στην «Κύρου Παιδεία» Α' 3, 14 και Η' 6, 12. Χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια και από τους Εβδομήκοντα (Ο') κατά τη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης από την εβραϊκή γλώσσα στην ελληνική προς χαρακτηρισμό του κήπου που δημιούργησε ο Θεός στην Εδέμ και τοποθέτησε σ' αυτόν τους Πρωτόπλαστους (Γένεση Β' 8). Σε όλες τις περιπτώσεις αποδίδεται προς τους περιφραγμένους λειμώνες και κήπους αναψυχής του Μεγάλου Βασιλέως των Περσών ή άλλως «Κρεμαστούς Κήπους της Βαβυλώνας».

Β. Ο ΑΔΗΣ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ο Παράδεισος, ο τόπος ευτυχίας των ευσεβών (μη αμαρτωλών) εν ζωή νεκρών στην αρχαία ελληνική θρησκεία, στη θρησκεία των Ολύμπιων θεών, λεγόταν Ηλύσια Πεδία ή Νήσοι Μακάρων. Θεωρούνταν ότι ήταν τόπος με ολάνθιστα λιβάδια, όπου επικρατούσε αιώνια άνοιξη και οι πηγές της Λήθης ανάβλυζαν νέκταρ που κάνει τους

νεκρούς να λησμονούν όλα τα γήινα δάκρυα και τις κακουχίες (Οδύσσεια 4.556, Αριστοτέλους Προβλήματα 943b.21 ως 943b.23)

Η κόλαση, ο τόπος τιμωρίας των αμαρτωλών εν ζωή νεκρών στην αρχαία ελληνική θρησκεία, στη θρησκεία των Ολύμπιων θεών, καλούνταν είτε Τάρταρα είτε Κόλαση.

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι η ανθρώπινη ζωή δε σταματά με το φυσικό θάνατο, αλλά συνεχίζεται και μετά από αυτόν, οπότε και η ανθρώπινη ψυχή απελευθερώνεται από τα δεσμά του θνητού κορμιού. Συγχρόνως, ήταν βαθιά ριζωμένες στην ψυχή τους οι δοξασίες για τον Άδη, ενώ η ελληνική μυθολογία περιέχει πλουσιότερες περιγραφές του Άδη και της ζωής των ψυχών των νεκρών σε αυτόν.

Στα Ηλύσια Πεδία ή Νήσοι Μακάρων ήταν φανταστικά ειδυλλιακά νησιά όπου μετέβαιναν οι ψυχές των ηρώων και άλλων επιφανών ανδρών μετά το θάνατό τους, οι οποίοι θεωρούνταν ότι δεν πεθαίνουν καν, αλλά εξακολουθούν να ζουν στα νησιά αυτά. Ο Πλίνιος λέει ότι τα νησιά αυτά «βρίθουν καρπών και πτηνών κάθε είδους». Ο Ησίοδος αναφέρει ότι ο Δίας έδωσε σε μερικούς ήρωες τη χάρη να ζήσουν μετά το θάνατο «εν μακάρων νήσοισι παρ' Ωκεανώ βαθυδίνην», όπου ο ζωοδότρα γη (Ζείδωρος άρουρα) παράγει τρεις φορές το χρόνο «μελιηδέα καρπόν»:

«Όπου τους πιο πολλούς στο χώμα τους παράχωσε το τέλος του θανάτου. Σε κάποιους όμως έδωσε τη χάρη ο Κρονίδης Ζευς να μείνουν πέρα απ' τους ανθρώπους· σαν αγαθός πατέρας τους κατοίκισε στα πέρατα του κόσμου, κι εκεί, με δίχως λύπη στην ψυχή τους, κατοικούν στις Νήσους των Μακάρων, πλάι στις ροές του Ωκεανού, του βαθυστρόβιλου, ήρωες ευτυχείς που τους προσφέρει τρεις φορές η σιτοφόρα γη το χρόνο ώριμους και γλυκούς καρπούς, σαν μέλι». (Ησίοδος, Έργα και Ημέραι, 166-174)

Λεπτομερής, υποτίθεται, τοπογραφική και κλιματολογική περιγραφή των Μακάρων νήσων και της χαρισάμενης ζωής που περνούν εκεί οι μάκαρες μας δίνει ο Λουκιανός (120-192 μ.Χ.) στο έργο του Αληθή Διηγήματα ή Αληθής Ιστορία (Β). Στο έργο αυτό, το οποίο θεωρείται παρωδία των φαντασιόπληκτων μυθιστορημάτων της ελληνιστικής εποχής, περιγράφεται με λεπτομέρεια η ζωή στα «νησιά των Μακάρων» (κεφ. 5-3 1).

Ο Άδης, σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, βρίσκεται κάτω από τη γη ή στα έσχατα του Ωκεανού, όπου τοποθετείται και το νησί των Μακάρων. Στην τοποθεσία αυτή οδηγούν πολλοί δρόμοι, αφού όλα τα σκοτεινά βάραθρα και οι σπηλιές θεωρούνταν ότι είναι πύλες του Κάτω Κόσμου. Ο Άδης είναι ζοφερός και στάζει από την υγρασία, δε βλέπει ποτέ το φως του ήλιου και αναδίδει δυσωδία πίσσας και θειαφιού. Ο χώρος του είναι ατελείωτος και διαρρέεται από τέσσερις φοβερούς ποταμούς, των οποίων τα ονόματα συμβολίζουν τις θλίψεις και τους στεναγμούς που δοκιμάζουν οι ψυχές που πηγαίνουν εκεί.

Στον Όμηρο μνημονεύονται ο Αχέροντας ποταμός(ποτάμι του "άχους", δηλαδή της στεναχώριας και της θλίψης), και σε αυτόν χύνονται ο Κωκυτός (ποταμός των "κλαυθμών" και των θρηνητικών κραυγών), ο Πυριφλεγέθοντας("πύρινο ποτάμι") και η πηγή του Κάτω Κόσμου, η Στυξ με το "μαύρο νερό"(ποτάμι του "μίσους", καθώς "στύγω" σημαίνει μισώ). Η χειρότερη θέση του Άδη είναι ο Τάρταρος, όπου βρίσκονται καταπλακωμένοι κάτω από την Αίτνα οι Γίγαντες και οι Τιτάνες, που τιμωρήθηκαν από τους θεούς του Ολύμπου, επειδή τόλμησαν να εναντιωθούν στη θέλησή τους. Εκεί βασανίζονται και μερικοί άλλοι νεκροί, όπως ο Τάνταλος, ο Τυφώνας ο Τιτυός, ο Σίσυφος, ο Φλεγύας και όσοι είναι καταδικασμένοι σε αιώνια τιμωρία. Οι σκιές των άλλων νεκρών βρίσκονται στα "Ηλύσια Πεδία" ή στο νησί των "Μακάρων".

Απόλυτος κυρίαρχος του Άδη είναι ο θεός Άδης ή Πλούτωνας, αδελφός του Δία και άνδρας της Περσεφόνης, που μαζί της κυβερνά το βασίλειο του. Δικαστές στον Άδη είναι ο Μίνωας, ο Ραδάμανθυς και ο Αιακός, των οποίων οι αποφάσεις είναι αμετάκλητες και τις εκτελούν ένα τεράστιο πλήθος από τέρατα, όπως οι Ερινύες, οι Μέγαιρες, ο πολυκέφαλος φύλακας των πυλών του Άδη Κέρβερος, οι Άρπυες, οι Ευμενίδες κ.α. Το θάνατο των ανθρώπων που ζούνε πάνω στη γη τον ορίζουν οι Μοίρες και την εκτέλεση των εντολών τους την αναλαμβάνει ο νεκροπομπός Ερμής. Τις ψυχές τις περνά από την Αχερουσία Λίμνη ο Χάροντας με αμοιβή ενός οβολού.

Οι πεποιθήσεις των αρχαίων Ελλήνων για τον Άδη αποτελούσαν συμπλήρωμα της θρησκείας τους και ήταν σεβαστές, όπως και όλα τα άλλα θρησκευτικά τους πιστεύω. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε πολλούς αρχαίους ποιητές να εμπνευστούν ποιήματα που μιλούσαν για την κάθοδο πολλών ζωντανών στον Άδη ή την αρπαγή νεκρών από εκεί. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η κατάβαση στον Άδη ή η ανάκληση της ψυχής των νεκρών, με πρωταγωνιστές μυθικούς ήρωες ή και ταπεινούς ακόμη ανθρώπους, υπήρξε λογοτεχνικός τόπος αγαπημένος στο πέρασμα των αιώνων, από την "Οδύσσεια" ως το Λουκιανό με τους "Νεκρικούς Διαλόγους" του(σε δύο από τους οποίους ο κυνικός φιλόσοφος Μέννιππος και ο μπαλωματής Μίκυλλος αρνούνται να πληρώσουν τον απαιτούμενο οβολό που έθεταν οι αρχαίοι στο στόμα του νεκρού και θέτουν ακόμα και σήμερα σε πολλά χωριά). Κατά την άποψη των αρχαίων, σε πολλά μέρη του κόσμου υπήρχαν "στόμια του Άδη", όπου ήταν ευκολότερο να ανακληθούν οι ψυχές των νεκρών δια των σχετικών ιεροπαραξιών, ενώ η **νεκρομαντεία** αποτελούσε συνήθη πρακτική. Εκτός από την ομηρική δίοδο στη χώρα των Κιμμερίων, οι μύθοι επέτρεπαν την κάθοδο, και για τους πιο ευνοημένους της μοίρας την άνοδο, από τον Ταίναρο, την Αχερουσία, την Αορνό λίμνη στην Ιταλία, την Απτική, την Ερμιόνη(που υποτίθεται πως ήταν η συντομότερη οδός και γι' αυτό και οι κάτοικοι της περιοχής δεν έβαζαν οβολό

στο στόμα των νεκρών), τη Λέρνη, αλλά και την Αφρική, την Ασσυρία και την Ισπανία. Σχεδόν κάθε σπήλαιο ή χάσμα της γης λογίζονταν ως οδός καταβάσεως, ίσως επειδή όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στον άφευκτο θάνατο.

Γ. Ο ΑΔΗΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Άδης, σύμφωνα με τη Χριστιανική Θρησκεία, καλείται ο τόπος όπου πάνε οι ψυχές των νεκρών και ο οποίος θεωρείται ότι έχει δυο τόπους, τον Παράδεισο, όπου πάνε οι ευσεβείς, οι δίκαιοι κ.λπ., προκειμένου να ζουν εκεί ευτυχισμένα ως επιβράβευση, και την Κόλαση, όπου πάνε οι ασεβείς, οι κακοποιοί κ.λπ., για να τιμωρηθούν. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Χριστού και των Αποστόλων, οι ψυχές των αμαρτωλών κατεβαίνουν στον Άδη, όπου βασιλεύει ο διάβολος και λειτουργεί η κόλαση για την τιμωρία τους, ενώ τα πνεύματα των καλών και δίκαιων πηγαίνουν κατευθείαν στον Παράδεισο για να αμειφθούν για τις καλές τους πράξεις.

Στις χριστιανικές δοξασίες για τον Άδη περιέχεται και η πίστη για τη μελλοντική ανάσταση των νεκρών. Οι νεκροί όλων των αιώνων θα σηκωθούν από τους τάφους τους και μαζί με τους ζωντανούς εκείνη την ημέρα θα μεταφερθούν πάνω σε σύννεφα κοντά στον Κύριο. Κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα της ανάστασης των νεκρών, θα γίνει η τελειωτική κρίση για καθένα από τους ανθρώπους και οι καλοί θα κληθούν σε ανάσταση ζωής, ενώ οι κακοί σε ανάσταση κρίσης, όπως αναφέρει στην επιστολή του ο απόστολος Παύλος. Σε αντίθεση με την ανατολική Εκκλησία, που παραδέχεται την ύπαρξη της Κόλασης και του Παράδεισου, η δυτική Εκκλησία παραδέχεται και μια τρίτη κατάσταση του Άδη, το Καθαρτήριο, απ' όπου θα περνούν απαραίτητα οι ψυχές πριν αποφασιστεί η τελική τους κατοικία.

«Παράδεισος» καλείται ο αιώνιος τόπος ευτυχίας, της χαράς και της τέρψης, όπου πάνε οι ψυχές των καλών (= των αγίων και γενικά των ενάρετων και ευσεβών) ανθρώπων, δηλαδή αυτών που έζησαν σύμφωνα με τις εντολές της θρησκείας, του θεού) ανθρώπων και οι οποίοι κάποια στιγμή θα αναστηθούν. Εκεί υπάρχει άπλετο φως, πάσης φύσεως δέντρα, ποτάμια κ.λπ..

«Κόλαση» καλείται ο αιώνιος τόπος δυστυχίας, εκεί όπου πάνε οι ψυχές των κακών (= των δαιμόνων και γενικά των μη καλών) ανθρώπων. Εκεί δεν υπάρχει φως, είναι πίσσα σκοτίδι, και το μόνο που γίνεται εκεί είναι να βασανίζονται οι αμαρτωλοί αιώνια.

Η Κόλαση των Χριστιανών αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου (Ματθ. 25:46), κατά το οποίο ο Ιησούς είπε ότι θα γίνει κρίση των ανθρώπων, και οι άσπλαχνοι άνθρωποι "άπελεύσονται ούτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωὴν αιώνιον" .

Ο θάνατος στο χριστιανισμό θεωρείται κοίμηση, εξ ου και «Κοιμητήρια» (= τα νεκροταφεία). Στο Δανιήλ 12:2 διαβάζουμε: «Και πολλοί απ' αυτούς που κοιμούνται μέσα στο χώμα της γης, θα σηκωθούν, οι μεν σε αιώνια ζωή, οι δε σε ονειδισμό και αιώνια κατασχύνη.»

Οι διαφορές μεταξύ του αρχαίου Ελληνικού Άδη και του Άδη του Χριστιανικού είναι εξής:

α) Στη Χριστιανική θρησκεία τα Τάρταρα του Άδη λέγονται κόλαση και οι Νήσοι των Μακάρων Παράδεισος

β) Στη Χριστιανική θρησκεία εκείνος που οδηγεί ή πέμπει στις ψυχές στον Άδη, ο ψυχαγωγός ή ψυχοπομπός, είναι ο Μιχαήλ Αρχάγγελος, ενώ στη Θρησκεία των Ολύμπιων θεών είναι ο θεός ο Ερμής και ο Χάροντας (ο βαρκάρης στον Αχερουσία λίμνη).

γ) Ο δικαστής των νεκρών στον Άδη στη Θρησκεία των Ολύμπιων θεών είναι ο Μίνωας, που εν ζωή ήταν βασιλιάς της Κρήτης και ένας από τους δικαιότερους νομοθέτες της αρχαιότητας, ενώ στη Χριστιανική Θρησκεία ο Απόστολος/Άγιος Πέτρος:

<<ΚΥΝΙΣΚΟΣ. Άιδης μοι λέγεις και Τιτυούς και Ταντάλους, εγώ δε, εμεν τι και τοιοῦτν ἔτσι, εἴσομαι το σαφές αποθάνω- το δε νυν ἔχον εβουλόμην τον αποσονούν χρόνον τούτον ευδαιμόνως διαβιώσας υπό εκκαίδεκα γυπών κείρεσθαι το ήπαρ αποθανών, αλλά μη ενταύθα διψήσας ὡσπερ Τάνταλος εν Μακάρων νήσοις πίνειν μετά των ηρώων εν τω Ηλυσίω λειμῶνι κατακείμενος.....

Ζευς. Τι φης; Απιστεῖς εἶναι εἶναι τινάς κολάσεις και τιμάς και δικαστήγηριον, ἔνθα δε εξεταζεται ο εκάστου βίος;

ΚΥΝ. Ακούω τινά Μίνωα Κρήτα δικάζει τα τοιαῦτα και μοι απόκριναι τι υπέρ εκεινου, σος γαρ υιός εἶναι λέγεται...>>.. (Λουκιανός « ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ» 17-18)

δ) Οι Χριστιανοί πιστεύουν στη «Δεύτερη Παρουσία» και «Ανάσταση νεκρών», ενώ οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν είτε στη μετεμψύχωση, όπως θα δούμε πιο κάτω, είτε στην αιώνια καταδίκη στα Τάρταρα ή την αιώνια ευτυχία στους νήσους των Μακάρων. Ειδικότερα οι Αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι υπάρχει ψυχή, όμως αυτή δεν ανασταίνεται, όπως λέει η Χριστιανική Θρησκεία. Απλά, αν εν ζωή ο άνθρωπος ήταν ευσεβής, η ψυχή του πηγαίνει στα Ιλίσια πεδία ή στους νήσους των Μακάρων, όπου απολαμβάνει αιώνια γαλήνη και απολαύσεις και αν ήταν ασεβής, η ψυχή του πηγαίνει στα Τάρταρα όπου απολαμβάνει μαρτύρια ως τιμωρία. Επίσης υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στη μετεμψύχωση. Δηλαδή πίστευαν ότι όταν κάποιος πεθάνει, η ψυχή του, πάει σε κάποιον άλλο άνθρωπο που γεννιέται εκείνη την ώρα ή και από άνθρωπο πάει και σε ζώο και το αντίθετο. Μάλιστα προ αυτού προέτρεπαν ότι οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται τα ζώα, αλλά και να φροντίζουν ώστε ο κόσμος να γίνει καλύτερος, για να

μην υποφέρουν και οι ίδιοι όταν μετεμψυχωθούν σε ζώο ή σε άλλο άνθρωπο.

5. Η ΥΠΑΡΞΗ Η ΟΧΙ ΤΟΥ ΑΔΗ, ΤΗΣ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Οι πιστοί όλων των θρησκειών (Χριστιανισμού Μουσουλμανισμού κ.α.) πιστεύουν ότι η ψυχή υπάρχει, απλά αυτοί που πιστεύουν στην ανάσταση νεκρών λένε ότι δεν υπάρχει μετεμψύχωση και αυτοί που πιστεύουν στη μετεμψύχωση λένε ότι δεν υπάρχει Άδης και ανάσταση νεκρών.

Στην Αγία Γραφή υπάρχουν όχι μία, αλλά πάρα πολλές μαρτυρίες που λένε ότι είδαν ανάσταση νεκρών. Για παράδειγμα η Καινή Διαθήκη (Κατά Ιωάννη, Κεφ. 11) αναφέρει ότι έγινε η ανάσταση του νεκρού Λαζάρου και μάλιστα παρουσία πλήθους κόσμου, ο οποίος μετά αφηγήθηκε και το τι είδε στον Άδη που πήγε. Ομοίως ο Απόστολος Παύλος (Προς Κορινθίους, Κεφ. 15, 3-8) αναφέρει, σχετικά με την Ανάσταση του Χριστού, αναφέρει τα εξής συγκεκριμένα: «ο Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου, όπως προφητεύτηκε, θάφτηκε και εγέρθηκε την τρίτη ημέρα σύμφωνα με τις Γραφές· και επίσης ότι μετά την Ανάσταση του εμφανίστηκε στον Κηφά, κατόπιν στους δώδεκα μαθητές του και τέλος και σε εμένα». Ομοίως τα τέσσερα Ευαγγέλια αναφέρουν ότι έγινε η Ανάσταση του Λαζάρου, του Ιησού Χριστού κ.α. και συνεπώς υπάρχουν πάμπολλες μαρτυρίες για την ύπαρξη του Άδη και για την ανάσταση νεκρών. Ο λόγος, άλλωστε, που η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου πιστεύει στον Άδη και στην ανάσταση των νεκρών.

Απλά η ύπαρξη ή όχι του Άδη, ήτοι του Παράδεισου και της Κόλασης, καθώς και το αν θα γίνει ή όχι ανάσταση νεκρών είναι κάτι που δεν μπορεί κάποιος να το αποδείξει ή να το απορρίψει επιστημονικά, δηλαδή με πείραμα, τουλάχιστον όχι ό,τι ώρα θέλουμε. Επομένως ο Άδης και η ανάσταση νεκρών είναι τελικά θέμα πίστης.

Η μετεμψύχωση φυσικά δεν υπάρχει, αφού αφενός δεν υπάρχουν αποδείξεις γι αυτό και από την άλλη η ψυχή γεννιέται με την πνοή σε ένα σώμα. Η ψυχή αρχίζει να λειτουργεί, να δίδει ζωή, με την πρώτη αναπνοή που θα κάνει ένα φυτό ή ζώο. Μόλις βγει ένα ον από τη μήτρα (για τα ζώα) ή από το αυγό (για τα πτηνά) κ.α. και αναπνεύσει, ανάβει η φλόγα της μηχανής εσωτερικής καύσης που έχει μέσα του και έτσι αμέσως παίρνει ζωή. Αν το νεογέννητο δεν αναπνεύσει να μπει η ζωογόνος πνοή του θεού, της Φύσης, το οξυγόνο μέσα του να ανάψει τη φλόγα του οργανισμού του, δεν ζει, δεν παίρνει ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5°

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ- ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ – ΘΕΟΓΟΝΙΑ: Ο ΜΥΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Ησίοδος, που μαζί με τον Όμηρο, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο (Β.53), διαμόρφωσαν τη θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων, σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου, στη «Θεογονία» αναφέρει με ποιητικό και μυσταγωγικό κάπως τρόπο ότι αρχικά υπήρχε το Χάος. Η Γη και ο Ουρανός ήταν ένα. Μετά από το Χάος γεννήθηκε η Γαία (Γη), τα Τάρταρα (ο Άδης, η κατοικία των ψυχών των νεκρών) στο μυχό της Γης και ο θεός Έρωτας. Μετά η Γη γέννησε τον Ουρανό, τα ψηλά όρη, το Πέλαγος, τον Πόντο κ.α. Ακολούθως η Γη και ο Ουρανός γέννησαν τον Ωκεανό κ.α., καθώς και τους Τιτάνες, Κρόνο, Ρέα, Ιαπετό κ.α. Ακολούθως οι τιτάνες Κρόνος και Ρέα, τα πρώτα παιδιά του Ουρανού και της Γης, γέννησαν τους εξής 5 Ολύμπιους θεούς: Εστία, Δήμητρα, Ήρα, Άδης και Ζευς, ο πατέρας των ανθρώπων και των θεών. Ο Δίας λέγεται πατέρας θεών και ανθρώπων», γιατί ακολούθως έγινε πατέρας και πολλών θεών και ημιθέων. Με τη θεά Ήρα γέννησε τους υπόλοιπους 7 από τους 12 Ολύμπιους θεούς: Ήφαιστο, Άρη, Απόλλωνα, Ερμή, Άρτεμη, Αφροδίτη και Αθηνά. Με τη θνητή πριγκίπισσα Ευρώπη γέννησε τον ημίθεο Μίνωα, με τη θνητή Σεμέλη από τη Θήβα γέννησε τον ημίθεο Διόνυσο κ.α.

Συγκεκριμένα ο Ησίοδος στη «Θεογονία» αναφέρει με ποιητικό και μυσταγωγικό – μυθικό λόγο (ανθρωποποιώντας τα στοιχεία της φύσης κ.α.), τα εξής: «..... Κι αυτές (οι Μούσες αθάνατη τοξεύοντας φωνή, πρώτα το σεβάσμιο γένος των θεών με το τραγούδι τους δοξάζουν από αρχής, αυτούς που η Γη κι ο Ουρανός ο μέγας γέννησαν κι εκείνους που από αυτούς γεννήθηκαν θεοί, των αγαθόν δοτήρες. Κατόπιν τους το Δία, τον πατέρα των θεών και των ανθρώπων, κι όταν αρχίζουν το τραγούδι.... (Ησίοδος, Θεογονία 45-47).!

«...Στ' αλήθεια πρώτα—πρώτα το Χάος έγινε. Κι ύστερα η πλατύστερνη η Γη, η σταθερή πάντοτε έδρα όλων των θανάτων (= θεών) που την κορφή κατέχουνε του χιονισμένου Ολύμπου και επίσης τα ζοφώδη Τάρταρα στο μυχό της γης με τους πλατιούς τους δρόμους. Αλλά κι ο Έρωτας που ο πιο ωραίος είναι ανάμεσα στους αθάνατους θεούς, αυτός που παραλύει τα μέλη και όλων των θεών κι ανθρώπων την καρδιά δαμάζει μες στα στήθη και τη συνετή τους θέληση. Κι από το Χάος έγινε το Έρεβος κι η μαύρη Νύχτα. Κι από τη Νύχτα πάλι έγιναν ο Αιθέρας και η Ημέρα: αυτούς τους γέννησε αφού συνέλαβε σμίγοντας ερωτικά με το Έρεβος.

Και η Γη γέννησε πρώτα ίσον μ' αυτή τον Ουρανό που 'ναι γεμάτος άστρα, να την καλύπτει από παντού τριγύρω και να 'ναι έδρα των μακαρίων θεών παντοτινά ασφαλής. Γέννησε και τα όρη τα ψηλά, τις όλο χάρη κατοικίες των θεών Νυμφών που κατοικούνε στα βουνά τα φαραγωγώδη, μα και το πέλαγος το άκαρπο γέννησε που ορμάει με το κύμα, τον Πόντο, δίχως ζευγάριμα ευφρόσυνο. Κι έπειτα ξάπλωσε με τον Ουρανό και γέννησε τον Ωκεανό το βαθυδίνη τον Κοίο, τον Κρείο, τον Υπερίονα, τον Ιαπετό, τη Θεία, τη Ρέα, τη Θέμιδα, τη Μνημοσύνη, τη χρυσοστέφανη τη Φοίβη και την εράσμια Τηθύ. Μαζί μ' αυτούς γεννήθηκε, πιο νέος απ' όλους, ο δολοπλόκος Κρόνος, ο πιο δεινός απ' τα παιδιά. Και το γονιό του το θαλερό εχθρεύτηκε. Γέννησε και τους Κύκλωπες, που 'χουν πανίσχυρη καρδιά, το Βρόντη, το Στερόπη και τον Άργη με τη δυνατή ψυχή, που δώσανε στο Δία τη βροντή και του 'φτιαξαν τον κεραυνό. Κι η Ρέα στην εξουσία του Κρόνου μπήκε και γέννησέ του τέκνα δοξασμένα, την Εστία, τη Δήμητρα και τη χρυσοπέδιλη Ήρα και τον Άδη τον μεγαλοδύναμο που έχει τ ανάκτορά του κάτω από τη γη και την καρδιά αλύγιστη, και τον βροντόχτυπο, τον κοσμοσείστη και τον Δία, με το βαθύ-βαθύ μυαλό, πατέρα των θεών και των ανθρώπων...» (Ησιόδος «Θεογονία» 117 – 140)

Σημειώνεται ότι οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς: Πλάτων, Πλούταρχος, Διόδωρος Σικελιώτης κ.α., όπως είδαμε πιο πριν, αναφέρουν, κάτι που πρέπει να έχουμε υπόψη μας προκειμένου να κατανοήσουμε πλήρως τα ως άνω λεγόμενα του Ησιόδου, πως οι πρώτοι άνθρωποι είχαν ονομάσει θεούς, ονομασία που έμεινε και για τους νεότερους θεούς, τον ήλιο, τη σελήνη, τη γη και τον ουρανό με τα άστρα, επειδή από τη μια ο ήλιος και η σελήνη έχουν την ιδιότητα του «θειν», ήτοι να «θέουσιν» (από το αρχαίο ρήμα «θέω» (= τρέχω, για να προσφέρω, βοήθεια = τρέχω επι φωνής, θεωρώ = τρέχω και ορώ = βλέπω κ.α.) > θεοί γύρω από τη γη και παντού και προσφέρουν αγαθά και ευεργεσίες, όπως τις ημέρες και τις νύκτες, το θέρος και το χειμώνα με τις ζωογονήσεις, καρποφορίες δέντρων κ.α. και από την άλλη η γη είναι η μάνα, αυτή που τίκτει, αλλά και τρέφει ανθρώπους, φυτά και τα ζώα, και ο ουρανός είναι ο πατέρας, αυτός που φέρνει στη γη τις βροχές, τον αέρα, τους σπόρους κ.α. και έτσι την κάνει να τίκτει κ.α.

Κάποια στιγμή μετά οι άνθρωποι έκαναν θεούς και κάποιους από τους ανθρώπους, κυρίως βασιλιάδες, που εν ζωή είχαν κάνει μεγάλες ευεργεσίες στους ανθρώπους, και αυτό, επειδή θεώρησαν ότι και μετά τη μετάστασή τους από τους ανθρώπους στους ουρανούς θα συνέχιζαν να κάνουν ευεργεσίες (δηλαδή εδώ έγινε κάτι όπως έγινε με τον Χριστό στη Χριστιανική θρησκεία και τους Αγίους). Οι νέοι θεοί στη συνέχεια αντικατέστησαν όλους τους παλιούς θεούς και συνάμα οι άνθρωποι τους έδωσαν τα ονόματα των παλιών θεών, κάτι όπως λέμε π.χ. ο θεός Χριστός και ο άνθρωπος Χρήστος, Ερμής ο Θεός και Ερμής ο άνθρωπος κ.α. Συνάμα οι νέοι θεοί πήραν και πολλά απ' όσα λέγονται για τους παλιούς θεούς.

Ο λόγος που άλλοτε και π.χ. ο Κρόνος, χρόνος, αποκαλείται βασιλιάς και άλλοτε τιτάνας ή άλλως παιδί της Γης και του Ουρανού κ.α.

Η ΓΗ ΚΑΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΘΕΟΙ Ή Ο ΘΕΟΣ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Η Γένεση του Μωυσή, σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου, λέει το αντίθετο απ' ό,τι λέει η «Θεογονία» του Ησιόδου. Η «Θεογονία» του Ησιόδου λέει ότι η Γαία (Γη) και ο Ουρανός γέννησαν τους θεούς και όχι οι θεοί τη Γη και τον Ουρανό, προκειμένου οι θεοί να κυβερνούν, προστατεύουν, προσφέρουν αγαθά κ.α. στα άλλα γεννήματα της Γης και ουρανού. Ο Ουρανός και η Γη δημιουργήθηκαν από το Χάος και όχι από το μηδέν. Το Χάος το ποιος δημιούργησε και για ποιο λόγο δε λέει. Αντίθετα η Γένεση του Μωυσή λέει ότι ο Θεός δημιούργησε από το μηδέν τη Γη και τον Ουρανό. Το ποιος δημιούργησε το Θεό και για ποιο λόγο δε λέει. Ειδικότερα η ονομασία θεός, σύμφωνα με τη Γένεση του Μωυσή, το βιβλίο που ασπάζονται οι μονοθεϊστικές θρησκείες: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός κ.α., σημαίνει η υπερφυσική οντότητα που δημιούργησε από το μηδέν και κυβερνά τον κόσμο, τον Ουρανό και τη Γη.

Αντίθετα θεός, σύμφωνα με τη «Θεογονία» του Ησιόδου, το βιβλίο που ασπάζονται οι οπαδοί των Ολύμπιων θεών, σημαίνει ένα από κάποια ειδικά παιδιά (γεννήματα, δημιουργήματα) που γέννησαν ο Ουρανός και η Γη και λέγονται: Δίας, Δήμητρα, Ήρα κλπ με σκοπό να επιβλέπουν και να κυβερνούν, όλα τα άλλα παιδιά που γέννησαν ο Ουρανός και η Γη.

«...Ους Γαία και Ουρανός ευρύς έτικτον, Οι τ' εκ των εγένοντο θεοί, δωτήρες εάων. Δεύτερον αύτε Ζήνα, θεών πατέρ' ηδέ και ανδρών..» (Ησιόδος, Θεογονία 45-47).

Από αυτούς ο Άδης ή Πλούτωνας κατατάσσει κυβερνά τα του Άδη, κάποιος από αυτούς, ο Άδης, τους ευσεβείς ανθρώπους στους Νήσους των Μακάρων του Άδη, η Δήμητρα τα της γεωργίας, ο Ποσειδώνας τα των θαλασσών κ.α.

ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΙΑ ΜΥΘΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κάνοντας ετυμολογία στα κύρια ονόματα που αναφέρει η «Θεογονία» του Ησιόδου, ήτοι τα: Γαία ή Γη, Ουρανός, Έρωτας κλπ. βλέπουμε ότι με το όνομα Γαία – Γη εννοείται η υδρόγειος σφαίρα, ενώ με το όνομα Δήμητρα, η μήτρα γη, το χώμα. Με την ονομασία Ουρανός εννοείται ο ουράνιος θόλος με τα αστέρια, ο Ζευς, τυ Διός = το διότι του Ζην κ.α.

Ο θεός Έρωτας (αρχαία Έρωσ) είναι η προσωποποίηση – θεοποίηση της ακατανίκητης δύναμης που έχουν μέσα τους όλα τα ζώντα όντα και η οποία τα διεγείρει να σμιξουν ένα άρρεν με ένα θήλυ και το αντίθετο προκειμένου να γεννήσουν ένα νέο άρρεν ή ένα νέο θήλυ (ζώο, άνθρωπος ή φυτό), οπότε ο Έρωτας είναι και το αίτιο της δημιουργίας, αλλά και της διαιώνισής των ειδών των ζώντων όντων, αφού χωρίς τον έρωτα δε γίνεται γονιμοποίηση, σπέρμα, νέος άνθρωπος ή νέο ζώο κλπ. Η λέξη Έρωσ > Έρωτας παράγεται από το ρήμα εράω- ερώ (όπως και γελάω -ω > γέλωσ – γέλωτας), απ' όπου και εραστής, εράσμιος, ερωμένος, η,ο, Ερατώ, λατινικά era = η εποχή και ιδιαίτερα η άνοιξη κα.

Ο θεός «Κρόνος», ο πατέρας του Δία (Ζευς, Διός), είναι ο χρόνος, ο γενάρχης μα και ο φονιάς των πάντων, ο παιδοκτόνος και ο άστοργος πατέρας, αφού εκείνος φέρνει τη ζωή και που στο τέλος (με τα γερατειά) τα κατατρώει.

Η λέξη «Κρόνος» παράγεται από τα: εκ- ρέω > εκ-ροή, Κρόνος, κρουνός, (ε)κρέματα > χρήματα.... Βλέπε και λεξικό “Αρχαίας Ελληνικής”, Ι. Σιδέρη: «Κρόνος = ο χρόνος, κρονόληρος = ο γέρος, ο πολύχρονος και ξεμωραμένος άνθρωπος. Ο Χρόνος ως στοιχείο γεννιέται όπου υπάρχει Γη και Ουρανός και στη «βασιλεία» του (διάρκεια του) όλα γεννιούνται, αλλά και όλα πεθαίνουν. Το μόνο που δεν πεθαίνει ή που δεν τρώει ο Κρόνος (ο χρόνος) είναι αυτή τούτη η ζωή, το ζην > ο Δίας ή Ζευς. Επιβιώνει με τέχνασμα, ήτοι με το κλείσιμό της μέσα σε σπόρο, κάτι όπως γίνεται με αυτόν που μπαίνει σε σπήλαιο, οπότε ο Κρόνος (χρόνος) τρώει το σώμα, την ύλη και η ζωή γλιτώνει και αναβιώνει κατόπιν ως παιδί. Αυτός είναι και ο λόγος που η ελληνική μυθολογία λέει ότι ο Κρόνος εξαπατήθηκε από τη Ρέα δίνοντάς του να φάει μια πέτρα αντί για το νεογέννητο Δία. Ο θεός Ζευς, γενική του Διός σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς (Πλάτωνα, Αριστοτέλη κ.α.) είναι προσωποποίηση της ζωής και το αίτιο του ζην. Ετυμολογία από διό > διότι + ζάω – ζω, απαρέμφατο Ζην.

<< **Ως Κρόνο** να εννοήσεις το **Χρόνο** και Ρέα τη ροή της υγρής ουσίας, επειδή ολόκληρη η ύλη μεταφερόμενη στον χρόνο, **γέννησε σαν αυγό τον σφαιροειδή ουρανό** που περιέχει τα πάντα. Αυτό κατ' αρχάς ήταν γεμάτο από τον γόνιμο μυελό, για να μπορεί να γεννήσει τα κάθε λογής στοιχεία και χρώματα, ωστόσο μέσα στη μια ουσία και στο ένα χρώμα εμπριεί και την εικόνα της ποικιλομορφίας. Γιατί, όπως ακριβώς στο γέννημα του παγωνιού ένα φαίνεται ότι είναι το χρώμα του αυγού, αλλά εν δυνάμει έχει μέσα του τα μυριάδες χρώματα εκείνου που πρόκειται να εκκολαφθεί, έτσι το έμψυχο αυγό που γεννήθηκε από την άπειρη ύλη, κινούμενο από το υπόστρωμα της ύλης που διαρκώς ρέει, παρουσιάζει κάθε λογής μεταβολές. Γιατί μέσα στην περιφέρεια του παίρνει μορφή κάτι ζωντανό, ανδρόγυνο, με πρόνοια του θεϊκού πνεύματος που ενυπάρχει σε αυτό, **το οποίο Φάνη ο Ορφείας αποκαλεί**, επειδή , όταν αυτό φανερώθηκε, έλαμψε το σύμπαν από αυτό, καθώς εκκολάφθηκε από το φέγγος του διαπρεπέστερου στοιχείου, της φωτιάς στο υγρό Και δεν είναι απίστευτο, γιατί και στις πυγολαμπίδες ως σαν παράδειγμα μας χάρισε τη δυνατότητα η φύση να βλέπουμε υγρό φως. Το πρωτογέννητο λοιπόν αβγό, αφού από κάτω θερμάνθηκε από το έμβρυο ον που είχε μέσα του,

σπάει, και έπειτα, αφού το έμβρυο έλαβε μορφή, ξεπροβάλει, όπως λέει ο Ορφείας: «Μόλις σκίστηκε το κρανίο του ευρύχωρου αβγού». Και αφού το γέννημα φανερώθηκε με τόσο μεγάλη δύναμη, η σφαίρα λαμβάνει αρμονία και αποκτά τάξη, και ο ίδιος σαν στην κορυφή του ουρανού κάθεται και με τρόπο απόρρητο ακτινοβολεί την απέραντη αιωνιότητα. Η γόνιμη ύλη που απέμεινε μέσα στη σφαίρα, καθώς με το πέρασμα μακρού χρονικού διαστήματος η θερμότητα που υπέβασκε έκαιγε από κάτω μέχρι να φτάσει σε ένα φυσικό σημείο, διαχώρισε τις ουσίες των πάντων. Το κατώτερο μέρος της πρώτα σαν κατακάθι από το βάρος υποχώρησε προς τα κάτω, το οποίο λόγω του η πρώτη ρυπαρή και τραχιά ουσία λένε κατά τρόπο φυσικό πως καταπόθηκε από τον Κρόνο, το χρόνο, λόγω της υποχώρησης της προς τα κάτω. Μετά το πρώτο βάρους και του πυκνού και μεγάλου πλήθους της ουσίας που αποτελούσε το υπόστρωμα, το ονόμασαν Πλούτωνα και αποφάνθηκαν πως είναι βασιλιάς του Άδη και των νεκρών. Αυτή λοιπόν κατακάθι, το νερό που συνέρεε και επέπλευσε πάνω από το πρώτο κατακάθι το είπαν Ποσειδώνα. Το τρίτο που απέμεινε, το πιο καθαρό και κορυφαίο, επειδή ήταν διαυγής φωτιά, το ονόμασαν Ζήνα (Δία) λόγω της φύσης που έζεε (έβραζε) μέσα του. Γιατί, καθώς η φωτιά έχει την τάση να ανεβαίνει προς τα πάνω, δεν καταπόθηκε από τον χρόνο, τον Κρόνο, αλλά, όπως είπα, η πυρώδης ουσία, επειδή ήταν ζωική και είχε την τάση να ανεβαίνει προς τα πάνω, πέταξε στον ίδιο τον αέρα, ο οποίος είναι και ο ποιος συνετός, λόγω της καθαρότητάς του. Από την ίδια τη θερμότητα του, λοιπόν, ο Ζευς – δηλαδή η ουσία που ζέει – ανέσυρε το λεπτότατο και θείο πνεύμα που είχε απομείνει στο νερό που βρισκόταν κάτω, πνεύμα το αποκάλεσε Μήτη. Μόλις αυτό έφτασε στην κορυφή του ίδιου του αιθέρα και καταπονήθηκε από αυτόν, σαν να αναμείχθηκε το υγρό με το θερμό, δημιούργησε τον αεικίνητο παλμό και γέννησε τη σύνεση, την οποία ονομάζουν Παλλάδα, επειδή πάλλεται..... >> (ΟΡΦΙΚΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ 56, ΤΟΜΟΣ Γ', ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΑΝΙΚΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ, ΚΛΗΜ. ΡΩΜ. ΟΜΙΛ VI 5 – 12)

2. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ο Μωυσής στο βιβλίο του «Γένεσις» , σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου, αναφέρει, ως γνωστόν, ότι ο Θεός είναι εκείνος που δημιούργησε από το μηδέν καταρχάς τον ουρανό και τη γη, ήτοι την ύλη: τις πέτρες, τις θάλασσες, τον αέρα κ.α. και ακολούθως είπε στη γη να βλαστήσει τα φυτά (τα χόρτα, τα δέντρα κ.α.) και επίσης να γεννήσει τα έμψυχα (τα τετράποδα, τα ερπετά, τα θηρία κ.α.) και έτσι έγινε. Ακολούθως ο ίδιος έπλασε προσωπικά «κατ' εικόνα και ομοίωσή του» τον άνθρωπο, τον οποίο μετά φύσηξε στο πρόσωπό του και με το πνεύμα του αυτό πήρε ψυχή ζώσα κ.λπ.

ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΣΗΣ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΑ, ΟΜΩΣ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

Η Γένεση του Μωυσή, τα λεγόμενα της οποίας ασπάζονται οι μεγαλύτερες θρησκείες στον κόσμο: Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Μουσουλμανισμός κ.α., σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου, ως γνωστό, αναφέρει ότι ο Θεός είναι εκείνος που καταρχάς

δημιούργησε τον ουρανό και τη γη και μετά είπε στην ακατέργαστη ακόμη γη από τη μια να βλαστήσει κάθε είδος φυτών (βοτάνων, θάμνων κ.λπ.) και από την άλλη να βγάλει τα κάθε είδη των έμψυχων όντων, ήτοι τα ζώα τετράποδα, ερπετά, θηρία κ.α. και έτσι έγινε. Ακολούθως ο ίδιος έπλασε τον άνθρωπο, τον οποίο μετά φύσηξε στο πρόσωπό του και με το πνεύμα του αυτό πήρε ψυχή ζώσα:

«Εν αρχή εποίησεν ὁ Θεός τον ουρανόν και την γην. ἡ δε γη ἦν ἀόρατος και ἀκατασκεύαστος, και σκότος ἐπάνω τις ἀβύσσου, και πνεύμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω του ὕδατος και εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω φως· και ἐγένετο φως..... και εἶπεν ὁ Θεός· βλαστησάτω ἡ γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ὁμοιότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ου το σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατά γένος ἐπί της γης. Και ἐγένετο οὕτως. και ἐξήνεγκεν ἡ γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ὁμοιότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ου το σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατά γένος ἐπί τῆς γης..... “Και εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω ἡ γη ψυχῆν ζώσαν κατά γένος, τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος. και ἐγένετο οὕτως. και εποίησεν ὁ Θεός τα θηρία της γης κατά γένος, και τα κτήνη κατά γένος αὐτῶν και πάντα τα ερπετά τῆς γης κατά γένος αὐτῶν. και εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλά. και εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν και καθ' ὁμοίωσιν.,>> (Γένεσις 1, 1 – 30)

«και ἐπλασεν ο Θεός τον ἄνθρωπον, χούν ἀπό της γης, και ἐνεφύσησεν εἰς το πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, και ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχῆν ζώσαν ». (Γένεσις 2, 7.24)

Μελετώντας προσεχτικά τα ως ἄνω που αναφέρει η Γένεση, σχετικά με το Θεό και τη δημιουργία του κόσμου, και συγκρίνοντάς τα με αυτά που αναφέρουν οι επιστήμονες φυσικοί και οι βιολόγοι, βλέπουμε ὅτι αυτά που λέει η Γένεση εἶναι κάπως σωστά, μόνο που μερικά ἀπό αυτά λέγονται με μυθική ἢ ἄλλως μεταφορική αφήγηση, ὁπότε για να γίνουν κατανοητά απαιτοῦν μύηση στους ἀμύητους. Για παράδειγμα:

1) Λέγοντας η Γένεση ὅτι ο Θεός ἐπλασε τον ἄνθρωπο με τα χέρια του ἀπό πηλό και μόλις τον τέλειωσε τον φύσηξε στο πρόσωπο και ἔτσι πήρε αὐτός ζωὴ εἶναι φανερό ὅτι ἐδῶ μιλά μεταφορικά και ὄχι με κυριολεξία, ἀφού ο ἄνθρωπος δεν πλάθεται ἀπό πηλό οὔτε και με τα χέρια κάποιου, ὁμως ἀπό την ἄλλη:

Α) Πράγματι ο ἄνθρωπος πλάθεται ἀπό πηλό, μόνο που την πλάση αὐτὴ δεν την κάνει ο ἴδιος Θεός με τα χέρια του ἢ κάποιος ἄλλος, ἀλλά τα γεννητικά ὄργανα που χάρισε - ἐφτιαξε ο Θεός στον ἄνθρωπο κατά τη δημιουργία τους, ἀρα πράγματι ο Θεός τελικά πλάθει τους ἀνθρώπους. Και ἐπίσης πράγματι οι ἄνθρωποι πλάθονται ἀπό πηλό, ἀφού το σῶμα του ἀποτελεῖται ἀπό νερό και υλικά της γης (ἄνθρακα υδρογόνο, οξυγόνο, το ἄζωτο, φῶσφορο και θείο), τα υλικά του ὁποῖου λαμβάνουν τα γεννητικά ὄργανα ἀπό τη γη μέσω της τροφῆς. Ἀπλά η πλάση αὐτὴ ἰσχύει ὄχι μόνο για τον ἄνθρωπο, ἀλλά και για ὅλα τα ἄλλα ἔμβια ὄντα, ἀφού και αυτά πλάθονται ἀπό τα γενετικά ὄργανα των γονιῶν τους, τα ὁποῖα τους τα χάρισε ο Θεός,

και .με τον ίδιο πηλό (από στοιχεία της ύλης: γης: νερό, άνθρακα άζωτο κ.λπ..).

Β) Πράγματι ο άνθρωπος είναι πνεύμα, αφού μόλις γεννηθεί, αν δεν αναπνεύσει, αν δεν πάρει την πνοή του θεού, δε ζει, δεν παίρνει ζωή και αυτή την πνοή μόλις τη χάσει πεθάνει. Ο λόγος που η Γένεση λέει ότι ο Θεός είναι πνεύμα. Χωρίς την πνοή της Φύσης, του Θεού δεν ανάβει η φλόγα της μηχανής εσωτερικής καύσης που έχει ο άνθρωπος μέσα του και έτσι να λειτουργήσει και το ότι η φλόγα - πυρ υπάρχει μέσα στον άνθρωπο γίνεται φανερό από τον πυρετό του που δημιουργείται μέσα στα πνευμόνια-φλέβες του. Και αυτό είναι κάτι που ισχύει όχι μόνο για τον άνθρωπο, αλλά και για όλα τα άλλα έμβια όντα, αφού και αυτά αναπνέουν, μόνο που άλλα έχουν γι αυτό πνευμόνια, άλλα βράγχια (τα ψάρια) κ.α. Ζωή χωρίς την (ανα)πνοή της φύσης, του θεού δεν υπάρχει. Μόλις σταματήσει να αναπνέει ο άνθρωπος, αλλά και κάθε άλλο φυτό και ζώο, αμέσως πεθαίνει.

2) Λέγοντας η Γένεση ότι ο Θεός έπλασε την πρώτη γυναίκα, την Εύα, παίρνοντας ένα πλευρό από τον πρωτόπλαστου, το Αδάμ, είναι φανερό ότι η Γένεση και εδώ μιλά μεταφορικά συνάμα ηθοπλαστικά θέλοντας να δείξει έτσι ότι οι άντρες και οι γυναίκες είναι ένα, να αγαπιούνται. Και το ότι η γυναίκα και ο άντρας αρχικά ήταν ένας είναι κάτι που πιστοποιείται και από το ότι ο άντρας φέρει μαστούς, ενώ δε γεννά και δε θηλάζει κ.α..

3) Λέγοντας η Γένεση ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και ομοίωσή του» είναι φανερό ότι η Γένεση και εδώ μιλά μεταφορικά και συνάμα ηθοπλαστικά . Η Γένεση δε λέει ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «όμοιο με το θεό», αλλά «κατ' ομοίωση», θέλοντας με αυτό να δείξει ότι ο άνθρωπος πρέπει να σέβεται τα άλλα πλάσματα, γιατί τον έκανε παρόμοιο του, τον έκανε ένα μικρό θεό, αφού του χάρισε πέραν των άλλων και πάρα πολύ μυαλό (πνεύμα) και έτσι εξουσιάζει όλων των άλλων πλασμάτων στη Γη. Κάνει ό,τι θέλει. Πάει όπου θέλει. Παίρνει όποιο φυτό ή ζώο ή πράγμα θέλει και το τρώει ή το κάνει βοηθό του ή το θανατώνει κ.α. Απλά δεν κάνει όλα όσα κάνει και ο Θεός, όπως π.χ. να δημιουργεί από του μηδενός είδη ύλης και είδη φυτών και ζώων.

4) Λέγοντας η Γένεση ότι ο Θεός έπλασε τον ουρανό και τη γη κυριολεκτεί, αφού, όπως θα δούμε πιο κάτω, ο Θεός πράγματι δημιουργεί τα πάντα, μόνο που δεν τα δημιουργεί ο ίδιος ένα-ένα, αλλά απλώς δημιούργησε τα πρώτα από αυτά, τα οποία συνάμα ενεργοποίησε και προγραμματίσε, όπως τα κομπιούτερ, ώστε να δημιουργούν το ένα το άλλο. Δημιούργησε καταρχήν τα πρώτα από τα άβια όντα, τα άτομα της ύλης: οξυγόνο, υδρογόνο, άνθρακα κ.λπ. , τα οποία συνάμα ενεργοποίησε (τα φόρτωσε με ενέργεια) και προγραμματίσε (δηλαδή τους εγχάραξε τις ποιότητες και ιδιότητες) για το πως να ενώνονται και πως να δημιουργούν τα άλλα άβια όντα και έτσι

γίνεται. Το υδρογόνο .π.χ. έχει το ίδιο να ενώνεται με το οξυγόνο, όχι όμως με το σίδηρο κ.α. Κατόπιν δημιούργησε τα πρώτα από τα έμβια όντα, τα πρώτα από τα φυτά και από τα ζώα, τα οποία συνάμα ενεργοποίησε και προγραμμάτισε (τους εγχάραξε αυτό που λέμε σήμερα γενετικό κώδικα με τα γονίδια ή άλλως dna) για το πως να λειτουργούν, πως να γεννούν το ένα το άλλο, πως να δημιουργούν είδη ή άλλως να αποτελούν διατροφική αλυσίδα και έτσι να μην κινδυνεύουν να αφανιστούν όλα λόγω έλλειψης τροφής, χώρου κ.α. και έτσι γίνεται. Το ένα φυτό και το ένα ζώο γεννά το άλλο κ.λπ.

3. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Παρατηρώντας επιστημονικά και προσεχτικά το Σύμπαν βλέπουμε ότι αποτελείται από δυο λογίων όντα, τα άβια, που είναι αυτά που δεν έχουν βίο ή άλλως ζωή, όπως ο αέρας, τα άστρα, το χώμα, το νερό κ.α. και τα έμβια, που αυτά που έχουν βίο ή άλλως ζωή, ήτοι τα φυτά και τα ζώα).

Από τα όντα αυτά τα άβια, ως γνωστόν, ούτε γενούν άλλα ούτε και πεθαίνουν, άρα και δεν πολλαπλασιάζονται. Απλά αυτά δημιουργούνται με τις χημικές ενώσεις των επιμέρους στοιχείων της ύλης που αποτελούνται, τα οποία η επιστήμη της Χημείας ονομάζει οξυγόνο, υδρογόνο, άνθρακας κ.λπ. Για παράδειγμα το νερό είναι η ένωση δυο ατόμων υδρογόνων συν ένα άτομο νερό.

Τα άλλα όντα, ήτοι τα έμβια όντα (= τα φυτά και τα ζώα), ως γνωστόν επίσης, αφενός αποτελούνται από κάποια συγκεκριμένα στοιχεία της ύλης και αφετέρου δε ζουν αιώνια, αλλά μόνο κάποιο χρονικό διάστημα και μετά πεθαίνουν. Ωστόσο πριν πεθάνουν γενούν άλλα, δηλαδή το ένα γεννά το άλλο ή άλλα, και έτσι αφενός διαιωνίζονται τα είδη τους και αφετέρου πολλαπλασιάζονται τα άτομά του κάθε είδους.

Επομένως και κατόπιν των ως άνω το ερώτημα που μένει να απαντηθεί, σχετικά με τη δημιουργία του σύμπαντος, είναι το ποιος είναι εκείνος που δημιούργησε από τη μια τα επιμέρους στοιχεία της ύλης: οξυγόνο, υδρογόνο κ.λπ. τα οποία στη συνέχεια δημιουργούν τα άβια και έμβια όντα του σύμπαντος και από την άλλη το πρώτο ή τα πρώτα άτομα (τον Αδάμ και την Εύα) από το κάθε είδος των φυτών και των ζώων, ήτοι τον πρώτο ή τους πρώτους από τους ανθρώπους, το πρώτο ή τα πρώτα από τα δέντρα μυγδαλιές, την πρώτη ή τις πρώτες από τις γάτες κλπ.

Δεδομένου ότι όλα τα είδη των έμβιων όντων, ήτοι όλων των ειδών των φυτών και των ζώων, έχουν κοινά χαρακτηριστικά (π.χ. όλα τρέφονται, όλα πεθαίνουν, όλα γενούν άλλα, όλα έχουν κυκλοφοριακό σύστημα κ.α.), **άρα έχουν και κοινό πρόγονο**, του οποίου οι απόγονοι για κάποιο λόγο διαρρυθμίστηκαν έτσι ώστε να αποτελούν τα είδη των φυτών και των ζώων που υπάρχουν σήμερα. Και αφού όλα τα είδη των έμβιων όντων έχουν κοινό πρόγονο, άρα έχουν και **κοινό δημιουργό** και το ερώτημα που μένει να απαντηθεί, σχετικά με το δημιουργό των φυτών και των ζώων, είναι το ποιος είναι εκείνος που αφενός δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκε ο κοινός πρόγονο των φυτών και ζώων και αφετέρου για ποιο λόγο ο δημιουργός προγραμμάτισε τον κοινό πρόγονο έτσι ώστε οι απόγονοί του να αποτελούν πολλά είδη και όχι ένα.

Ο λόγος που οι απόγονοι του κοινού προγόνου διαμορφώθηκαν - προγραμματίστηκαν σε είδη είναι προφανής, γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, επειδή στην περίπτωση αυτή θα ζούσαν όλοι στον αυτό χώρο και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, αυτή του χώρου, οπότε κάποια στιγμή μετά, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, ο χώρος αυτός δε θα μπορούσε και να τους χωρέσει και να τους θρέψει, γιατί η τροφή δεν είναι απεριόριστη, οπότε μετά θα πέθαιναν - εξαφανίζονταν όλοι οι οργανισμοί. Άλλωστε για τον ίδιο λόγο δε ζουν και αιώνια όλοι οι οργανισμοί.

Περισσότερα, σχετικά με τη δημιουργία των έμβιων όντων, των φυτών και των ζώων, βλέπε στα πιο κάτω, καθώς και στο ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6° : «Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ»)

Δεδομένου ότι τα επί μέρους χημικά στοιχεία: οξυγόνο, υδρογόνο, άζωτο κλπ. της ύλης, από τα οποία αποτελούνται - δημιουργούνται όλα τα είδη των άβιων όντων έχουν κοινά στοιχεία όλα (δημιουργούνται από άλλα τρία μόνο επιμέρους στοιχεία, ήτοι από τα καλούμενα πρωτόνια, νετρόνια και ουδετερόνια, όλα μεταπλάθονται κ.α.), άρα και τα χημικά στοιχεία **έχουν «κοινό πρόγονο»**, του οποίου οι «απόγονοι» για κάποιο λόγο διαρρυθμίστηκαν έτσι ώστε να δημιουργούν τα είδη των άβιων όντων που υπάρχουν σήμερα. Και αφού όλα τα είδη των άβιων όντων έχουν «κοινό πρόγονο», άρα το ερώτημα που μένει να απαντηθεί, σχετικά με τη δημιουργία των άβιων όντων, είναι το ποιος δημιούργησε και πως τον «κοινό πρόγονο» των στοιχείων της ύλης.

Περισσότερα, σχετικά με τη δημιουργία των άβιων όντων, της ύλης και του σύμπαντος, βλέπε στα πιο κάτω, καθώς και στο ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7° : «Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ

Α. ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΜΑΡΚ ΚΑΙ ΔΑΡΒΙΝΟΥ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Οι οπαδοί της θεωρίας της εξέλιξης των ειδών των φυτών και των ζώων ισχυρίζονται ότι ο θεός δεν είναι ο δημιουργός των φυτών και των ζώων και γενικά του κόσμου.

Η ύλη και όχι ο Θεός κάποια στιγμή δημιούργησε από μόνη της διάφορες ατελείς ή άλλως απλούστερες μορφές οργανισμών με κοινό ή κοινούς προγόνους, οι απόγονοι των οποίων στο χρόνο εξελίχθηκαν από μόνοι τους στα είδη των φυτών και των ζώων που υπάρχουν σήμερα, επειδή οι οργανισμοί έχουν έμφυτη την τάση και τη δυνατότητα στο χρόνο να βελτιώνουν και συνάμα να προσαρμόζουν τα όργανά τους στο περιβάλλον που ζουν, οπότε με τις συνεχείς προσαρμοστικές μεταβολές τους δημιουργήθηκαν τα σημερινά είδη των φυτών και ζώων που άλλα από αυτά είναι με περισσότερο και άλλα με λιγότερο περίπλοκους οργανισμούς κ.α.

Ειδικότερα και συγκεκριμένα:

Ι) Ο Γάλλος ζωολόγος Ζαν-Μπατίστ Λαμάρκ (J. B. Lamarck «Histoire Naturelle des Animaux Sans Vertebres = Η φιλοσοφία της Ζωολογίας» 1809) υποστήριξε πρώτος ότι η γη κάποια στιγμή γέννησε κάποιους ατελείς οργανισμούς με κοινή καταγωγή, οι οποίοι εξελίχθηκαν σε συνθετότερες μορφές εξαιτίας της « **έμφυτης τάσης των οργανισμών για συνεχή βελτίωση**». Κατά τη διάρκεια μεγάλων χρονικών περιόδων οι πρωτόγονοι οργανισμοί μετατρέπονται σταδιακά, κατά μήκος μιας «**νοητής φυσικής κλίμακας**», σε πιο εξελιγμένους, γιατί, σύμφωνα με την «**αρχή της χρήσης και της αχρησίας**», τα όργανα ενός οργανισμού που συμβάλουν στην επιβίωσή του, ήτοι χρησιμοποιούνται περισσότερο, **βελτιώνονται ανάλογα, ενώ τα όργανα εκείνα που δε συμβάλλουν στην προσαρμογή του περιπίπτουν σε αχρησία, ατροφούν και εξαφανίζονται**. Μ' αυτό τον τρόπο τα ζώα αποκτούν νέα χαρακτηριστικά κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Τα «επίκτητα χαρακτηριστικά» αυτά κληροδοτούνται στη συνέχεια στους απογόνους. Έτσι, με την πάροδο του

χρόνου, συσσωρεύονται πολλές αλλαγές οι οποίες οδηγούν στη δημιουργία ενός είδους που είναι διαφορετικό από το αρχικό.

II) Ο Άγγλος φυσιοδίφης και γεωλόγος Κάρολος Ροβέρτος Δαρβίνος (Charles Robert Darwin, «On the Origin of Species by Means of Natural Selection, The Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life», 1859) υποστήριξε μετά από τον J. B. Lamarck ότι όλα τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων έχουν εξελιχτεί από μόνα τους από προγενέστερες «απλούστερες, κατώτερες» μορφές ζωής με κοινό πρόγονο μέσω βαθμιαίων αλλαγών στο πέρασμα μεγάλων χρονικών περιόδων και αυτό λόγω της έμφυτης ιδιότητας που έχουν όλοι οι οργανισμοί μέσα τους να αλλάζουν για λόγους προσαρμογής στο περιβάλλον. Το «είδος», σύμφωνα με το Δαρβίνο, δεν είναι σταθερό κι αναλλοίωτο. Τα είδη συνεχώς μεταβάλλουν τις ιδιότητές τους σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μπορέσουν να επιβιώσουν, να προσαρμοστούν στο περιβάλλον που ζουν. **Η αλλαγή των ιδιοτήτων φαίνεται στη διαφοροποίηση που μπορούν να υποστούν δύο πληθυσμοί του ίδιου είδους αν χωριστούν και μείνουν απομονωμένοι, π.χ. ο ένας στην έρημο και ο άλλος στο βουνό.** Μετά από μία μακρά περίοδο θα διαφοροποιηθούν τόσο πολύ, ώστε δε θα είναι δυνατή ούτε η μεταξύ τους αναπαραγωγή. Η προσαρμογή και η μεταβολή του οργανισμού εμφανίζεται μετά από πολλές γενεές όταν το είδος βρίσκεται απομονωμένο. **Αν αναμειχθεί με άλλους πληθυσμούς σύμφωνα με τους νόμους της κληρονομικότητας χάνεται η δυνατότητα φυσικής προσαρμογής.** Ο κάθε οργανισμός ακολουθεί διαφορετικό δρόμο από τον πρόγονό του. Ο δρόμος αυτός καθορίζεται από το περιβάλλον. Εάν το περιβάλλον αλλάξει και δεν είναι κατάλληλο ώστε να τραφεί και να πολλαπλασιαστεί ο οργανισμός, τότε αλλάζει τις ιδιότητές του σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορέσει να επιβιώσει στις νέες συνθήκες. Όταν οι περιβαλλοντικές συνθήκες ενός τόπου αλλάζουν, οι οργανισμοί που ζουν εκεί και τυχαίνει να έχουν κληρονομήσει χαρακτηριστικά που τους βοηθούν να προσαρμόζονται καλύτερα στο περιβάλλον τους, επιβιώνουν περισσότερο ή/και αφήνουν μεγαλύτερο αριθμό απογόνων από τους οργανισμούς οι οποίοι έχουν κληρονομήσει λιγότερο ευνοϊκά για την επιβίωσή τους χαρακτηριστικά. Τα ευνοϊκά για την επιβίωση χαρακτηριστικά μεταβιβάζονται στην επόμενη γενιά με μεγαλύτερη συχνότητα από τα λιγότερο ευνοϊκά, καθώς οι φορείς τους επιβιώνουν και αφήνουν μεγαλύτερο αριθμό απογόνων από τους φορείς των λιγότερο ευνοϊκών χαρακτηριστικών. Έτσι, με την πάροδο του χρόνου, η συσσώρευση όλο και περισσότερων ευνοϊκών χαρακτηριστικών σε έναν πληθυσμό μπορεί να οδηγήσει στην εμφάνιση ενός νέου είδους.

Ο άνθρωπος αποτελεί και ο ίδιος προϊόν εξελικτικής διαδικασίας, ο οποίος προέρχεται από μια κατώτερη τάξη ζώων, τους πιθήκους.

Αιτία της εξέλιξης, σύμφωνα με το Δαρβίνο, είναι η «**φυσική επιλογή**», που οφείλεται στον αγώνα για τη «δαιώνιση του είδους». Είναι ένας αγώνας, που τον διεξάγουν όλα τα ζωντανά πλάσματα της φύσης και κατά είδη και κατά άτομα του ίδιου είδους. Έτσι, κάθε άτομο και κάθε είδος αναπτύσσει εκείνες τις ιδιότητες που το βοηθούν να επιβιώσει ή δημιουργεί νέες, ανάλογα με το τι απαιτεί η προσαρμογή του στο περιβάλλον, ώστε να εξασφαλιστεί η συνέχεια, η «δαιώνιση». Με την κληρονομικότητα, οι αναπτυγμένες ή νέες ιδιότητες μεταβιβάζονται στους απογόνους, ενώ οι άχρηστες ατροφούν και, συχνά, χάνονται.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Ο όρος «φυσική επιλογή» χρησιμοποιήθηκε από το Δαρβίνο σε αντιδιαστολή με την τεχνητή επιλογή την οποία κάνει ο άνθρωπος κάθε φορά που επιλέγει τα καταλληλότερα ζώα ή φυτά, προκειμένου να επιτύχει τη δημιουργία απογόνων με επιθυμητά χαρακτηριστικά.

2) Επειδή η θεωρία του Δαρβίνου έχει πολλά χάσματα και ατέλειες, μερικοί οπαδοί του προσπάθησαν να την τελειοποιήσουν. Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτούς:

«Η φύση απομακρύνει αδιακρίτως, εκείνα τα είδη που σε συγκεκριμένες συνθήκες, έχουν λιγότερο ευνοϊκά χαρακτηριστικά κατάλληλα για την επιβίωση τους εκεί. Άρα μερικοί οργανισμοί επιβιώνουν καλύτερα από άλλους σε κάποιον συγκεκριμένο περιβάλλον. Οι οργανισμοί αυτοί αφήνουν πολλούς απογόνους και με το χρόνο πολλαπλασιάζονται. Έτσι το περιβάλλον ουσιαστικά «επιλέγει» τους οργανισμούς που προσαρμόζονται καλύτερα σε δεδομένες συνθήκες. Εάν οι περιβαλλοντικές συνθήκες αλλάξουν, θα κυριαρχήσουν εκείνα τα είδη που θα διαθέτουν χαρακτηριστικά κατάλληλα για τις νέες συνθήκες. Επίσης ένας οργανισμός ακολουθεί διαφορετικό δρόμο από τον πρόγονό του. Ο δρόμος αυτός καθορίζεται από το περιβάλλον. Εάν το περιβάλλον αλλάξει και δεν είναι κατάλληλο ώστε να τραφεί και να πολλαπλασιαστεί ο οργανισμός, τότε αλλάζει τις ιδιότητές του σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορέσει να επιβιώσει στις νέες συνθήκες. Η αλλαγή των ιδιοτήτων μπορεί να είναι πολύ σημαντική και φαίνεται στη διαφοροποίηση που μπορούν να υποστούν δύο πληθυσμοί του ίδιου είδους αν χωριστούν και μείνουν απομονωμένοι, π.χ. ο ένας στην έρημο και ο άλλος στο βουνό. Μετά από μία μακρά περίοδο θα διαφοροποιηθούν τόσο πολύ, ώστε δε θα είναι δυνατή ούτε η μεταξύ τους αναπαραγωγή. Η προσαρμογή και η μεταβολή του οργανισμού εμφανίζεται μετά από πολλές γενεές όταν το είδος βρίσκεται απομονωμένο. Αν αναμειχθεί με άλλους πληθυσμούς σύμφωνα με τους νόμους της κληρονομικότητας χάνεται η δυνατότητα φυσικής προσαρμογής. Για το λόγο αυτό, λένε οι οπαδοί του Δαρβίνου, η παρατήρηση και τα συμπεράσματα εξάγονται σε απομονωμένους πληθυσμούς σε βάθος χρόνου. Ο Δαρβίνος παρατηρώντας, λέει, το ράμφος των σπίνων που ζούσαν σε διαφορετικά νησιά (στα νησιά Γκαλάπαγκος)

παρατήρησε ότι, ανάλογα με το είδος των σπόρων και των εντόμων που υπήρχαν σε κάθε νησί το ράμφος είχε και διαφορετική μορφή.. Έτσι από την προσαρμογή των σπίνων στις διαφορετικές συνθήκες που επικρατούσαν σε κάθε νησί, θεμελιώθηκε η θεωρία της Εξέλιξης η οποία τονίζει τη δύναμη της φυσικής επιλογής ώστε να διασφαλισθεί ότι οι επόμενες γενεές θα έχουν πιο ευνοϊκά χαρακτηριστικά που θα διευκολύνουν την επιβίωσή τους.

<<Σε ένα περιβάλλον υπάρχουν οργανισμοί με διάφορα χαρακτηριστικά οι οποίοι βρίσκονται σε ένα διαρκή αγώνα για επιβίωση. Σε αυτόν τον αγώνα επιβιώνουν οι πιο καλά προσαρμοσμένοι, ενώ οι υπόλοιποι εξαφανίζονται. Τη διαδικασία αυτή την ονόμασε φυσική επιλογή. Οι οργανισμοί που κατάφεραν να επιβιώσουν γεννούν απογόνους που έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά. Η θεωρία του Δαρβίνου με απλά λόγια

1. Σε ένα οικοσύστημα ένα είδος οργανισμού συναντάται με διάφορα χαρακτηριστικά (ποικιλομορφία)
2. Οι οργανισμοί αυτοί είναι σε ένα διαρκή αγώνα για επιβίωση (φαγητό, προστασία από εχθρούς και καιρικές συνθήκες)
3. Σε αυτό τον αγώνα επιβίωσης θα επιβιώσουν αυτοί που έχουν εκείνα τα χαρακτηριστικά που τους βοηθούν να ζήσουν οι υπόλοιποι θα πεθάνουν (Φυσική Επιλογή)
4. Οι οργανισμοί που θα επιβιώσουν θα γεννήσουν απογόνους που θα τους μοιάζουν δηλαδή θα έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με αυτούς

Παράδειγμα της εξελικτικής θεωρίας του Δαρβίνου

1. Πριν 200 χρόνια στο Λονδίνο ζούσαν άσπρες πεταλούδες και πολύ λίγες μαύρες πεταλούδες (ποικιλομορφία)
2. Τα κτήρια στο Λονδίνο ήταν άσπρα οπότε τα πουλιά δύσκολα έβλεπαν τις άσπρες πεταλούδες έτσι έτρωγαν τις μαύρες. (φυσική επιλογή)
3. Πριν 150 χρόνια εξαιτίας των καπνών από τα εργοστάσια τα κτήρια στο Λονδίνο άρχισαν να μαυρίζουν (περιβαλλοντική αλλαγή)
4. Με τα κτήρια μαύρα τα πουλιά μπορούσαν να δουν πιο εύκολα τις άσπρες πεταλούδες παρά τις μαύρες έτσι ξεκίνησαν να τις τρώνε (φυσική επιλογή)
5. Σιγά σιγά τα πουλιά έφαγαν τις περισσότερες άσπρες πεταλούδες ενώ οι μαύρες κατάφεραν να επιβιώσουν και να γεννήσουν περισσότερες μαύρες πεταλούδες (μεταβίβαση χαρακτηριστικών στις επόμενες γενιές)
6. Πριν 50 χρόνια στο Λονδίνο υπήρχαν μόνο μαύρες πεταλούδες.
7. 1990 η Κυβέρνηση αποφασίζει να επιβάλει αυστηρούς περιβαλλοντικούς κανονισμούς στα εργοστάσια. Σταδιακά το άσπρο χρώμα επανέρχεται στα κτήρια
8. Σήμερα ο πληθυσμός των άσπρων πεταλούδων άρχισε πάλι να αυξάνεται ενώ αυτός των μαύρων πεταλούδων να μειώνεται.

Παρατήρηση 1. Οι πληθυσμοί των διάφορων ειδών τείνουν να αυξάνονται από γενιά σε γενιά με ρυθμό γεωμετρικής προόδου.

Παρατήρηση 2. Αν εξαιρεθούν οι εποχικές διακυμάνσεις, τα μεγέθη των πληθυσμών παραμένουν σχετικά σταθερά.

Παρατήρηση 3. Τα άτομα ενός είδους δεν είναι όμοια. Στους πληθυσμούς υπάρχει μια τεράστια ποικιλομορφία όσον αφορά τα φυσικά χαρακτηριστικά των μελών τους.

Παρατήρηση 4. Τα περισσότερα από τα χαρακτηριστικά των γονέων κληροδοτούνται στους απογόνους τους.

Συμπέρασμα 1. Για να παραμείνει σταθερό το μέγεθος ενός πληθυσμού, παρά την τάση για αύξηση, μερικά άτομα δεν επιβιώνουν ή δεν αναπαράγονται. Συνεπώς μεταξύ των οργανισμών ενός πληθυσμού διεξάγεται ένας αγώνας επιβίωσης.

Συμπέρασμα 2. Η επιτυχία στον αγώνα για την επιβίωση δεν είναι τυχαία. Αντιθέτως, εξαρτάται από το είδος των χαρακτηριστικών που έχει κληρονομήσει ένας οργανισμός από τους προγόνους του. Οι οργανισμοί οι οποίοι έχουν κληρονομήσει χαρακτηριστικά που τους βοηθούν να προσαρμόζονται καλύτερα στο περιβάλλον τους επιβιώνουν περισσότερο ή/και αφήνουν μεγαλύτερο αριθμό απογόνων από τους οργανισμούς οι οποίοι έχουν κληρονομήσει λιγότερο ευνοϊκά για την επιβίωσή τους χαρακτηριστικά.

Συμπέρασμα 3. Τα ευνοϊκά για την επιβίωση χαρακτηριστικά μεταβιβάζονται στην επόμενη γενιά με μεγαλύτερη συχνότητα από τα λιγότερο ευνοϊκά, καθώς οι φορείς τους επιβιώνουν και αφήνουν μεγαλύτερο αριθμό απογόνων από τους φορείς των λιγότερο ευνοϊκών χαρακτηριστικών. Έτσι, με την πάροδο του χρόνου, η συσσώρευση όλο και περισσότερων ευνοϊκών χαρακτηριστικών σε έναν πληθυσμό μπορεί να οδηγήσει στην εμφάνιση ενός νέου είδους.>>

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΞΕΛΙΞΗΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΚ (Με βάση την αρχή της χρήσης και της αχρησίας και την αρχή της κληρονομικής μεταβίβασης των επίκτητων χαρακτηριστικών)

Ο Λαμάρκ υποστήριξε ότι ο ψηλός (μακρύς) λαιμός στις καμηλοπαρδάλεις οφείλεται στο ότι οι πρόγονοί τους τέντωναν κάποτε το λαιμό τους, για να φτάνουν τα ψηλά κλαδιά, όταν κάποια στιγμή τα χαμηλά κλαδιά έχασαν τα φύλλα τους και τα υπάρχοντα χόρτα δεν τους έφταναν για να χορτάσουν. Ειδικότερα και σύμφωνα με τη Θεωρία του Λαμάρκ οι καμηλοπαρδάλεις δημιουργήθηκαν από οργανισμούς κατώτερων βαθμίδων διαμέσου της φυσικής κλίμακας. Τα χαμηλότερα κλαδιά απογυμνώθηκαν κάποια στιγμή από τα φύλλα τους, οπότε προέκυψε η ανάγκη για πρόσβαση των καμηλοπαρδάλεων, που ως τότε είχαν κοντούς λαιμούς, στα ψηλότερα κλαδιά. Σύμφωνα με την αρχή της χρήσης και της αχρησίας, όσα ζώα τέντωναν το λαιμό τους, για να φτάνουν τα ψηλά κλαδιά μάκρυναν. Με το συνεχές

τέντωμα και με τη βοήθεια της εσωτερικής τάσης που έχουν οι οργανισμοί για βελτίωση ο λαιμός τους μάκρυνε (τα ζώα δεν εξαφανίστηκαν). Σύμφωνα με την αρχή της κληρονομικής μεταβίβασης των επίκτητων χαρακτηριστικών, ο μακρύς λαιμός των εν λόγω καμηλοπαρδάλων κληροδοτήθηκε στους απογόνους και αποτέλεσε χαρακτηριστικό του είδους τους.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΞΕΛΙΞΗΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ (Με βάση την αρχή της φυσικής επιλογής και την αρχή της κληρονομικής μεταβίβασης των επίκτητων χαρακτηριστικών)

Ο Δαρβίνος υποστήριξε ότι ο ψηλός (μακρύς) λαιμός στις καμηλοπαρδάλεις οφείλεται στην αρχή της επικράτησής του προσαρμοσμένου, άρα ισχυρού. Ειδικότερα και σύμφωνα με τη θεωρία του Δαρβίνου: Στο φυλογενετικό δέντρο των καμηλοπαρδάλων, σε κάποιο προγονικό είδος, υπήρχαν ζώα με λαιμούς ποικίλου μήκους. Ο αριθμός των ζώων που γεννιούνταν ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον αριθμό των ζώων που μπορούσε να θρέψει το περιβάλλον. Προ αυτού προέκυψε η ανάγκη ελέγχου του μεγέθους του πληθυσμού τους. Η φυσική επιλογή ευνόησε τα άτομα με τον ψηλότερο λαιμό, γιατί μπορούσαν να προσεγγίσουν τροφή καλύτερης ποιότητας ή μεγαλύτερης ποσότητας. Τα άτομα με κοντό λαιμό σταδιακά λιγόστευαν και τελικά εξαφανίστηκαν. Ο μακρύς λαιμός κληροδοτήθηκε στους απογόνους και αποτέλεσε χαρακτηριστικό του είδους τους.

Β. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΝΤΕΧΝΟ ΑΝΟΥΣΙΟΥΡΓΗΜΑ

Παρατηρώντας προσεχτικά το τι ισχυρίζεται η θεωρία της εξέλιξης βλέπουμε ότι δεν αναφέρει αφενός το ποιος είναι εκείνος ή η αιτία που δημιούργησε (και πώς) την ύλη, η οποία μετά, καθώς λέει η θεωρία αυτή, γέννησε τους υποτυπώδεις ή μη εξελιγμένοι οργανισμούς απ' όπου μετά προήλθαν οι υποτίθεται εξελιγμένοι οργανισμοί των ειδών των φυτών και των ζώων, και αφετέρου το πώς η ύλη γέννησε τους εν λόγω υποτυπώδεις οργανισμούς, αφού άπαντες οι οργανισμοί, είτε είναι είτε δεν είναι εξελιγμένοι, γεννιούνται από γεννητικά όργανα.

Επομένως η θεωρία αυτή, όπως θα δούμε και από τα παρακάτω, είναι «κομμένη και ραμμένη» με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να δίδει το νόημα ότι η ύλη, τα φυτά και τα ζώα δημιουργήθηκαν από μόνα τους και συνεπώς δεν υπάρχει Θεός, ενώ δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Η θεωρία της εξέλιξης φαίνεται αληθής, αν και δεν είναι, όπως θα δούμε αμέσως πιο κάτω, επειδή αφενός τα άτομα σε όλα τα είδη

των φυτών και των ζώων δε ζουν αιώνια οπότε είναι απόγονοι κάποιων προηγούμενων οργανισμών και αφετέρου τα άτομα σε κάποια από τα είδη των φυτών και των ζώων φαίνονται ως υποτυπώδεις οργανισμοί σε σχέση προς τα άτομα κάποιων άλλων ειδών όπως π.χ. οι μύκητες, τα μαλάκια κ.α. σε σχέση προς τα ερπετά, τους ανθρώπους κ.α., ενώ δεν είναι έτσι τα πράγματα, αυτή είναι μια επιδερμική εξέταση, όπως θα δούμε αμέσως πιο κάτω.

1. Η ΑΙΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Παρατηρώντας τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων βλέπουμε ότι αποτελούνται από επιμέρους άτομα που σε όλα τα είδη τρέφονται και συνάμα δεν τρώνε όλα την ίδια τροφή ούτε και ζουν όλα στο ίδιο περιβάλλον, αλλά το κάθε είδος από αυτά έχει το δικό του μενού τροφής και το δικό του περιβάλλον που ζει και προ αυτού έχει και τα δικά του ανάλογα όργανα. Για παράδειγμα τα φυτά τρώνε χώμα και ακολούθως τα φυτά τα τρώνε τα φυτοφάγα ζώα και τα φυτοφάγα ζώα τα τρώνε τα σαρκοφάγα ζώα. Τα φυτά ζουν στη γη, τα ψάρια στη θάλασσα, τα πουλιά στον αέρα κ.α. Επομένως ο λόγος που οι απόγονοι του κοινού προγόνου διαμορφώθηκαν - προγραμματίστηκαν - σε είδη είναι γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, επειδή στην περίπτωση αυτή θα ζούσαν όλοι στον αυτό χώρο και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, αυτή του χώρου, οπότε κάποια στιγμή μετά, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, ο χώρος αυτός δε θα μπορούσε είτε να τους χωρέσει είτε να τους θρέψει, γιατί η τροφή δεν είναι απεριόριστη, οπότε μετά θα πέθαιναν - εξαφανίζονταν και όλοι οι οργανισμοί. Άλλωστε για τον ίδιο λόγο δε ζουν αιώνια όλοι οι οργανισμοί.

Πιο απλά, η θεωρία της εξέλιξης ισχυρίζεται, όπως είδαμε πιο πριν, ότι αφού τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων, έχουν κοινά χαρακτηριστικά **άρα έχουν και κοινό πρόγονο**, του οποίου οι απόγονοι για κάποιο λόγο διαρρυθμίστηκαν έτσι ώστε να αποτελούν τα είδη των φυτών και των ζώων που γνωρίζουμε, κάτι που είναι σωστό. Ωστόσο ο λόγος για τον οποίο έγινε η εν λόγω διαρρύθμιση των απογόνων του κοινού προγόνου ή για τον οποίον υπάρχουν τα είδη των φυτών και των ζώων δεν είναι προκειμένου να εξελιχθούν, ήτοι να τελειοποιηθούν ή να προσαρμοστούν καλύτερα στα διάφορα περιβάλλοντα της γης, όπως συμπεραίνουν οι οπαδοί της θεωρίας της εξέλιξης, αλλά για άλλο λόγο και μάλιστα πιο σπουδαίο.

Δεδομένου ότι από τη μια όλοι οι οργανισμοί (όλα τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων) τρέφονται, για να ζήσουν και συνάμα η τροφή δεν είναι απεριόριστη και από την άλλη τα είδη των

φυτών και των ζώων αποτελούν διατροφική αλυσίδα (τα φυτά τρώνε είδη ύλης: χώμα, κάλιο, νάτριο κ.α., για να ζήσουν, τα φυτοφάγα ζώα: αρνιά, αγελάδες κ.α. τρώνε είδη φυτών, για να ζήσουν, τα σαρκοφάγα ζώα: λύκοι, αετοί, κροκόδειλοι κ.α. τρώνε είδη φυτοφάγων ζώων κ.α.), άρα ο λόγος που οι απόγονοι του κοινού προγόνου διαμορφώθηκαν - προγραμματίστηκαν σε είδη είναι γιατί αν όλοι οι οργανισμοί ήταν ένα μόνο είδος, θα ζούσαν όλοι στο ίδιο μέρος και συνάμα θα έτρωγαν όλοι την ίδια τροφή οπότε, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, είτε ο χώρος δε θα τα χωρούσε και αν τα χωρούσε και έτρωγαν όλοι την ίδια τροφή αυτή κάποια στιγμή θα τέλειωνε και προ αυτού όλοι οι οργανισμοί θα πέθαιναν.

Με άλλα λόγια **δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, επειδή στην περίπτωση αυτή θα ζούσαν όλοι στον αυτό χώρο (είτε μόνο μέσα στη θάλασσα είτε μόνο επάνω στα βουνά κ.α.) και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, αυτή του χώρου, οπότε κάποια στιγμή μετά, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, ο χώρος αυτός είτε δε θα μπορούσε να τους χωρέσει και είτε δε θα μπορούσε να τους θρέψει, γιατί η τροφή δεν είναι απεριόριστη, οπότε μετά θα πέθαιναν - εξαφανίζονταν και όλοι οι οργανισμοί. Άλλωστε για τον ίδιο λόγο δε ζουν αιώνια όλοι οι οργανισμοί.**

Έπειτα, αφού τα άτομα σε όλα είδη των φυτών και των ζώων έχουν κοινό πρόγονο, άρα έχουν και κοινό δημιουργό, ο οποίος και προγραμματιστικέ έτσι τον κοινό πρόγονο, ώστε οι απόγονοί του να αποτελούν διατροφική αλυσίδα για ο λόγο που είδαμε πιο πριν, κάτι όπως γίνεται και με τις ανθρώπινες μηχανές που άλλες είναι για να οργώνουν, άλλες για τη μεταφορά ανθρώπων, άλλες για το θερισμό, άλλες για τη θάλασσα κ.α..

Σημειώνεται ότι:

A) Φυσικά και δεν είναι αληθές ότι τα είδη των φυτών και των ζώων δημιουργήθηκαν από μόνα τους και με εξέλιξη προκειμένου οι πρώτοι και ατελείς οργανισμοί να προσαρμοστούν στις περιβαλλοντικές (διατροφικές, κλιματικές κ.α.) συνθήκες που βρέθηκαν, γιατί αυτό θα ίσχυε, εάν όλοι οι οργανισμοί γεννιόνταν χωρίς συγκεκριμένα όργανα διατροφής, προστασίας κ.α. και αφετέρου εάν όλοι οι οργανισμοί, όλα τα είδη των φυτών και των ζώων έτρωγαν την ίδια τροφή, ενώ κάτι τέτοιο δεν ισχύει, γιατί το κάθε είδος έχει όχι μόνο το δικό του συγκεκριμένο περιβάλλον που ζει, αλλά και το δικό του συγκεκριμένο μενού διατροφής που τρώει και προ αυτού και όλα τα άτομα του του κάθε είδους έχουν όμοια όργανα εκ γεννησιμιού τους, ενώ δεν έχουν με τα άτομα των άλλων ειδών.

Με άλλα λόγια παρατηρώντας τα φυτά και τα ζώα βλέπουμε ότι όλα τα άτομα σε κάθε είδος αφενός ζουν σε ένα συγκεκριμένο χώρο

(τα ψάρια στη θάλασσα, οι αγελάδες στις πεδιάδες κ.α.) και συνάμα γεννιούνται με συγκεκριμένα όργανα διατροφής, επεξεργασίας της τροφής κ.α., που είναι ίδια με αυτά των γονέων τους και ανάλογα με το είδος της τροφή και το περιβάλλον που προορίζεται το κάθε είδος να ζει και να τρώει, κάτι που σημαίνει ότι ο δημιουργός έχει φροντίσει εξ αρχής για κάθε είδος περιβάλλοντος - είδος τροφής να υπάρχει και από ένα είδος οργανισμών, γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, γιατί τότε θα μένανε όλοι στο ίδιο περιβάλλον και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, οπότε, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, μια μέρα και ο χώρος αυτός δε θα τους χωρούσε και αν τους χωρούσε η τροφή του περιβάλλοντος αυτού θα τέλειωνε και προ αυτού θα πέθαιναν και όλοι οι οργανισμοί.

Πέραν αυτού τα φυτά και τα ζώα αφενός δεν έχουν μόνιμη κατοικία, πλην μόνο μερικώς σήμερα ο άνθρωπος, και αφετέρου τα άτομα σε πολλά είδη άλλου είδους μενού τροφής τρώνε όταν γεννιούνται (ως μικρά) και άλλου είδους όταν μεγαλώσουν, άρα είναι άτοπο να λέμε ότι τα είδη των φυτών και των ζώων οφείλονται στην εξέλιξη των οργανισμών προκειμένου να προσαρμοστούν στο περιβάλλον. Για παράδειγμα τα κατσίκια ζουν και στα βουνά και στις πεδιάδες και στην κριτή και στην Ασία κ.α. και αρχικά τρώνε γάλα και μετά φυτά κ.α. Επίσης τα άτομα σε πολλά είδη σε άλλο περιβάλλον γεννιούνται και σε άλλο ζουν όταν μεγαλώσουν και όχι μόνο, άλλους είδους ζώου είναι όταν γεννιούνται και άλλου όταν μεγαλώνουν. Για παράδειγμα οι βάτραχοι γεννιούνται στο νερό ως ψάρια με βράγχια και τρέφονται ως ψάρια και μετά μεταμορφώνονται σε ζώα της ξηράς με πνεύμονες κ.α.

Β) Φυσικά οι περιβαλλοντικές (διατροφικές, κλιματικές κ.α.) αλλαγές σε ένα τόπο επηρεάζουν τα όργανα των ατόμων σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων που ζουν εκεί. Για παράδειγμα, αν κάποιος οργανισμός ζει συνεχώς στον ήλιο μαυρίζει, κάνει το λευκό άνθρωπο μαύρο, ενώ το αντίθετο, τον χλομιάζει, κάνει το μαύρο άνθρωπο άσπρο και, αν επανέλθει στο πρότερον περιβάλλον, επανέρχεται στο φυσιολογικό του. Ομοίως αν κάποιο ζώο ή φυτό φάει κάτι που δεν είναι στο μενού διατροφής του κάνει εμετό κ.α.

Ωστόσο οι περιβαλλοντικές αλλαγές σε ένα τόπο δε αναγκάζουν τους οργανισμούς που ζουν εκεί να αλλάξουν τα όργανά τους ή το είδος τους και π.χ. από φυτά να γίνουν ζώα κ.α., αλλά τους αναγκάζουν είτε να πέσουν σε χειμέρια νάρκη είτε να μετακινηθούν σε άλλους τόπους κ.α.

2. Ο ΚΟΙΝΟΣ ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Παρατηρώντας τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων, από τα μικρόβια έως τα τεράστια θηλαστικά, καθώς και από τα μικροσκοπικά χόρτα έως τα τεράστια δέντρα, βλέπουμε ότι όλα έχουν κοινά χαρακτηριστικά (π.χ. όλα τρέφονται, όλα πεθαίνουν, όλα γενούν άλλα, όλα έχουν κυκλοφοριακό σύστημα κ.α.), άρα όλα έχουν και ένα κοινό πρόγονο, αυτόν που θα δούμε στα πιο κάτω, του οποίου οι απόγονοι διαμορφώθηκαν-διαίρέθηκαν σε είδη για κάποιο λόγο, αυτόν που θα δούμε πιο κάτω, αντί να είναι όλοι οι απόγονοι όμοιοι ή άλλως όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος.

Δεδομένου επίσης ότι όλοι οι απόγονοι του κοινού προγόνου αποτελούν διατροφική αλυσίδα και οικοσύστημα (τα είδη των φυτών τρώνε είδη ύλης, τα φυτοφάγα ζώα τρώνε είδη φυτών ή τα προϊόντα τους, τα σαρκοφάγα ζώα τρώνε είδη φυτοφάγων ζώων ή τα προϊόντα τους κ.α.), όπως θα δούμε πιο κάτω, **άρα ο λόγος που μεταποιήθηκε ο κοινός πρόγονος και δημιούργησε είδη των φυτών και των ζώων είναι γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, επειδή στην περίπτωση αυτή θα ζούσαν όλοι σε ένα μόνο χώρο και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή του χώρου, οπότε κάποια στιγμή μετά, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, ο χώρος αυτός και δε θα μπορούσε να τους χωρέσει και δε θα μπορούσε να τους θρέψει οπότε θα εξαφανίζονταν όλοι.**

Και αφού τα είδη των φυτών και των ζώων έχουν κοινό πρόγονο, άρα έχουν και ένα κοινό δημιουργό, αυτόν που σχεδίασε και προγραμμάτισε και στη συνέχεια δημιούργησε τον πρώτο οργανισμό, του οποίου έδωσε και τη δυνατότητα να διαφοροποιείται σε είδη για το λόγο που προαναφέραμε.

Φυσικά τον κοινό πρόγονο των έμβιων όντων, ήτοι των φυτών και των ζώων, κάποιος το δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκε, αφού: «Ανευ αιτίου ουδέν εστί» (Αριστοτέλης, 384-322 π.Χ., Ρητορική, ΙΙ, Κεφ. 23) και το ποιος είναι αυτός είναι φανερός. Είναι ο ίδιος που συνάμα όχι μόνο τον ενεργοποίησε, δηλαδή του έδωσε ζωή, αλλά και πέραν των άλλων του έφτιαξε εγκέφαλο και γενετικά όργανα (με το γενετικό υλικό, DNA κ.α.), όπως τα κομπιούτερ, τα οποία προγραμμάτισε με τέτοιο τρόπο, ώστε το ένα να δημιουργεί το άλλο και συνάμα να διαιρούνται σε ομάδες (είδη) που θα αποτελούν διατροφική αλυσίδα, αφού αυτό συμβαίνει. Πιο απλά, αφού όλοι οι οργανισμοί μετά από κάποιο διάστημα πεθαίνουν και αφού οι οργανισμοί πάντα διαιρούνται σε είδη που αποτελούν διατροφική αλυσίδα, άρα κάποιος το φρόντισε εξ αρχής και επίσης ο ίδιος συνεχίζει και το φροντίζει, άλλως όλα τα φυτά και όλα τα ζώα θα είχαν εξαφανιστεί, για την αιτία που προαναφέραμε και αυτός που το φρόντισε και που συνεχίζει να το φροντίζει είναι ο δημιουργός τους, η φύση ή άλλως ο Θεός.

(Περισσότερα βλέπε στο Κεφάλαιο «Η ΥΠΑΡΞΗ Ή ΟΧΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»)

3. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΕΛΙΞΗ Ή ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΛΙΓΕΝΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ, ΑΛΛΑ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ ΕΙΔΗ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ Ή ΑΛΛΩΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ, ΠΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΔΕ ΖΟΥΝ – ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Τ΄ ΑΛΛΑ, ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΜΑΖΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΟΙΚΟΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΑΛΥΣΙΔΑ

Παρατηρώντας τα είδη των φυτών και των ζώων, από τα μικρόβια έως τα τεράστια θηλαστικά, καθώς και από τα μικροσκοπικά χόρτα έως τα τεράστια δέντρα, βλέπουμε ότι:

Α) Δεν υπάρχει εξέλιξη ή εξελιγμένοι και μη εξελιγμένοι οργανισμοί, όπως ισχυρίζεται η θεωρία της εξέλιξης, αλλά διάφορα είδη αλληλένδετων ζωντανών μηχανισμών (οργανισμών) που αποτελούν διατροφική αλυσίδα, οικοσύστημα, και προ αυτού αφενός χωρίς το ένα είδος δεν υπάρχει το άλλο και αφετέρου ανάλογα με τη θέση που έχει μέσα στη διατροφική αλυσίδα ανάλογα είναι και το περιβάλλον που ζει, η τροφή που τρώει, τα όργανά του κ.α., άρα και η εμφάνιση και το σώμα του κ.α. Για παράδειγμα τα φυτά τρώνε χώμα, τα φυτά τα τρώνε τα φυτοφάγα ζώα, τα φυτοφάγα ζώα τα τρώνε τα σαρκοφάγα ζώα και ο άνθρωπος. Οι μέλισσες βοηθούν τα φυτά στη γονιμοποίηση και τα φυτά δίνουν με τα άνθη τους νέκταρ και γύρη στις μέλισσες κ.α. Επομένως τα είδη των φυτών και των ζώων υπάρχουν -δημιουργήθηκαν όχι γιατί αυτά είναι αποτέλεσμα εξέλιξης (προκειμένου να βελτιωθούν και έτσι να προσαρμοστούν στο περιβάλλον κ.α.), όπως λέει η θεωρία της εξέλιξης, αλλά γιατί εξ αρχής ο δημιουργός τους, όποιος να είναι αυτός, κανόνισε-προγραμματίσε να αποτελούν διατροφική αλυσίδα και οικοσύστημα ή άλλως να είναι αλληλένδετοι τύποι οργανισμών και αυτό για το λόγο που είδαμε πιο πριν (Βλέπε «Η αιτία για την οποία υπάρχουν τα είδη των φυτών και των ζώων»)

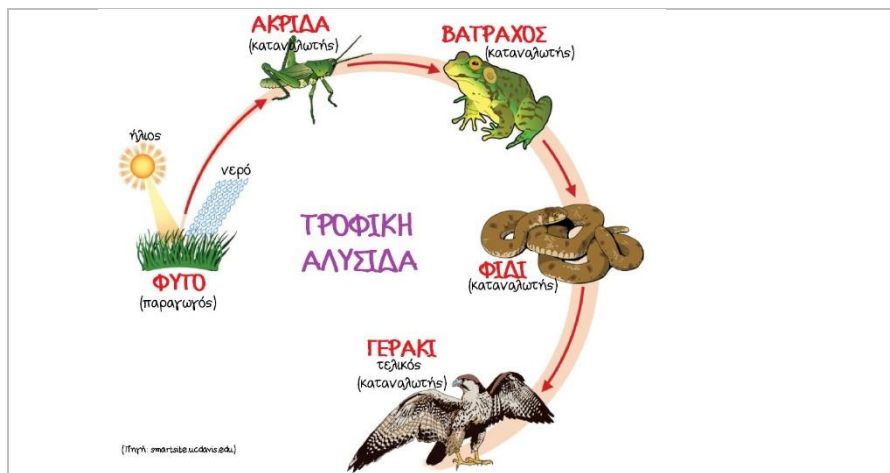
Καταρχήν υπάρχουν τα φυτά (οι πατάτες, οι συκιές, οι βελανιδιές κ.α.) που τα άτομα του κάθε είδους τους τρώνε και από ένα συγκεκριμένο μενού από τα είδη της ύλης (το χώμα, το νερό κ.α.), για να ζήσουν και με τον οργανισμό τους μεταπλάθουν την άβια ύλη που τρώνε σε ζώσα φυτική ύλη και με αυτή πλάθουν το σώμα τους και τα γεννήματά τους. Με τον οργανισμό τους τα φυτά μεταπλάθουν τα άτομα και τα μόρια της ύλης (κάλιο, οξυγόνο, υδρογόνο άνθρακα κ.α.) που τρώνε σε φυτικά κύτταρα (φλούδα, ξύλο, φύλλα, χυμό κ.α.)

Ακολούθως υπάρχουν τα φυτοφάγα ζώα (τα αρνιά, τα κασίκια, οι λαγοί, τα σπουργίτια, κ.α.) που τα άτομα του κάθε είδους τους τρώνε και από ένα συγκεκριμένο μενού από τα είδη των φυτών (

άλλα τρώνε μέρος από τους καρπούς, άλλα μέρος από τα φύλλα κ.α.) και με τον οργανισμό τους μεταπλάθουν την έμβια φυτική ύλη που τρώνε σε έμβια ζωική και με αυτή πλάθουν το σώμα τους και τα γεννήματά τους. Με τον οργανισμό τους τα φυτοφάγα ζώα μεταπλάθουν τα φυτικά κύτταρα σε ζωικά κύτταρα (σε κρέας, αίμα κ.λπ.

Ακολουθως υπάρχουν τα σαρκοφάγα-παμφάγα ζώα (λύκοι, γατιά, λιοντάρια, κροκόδειλοι, αετοί κ.α.) που τα άτομα του κάθε είδους τους τρώνε και από ένα συγκεκριμένο μενού από τα άτομα των ειδών των φυτοφάγων ζώων για λόγους ισορροπίας, δηλαδή για να μην πολλαπλασιαστούν αρκετά τα φυτοφάγα ζώα και φάνε όλα τα φυτά και αυτό θα έχει ως συνέπεια την εξαφάνιση και όλων των οργανισμών.

Τα φυτά βοηθούν στη λίπανσή τους τα φυτοφάγα ζώα με τα περιττώματά τους, στη γονιμοποίησή τους οι μέλισσες κ.α. και σε αντάλλαγμα τα φυτοφάγα ζώα τρώνε μέρος από τα φύλλα ή από τους καρπούς κ.α. των φυτών, επίσης αναπνέουν το ελεύθερο οξυγόνο που παράγουν τα φυτά κ.α. , οι μέλισσες παίρνουν το νέκταρ, τη γύρι κ.α. από τα άνθη των φυτών κ.α. Πέραν αυτών όλα τα έμβια όντα αναπνέουν αέρα και πίνουν νερό , για να ζήσουν, άρα κανένα φυτό και κανένα ζώο ή είδος τους δε ζει από μόνο του ήτοι χωρίς άλλα τα είδη και επίσης χωρίς την ύλη.

ΤΡΟΦΙΚΟ ΠΛΕΓΜΑ

(Αρχική πηγή: adriaticcity.com
Τέχνη επεξεργασία: Digitalart 2016)

Πολλές τροφικές αλυσίδες μαζί σχηματίζουν ένα **τροφικό πλέγμα!**

ΑΕΡΑΣ

Ηλίου
φως του Ηλίου και θερμότητα
θερμότητα

ΝΕΡΟ

νερό με τη μορφή βροχοπτώσεων
οξυγόνο
αποκλιμακτών
ζωοπλαγκτόν
φύτο του νερού
οξυγόνο

Οικοσύστημα.
Το οικοσύστημα μιας λίμνης είναι ένα παράδειγμα αλληλεπίδρασης των οργανισμών μεταξύ τους και με τους φυσικοχημικούς παράγοντες του περιβάλλοντος.

αποκλιμακτών
αποκλιμακτών
αποκλιμακτών

gri-pegata.tug.com

Οικοσύστημα λέγεται η ενότητα που αποτελείται από ένα φυσικό περιβάλλον (μια λίμνη, μια πεδιάδα κ.α.) και τους οργανισμούς που ζουν σε αυτό. Περιλαμβάνει βιοτικά στοιχεία δηλαδή το σύνολο των οργανισμών ή βιοκοινότητα ενός οικοτόπου, αβιοτικά στοιχεία, όπως είναι ο αέρας, το νερό, το χώμα ο ήλιος κ.ά., καθώς και τις μεταξύ τους συνολικές αλληλεπιδράσεις. Οίκος σύστημα (σπίτι, οικία) + οικοσύστημα (ένα σύνολο πραγμάτων που βρίσκονται σε σχέση εξάρτησης) = Όλα αυτά αναπτύσσουν σχέσεις μεταξύ τους, ανταλλάσσουν ενέργεια και σχηματίζουν ένα οικοσύστημα που βρίσκεται σε ισορροπία

Με άλλα λόγια τα είδη των φυτών και των ζώων διαφέρουν το ένα του άλλου όχι γιατί το ένα είναι πιο εξελιγμένο του άλλου (ήτοι βελτιωμένο ως πιο προσαρμοσμένο στο περιβάλλον κ.α.), καθώς λέει η θεωρία της εξέλιξης, αλλά γιατί έχει κανονιστεί από το δημιουργό τους, τη Φύση ή άλλως από το Θεό δημιουργό, οι οργανισμοί να

διαίρονται σε είδη που να αποτελούν διατροφική αλυσίδα και οικοσύστημα, για το λόγο που είδαμε πιο πριν.

Και επειδή τα είδη των φυτών και των ζώων μαζί με τα είδη της αποτελούν διατροφική αλυσίδα και οικοσύστημα, γι αυτό οι οικολόγοι λένε, και σωστά, να φροντίζουμε να μην εξαφανιστεί ένα είδος, γιατί αυτό, πέραν του ότι πιθανόν να μη ξαναγεννηθεί, η απώλειά του σημαίνει ανισορροπία, σπάσιμο της αλυσίδας της ζωής, με ίσως και ανεξέλεγκτες συνέπειες, ακόμη και για τον άνθρωπο.

Για τον ίδιο λόγο δε γίνεται ένα είδος να αλλάξει σε κάτι άλλο, γιατί στην περίπτωση αυτή χαλά η διατροφική αλυσίδα και καταστρέφεται το οικοσύστημα, άρα και η ζωή. Απλά σε κάθε είδος των φυτών και των ζώων δημιουργούνται υποείδη (π.χ. στο είδος των πτηνών έχουν δημιουργηθεί τα υποείδη: αετοί, γεράκια, σπίνιοι, σπουργίτια, χελιδόνια....) για ασφαλή και καλύτερη λειτουργία του οικοσυστήματος και της διατροφικής αλυσίδας (π.χ. στα πτηνά δημιουργήθηκαν υπάρχουν οι αετοί που τρώνε ζώα, τα σπουργίτια που τρώνε σπόρους, τα χελιδόνια που τρώνε έντομα κ.α.), όπως θα δούμε πιο κάτω.

Για τον ίδιο λόγο τα άτομα των ειδών που απειλούνται από τα άτομα άλλων ειδών γεννιούνται είτε με αμυντικά όργανα είτε με καλύτερο μυαλό είτε με γρηγορότερο σύστημα κίνησης είτε με ποιο παραγωγικά γεννητικά όργανα κ.α. απ' ό,τι έχουν αυτοί που τα κυνηγούν για βορά. Για παράδειγμα τα φυτοφάγα ζώα: πρόβατα, κατσίκια, ελάφια κ.α. διαθέτουν κέρατα για την άμυνά τους, αλλά και πιο γρήγορο κινητικό σύστημα προκειμένου να ξεφεύγουν και να μην τα συλλαμβάνουν τα σαρκοφάγα ζώα και προ αυτού τα σαρκοφάγα ζώα να αναγκάζονται να τρώνε μόνο πτώματα και άρρωστα ζώα. Οι χελώνες, τα σαλιγκάρια, τα μύδια, τα στρείδια κ.α. έχουν καβούκι αντί μαλλιά και κόκκαλα για να κρύβονται μέσα. Οι σουπιές χύνουν μελάνι για να θολώνουν τα νερά και να κρύβονται εκεί, οι σκαντζόχοιροι έχουν αγκάθια αντί μαλλιά κ.α.. Οι τριανταφυλλιές, τα βάτα, οι κάκτοι, τα αγκάθια κ.α. φυτά έχουν αγκάθια για την προστασία τους από τα φυτοφάγα ζώα κ.α. Οι άνθρωποι, αν και δεν είναι πλασμένοι να τρώνε άλλα ζώα (είναι πλασμένοι να τρώνε μόνο είδη και προϊόντα φυτών (χόρτα, φρούτα κ.α.), καθώς και προϊόντα από ζώα (γάλα, μέλι κ.α.), τρώνε τα περισσότερα από τα ζώα και μάλιστα όχι τα σαρκοφάγα, αλλά τα φυτοφάγα, άρα ο άνθρωπος είναι ο πιο αιμοβόρος από τα ζώα. Απλά οι άνθρωποι δεν τρώνε τα ζώα ωμά, αλλά μαγειρεμένα.

Για τον ίδιο λόγο τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων στο βίο τους έχουν τη δυνατότητα, δεν εξαιρείται κανένα, να γεννήσουν άλλα και έτσι αυτά και το είδος τους να διαιωνίζονται

Για τον ίδιο λόγο όλα τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων είτε με τον ένα τρόπο είτε τον άλλο πεθαίνουν μετά από ένα χρονικό διάστημα. Δεν εξαιρείται απολύτως κανένα και ή λιώνουν

και γίνονται πάλι ύλη ή γίνονται βορά στα σαρκοφάγα είδη, π.χ. οι άνθρωποι γίνονται βορά των σκουληκιών και εκείνων των πτηνών κ.α.

Σαφώς τα άτομα όλων των ειδών των φυτών και των ζώων είναι κάτι όπως και οι μηχανισμοί ή άλλως τα όργανα, εξ ου και οργανισμοί, που κατασκευάζει ο άνθρωπος, π.χ. τα κομπιούτερ, τα αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα, τα αυτοκίνητα, τα πλοία κ.α. , μόνο που οι οργανισμοί των φυτών ζώων είναι ζωντανοί και τους οποίους δημιούργησε η Φύση, ο Θεός, όπως θα δούμε πιο κάτω. Και όπως οι μηχανές που κατασκευάζει ο άνθρωπος γίνονται βάσει ενός σχεδίου ή προγράμματος, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων, μόνο που αυτό στη Βιολογία λέγεται γενετικός κώδικας ή DNA.

Και όπως π.χ. τα κομπιούτερ κάποιος τα δημιουργεί – εφευρίσκει και συνάμα ο ίδιος τα ενεργοποιεί και προγραμματίζει, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων μέσω του γενετικού κώδικα ή άλλως DNA. Επίσης όπως τα κομπιούτερ δουλεύουν με πρόγραμμα που εκτελεί μια ενέργεια, την οποία παράγει μια ειδική μονάδα, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων. Απλά την εν λόγω ειδική μονάδα στα έμβια όντα την ονομάζουμε Θεό και την εν λόγω ενέργεια Θείο Πνεύμα, όπως θα δούμε πιο κάτω. **Ο λόγος άλλωστε και για τον οποίο κανένας, πλην του Θεού, δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα φυτό ή ένα ζώο, όπως θα δούμε πιο κάτω.**

ΤΑ ΖΩΑ , Η ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥΣ

Οι οργανισμοί (οι μηχανισμοί) των ατόμων των ειδών των ζώων είναι κάτι όπως οι θερμικές μηχανές εσωτερικής καύσης για την παραγωγή έργου: των αυτοκινήτων, των αεροπλάνων κ.α., που κατασκευάζει ο άνθρωπος, μόνο που ο άνθρωπος μιμείται τη φύση και όχι η φύση τον άνθρωπο. Στους οργανισμούς των ζώων δε βλέπουμε τον εν λόγω μηχανισμό και τη φλόγα του, γιατί είναι τέλεια ενσωματωμένος μέσα τους, όμως βλέπουμε τα καυσαέρια της καύσης του, τα οποία βγαίνουν με την αναπνοή (η μύτη τους είναι και ο εισαγωγέας του αέρα, αλλά και η εξάτμισή τους), και επίσης αισθανόμαστε τη θερμότητα της φλόγας του στον καλούμενο πυρ > πυρετό του. Το πυρ > πυρετός ρέει μαζί με το αίμα τις φλέβες (από το φλέ(γ)ω > φλέ(β)α κ.α.). Και όπως οι θερμικές μηχανές εσωτερικής καύσης έργου δεν ανάβουν εάν δεν έχουν οξυγόνο και συνάμα εάν δεν έχουν έξοδο τα καυσαέρια τους, έτσι συμβαίνει και σ' αυτές των φυτών και των ζώων και αυτό το κάνουν με τα αναπνευστικά τους όργανα. Η καρδιά και οι φλέβες κ.λπ. κάνουν την καύση και παράγουν τη θερμοκρασία (πυρετό) για τη μετάπλαση της τροφής, αλλά και για να

μην πήζει το αίμα από το κρύο. Οι πνεύμονες είναι το όργανο στο οποίο ανταλλάσσεται το διοξείδιο του άνθρακα του αίματος με το οξυγόνο του εισπνεόμενου αέρα. Ύστερα το αίμα κυκλοφορεί μέσω του κυκλοφορικού συστήματος σε όλο το σώμα θερμαίνοντας και οξυγονώνοντας όλους τους ιστούς.

Αναπνοή έχουν άπαντα τα ζώντα όντα, δηλαδή και τα φυτά και τα ζώα, άρα όλα έχουν μηχανισμό καύσης και η ζωή τους ξεκινά μόλις αναπνεύσουν. Μόλις αναπνεύσει ένας νέος οργανισμός ανάβει η φλόγα της μηχανής της ζωής του και αν στο εξής σταματήσει σταματά και η ζωή του. Στα ζώα, πλην από τα ψάρια, η αναπνοή – εξάτμιση γίνεται ίδια με τους ανθρώπους, δηλαδή με τους πνεύμονες και τη μύτη (η μύτη είναι και ο εισαγωγέας του αέρα, αλλά και η εξάτμιση). Οι υδρόβιοι οργανισμοί, όπως τα ψάρια, διαθέτουν αντίστοιχα βράγχια, ενώ οι αμφίβιοι διαθέτουν, ανάλογα με τη φάση της ζωής τους, είτε βράγχια είτε πνεύμονες. Τα βράγχια απορροφούν το διαλυμένο οξυγόνο του νερού αποβάλλοντας ταυτόχρονα διοξείδιο του άνθρακα.

ΤΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ Η ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ

Τα φυτά είναι και αυτά όργανα, μηχανισμοί, όμως όχι εσωτερικής καύσης, αλλά φωτοσύνθεσης, Στα φυτά η αναπνοή γίνεται με διαφορετικό τρόπο από τα ζώα. Τα φυτά παίρνουν νερό από τις ρίζες, το οποίο στέλνουν στα φύλλα όπου γίνεται η αναπνοή, αλλά και η εξάτμιση, καθώς και η φωτοσύνθεση. Η διαδικασία της φωτοσύνθεσης στα φυτά ξεκινά όταν το φως φθάνει στα φύλλα των φυτών. Κατά τη φωτοσύνθεση η φωτεινή ενέργεια δεσμεύεται και χρησιμοποιείται για τη μετατροπή διοξειδίου του άνθρακα (CO₂) και του νερού σε οξυγόνο και ενεργειακά πλούσιες οργανικές ενώσεις, κυρίως υδατάνθρακες. Η φωτοσύνθεση είναι η πρώτη σημαντική μεταβολική πορεία στη ζωή, γιατί με τις οργανικές ενώσεις που παράγονται μέσω αυτής συντηρείται η ζωή στο γήινο οικοσύστημα. Το φως του ήλιου είναι η κινητήρια δύναμη της ζωής στον πλανήτη μας. Η ηλιακή ακτινοβολία δεσμεύεται από ειδικά οργανίδια των φυτών, τους χλωροπλάστες, που τη μετατρέπουν σε χημική ενέργεια και την αποθηκεύουν στα μόρια των σακχάρων και διαφόρων άλλων οργανικών ενώσεων. Αυτή η διεργασία μετατροπής ονομάζεται φωτοσύνθεση. Η φωτοσύνθεση είναι η βιοχημική διαδικασία κατά την οποία τα φυτά και ορισμένοι άλλοι οργανισμοί με τη βοήθεια του ήλιου διαχωρίζουν το νερό και το διοξείδιο του άνθρακα και τα μετατρέπουν σε γλυκόζη, που τρέφει τα φυτά και σε οξυγόνο, που απελευθερώνεται ως παραπροϊόν.

Σύμφωνα με τους βιολόγους:

1. Αναπνοή ορίζεται η λειτουργία με την οποία οι ζωντανοί οργανισμοί διασπούν οξειδωτικά τις οργανικές ενώσεις ώστε να ελευθερωθεί η χημική ενέργεια των δεσμών τους. Ως φαινόμενο η αναπνοή εκδηλώνεται με τη σύγχρονη πρόσληψη O₂ και αποβολή CO₂ που προέρχεται από τη διάσπαση των οργανικών ενώσεων. Το υδρογόνο των ενώσεων δεσμεύεται από τα ένζυμα αφυδρογονάσες και μεταφέρεται μέσω των συνενζύμων της αναπνευστικής αλυσίδας στο μοριακό οξυγόνο ανάγοντάς το σε H₂O.

2. Φωτοσύνθεση είναι η λειτουργία που πραγματοποιείται σε φυτικά κύτταρα και συγκεκριμένα στους χλωροπλάστες. Κατά τη φωτοσύνθεση δεσμεύεται η ηλιακή ενέργεια και αξιοποιείται προκειμένου απλά ανόργανα μόρια (διοξείδιο του άνθρακα και νερό) να μετατραπούν σε οργανικά μόρια (γλυκόζη). Τα φυτά κατά τη φωτοσύνθεση χρησιμοποιούν διοξείδιο του άνθρακα (CO₂), νερό (H₂O) και ηλιακή ενέργεια. Παράγουν γλυκόζη και απελευθερώνουν οξυγόνο (O₂).

4. ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥΣ, ΗΤΟΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΠΟΥ ΠΡΟΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ ΚΑΙ ΝΑ ΖΟΥΝ , ΑΡΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΑΛΥΣΙΔΑ

Τα φυτά και τα ζώα, όπως είδαμε πιο πριν, είναι όπως οι μηχανές ή άλλως τα όργανα (εξ ου και οργανισμοί) που φτιάχνει ο άνθρωπος και όπως οι μηχανές αυτές είναι κατασκευασμένες με όργανα που είναι ανάλογα με την τροφοδοσία και το περιβάλλον που προορίζονται, έτσι συμβαίνει και τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων.

Και αυτό είναι κάτι που δε γίνεται τυχαία, αλλά κάποιος το φροντίζει, η Φύση, ο θεός που δημιούργησε τα φυτά και τα ζώα, αφού από τη μια όλα τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων (που σε κάθε είδος δεν είναι κάποια λίγα, αλλά αμέτρητα, τεράστιος αριθμός) αποτελούνται από συγκεκριμένα και ίδια επακριβώς όργανα (και προ αυτού είναι και πάνω κάτω όλα όμοια σε εμφάνιση, μέγεθος κ.α.), ενώ δεν είναι ίδια με τα άτομα των άλλων ειδών και από την άλλη τα όργανα αυτά σε κάθε είδος είναι ανάλογα με τη θέση που έχει το είδος τους μέσα στη διατροφική αλυσίδα και το οικοσύστημα ή άλλως ανάλογα με το τι τρώει και που ζει. Ανάλογα με την τροφή και το περιβάλλον που είναι προορισμένο - προγραμματισμένο να τρώει και να ζει ένα φυτό ή ένα ζώο, ανάλογα είναι και τα όργανα εντοπισμού, περισυλλογής και επεξεργασίας της τροφής του, καθώς

και τα όργανα προστασίας του, η φλούδα στα φυτά και το δέρμα στα ζώα.

Τα ψάρια έχουν βράγχια, λέπια, πτερύγια κ.α., γιατί είναι κατασκευασμένα να ζουν μέσα στη θάλασσα και με τα όργανα αυτά επιζούν, ενώ τα πουλιά έχουν πνεύμονες, πτερά, πτερύγια κ.α., γιατί είναι κατασκευασμένα να ζουν εκτός θαλάσσης, στον αέρα. και με τα όργανα αυτά επιζούν. Τα σαρκοφάγα ζώα (καρχαρίες, λιοντάρια, κροκόδειλοι κ.α.) έχουν μεγάλα σαγόνια-δόντια, πόδια με μακρά νύχια κ.ά., γιατί είναι κατασκευασμένα να συλλαμβάνουν, φονεύουν και να ξεσκίζουν τις σάρκες των ζώων που τρώνε, ενώ τα φυτοφάγα όχι, γιατί αυτά τρώνε φυτά και απλά έχουν πόδια με οπλές κ.α. Τα ζώα (αρκούδες, λύκοι κ.α.) που ζουν στα χιόνια έχουν παχύ δέρμα και γούνα, για να προστατεύονται από το κρύο κ.α. Στα πτηνά οι αετοί έχουν προορισμό να τρώνε μέρος από τα άλλα είδη πτηνών, καθώς και ερπετά κ.α., ενώ τα άλλα πτηνά, όπως τα σπουργίτια έχουν προορισμό να τρώνε σπόρους, τα χελιδόνια να τρώνε έντομα κ.α. Και επειδή π.χ. ο αετός τρώει και άλλα πτηνά είναι κατασκευασμένος να είναι και πιο δυνατός και πιο εύσωμος από τα άλλα πτηνά, για να νικά τα θηράματά του κ.λπ.. Τα αιγοπρόβατα π.χ. έχουν κοντά πόδια και κοντό λαιμό, σε σχέση με τις καμήλες, προκειμένου τα αιγοπρόβατα να τρώνε χόρτα και χαμόκλαδα, ενώ οι καμήλες, οι καμηλοπαρδάλεις κ.α. έχουν μακρά πόδια και μακρύ λαιμό για να μην τρώνε χόρτα και χαμόκλαδα, αλλά καρπούς, βλαστούς και φρούτα πάνω από τα δέντρα, γιατί αν τρώγανε όλα τα φυτοφάγα ζώα την ίδια τροφή, τα ίδια φυτά, αυτή μια μέρα θα τέλειωνε και προ αυτού θα πέθαναν και αυτά.

Τα φυτά είναι ακίνητα, δεν έχουν όργανα κίνηση και περισυλλογής της τροφής, γιατί η τροφή τους είναι το χώμα, που δεν κινείται και συνάμα είναι άφθονο παντού. Αντίθετα τα ζώα κινούνται, έχουν όργανα κίνησης και περισυλλογής της τροφής, επειδή δεν τρώνε χώμα, αλλά φυτά ή άλλα ζώα, που πρέπει να κινηθούν να τα βρουν.

Τα όργανα στα φυτά (τα φύλλα, οι κλάδοι κ.α.) είναι ανάλογα (σε σχήμα, μέγεθος κ.α.) με την τροφή και τις κλιματικές κ.α. συνθήκες του περιβάλλον που είναι προγραμματισμένα – κατασκευασμένα να τρώνε και να ζουν. Για παράδειγμα οι κάκτοι, επειδή είναι φυτά προορισμένα -διαμορφωμένα – κατασκευασμένα να ζουν στις ερήμους, όπου υπάρχει νερό μόνο όταν βρέχει, έχουν χοντρούς βλαστούς ή χοντρά φύλλα όπου αποθηκεύουν νερό. Και το ότι οι κάκτοι ζουν στις ερήμους δε σημαίνει και ότι ο εκεί τόπος αρχικά ήταν αλλιώς (π.χ. ήταν πεδιάδα που μετά έγινε έρημος) και προ αυτού επιβίωσαν όσα από τα εκεί φυτά μπόρεσαν να εξελιχθούν σε κάκτους, ενώ τα άλλα εξαφανίστηκαν, καθώς λέει η θεωρία της εξέλιξης. Σημαίνει ότι οι κάκτοι είναι φυτά που προήλθαν ως είδος από κάποιο άλλο συγγενικό και αυτό όχι με την εξέλιξη ενός άλλους είδους που

χάθηκε, καθώς λέει η θεωρία της εξέλιξης, αλλά με τη δημιουργία νέου υποείδους, του οποίου τα όργανα(φύλλα, κλάδοι κ.α.) διαμορφώθηκαν έτσι ώστε να είναι ανάλογα (σε σχήμα, μέγεθος κ.α.) με την τροφή που τρώει και το περιβάλλον που ζει. Όσα φυτά έχουν μεγάλα και πλατιά φυλά (πλατάνια, λαχανικά: κολοκυθιάς, μαρούλια, πατάτες κ.α.) σημαίνει ότι είναι είδη που δημιουργήθηκαν-διαμορφώθηκαν έτσι προκειμένου να ζουν σε χαμηλά υψομετρικά μέρη, ήτοι σε μέρη που δε φυσά αέρας, δε κάνει πολύ ψύχος και υπάρχει νερό. Η τροφή – λειτουργία τους απαιτεί πολύ νερό (οξυγόνο και υδρογόνο) για να επεξεργαστεί τη φωτοσύνθεση που χρειάζεται το φυτό. Αντίθετα όσα φυτά έχουν μικρά ή βελονωτά φυλά (π.χ.: βελανιδιάς, σφεντάμια, πεύκα, έλατα κ.α.) σημαίνει ότι είναι υποείδη που διαμορφώθηκαν-δημιουργήθηκαν έτσι προκειμένου να μπορούν να ζουν σε υψηλά υψομετρικά μέρη, ήτοι σε μέρη όπου από τη μια φυσά δυνατός αέρας (οπότε αν είχαν μεγάλα φύλλα, θα τα έσπαγε ο αέρας) και από την άλλη κάνει πολύ ψύχος (οπότε αν είχαν μεγάλα και ζουμερά φύλλα, θα τα πάγωνε-νέκρωνε το ψύχος).

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΟΡΑΤΑ ΕΩΣ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΕΩΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑ

Τα είδη των φυτών και των ζώων, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι όπως οι μηχανισμοί, τα όργανα (εξ ου και οργανισμοί) που κατασκευάζει ο άνθρωπος (τα πλοία, αεροπλάνα, τα αυτοκίνητα κ.α.), και όπως υπάρχουν μηχανισμοί ή όργανα που άλλοι είναι πολύ μικροί (π.χ. τα μοτοποδήλατα, τα ρολόγια κ.α.) και άλλοι τεράστιοι (όπως π.χ. τα λεωφορεία, τα τρένα κ.α.), άλλοι που κινούνται-τρέφονται με πετρέλαιο και άλλοι με βενζίνη κ.α. και επίσης άλλοι από αυτούς είναι για την ξηρά (αυτοκίνητα, τρακτέρ κ.α.), άλλοι για τη θάλασσα (βάρκες, πλοία κ.α.), κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τους μηχανισμούς-οργανισμούς των ειδών των φυτών και των ζώων. Άλλοι από τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων είναι αόρατοι έως πολύ μικροί (μικρόβια, βρύα, μύκητες κ.α.) και άλλοι πολύ μεγάλοι έως τεράστιοι (οι φάλαινες, τα δέντρα κ.α.), γιατί ανάλογα με το είδος και ποιότητα της τροφής που είναι κατασκευασμένος-προγραμματισμένος ένας οργανισμός να καταναλώνει, ανάλογα είναι και τα όργανα - σώμα του. Ειδικότερα τα φυτά και τα ζώα ανάλογα με τη θέση που έχουμε μέσα στη διατροφή αλυσίδα ανάλογα είναι και το μέγεθος των οργάνων τους οπότε και η όλη εμφάνισή τους, όπως είδαμε πιο πριν.

5. Ο ΓΕΝΕΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (DNA) ΚΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑ

Δεδομένου ότι όλα τα άτομα του κάθε είδους των φυτών και των ζώων γεννιούνται με επακριβώς ίδια όργανα και ίδια με αυτά που έχουν οι γονείς τους (προ αυτού έχουν και ίδια ή παρόμοια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: εμφάνιση, μέγεθος κ.α.), άρα το κάθε είδος των φυτών και των ζώων έχει το δικό του συγκεκριμένο σχέδιο ή άλλως γενετικό κώδικα με τον οποίον δημιουργούνται τα μέλη του ή άλλως άτομά του, τον οποίο μεταβιβάζουν οι γονείς στα παιδιά τους και εκείνα στα παιδιά τους και πάει λέγοντας.

Ο γενετικός κώδικας παραβολικά είναι κάτι είτε όπως το σχεδιάγραμμα βάσει του οποίου κατασκευάζονται και τα μηχανήματα, τα σπίτια, τα αυτοκίνητα, τα λεωφορεία, τα αεροπλάνα κ.α. και ιδιαίτερα όπως τα προγράμματα ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή, μόνο που αυτά τα κατασκευάζουν οι άνθρωποι ενώ των οργανισμών και τα έχει κατασκευάσει η φύση, ο Θεός.

Η μεταβίβαση των γενετικών χαρακτηριστικών από τους γονείς στους απογόνους ονομάζεται **κληρονομικότητα και τα** χαρακτηριστικά ενός ατόμου καθορίζονται από τα καλούμενα γονίδια που κληρονομεί από τους γονείς.

Σε περίπτωση που έχουμε γενετική διασταύρωση, δηλαδή γονιμοποίηση στην οποία το άρρεν και το θήλυ ανήκουν σε διαφορετικά είδη, αυτόματα ο γενετικός κώδικας αναμειγνύεται: σκύλος + λύκος = λυκόσκυλο..

Σύμφωνα με τους βιολόγους:

Το σχέδιο ή πρόγραμμα που περιέχει το κάθε σπέρμα, ο κάθε γόνος, βάσει του οποίου δημιουργείται και στη συνέχεια λειτουργεί ένας οργανισμός ή ένας απόγονός του κ.α., λέγεται γενετικός κώδικας και του οποίου η κάθε εσωκλειόμενη πληροφορία λέγεται γονίδιο. Ονομάζεται επίσης ντι-εν-έι (DNA) επειδή ανιχνεύεται ως δε(σ)οξυριβο(ζο)νουκλεϊ(νι)κό οξύ (αγγλικά: Deoxyribonucleic Acid, DNA, ντι εν έι) είναι νουκλεξύ.

Τα γονίδια περιέχουν τις γενετικές πληροφορίες που καθορίζουν τη βιολογική ανάπτυξη όλων των κυτταρικών μορφών ζωής και των περισσοτέρων ιών. Το DNA βρίσκεται σε όλα τα κύτταρα, άρα σε όλα τα σημεία του σώματος των οργανισμών.

Κάθε κύτταρο, και κατ' επέκταση κάθε οργανισμός, κατασκευάζει τις δομές του και πραγματοποιεί τις λειτουργίες του σύμφωνα με μια σειρά πληροφοριών, που έχει κληρονομήσει από τους προγόνους του. Οι πληροφορίες αυτές είναι καταγεγραμμένες στην αλληλουχία των αζωτούχων βάσεων του DNA, του μορίου δηλαδή που αποτελεί το γενετικό υλικό των κυττάρων. Τα γονίδια, σύμφωνα επίσης με τους βιολόγους, είναι συγκεκριμένες αλληλουχίες βάσεων του DNA, τα οποία περιέχουν αποθηκευμένη μία συγκεκριμένη γενετική πληροφορία. Δηλαδή γονίδιο λέγεται η βασική φυσική μονάδα

κληρονομικότητας στους ζωντανούς οργανισμούς, άρα στα πάσης φύσεως φυτά και στα πάσης φύσεως ζώα, που μεταβιβάζει πληροφορίες από το ένα κύτταρο σε άλλο και κατ' επέκταση από τη μια γενιά στην άλλη.

Η θεμελιώδης δομική και λειτουργική μονάδα όλων των οργανισμών είναι το κύτταρο. Κάθε κύτταρο προέρχεται από ένα άλλο κύτταρο. Κάθε κύτταρο, και κατ' επέκταση κάθε οργανισμός, κατασκευάζει τις δομές του και πραγματοποιεί τις λειτουργίες του σύμφωνα με μια σειρά πληροφοριών, που έχει κληρονομήσει από τους προγόνους του. Οι πληροφορίες αυτές είναι καταγραμμένες στην αλληλουχία των αζωτούχων βάσεων του DNA, του μορίου δηλαδή που αποτελεί το γενετικό υλικό των κυττάρων. Η λειτουργία του DNA ως γενετικού υλικού είναι δυνατή, γιατί το μόριο αυτό έχει τις παρακάτω ιδιότητες: α. Παράγει ακριβή αντίγραφα του, έτσι ώστε η γενετική πληροφορία μεταβιβάζεται αναλλοίωτη από κύτταρο σε κύτταρο και από γενιά σε γενιά. β. Προσδιορίζει την παραγωγή των διάφορων ειδών RNA και, μέσω αυτών, των πρωτεϊνών.

Προκαρυωτικά ονομάζονται τα κύτταρα στα οποία το γενετικό τους υλικό δεν περιβάλλεται από πυρηνική μεμβράνη, δηλαδή δε διαθέτουν οργανωμένο πυρήνα. Παράδειγμα προκαρυωτικών κυττάρων είναι τα βακτήρια.

Ευκαρυωτικά ονομάζονται τα κύτταρα στα οποία το γενετικό τους υλικό περιβάλλεται από πυρηνική μεμβράνη, δηλαδή διαθέτουν οργανωμένο πυρήνα.

Πολυκύτταροι ονομάζονται οι οργανισμοί οι οποίοι αποτελούνται από πολλά 40 διαφορετικά ευκαρυωτικά κύτταρα. Τα κύτταρα αυτά συνεργάζονται μεταξύ τους, ώστε να μπορεί να λειτουργήσει και να επιβιώσει ο πολυκύτταρος οργανισμός. Παραδείγματα πολυκύτταρων οργανισμών είναι ο άνθρωπος και η παπαρούνα. Δεν υπάρχουν πολυκύτταροι οργανισμοί οι οποίοι να αποτελούνται από προκαρυωτικά κύτταρα.

Οι διαφορές μεταξύ των φυτικών και των ζωικών κυττάρων είναι οι εξής: • Τα φυτικά κύτταρα και πιο συγκεκριμένα τα φωτοσυνθετικά φυτικά κύτταρα διαθέτουν χλωροπλάστες. Χλωροπλάστες δεν υπάρχουν στα ζωικά κύτταρα, αλλά ούτε και στα φυτικά που δε φωτοσυνθέτουν (π.χ. κύτταρα ρίζας). • Η πλασματική μεμβράνη των φυτικών κυττάρων περιβάλλεται από το κυτταρικό τοίχωμα, ενώ των ζωικών κυττάρων όχι. • Τα ζωικά κύτταρα διαθέτουν πεπτικά κενότοπια, ενώ τα φυτικά κύτταρα διαθέτουν χυμοτόπια.

6. ΤΑ ΖΩΝΤΑ ΟΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ - ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΠΟΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΝΑ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ

Τα είδη των φυτών και των ζώων, όπως είδαμε πιο πριν, είναι όπως οι μηχανισμοί, τα όργανα (εξ ου και οργανισμοί) που κατασκευάζει ο άνθρωπος (τα πλοία, αεροπλάνα, τα αυτοκίνητα κ.α.), και όπως αυτά κατασκευάζονται ανάλογα με την τροφοδοσία και το περιβάλλον που προορίζονται, το ίδιο συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων. Ο λόγος που αυτά δεν τρέφονται με ό,τι να 'ναι ούτε και λειτουργούν όπου να 'ναι, αλλά με ό,τι προβλέπει η κατασκευή τους,

Δεδομένου επίσης ότι όλα τα άτομα του κάθε είδους των φυτών και των ζώων, από τα μικρόβια έως τα τεράστια θηλαστικά, καθώς και από τα μικροσκοπικά χόρτα έως τα τεράστια δέντρα, γεννιούνται όχι με τυχαία όργανα, αλλά με συγκεκριμένα και ίδια ακριβώς με αυτά που έχουν οι γονείς τους (και ως εξ αυτού έχουν και περίπου την ίδια εξωτερική εμφάνιση), **άρα** τα άτομα στα είδη των φυτών και των ζώων είναι προγραμματισμένα - προορισμένα (εκ κατασκευής και από το δημιουργό τους, μέσω του γενετικού τους κώδικα ή άλλως των γονιδίων τους) το που, σε ποιο είδος περιβάλλοντος να ζουν και επίσης το τι είδους μενού τροφής να τρώνε. Τα φυτά, αφού γεννιούνται με ρίζες και τρώνε χώμα, άρα είναι κατασκευασμένα - προορισμένα να ζουν φυτεμένα στο χώμα και όχι κάπου αλλού. Τα ζώα, αφού δεν τρώνε χώμα και δεν έχουν ρίζες κ.α., αλλά έχουν χέρια, πόδια, στόμα κ.α., άρα δεν είναι προγραμματισμένα-προορισμένα να ζουν φυτεμένα στο χώμα, αλλά να κινούνται και να τρώνε είδη φυτών ή το ένα το άλλο κ.α. Και αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί α αλλάξει, γιατί όλα μαζί τα είδη αποτελούν διατροφική αλυσίδα, που αν χαλάσει θα έχει ολέθριες συνέπειες για όλα, όπως είδαμε πιο πριν.

7. ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΖΩΝΤΑ ΟΝΤΑ (ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΖΩΑ) ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΑ

Παρατηρώντας τα άτομα όλων των ειδών των φυτών και των ζώων, από τα μικρόβια έως τα τεράστια θηλαστικά, καθώς και από τα μικροσκοπικά χόρτα έως τα τεράστια δέντρα, βλέπουμε ότι όλα ζουν κάποιο χρονικό διάστημα και μετά πεθαίνουν, άρα δεν είναι αθάνατα, αλλά θνητά. Ωστόσο πριν πεθάνουν γενούν άλλα με τα γεννητικά τους όργανα και έτσι η ζωή, επειδή μεταδίδεται από το ένα φυτό ή από το ένα ζώο στο άλλο, είναι τελικά και αυτή αθάνατη. Όλα τα έμβια όντα, όλα τα φυτά και όλα τα ζώα, από τη μια αναπαράγονται και από την άλλη κάποια στιγμή πεθαίνουν και αυτό, γιατί

αφενός αποτελούν διατροφική αλυσίδα (τα φυτοφάγα ζώα τρώνε μέρος από τα φυτά, τα σαρκοφάγα τρώνε μέρος από τα φυτοφάγα ζώα κ.α) και αφετέρου δεν πρέπει να είναι αθάνατα, γιατί, αν όλα ήταν αθάνατα (ή και μέρος τους), λόγω και του πολλαπλασιασμού του, και ο χώρος που ζουν δεν θα τα χωρούσε και η τροφή του χώρου που τρέφονται δεν θα τους επαρκούσε οπότε μετά θα πέθαιναν όλα. Επίσης, αν π.χ. τα φυτοφάγα ζώα ζούσαν αιώνια, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, θα αφάνιζαν όλα τα φυτά και μετά θα πέθαιναν και αυτά. Ομοίως με τα σαρκοφάγα κ.λπ..

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ

Τα φυτά και τα ζώα αναπαράγονται, ως γνωστόν, ύστερα από γονιμοποίηση-κύηση, την οποία προκαλεί ο έρωτας, όμως τα περισσότερα από φυτά και κάποια από τα ζώα, όπως τα μικρόβια έχουν τη δυνατότητα να πολλαπλασιάζονται και απλά με τη διαίρεσή τους. Τα φυτά, ως γνωστόν, πολλαπλασιάζονται με μοσχεύματα, καταβολάδες και παραφυάδες. Τα μικρόβια πολλαπλασιάζονται με τη διαίρεση του σώματός τους και κάτι όπως γίνεται με τις παραφυάδες στα φυτά. (Περισσότερα βλέπε «Αναπαραγωγή των φυτών και των ζώων»)

ΤΑ ΥΒΡΙΔΙΑ, ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Ήμερα φυτά και τα ήμερα ζώα λέγονται αυτά που προέρχονται με εξημέρωση από τα άγρια, δηλαδή από αυτά που υπάρχουν στη φύση και δε συμπεριφέρονται ή δεν παράγουν προϊόντα όπως αυτά που θα ήθελε άνθρωπος. Τα ήμερα φυτά δημιουργούνται είτε με την καλλιέργεια κάποιων άγριων, δηλαδή με το διαχωρισμό τους από τα άλλα άγρια και στη συνέχεια με το κατάλληλο όργανο, λίπανση, κλάδεμα κ.α., με τον τρόπο αυτό προήλθαν π.χ. τα δημητριακά, είτε με υβριδισμό, δηλαδή με διασταύρωση, όπως θα δούμε πιο κάτω. Τα ήμερα ζώα δημιουργούνται είτε με την εξημέρωσή κάποιων αγρίων, δηλαδή με το διαχωρισμό τους και στη συνέχεια με καλή και ήρεμη εκτροφή κ.α. είτε υβριδισμό, δηλαδή με διασταύρωση,, π.χ. λυκόσκυλα.

Υβρίδια λέγονται οι οργανισμοί, τα φυτά και τα ζώα, τα οποία προκύπτουν από τη διασταύρωση δυο ατόμων, αρσενικού και θηλυκού, που ανήκουν σε διαφορετικά, όμως συγγενικά, είδη και ως εξ αυτού μπορεί να παρουσιάζουν <<βελτιωμένα ή μη βελτιωμένα >> χαρακτηριστικά (σε συμπεριφορά ή σε ποιότητα ή ποσότητα κ.α.) σε σχέση με τα φυτά ή τα ζώα των ειδών από τα οποία προέρχονται. Στη γονιμοποίηση, αν και οι δυο γονείς είναι ίδιου είδους, γενούν ίδιο παιδί (π.χ. δυο γάιδαροι γενούν γαϊδουράκι), ενώ αν οι γονείς είναι διαφορετικού είδους, γενούν κάτι άλλο, κάτι που είναι ανάμεσα στα δυο είδη, π.χ. σκύλος και λύκος γενούν λυκόσκυλο, γαίδαρος

(όνος) με γαϊδούρα γενούν γαϊδουράκι, ενώ άλογο με γαϊδούρα (όνο) ή το αντίθετο γενούν ημίονο κ.α. Η λέξη υβρίδιο παράγεται από τη λατινική λέξη hybrida, που σήμαινε οι απόγονοι Ρωμαίου και μη Ρωμαίας (δούλης ή αλλοδαπής) και το αντίθετο. **Η λατινική λέξη hybrida, προέρχεται από το ελληνικό «ύβρις» επειδή η διασταύρωση ειδών θεωρείται παραβίαση της φύσης.**

Παρατηρώντας τους απογόνους των υβριδίων βλέπουμε ότι είτε δε γενούν (όπως π.χ. ο ημίονος, ο γόνος αλόγου και γαϊδάρου) είτε από γενιά σε γενιά οι απόγονοί τους χάνουν τα χαρακτηριστικά που έφερε η διασταύρωση. Για παράδειγμα φυτεύοντας καρπούς ήμερης μυγδαλιάς, τα φυτά που δημιουργούνται είναι πικρο-μυγδαλιές (άγριες μυγδαλιές που γενούν πικρά μύγδαλα). Προ αυτού τα ήμερα φυτά από υβριδισμό διαιωνίζονται όχι με σπόρους, αλλά μόνο με μοσχεύματα, καθώς και με εμβολιασμούς (κέντρισμα) άλλων φυτών. (Περισσότερα βλέπε «Αναπαραγωγή των φυτών και των ζώων»)

8. ΠΟΙΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΖΩΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Τα φυτά και τα ζώα είναι δύο ομάδες στις οποίες παραδοσιακά χωρίζονται οι οργανισμοί. Η διαίρεση αυτή χρονολογείται τουλάχιστον από τον Αριστοτέλη (384 π.Χ. - 322 π.Χ.), ο οποίος στο «Των περί τα ζώα ιστοριών» διέκρινε του οργανισμούς σε φυτά, αυτά που δεν κινούνται, και σε ζώα, αυτά που κινούνται για να πιάσουν την τροφή τους.

Ο Αριστοτέλης λέει επίσης ότι άπαντα τα ζώα έχουν κοινά «μόρια», ήτοι κοινά τμήματα, κοινά όργανα και συνεπώς, λέει, έχουν κοινή καταγωγή και επίσης τα αποκαλεί έμψυχα, κάτι που δεν κάνει για τα φυτά, αν και τα φυτά αναπνέουν.

. Παρατηρώντας τα έμβια όντα βλέπουμε ότι πράγματι χωρίζονται βασικά σε δυο είδη (δυο κατηγορίες), τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων, με πάρα πολλά, αναρίθμητα, υποείδη (υποκατηγορίες) και υποείδη των υποειδών το κάθε είδος.

Τα φυτά (από τα φύω, φυτεύω, φύση) και τα ζώα (από το ζάω -ζω, ζωή) ως οργανισμοί έχουν σαφή, ξεκάθαρα, διακριτικά γνωρίσματα. Απλά έχουν και πάρα πολλά κοινά χαρακτηριστικά, λόγω του ότι έχουν κοινό πρόγονο.

Τα σαφή χαρακτηριστικά των φυτών είναι ότι δεν κινούνται, ζουν ακίνητα χωμένα μερικώς στη γη και τρώνε όλα άβια ύλη (νερό και ουσίες από χώμα, τα χημικά στοιχεία κάλιο, νάτριο κ.α.). Το κάθε είδος των φυτών τρώει κάποιο μενού από τα χημικά στοιχεία: κάλιο, ασβέστιο, φώσφορο κ.α. της ύλης προκειμένου να ζήσουν.

Τα σαφή χαρακτηριστικά των ζώων είναι ότι δε ζουν ακίνητα και χωμένα μερικώς στο χώμα ούτε και τρέφονται με είδη ύλης, όπως συμβαίνει με τα φυτά, αλλά όλα κινούνται και άλλα από αυτά ζουν στον αέρα (έντομα και πτηνά), άλλα επάνω ή μέσα στο χώμα (ερπετά, σκώληκες, ζώα, άνθρωπος κ.α.), άλλα μέσα στο νερό (ψάρια, φάλαινες κ.α.) κ.α. Υπενθυμίζεται και ότι τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων αποτελούν διατροφική αλυσίδα.

Φυτά είναι όσα έμβια όντα τρώνε είδη ύλης, δηλαδή ουσίες από το χώμα (κάλιο, νάτριο, άνθρακα κ.α.).

Ζώα είναι όσα έμβια όντα δεν τρώνε είδη ύλης, αλλά είδη κυττάρων (προϊόντα από φυτά ή ζώα). Τα φυτοφάγα ζώα τρώνε είδη φυτών (άλλα τρώνε φύλλα, άλλα καρπούς, άλλα χυμούς κ.λπ. των φυτών), για να ζήσουν και από την άλλη υπάρχουν τα σαρκοφάγα ζώα που για τον ίδιο λόγο τρώνε μέρος από τα φυτοφάγα ζώα ή τα προϊόντα τους (άλλα τρώνε τις σάρκες, άλλα τρώνε τα περιττώματά τους, άλλα πίνουν το αίμα τους κ.α.) και αυτό για λόγους ισορροπίας, δηλαδή για να μην πολλαπλασιαστούν αρκετά τα φυτοφάγα ζώα και φάνε όλα τα φυτά και αυτό θα έχει ως συνέπεια την εξαφάνιση και όλων των οργανισμών.

Δεν υπάρχει ζώο που να τρώει απλή γη ή που να φύτεται στη γη, όπως και φυτό που να τρώει σάρκες από είδη ζώων. Απλά υπάρχουν είδη ζώων που τρυπώνουν στη γη (σκουλήκια κ.α.) και ψάχνουν ως τροφή τα υπολείμματα φυτών ή ζώων που βρίσκονται ανακατεμένα στην ύλη και προέρχονται είτε από σάπια φυτά είτε από περιττώματα ζώων είτε από πτώματα ζώων κ.α. Τέτοιοι οργανισμοί π.χ. είναι τα βατράχια, τα σκαθάρια, τα σκουλήκια κ.α. Μάλιστα τα βατράχια ως νεογνά είναι φυτοφάγα και ως ενήλικα είναι σαρκοφάγα.

Και επειδή σε άλλο περιβάλλον και με άλλη τροφή ζουν τα φυτά και με άλλα τα ζώα, γι αυτό και τα φυτά έχουν εντελώς διαφορετικό περιβάλλον που ζουν, καθώς και εντελώς διαφορετικό οργανισμό (διαφορετικά όργανα εντοπισμού, περισυλλογής, πέψης κ.λπ. της τροφής, καθώς και γεννητικά κ.α.) απ' ό,τι έχουν τα ζώα και προ αυτού έχουν και εντελώς διαφορετικό σώμα.

Τα φυτά ως όργανα εντοπισμού, περισυλλογής κ.λπ. της τροφής τους δεν έχουν αυτιά, μάτια, πόδια, χέρια κ.λπ., όπως έχουν τα ζώα, αλλά ρίζες που εισχωρούν μέσα στη γη, επειδή η τροφή τους είναι ακίνητη και βρίσκεται από κάτω τους. Αντίθετα τα ζώα για τον ίδιο σκοπό έχουν αυτιά, μάτια ή κεραίες, χέρια, πόδια, στόμα, πόδια, χέρια, γιατί η τροφή τους κινείται.

Το κάθε είδος των φυτών και των ζώων αποτελείται και από πάρα πολλά υποείδη, τα οποία όλα μαζί αποτελούν οικοσύστημα και διατροφική αλυσίδα ή διατροφικά πλέγματα. Για παράδειγμα στα πτηνά υπάρχουν καταρχήν τα είδη: αετοί, γεράκια, κότες, σπουργίτια, πελεκάνοι, σπίνοι, πάπιες, χήνες, πέρδικες κ.α. όπου το καθένα

από αυτά διαφέρει του άλλου και στο περιβάλλον που ζει και στην τροφή που τρώει και προ αυτού και στα όργανα λειτουργίας (οπότε και στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: εμφάνιση, χρώμα, μέγεθος κ.α.). Ακολουθώς τα είδη αυτά των πτηνών διαιρούνται σε υποείδη. Για παράδειγμα. οι αετοί διαχωρίζονται στα υποείδη: Κοκκαλάς (*Gyraetus barbatus* - το μενού του είναι τα κόκκαλα), Σχάρα ή Όρνιο (*Gyps Fulvius* - το μενού του είναι οι σάρκες αιγοπροβάτων κ.α.), Βιτσιλά ή Χρυσαιτός (*Aquila Crysaetos* - το μενού του είναι οι σάρκες μικρών ζώων, όπως πουλιών, ερπετών κ.α.), ψαραετός (*Pandion haliaetus*), φιδαιτός (*Circaetus gallicus*), η πνιγαρά βιτσιλά κ.α. Το αυτό συμβαίνει και με τα υπόλοιπα είδη και υποείδη των πτηνών, καθώς και γενικά σε όλα τα είδη και υποείδη των ζώων.

Για λόγους καλύτερης λειτουργίας της διατροφικής τους αλυσίδας υπάρχουν και είδη φυτών και ζώων που ζουν παρασιτικά, όπως τα φύκια, οι αμοιβάδες, τα τσιπούρα, οι μύκητες κ.α., και ως εξ αυτού έχουν λιγότερα όργανα και προ αυτού γίνεται λόγος για μονοκύτταρους και πολυκύτταρους οργανισμούς. Μάλιστα προ αυτού τελευταία τα έμβια όντα μερικοί τα διακρίνουν σε περισσότερες κατηγορίες, όπως: τα φυτά, τα ζώα, τα πρώτιστα, τους μύκητες κ.α. Δηλαδή θεωρούν ως ιδιαίτερες ομάδες τα πρώτα είδη της διατροφικής αλυσίδας-οικοσυστήματος των εμβίων όντων, αυτά που είναι κάτι μεταξύ ύλης και φυτού και επίσης κάτι μεταξύ ζώου και φυτού, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο πρώτος που διαχώρισε τα έμβια όντα σε φυτά και ζώα και επίσης παρατήρησέ ότι τα είδη των οργανισμών έχουν κοινά χαρακτηριστικά είναι ο Αριστοτέλης (γεννήθηκε το 384 π.Χ.). Ο ίδιος θεωρεί ότι τα φυτά δεν έχουν ψυχή, ενώ τα ζώα έχουν:

Ο Αριστοτέλης στο «Περί Αισθήσεως και εσθητών: [436a] αναφέρει <<Επει δε περί ψυχής καθ' αυτήν διώριται πρότερον και περί των δυνάμεων εκάστης κατά μόριον αυτής, εχόμενόν έστι ποιήσασθαι την επίσκεψιν περί των ζώων και των ζωήν εχόντων απάντων, τίνες εισίν ίδιαι και τίνες κοιναί πράξεις αυτών. τα μεν ουν ειρημένα περί ψυχής υποκείσθω, περί δε των λοιπών λέγωμεν, και πρώτον περί των πρώτων. φαίνεται δε τα μέγιστα, και τα κοινα και τα ίδια των ζώων, κοινα της τε ψυχής όντα και τού σώματος, οίον αίσθησις και μνήμη και θυμός και επιθυμία και όλως όρεξις, και προς τούτοις ηδονή και λύπη· και γάρ ταύτα σχεδόν υπάρχει πάσι τοις ζώοις.....>> . ,

Ο Αριστοτέλης στο «Των περί τα ζώα ιστοριών» [486a]» αναφέρει: <<Των εν τοις ζώοις μορίων Έχει δε των ζώων ένια μεν πάντα τα μόρια τ' αυτά αλλήλοισ, ένια δ' έτερα. **Τ' αυτά δε τα μεν είδει των μορίων εστιν, οίον ανθρώπου ρίς και οφθαλμός ανθρώπου ρίνι και οφθαλμώ, και σαρκί σαρξ και οστώ οστών·**

τον αυτόν δε τρόπον και ἵππου και των άλλων ζώων, ὅσα τω εἶδει τὰ αὐτὰ λέγομεν εαυτοῖς· ὁμοίως γάρ ὡσπερ τὸ ὅλον ἔχει πρὸς τὸ ὅλον, και των μορίων ἔχει ἕκαστον πρὸς ἕκαστον.

Αριστοτέλης («Των περὶ τὰ ζῶα ἱστοριῶν» 489a]: «**Πάντων δ' ἐστὶ των ζώων κοινὰ μόρια, ὧ δέχεται την τροφήν** και εἰς ὃ δέχεται· ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ αὐτὰ και ἕτερα κατὰ τους εἰρημένους τρόπους, ἢ κατ' εἶδος ἢ καθ' ὑπεροχὴν ἢ κατ' ἀναλογίαν ἢ τὴ θέσει διαφέροντα. Μετὰ δε ταῦτα ἄλλα κοινὰ μόρια ἔχει τὰ πλείστα των ζώων πρὸς τοῦτοις, ἢ ἀφήσει τὸ περιπτῶμα τῆς τροφῆς [και ἢ λαμβάνει]· ου γάρ πᾶσιν ὑπάρχει τοῦτο. Καλεῖται δ' ἢ μὲν λαμβάνει, στόμα, εἰς ὃ δε δέχεται, κοιλία· τὸ δε λοιπὸν πολυώνυμὸν ἐστίν. Του δε περιπτῶματος ὄντος διπτοῦ, ὅσα μὲν ἔχει δεκτικὰ μόρια του υγροῦ περιπτῶματος, ἔχει και τῆς ξηρᾶς τροφῆς, ὅσα δε ταύτης, ἐκείνης ου πάντα. Διὸ ὅσα μὲν κύστιν ἔχει, και κοιλίαν ἔχει, ὅσα δε κοιλίαν ἔχει, ου πάντα κύστιν ἔχει >>.

Ὁ Αριστοτέλης στο «Των περὶ τὰ ζῶα ἱστοριῶν» 588b]: αναφέρει << Οὕτω δ' ἐκ των ἀψύχων εἰς τὰ ζῶα μεταβαίνει κατὰ μικρὸν ἢ φύσιν, ὡστε τὴ συνεχεῖα λανθάνει τὸ μεθόριον αὐτῶν και τὸ μέσον ποτέρων ἐστίν. Μετὰ γάρ τὸ των ἀψύχων γένος τὸ των φυτῶν πρῶτόν ἐστίν· και τοῦτων ἕτερον πρὸς ἕτερον διαφέρει τῶ μάλλον δοκεῖν μετέχειν ζωῆς, ὅλον δε τὸ γένος πρὸς μὲν τὰ ἄλλα σώματα φαίνεται σχεδὸν ὡσπερ ἐμπυχον, πρὸς δε τὸ των ζώων ἀψυχόν. Ἡ δε μεταβάσις ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ ζῶα συνεχῆς ἐστίν, ὡσπερ ἐλέχθη πρότερον. Ἐνια γάρ των ἐν τῇ θαλάττῃ διαπορήσειεν ἂν τις πότερον ζῶον ἐστίν ἢ φυτόν· προσπέφυκε γάρ, και χωριζόμενα πολλὰ διαφθείρεται των τοιοῦτων, οἰον αἰ μὲν πίνναι προσπεφύκασιν, οἱ δε σωλήνες ἀνασπασθέντες ου δύνανται ζῆν. Ὅλως δε πᾶν τὸ γένος τὸ των ὄστρακοδέρμων φυτοῖς εἴοικε πρὸς τὰ πορευτικὰ των ζώων.....>>

9. ΟΙ ΣΠΙΝΟΙ ΚΑΙ Η ΛΑΘΟΣ ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

Οἱ ἐρμηνευτῆς του Κ. Δαρβίνου λένε ὅτι ὁ Δαρβίνος στο σύμπλεγμα των νησιῶν Γκαλαπάγκος, που ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 μεγάλα νησιά ἀρκετὰ μακριὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, παρατήρησε ὅτι στο πρῶτο νησί ζοῦσε ἓνα εἶδος σπίνου οἱ σπῖνοι εἶναι ὠδικὰ πτηνὰ ὡς οἱ καρδερῖνες και τὰ σπουργίτια, τὰ ὁποῖα σὴν Ελλάδα λέγονται τσόνια και πίπιζες) με γαμφὸ ράμφος ἐξειδικευμένο να τρῶει σκουλήκια. Στο δεῦτερο παρατήρησε ὅτι τὸ ἴδιο εἶδος σπίνου εἶχε κοντόχοντρο ράμφος για να μπορεῖ να τρῶει σπόρους ἐνῶ στο τρίτο νησί ζοῦσε ὁ ἴδιος σπῖνος ἀλλὰ με μυτερὸ ράμφος για να τρῶει φρούτα. Στο τέταρτο νησί ζοῦσαν σπῖνοι και με τὰ τρία εἶδη ράμφους. Μετὰ ἀπὸ μία περίοδο ξηρασίας στο τέταρτο νησί ὁ Δαρβίνος παρατήρησε ὅτι οἱ σπῖνοι με τὸ

κοντόχοντρο ράμφος κατάφεραν να επιβιώσουν τρώγοντας σπόρους σε αντίθεση με τους σπίνους που είχαν μυτερό και γαμψό ράμφος που εξαφανίστηκαν γιατί δεν έβρισκαν τροφή. Προ αυτού ο Δαρβίνος κατέληξε, λένε, στο συμπέρασμα ότι σε ένα περιβάλλον υπάρχουν οργανισμοί με διάφορα χαρακτηριστικά οι οποίοι βρίσκονται σε ένα διαρκή αγώνα για επιβίωση. Σε αυτόν τον αγώνα επιβιώνουν οι πιο καλά προσαρμοσμένοι, ενώ οι υπόλοιποι εξαφανίζονται. Από αυτή του την παρατήρηση ο Δαρβίνος κατάφερε να αναπτύξει τη θεωρία της Εξέλιξης των ειδών μερικά χρόνια αργότερα. Κατ' άλλους, επειδή στο αρχιπέλαγος των νησιών Γκαλά πάγκος υπάρχουν πολλά διαφορετικά είδη σπίνων της υποοικογένειας Geospinizae, γνωστοί σήμερα ως σπίνου του Δαρβίνου, και συνάμα σε όποια νησιά από αυτά η κύρια πηγή τροφής των σπίνων είναι τα έντομα, οι σπίνου έχουν μυτερά ράμφη και σε όποια νησιά οι σπίνου τρέφονται κυρίως με καρπούς, τα ράμφη είναι κοντόχοντρα, κατάλληλα για το άνοιγμα των καρπών, ο Κάρολος Δαρβίνος («Η καταγωγή των ειδών») **συμπέρανε ότι οι οργανισμοί, τα είδη των φυτών και ζώων, αλλάζουν στην πορεία του χρόνου και προσαρμόζονται στο περιβάλλον όπου ζουν -η κεντρική ιδέα στη θεωρία της Εξέλιξης.**

Ωστόσο τα ως άνω συμπεράσματα, σχετικά με τη εξέλιξη των φυτών και των ζώων του Δαρβίνου, είναι παραποίηση της πραγματικότητας με σκοπό να αποδείξει ότι δεν υπάρχει Θεός, γιατί απλούστατα:

Α) Οι σπίνου δεν είναι όλοι ένα μόνο είδος, αλλά πάρα πολλά (σωστότερα οι σπίνου είναι ένα είδος, όμως με πάρα πολλά υποείδη) και αυτό όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά για λόγους διατροφικής αλυσίδας, όπως συμβαίνει και με όλα τα άλλα είδη των φυτών και των ζώων. Δηλαδή όπως οι αετοί (το αυτό συμβαίνει και με τις κότες, και με τους πιθήκους και με τα τετράποδα κ.α.) από τη μια είναι πολλά είδη και από την άλλη δεν τρώνε όλοι το ίδιο επακριβώς μενού τροφής, πρβ: Κοκκαλάς (Gypaetus barbatus - το μενού του είναι τα κοκκαλα), Σχάρα ή Όρνιο (Gyps Fulvius - το μενού του είναι οι σάρκες αιγοπροβάτων κ.α.), Βιτσίλα ή Χρυσαιτός (Aquila Crysaetos - το μενού του είναι οι σάρκες μικρών ζώων, όπως πουλιών, ερπετων κ.α.), ψαραετός (Pandion haliaetus), φιδαιτός (Circaetus gallicus), η πνιγάρá βιτσίλα κ.α. και αυτό για λόγους διατροφικής αλυσίδας, έτσι συμβαίνει και με τους σπίνου. Οι οργανισμοί, τα φυτά και τα ζώα, δεν είναι όλοι ένα είδος, αλλά έχουν ρυθμιστεί εξ αρχής, εκ κατασκευής και από το δημιουργό τους, από τη Φύση ή άλλως το Θεό, να διαιρούνται πάντα σε είδη και υποείδη, τα οποία να αποτελούν διατροφική αλυσίδα, ώστε να μην τρώνε όλα το ίδιο επακριβώς μενού τροφής και να μην ζουν όλα τον ίδιο χώρο κ.α., **γιατί, αν όλοι οι οργανισμοί ήταν ένα μόνο είδος, θα ζούσαν όλοι στον ίδιο**

χώρο και θα έτρωγαν όλοι την ίδια τροφή, οπότε και ο χώρος από κάποια στιγμή και εξής και δε θα τους χωρούσε, λόγω του πολλαπλασιασμού τους, και δε θα μπορούσε να τους θρέψει και προ αυτού όλοι οι οργανισμοί θα πέθαιναν. Τα πτηνά π.χ. δεν είναι μόνο ένα είδος, αλλά πάρα πολλά είδη και υποείδη, όπου από αυτά άλλα ζουν στη θάλασσα, άλλα στα βουνά, άλλα στις πεδιάδες κ.α. και συνάμα άλλα από αυτά είναι σποροφάγα, άλλα ψαροφάγα, άλλα εντομοφάγα, άλλα σαρκοφάγα και άλλα πολυφάγα, για το λόγο που είδαμε πιο πριν και προ αυτού το κάθε είδος από αυτά έχει και τα ανάλογα όργανα διατροφής και προστασίας. Τα χελιδόνια τρώνε έντομα, οι κόττες σπόρους και σκουλήκια, οι γλάροι τρώνε ψαράκια, τα γεράκια τρώνε άλλα πτηνά κ.α. Προ αυτού και π.χ. τα γεράκια έχουν δημιουργηθεί εκ κατασκευής του είδους τους να είναι με μεγάλο και γαμψό ράμφος, καθώς και μεγάλα δάκτυλα-νύχια, για να ξεσκίζουν τα θύματά τους, κάτι που δεν έχουν τα άλλα πτηνά ή τα θηράματά τους, Οι σπίνοι, τα σπουργίτια κ.α. έχουν κοντόχοντρα ράμφη για να αρπάζουν και να ανοίγουν τους σπόρους. Τα χελιδόνια έχουν λεπτά και πλακωτά κάπως ράμφη γιατί για να αρπάζουν μικρά έντομα (κουνούπια κ.α.) στον αέρα. Οι πελεκάνοι έχουν μακρά ράμφη, για να πιάνουν μικρά ψάρια και σκουλήκια μέσα στα νερά κ.α.

B) Τα υποείδη των φυτών και των ζώων δημιουργούνται από τα είδη, όπως και τα άτομά τους, τα οποία δημιουργούν το ένα από το άλλο, όμως και στη μια και στην άλλη περίπτωση δεν είναι κάτι που γίνεται τυχαία ή από μόνο του. Το φροντίζει η εσωτερική δύναμη που έχουν μέσα τους και ονομάζεται Θεός και η οποία επίσης τα διεγείρει και καθοδηγεί και σε όλες τις άλλες βιολογικές ενέργειές τους (π.χ. να κάνουν γονιμοποίηση, να μεταναστεύουν ή να πέφτουν σε χειμέρα νάρκη, να εκκολάπτονται τα αυγά στα πτηνά κ.α.), άλλως δε θα αποτελούσαν διατροφική αλυσίδα και προ αυτού θα αφανίζονταν όλα για το λόγο που είδαμε πιο πριν. Θα λέγαμε ότι ο Θεός δεν υπάρχει και όλα αυτά γίνονται τυχαία ή από μόνο τους, αν π.χ. τα άτομα σε όλα τα είδη και υποείδη των φυτών και των ζώων γεννιούνται χωρίς όργανα διατροφής, προστασίας από το περιβάλλον κ.α., και μετά αυτά τα ανέπτυσαν -προσάρμοζαν ανάλογα με το περιβάλλον που ζουν και την τροφή που βρίσκουν και τρώνε, όμως κάτι τέτοιο δε συμβαίνει. Τα άτομα σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων γεννιούνται με συγκεκριμένα όργανα διατροφής, προστασίας από το περιβάλλον κ.α., που σημαίνει ότι τα είδη είναι προορισμένα το που να ζει το καθένα και τι να τρώει Συνάμα υπακούν στους νόμους της κληρονομικότητας και διατροφικής αλυσίδας που τους εμφύτευσε ο δημιουργός τους. (Περισσότερα βλέπε στα παρακάτω.)

10. Η ΦΥΣΗ ΠΑΡΕΧΕΙ, ΔΕΝ ΕΠΙΙΛΕΓΕΙ

Δεν είναι αληθές ότι η φύση επιλέγει τους πιο ισχυρούς ως πιο προσαρμοσμένους ή πιο εξελιγμένους οργανισμούς προκειμένου να ζήσουν σε ένα περιβάλλον και επίσης ότι η καλούμενη «φυσική επιλογή» είναι σε αντιδιαστολή ίδια με την τεχνητή επιλογή την οποία κάνει ο άνθρωπος κάθε φορά που επιλέγει τα καταλληλότερα ζώα ή φυτά, προκειμένου να επιτύχει τη δημιουργία απογόνων με επιθυμητά χαρακτηριστικά, καθώς λένε οι οπαδοί της θεωρίας της εξέλιξης του Δαρβίνου, γιατί:

1) Στη φύση δεν υπάρχουν απροσάρμοστοι και προσαρμοσμένοι οργανισμοί, όπως δεν υπάρχουν και εξελιγμένοι και μη εξελιγμένοι, από τους οποίους στον αγώνα της επιβίωσης επιβιώνουν οι προσαρμοσμένοι ως πιο ισχυροί ή πιο εξελιγμένοι, καθώς νομίζει η θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου, αλλά διάφοροι τύποι (είδη) αλληλենδετων οργανισμών που αποτελούν τη διατροφική αλυσίδα και το οικοσύστημα της ζωής, όπως είδαμε πιο πριν.

2) Αν στη φύση επιβίωναν οι ισχυροί ή οι πιο προσαρμοσμένοι οργανισμοί, θα είχαν εξαφανιστεί π.χ. τα έντομα (μύγες, κουνούπια κ.α.), τα μαλάκια(σάλιαγκες, χταπόδια κ.α.), αφού τα ισχυρότερα είδη: πτηνά (χελιδόνια, αετοί, γεράκια κ.α.), άνθρωποι κ.α. τα τρώνε, όμως μετά θα εξαφανίζονται και τα πτηνά και οι άνθρωποι κ.α., γιατί δε θα έβρισκαν τι να τρώνε.

3) Η φύση δεν επιλέγει, απλά παρέχει ό,τι διαθέτει, ήτοι την τροφή και τη στέγη στα φυτά και στα ζώα, και το σε ποιο μέρος θα πάει να επιβιώσει ένα φυτό ή ένα ζώο το κανονίζουν οι προδιαγραφές του, τα όργανα με τα οποία έχει γεννηθεί. Οι οργανισμοί (τα φυτά και τα ζώα) δεν είναι πλασμένοι να ζουν όλοι παντού ή όπου να `ναι και επίσης να τρώνε όλοι τα πάντα ή ό,τι βρουν, αλλά είναι πλασμένοι σε είδη, εκ των οποίων τα άτομα του κάθε είδους είναι προορισμένα αφενός να ζουν σε ένα συγκεκριμένο χώρο (άλλα στη θάλασσα, άλλα στο χώμα, άλλα στον αέρα, άλλα στα ποτάμια κ.α.) της γης και αφετέρου να τρώνε και από ένα συγκεκριμένο μενού διατροφής του χώρου αυτού (άλλα τρώνε χώμα, άλλα τρώνε φυτά, άλλα σπόρους κ.α.), γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, γιατί τότε θα ζούσαν όλοι στο ίδιο χώρο και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, οπότε, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, ο χώρος αυτός από κάποια στιγμή και μετά και δε θα μπορεί να τους χωρέσει και δε θα μπορεί να

4) Οι γεωργοί και οι κτηνοτρόφοι πράγματι επιλέγουν τα καλύτερα από φυτά και τα καλύτερα από τα ζώα προκειμένου να κάνουν ένα ωραίο κήπο ή ένα καλό κοπάδι, όμως όχι από τα πιο εξελιγμένα, αφού εξελιγμένα δεν υπάρχουν, αλλά τα πιο υγιή και τα πιο ώριμα (δηλαδή δεν επιλέγουν ανήλικα, άρρωστα και γερασμένα άτομα) για

γονιμοποίηση και αυτό γιατί τα μη υγιή, τα γερασμένα και τα μη ώριμα άτομα δεν μπορούν να γεννήσουν πολλούς και υγιείς απογόνους. Συνάμα δημιουργούν υβρίδια επιλέγοντας γονείς (αρσενικό και θηλυκό) από διαφορετικά υποείδη φυτών ή ζώων που η διασταύρωσή τους θα επιφέρει επιθυμητά ίσως αποτελέσματα. Ωστόσο παρατηρώντας τους απογόνους των υβριδίων, καθώς και των γενετικά τροποποιημένων φυτών και ζώων (μέσα σ' αυτούς συμπεριλαμβάνονται και οι απόγονοι των ημερών φυτών και των ημερών ζώων) βλέπουμε ότι οι απόγονοι τους είτε δε γενούν (π.χ. ο ημίονος, πολλά είδη σπόρων πατάτας δε φυτρώνουν καθόλου, είναι στείροι κ.α.) είτε δε διατηρούν τα χαρακτηριστικά που επέφερε η διασταύρωση ή η γενετική τροποποίηση, αλλά επανέρχονται σιγά-σιγά στην πρότερο άγρια τους κατάσταση, στο φυσικό είδος τους. Φυτεύοντας π.χ. καρπούς ημερών φυτών (μυγδαλιάς, αμπέλου, αχλαδιάς κ.α.) βλέπουμε ότι τα φυτά που φυτρώνουν γίνονται πάλι άγριες μυγδαλιές (πικραμυγδαλιές), αγράμπελες, άγριες αχλαδιές κ.α. Επομένως τα υβρίδια και η εξημέρωση άγριων φυτών και ζώων δημιουργούν πρόσκαιρες ποικιλίες, ράτσες, υποείδη, και όχι νέα φυσικά είδη των φυτών και των ζώων. (Περισσότερα βλέπε πιο κάτω «Υβρίδια, άγρια και ήμερα φυτά και ζώα»)

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Το ότι σε κάποιο μέρος (σε μια βουνοκορφή ή σε μια έρημο κ.α.) δεν υπάρχουν κάποια από τα είδη των φυτών ή των ζώων δε σημαίνει ότι αυτό οφείλεται στην ανύπαρκτη «φυσική επιλογή» (δηλαδή στο ότι εκεί πήγαν ή υπήρχαν κάποτε πολλοί ατελείς ή υποτυπώσις οργανισμοί και η φύση επέλεξε τους προσαρμοσμένους), καθώς λέει η θεωρία της εξέλιξης, αλλά για πολλούς και διάφορους λόγους, όπως π.χ. γιατί αλλού ο ίδιος χώρος είναι πεδινός, οπότε εκεί υπάρχει τροφή (χώμα και νερό) για να ζήσουν κάποια φυτά, αλλού ο χώρος αυτός είναι πετρώδες οπότε εκεί δε ζουν φυτά και ιδιαίτερα δέντρα, επειδή αυτά θέλουν πολύ τροφή από χώμα και νερό, αλλού ο χώρος είναι υγρός ή ψυχρός οπότε εκεί δεν ευδοκιμούν φυτά που δεν είναι δημιουργημένα προκειμένου να ζουν σ' αυτό το είδος χώρου κ.α.

2) Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι έχει δίκιο ο Δαρβίνος που λέει ότι η φύση επιλέγει τον πιο προσαρμοσμένο ως πιο ισχυρό προκειμένου να ζήσει σε ένα περιβάλλον, γιατί και π.χ. τα πιο δυνατά ζώα νικούν στις φιλονικίες, τα πιο δυνατά αρσενικά ζώα άρχουν σε μια αγέλη, τα πιο δυνατά αρσενικά γονιμοποιούν τα θηλυκά κ.α.. Ωστόσο το επιχείρημα αυτό και λάθος και άτοπο, γιατί:

Α) Όλα σχεδόν τα φυτά και πολλά από τα ζώα (μύκητες, μικρόβια, σαλιγκάρια κ.α.) είναι ερμαφρόδιτα οπότε εκεί δεν υπάρχουν καθόλου αρσενικά άτομα που να αντιμάχονται για το πιο θα

γονιμοποιήσει, Η γονιμοποίηση π.χ. στα φυτά γίνεται μεταφέροντας ο αέρας ή τα έντομα τη γύρι από το σπερματοζώαριο στο ωάριο. Επίσης τα θηλυκά άτομα σε πολλά είδη από τα ωοτόκα ζώα (βατράχια, ψάρια κ.α.) γενούν πρώτα τα αυγά και μετά τα αρσενικά τα γονιμοποιούν επομένως και εδώ δεν υπάρχουν αρσενικά να αντιμάχονται για το ποιο θα γονιμοποιήσει. Επίσης τα θηλυκά στους ανθρώπους, καθώς και στα περισσότερα από τα άλλα είδη των θηλαστικών (πίθηκοι κ.α.) το θηλυκό είναι εκείνο που τελικά επιλέγει με ποιο αρσενικό θα ζευγαρώσει και η επιλογή γίνεται και βάσει πολλών άλλων προσόντων: εξυπνάδας, ομορφιάς κ.α. και όχι μόνο βάσει του προσόντος του πιο ισχυρού. Επομένως στη φύση δεν υπερισχύει – επιβιώνει τελικά ο πιο ισχυρός, αλλά αυτός που έχει πολλά και ανάλογα με την περίπτωση προσόντα και πρώτα αυτός που διαθέτει μυαλό (ο άνθρωπος λόγω του μυαλού του υπερισχύει όλων των άλλων ζώων) και ακατανίκητος γίνεται αυτός που έχει και μυαλό και τα κατάλληλα μέσα. Μετά υπερισχύει αυτός που έχει πιο μεγάλο σώμα, αφού το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, τα πιο μεγάλα φυτό, π.χ. ένα δέντρο, υπερισχύει των άλλων στις πρασιές τους κ.α..

Β) Διαμάχη μεταξύ αρσενικού και θηλυκού συμβαίνει μόνο σε ορισμένα είδη των αμφιγονικών και όταν συμβεί να υπάρχει από τη μια ένα μόνο θηλυκό και από την άλλη πολλά αρσενικά, που συνάμα είναι και ενήλικα και δυνατά. Σε όλα τα είδη των αμφιγονικών ζώων από τη μια τα αρσενικά σε μικρή ηλικία ούτε γονιμοποιούν ούτε και κάνουν τους ηγέτες στην αγέλη, γιατί είναι ακόμη ανώριμα και αδύνατα, άρα μη ισχυρά και από την άλλη εκείνα που είναι μεγάλης ηλικίας είναι γερασμένα, άρα αδύναμα και στο τέλος πεθαίνουν. Προ αυτού τα ανήλικα και τα γερασμένα, καθώς και τα άρρωστα ζώα δεν αναλαμβάνουν να γίνουν ηγέτες μια αγέλης ή να δώσουν ερωτική αντιπαράθεση. Απλά παραδέχεται την ανωτερότητα του ώριμου και ισχυρού και αποχωρούν και όταν ωριμάσουν, αν είναι ανήλικα, ή όταν γίνουν καλά, αν είναι άρρωστα, επανέρχονται. Διαμάχη μπορεί να συμβεί μόνο μεταξύ ισχυρών και η οποία σπάνια είναι θανατηφόρα. Και λέμε μπορεί να συμβεί, γιατί αυτή συμβαίνει μόνο όταν τύχει να υπάρχουν από τη μια δυο ή περισσότερα αρσενικά που να είναι όλα ισχυρά και από την άλλη ένα και μόνο θηλυκό που θέλει να γονιμοποιηθεί και δεν έχει προτίμηση συντρόφου, γιατί στους ανθρώπους η γυναίκα επιλέγει σύντροφο για γονιμοποίηση και όχι ο άντρας και επίσης να μην είναι το θηλυκό αυτό μονογαμικό, γιατί και π.χ. στα σκυλιά, στα γατιά κ.α. ζώα τα θηλυκά πάνε με πολλά αρσενικά τον ένα μετά τον άλλο,

Γ) Το ποιο από τα ωάρια – παιδιά ενός φυτού ή ζώου θα επιβιώσει είναι καθαρά θέμα υγείας και τύχης και αυτό, γιατί τα είδη αποτελούν διατροφική αλυσίδα και προ αυτού τα άτομα του κάθε

είδους τρώνε μέρος από τους καρπούς ή από τα παιδιά κ.α. κάποιων άλλων για να ζήσουν.

Έπειτα τα γεννητικά όργανα του κάθε φυτού και του κάθε ζώου παράγουν πάρα πολλά σπέρματα (ωάρια ή σπερματοζωάρια, π.χ. μία και μόνο εκσπερμάτιση ενός άντρα μπορεί να περιέχει αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια σπερματοζωαρίων και από αυτά μόνο ένα ή και κανένα θα επιβιώσει από αυτά. Οι καρυδιές π.χ. κάθε χρόνο γενούν εκατομμύρια -δισεκατομμύρια σπόρους (καρύδια), όμως ελάχιστοι από αυτούς φυτρώνουν, γιατί άλλους τους τρώνε οι άνθρωποι, άλλους τους τρώνε τα ζώα, άλλοι πάνε σε μέρη που δεν υπάρχουν κατάλληλες συνθήκες να φυτρώσουν κ.α. Ομοίως οι κόττες π.χ. κάθε χρόνο κάνουν δισεκατομμύρια αυγά, όμως ελάχιστα από αυτά εκκολάπτονται, γιατί άλλα από αυτά τα τρώνε οι άνθρωποι, άλλα τα αρπακτικά κ.α. και αυτό είναι κάτι που γίνεται και με τα κλωσόπουλα. Ομοίως οι κασίκες κάθε χρόνο γενούν αμέτρητα κασικιάκια, όμως μόνο κάποια από αυτά επιζούν, γιατί άλλα τα τρώνε οι άνθρωποι και άλλα τα αρπακτικά ζώα.

ΟΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΕΣ (ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΕΣ) ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ, ΟΜΩΣ ΔΕ ΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΑΥΤΕΣ

Δεν είναι αληθές ότι τα είδη των φυτών και των ζώων δημιουργήθηκαν από μόνα τους και με εξέλιξη προκειμένου να προσαρμοστούν οι πρώτοι ατελείς οργανισμοί στις περιβαλλοντικές (διατροφικές, κλιματικές κ.α.) συνθήκες που βρέθηκαν, αφού οι οργανισμοί αποτελούν διατροφική αλυσίδα ή άλλως πυραμίδα, όπως είδαμε πιο πριν. Θα ίσχυε κάτι τέτοιο, αν τα φυτά και τα ζώα γεννιούνταν με τυχαία όργανα, τα οποία στη συνέχεια, ανάλογα με την τροφή και το περιβάλλον που βρίσκουν τα προσαρμόζουν, όμως κάτι τέτοιο δε συμβαίνει, αφού όλα γεννιούνται με συγκεκριμένα όργανα που είναι ίδια με αυτά των γονέων τους και συνάμα ανάλογα με την τροφή και το περιβάλλον που προορίζεται να τρώει και να ζει το είδος τους. Κάτι που σημαίνει ότι ο δημιουργός φρόντισε εξ αρχής για κάθε είδος περιβάλλοντος και για κάθε είδος τροφής να υπάρχει και από ένα είδος οργανισμών, γιατί δε γίνεται όλοι οι οργανισμοί να είναι ένα μόνο είδος, γιατί τότε θα μένανε όλοι στο ίδιο περιβάλλον και συνάμα θα τρώγανε όλοι την ίδια τροφή, οπότε, λόγω και του πολλαπλασιασμού τους, μια μέρα και ο χώρος αυτός δε θα τους χωρούσε και η τροφή του περιβάλλοντος αυτού θα τελειωνε και προ αυτού θα πέθαιναν και όλοι οι οργανισμοί.

Πιο απλά το ότι τα όργανα του κάθε οργανισμού είναι ανάλογα με το περιβάλλον που ζει-αναπνέει, καθώς και με την τροφή που τρώει δε σημαίνει και ότι το περιβάλλον και η τροφή είναι οι

παράγοντες εκείνοι που ανάγκασαν τους οργανισμούς να εξελιχθούν στα είδη των φυτών και των ζώων που υπάρχουν σήμερα, **αλλά ότι και αυτούς τους παράγοντες έλαβε υπόψη του ο δημιουργός τους, ήτοι η Φύση ή άλλως ο Θεός, όταν τους δημιούργησε και συνάμα τους προγραμματίσει**, επειδή ανάλογα με την τροφή και το περιβάλλον που προορίζεται να τρώει και να ζει ο κάθε οργανισμός ανάλογα πρέπει να είναι και τα όργανα του.

Άλλωστε, αν οι οργανισμοί δημιουργούσαν το σώμα – όργανα τους ανάλογα με το περιβάλλον που ζουν προκειμένου να βελτιωθούν-προσαρμοστούν στο περιβάλλον, καθώς λέει η θεωρία της εξέλιξης, τότε σε κάθε μέρος, σε κάθε τόπο, σε κάθε βουνό, σε κάθε ήπειρο θα βλέπαμε και από ένα μόνο διαφορετικό είδος, ενώ π.χ. πρόβατα υπάρχουν παντού και όλα είναι ίδια, εκτός και έχουμε υποείδος.

Φυσικά οι περιβαλλοντικές (διατροφικές, κλιματικές κ.α.) αλλαγές σε ένα τόπο επηρεάζουν τα όργανα των ατόμων σε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων που ζουν εκεί. Για παράδειγμα, αν κάποιος οργανισμός ζει συνεχώς στον ήλιο μαυρίζει, κάνει το λευκό άνθρωπο μαύρο, ενώ το αντίθετο, τον χλομιάζει, κάνει το μαύρο άνθρωπο άσπρο και, αν επανέλθει στο πρότερο περιβάλλον, επανέρχεται στο φυσιολογικό του. Ομοίως αν κάποιος ζώο ή φυτό φάει κάτι που δεν είναι στο μενού διατροφής του κάνει εμετό κ.α. Ωστόσο οι περιβαλλοντικές αλλαγές σε ένα τόπο δε αναγκάζουν τους οργανισμούς που ζουν εκεί να αλλάξουν τα όργανά τους ή το είδος τους και π.χ. από φυτά να γίνουν ζώα κ.α., αλλά τους αναγκάζουν να μετακινηθούν σε άλλους τόπους, πλην ίσως να δημιουργήσουν, κάτω από ορισμένες συνθήκες, υποείδος. Όλα τα είδη των οργανισμών κατά την περίοδο των άσχημων περιβαλλοντικών και διατροφικών συνθηκών, όπως στους καύσωνες Καλοκαιριού και στους παγετώνες του Χειμώνα κ.α. έχουν προγραμματιστεί είτε να μεταναστεύουν είτε να πεθαίνουν χειμέρα νάρκη είτε να κρύβονται κ.α. Επειδή οι εποχές δε συμπίπτουν ταυτόχρονα σε όλο τον κόσμο (όταν π.χ. στην Ελλάδα έχουμε Χειμώνα, στην Αυστραλία έχουμε Καλοκαίρι), τα φυτά και τα ζώα μιας περιοχής μόλις έρθει το Φθινόπωρο είτε πέφτουν ομαδικά σε χειμέρα νάρκη είτε μεταναστεύουν ή αποδημούν ομαδικά σε άλλους τόπους (σε ξένους τόπους ή πάνε και σε χειμαδιά) προκειμένου να αποφύγουν τις άσχημες συνθήκες του χειμώνα. Τα ζώα, επειδή κινούνται, το Χειμώνα είτε αποδημούν είτε πέφτουν σε χειμέρα νάρκη, ενώ τα φυτά, επειδή δεν κινούνται, το Χειμώνα είτε πεθαίνουν (τα μονοετή) είτε πέφτουν σε χειμέρα νάρκη.

Πέραν αυτού τα ζώα αφενός δεν έχουν μόνιμη κατοικία, πλην μόνο ο άνθρωποι σήμερα και αφετέρου τα άτομα σε πολλά είδη των ζώων άλλου είδους μενού τροφής τρώνε όταν γεννιούνται (ως μικρά)

και άλλο όταν μεγαλώσουν Για παράδειγμα το αρνί τρώει αρχικά γάλα και όταν μεγαλώσει φυτά, ο λύκος μικρός τρώει και αυτός γάλα στην αρχή και όταν μεγαλώσει σάρκες κ.α., Επίσης τα άτομα σε πολλά είδη σε άλλο περιβάλλον γεννιούνται και σε άλλο ζουν όταν μεγαλώσουν, άλλους είδους ζώου είναι όταν γεννιούνται και άλλου όταν μεγαλώνουν. Για παράδειγμα οι βάτραχοι γεννιούνται ως ψάρια με βράγχια και τρέφονται ως ψάρια στο νερό και μετά μεταμορφώνονται σε ζώα της ξηράς με πνεύμονες κ.α.

Όλα τα φυτά και όλα τα ζώα δε γενούν όποτε και όπου να 'ναι, ώστε να τίθεται θέμα προσαρμογής-επιβίωσής τους και έτσι να απαιτείται να αλλάξουν τα χαρακτηριστικά τους, αλλά την περίοδο της Άνοιξης που είναι καλές οι κλιματικές και οι διατροφικές συνθήκες. Επιπλέον όλα τα ζώα κτίζουν σπίτια (φωλιές στα δέντρα ή τρύπες μέσα στη γη ή στην άμμο κ.α.) όπου γενούν, ταΐζουν και προστατεύουν από εχθρούς και καιρικές συνθήκες τα παιδιά τους μέχρι να μεγαλώσουν.

Όλα τα φυτά και όλα τα ζώα ζουν-δραστηριοποιούνται όχι όποτε να 'ναι και όπου να 'ναι, ώστε να τίθεται θέμα επιβίωσής τους ή τουλάχιστο να απαιτείται να αλλάξουν χαρακτηριστικά, αλλά την περίοδο της Άνοιξης που τότε είναι καλές οι κλιματικές και οι διατροφικές συνθήκες και από το Φθινόπωρο έως την Άνοιξη είτε μεταναστεύουν σε άλλα μέρη είτε πέφτουν σε χειμέρια νάρκη. Μάλιστα άλλα ζώα πάνε γι αυτό στα χειμαδιά και άλλα αποδημούν ακόμη και σε άλλους ηπείρους (χέλια, χελώνες, χελιδόνια κ.α.).

Οι άνθρωποι σταμάτησαν να μεταναστεύουν, επειδή κάποια στιγμή επινόησαν το σπίτι-εστία για τη θέρμανση και προστασία από τις καιρικές κ.α. άσχημες συνθήκες, καθώς και το « επιπρόσθετο» δέρμα (το τεχνητό κάλυμμα προστασίας, ήτοι τα ρούχα) για προστασία τους από τις άσχημες κλιματικές συνθήκες, όταν βρίσκονται εκτός σπιτιού.

11. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ, Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Δεδομένου ότι οι απόγονοι του κοινού προγόνου αποτελούνται από πάρα πολλά είδη που συνάμα όλα μαζί αποτελούν διατροφική αλυσίδα για το λόγο που είδαμε πιο πριν, άρα το είδη των φυτών και των ζώων δημιουργήθηκαν το ένα μετά από το άλλο με διαφοροποίηση – μετάλλαξη στα όργανά τους και πρώτα απ'όλα κάποια από τα είδη των φυτών και μετά κάποια από τα είδη των φυτοφάγων ζώων κ.λπ., αφού τα φυτά για να ζήσουν-υπάρξουν προϋποθέτουν την ύπαρξη μόνο της ύλης, αφού με αυτήν τρέφονται, ενώ τα ζώα και της ύλης και των φυτών, αφού με αυτά τρέφονται, για να υπάρξουν.

Κάτι που γίνεται/έγινε όχι τυχαία, αλλά με προγραμματισμό της Φύσης του Θεού, ο οποίος είναι εγχαραγμένος στο γενετικό τους κώδικα, κάτι όπως γίνεται στα κομπιούτερ. Ο προγραμματισμός αυτός προβλέπει ότι όταν κάποια άτομα ενός είδους των φυτών και των ζώων αντιμετωπίζουν συνεχώς μια κάποια διαφοροποίηση είτε στο περιβάλλον που ζουν είτε στο μενού της τροφής τους, να παθαίνουν σιγά-σιγά μικρή μετάλλαξη (= γενετική μεταλλαγή που μπορεί να κληρονομηθεί) στα όργανά τους, ώστε να μπορούν να φάνε λίγο διαφορετική τροφή ή να ζήσουν σε λίγο διαφορετικό περιβάλλον.. Οι γονιδιακές αλλαγές στο DNA των φυτών και των ζώων, που λέγονται μεταλλάξεις, δημιούργησαν και συνάμα διατηρούν τα είδη των φυτών και των ζώων.

Παρατηρώντας επίσης τα φυτά και τα ζώα, σχετικά με το πως γεννιούνται, βλέπουμε ότι το ένα φυτό γεννά το άλλο και ομοίως το ένα ζώο γεννά το άλλο, όμως όχι πλήρως έτοιμο, αλλά ως ωάριο ή ως έμβρυο, το οποίο αναπτύσσεται μέχρι να φθάσει στο προγραμματισμένο του είδους αποκορύφωμα. Μάλιστα κατά την ανάπτυξή τους τα άτομα ορισμένων ειδών αλλάζουν και είδος, όπως για παράδειγμα τα βατράχια, τα οποία γεννιούνται ως αυγά μέσα στα νερά, εκκολάπτονται ως ψάρια, που λέγονται γυρίνοι (είναι οργανισμοί με βράγχια, ουρά κ.α.) και ακολούθως μεταμορφώνονται σε ζώα (χάνουν βράγχια και ουρά και βγάζουν πνευμόνια, πόδια κ.α.), και από εκεί που ήταν φυτοφάγα ζώα (τρώγανε αλλοιωμένα φύλα και φλούδες φυτών) γίνονται σαρκοφάγα ζώα (τρώνε έντομα). Τα μυρμήγκια, ως γνωστόν επίσης, γεννιούνται ως αυγά, εκκολάπτονται ως σκουλήκια, μετά μεταμορφώνονται σε πολύποδα ερπετά και στο τέλος της ζωής τους μεταμορφώνονται σε πτερωτά προκειμένου να μετακομίσουν κάπου αλλού και να κάνουν εκεί αποικία. Οι εν λόγω αλλαγές, που λέγονται μεταμορφώσεις, δε γίνονται ούτε τυχαία ή όπως να' ναι, αλλά προγραμματισμένες και συνάμα είναι γραμμένες-προγραμματισμένες μέσα στο γενετικό κώδικα ή άλλως dna, αφού σε όλα τα αναρίθμητα άτομα του αυτού είδους είναι ίδιες, ενώ στα άλλα διαφορετικές. Κάπως έτσι, με παρόμοιες προγραμματισμένες αλλαγές, δημιουργήθηκαν και τα είδη των φυτών και των ζώων, μόνο που σε μερικά είδη ακόμη δημιουργούνται και λέγονται μεταμορφώσεις.

Οι μεταλλάξεις και οι μεταμορφώσεις των οργανισμών δεν είναι σφάλματα της φύσης, όπως λένε μερικοί, αλλά κανονικές εναλλαγές που γίνονται μέσα στα πλαίσια του προγραμματισμού της ζωής των οργανισμών. Το γενετικό υλικό ή άλλως DNA των οργανισμών είναι αυτό που περιέχει τις γενετικές πληροφορίες σε συγκεκριμένα τμήματά του, τα γονίδια και το οποίο μαζί με τον οργανισμό είναι κάτι όπως το κομπιούτερ, όπου η ενεργεία είναι ο Θεός που το κινεί και το πρόγραμμά του είναι το DNA. Όταν ο γενετικός κώδικας ενός οργανισμού δεν προβλέπει μια αλλαγή, αυτή δε γίνεται.

ΠΡΩΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΤΑ ΦΥΤΑ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΥΤΟΦΑΓΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΑ ΖΩΑ

Δεδομένου τα φυτά είναι όργανα που διατρέφονται με είδη ύλης (= χώμα, νερό κ.λπ. ή άλλως κάλιο, νάτριο κ.λπ.), για να ζήσουν – υπάρξουν και ακολούθως και για τον ίδιο λόγο μετά από τη μια τα είδη των οργανισμών των φυτοφάγων ζώων τρώνε μέρος από τα άτομα ή μέρος από τα προϊόντα (τα φύλλα ή τους καρπούς, τους χυμούς κ.α.) των ειδών των φυτών και από την άλλη τα είδη των σαρκοφάγων και πολυφάγων ζώων τρώνε μέρος από τα άτομα των ειδών των φυτοφάγων ζώων ή μέρος από τα προϊόντα τους (τις σάρκες, το γάλα, τα περιττώματά τους, το αίμα τους κ.α.), **άρα πρώτα δημιουργήθηκαν τα είδη της ύλης, μετά τα είδη των φυτών, μετά τα είδη των φυτοφάγων ζώων και μετά τα είδη των σαρκοφάγων και πολυφάγων ειδών των ζώων.**

Δεδομένου επίσης ότι τα είδη των φυτών και των ζώων άλλα είναι μονοκύτταροι και άλλοι πολυκύτταροι οργανισμοί, άρα ο πρώτος κοινός πρόγονος των φυτών και των ζώων ήταν μονοκύτταρος φυτικός οργανισμός, κάτι μεταξύ ύλης και φυτού, και μετά από αυτόν προήλθαν με μικρή διαφοροποίηση-μετάλλαξη στα όργανα οι μονοκύτταροι οργανισμοί των φυτών, όπως είναι τα φύκια, οι λειχήνες, τα βρύα κ.α., και επίσης οι μονοκύτταροι οργανισμοί των ζώων, όπως οι ιοί, οι αμοιβάδες οι μύκητες κ.α. και από αυτούς μετά οι πολυκύτταροι.

ΠΡΩΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΤΑ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑ ΑΜΦΙΓΟΝΙΚΑ ΕΙΔΗ

Δεδομένου ότι όλα σχεδόν όλα τα είδη των φυτών και πολλά από τα είδη των ζώων (γαιοσκώληκες, μύκητες, αμοιβάδες, σαλιγκάρια, μικρόβια κ.α.) είναι ερμαφρόδιτοι οργανισμοί, δηλαδή διαθέτουν και τα αρσενικά και τα θηλυκά γεννητικά όργανα, αρά ο κοινός πρόγονος, για τον οποίο μιλήσαμε πιο πριν, ήταν ερμαφρόδιτος, του οποίου κάποιοι απόγονοι μετά διαπλάσθηκαν και δημιούργησαν τα αμφιγονικά είδη των φυτών και των ζώων, τα είδη με άτομα που άλλα είναι αρσενικά (με αρσενικά γεννητικά όργανα) και άλλα που είναι θηλυκά (με θηλυκά γεννητικά όργανα), μεταξύ των οποίων είναι και ο άνθρωπος.

Και το ότι ο κοινός πρόγονος ήταν ερμαφρόδιτος και ότι πρώτα γεννήθηκαν (πρώτα εμφανίστηκαν στη γη) οι ερμαφρόδιτοι οργανισμοί και μετά οι αμφιγονικοί είναι κάτι που πιστοποιείται και από το ότι αφενός άπαντα τα αρσενικά ζώα, ενώ δε γενούν ούτε και θηλάζουν, έχουν βυζιά και αφετέρου για να γεννηθεί ένα νέο άτομο στα αμφιγονικά όντα απαιτείται να ενωθούν ερωτικά δυο γονείς

διαφορετικού φύλου (να γίνει γονιμοποίηση), ενώ στα ερμαφρόδιτα δεν είναι απαραίτητο, επειδή τα ερμαφρόδιτα άτομα μπορούν ταυτόχρονα να γονιμοποιούν και να γονιμοποιούνται. Πέραν αυτού πολλοί απόγονοι στα ζώα, ακόμη και στους ανθρώπους, γεννιούνται με σώμα π.χ. αρσενικό και με γεννητικό όργανο αρσενικό, ενώ κατά τα άλλα (σεξουαλικά) είναι γυναίκες ή το αντίθετο και επίσης ορισμένα άρρενα ή θήλεα ζώα αισθάνονται και ως αρσενικά και ως θηλυκά .

Και αφού ο κοινός πρόγονος και οι πρώτοι απόγονοί του κοινού προγόνου ήταν ερμαφρόδιτοι, δεν ήταν αναγκαίο να έχουν σύζυγο (μια σύζυγο ή ένα σύζυγο) προκειμένου να γίνει γονιμοποίηση με σκοπό να κάνουν απογόνους. Οι ερμαφρόδιτοι οργανισμοί πολλαπλασιάζονται είτε με ετερο-γονιμοποίηση (τα αρσενικά γεννητικά όργανα ενός τέτοιου οργανισμού γονιμοποιούν τα θηλυκά ενός άλλου τέτοιου οργανισμού) είτε με αυτογονιμοποίηση (τα αρσενικά και θηλυκά γεννητικά όργανα ενός τέτοιου οργανισμού αυτό-γονιμοποιούνται, τα περισσότερα φυτά αυτό-γονιμοποιούνται, τα άνθη τους έχουν και θηλυκά και αρσενικά όργανα) και για το λόγο αυτό οι οργανισμοί αυτοί έχουν τη δυνατότητα να πολλαπλασιάζονται και με εκβλάστηση -διαίρεση (αγενή παραγωγή), που στα φυτά οι νέοι αυτοί οργανισμοί καλούνται παραφυάδες, καταβολάδες και κόνδυλοι.

ΠΡΩΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΤΑ ΕΡΠΕΤΑ, ΜΕΤΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΔΙΠΟΔΑ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΤΗΝΑ Κ.ΛΠ.

Δεδομένου ότι υπάρχουν ζώα που δεν έχουν πόδια, όμως κινούνται έρποντας (σκώληκες, φίδια κ.α.), ζώα που έχουν πόδια (χελώνες, κροκόδειλοι, άνθρωποι, γάτες, σκύλοι κ.α.) και ζώα που γεννιούνται χωρίς πόδια και μετά βγάζουν (τα έντομα, τα αμφίβια κ.α.), άρα το πρώτο είδος ζώων που γεννήθηκε ήταν τα ερπετά, αφού το είδος αυτό περιλαμβάνει ζώα που άλλα από αυτά είναι άποδα (σκώληκες, φίδια κ.α.) και άλλα με πόδια, τετράποδα ή πολύποδα (σαύρες, κροκόδειλοι, χελώνες κ.α.). Πρώτα από αυτά εμφανίστηκαν στη γη τα άποδα και ασπόνδυλα, αφού από τη μια είναι πιο απλοί οργανισμοί και από την άλλη τα σπονδυλωτά, για να υπάρξουν, τρώνε είτε φυτά είτε άποδα είτε ασπόνδυλα. Και αυτό είναι κάτι που πιστοποιείται και από το γεγονός ότι τα έντομα γεννιούνται ως σκώληκες (κάμπιες), τα σαλιγκάρια είναι επίσης όπως οι σκώληκες (άποδες) και απλά κάποια είδη έχουν επιπλέον κέλυφος (υπάρχουν οι χοχλιοί με κέλυφος και οι γυμνοσάλιαγκες χωρίς κέλυφος) κ.α.

Δεδομένου επίσης ότι κάποια ζώα γεννιούνται χωρίς φτερά και μετά βγάζουν, όπως π.χ. τα έντομα (μύγες, κολεόπτερα, μυρμήγκια, πεταλούδες κ.α.), τα οποία γεννιούνται ως οι σκώληκες (και για διάκριση λέγονται κάμπιες), άρα πρώτα γεννήθηκαν τα άπτερα και μετά

τα πτερωτά, τα έντομα και τα πτηνά.. Τα πτηνά και τα έντομα έχουν προέλθει από τα ερπετά, κάτι που αποδεικνύεται και από το ότι ερπετά, πτηνά και έντομα γενούν αυγά και από αυτά τα έντομα εκκολάπτονται ως σκώληκες και τα πτηνά ως νεοσσοί.

Είναι επίσης φανερό ότι τα δίποδα θηλαστικά (άνθρωποι και πίθηκοι), προήλθαν από τα τετράποδα θηλαστικά (αιγοπρόβατα, αγελάδες, λύκοι, σκύλοι κ.α.), κάτι που αποδεικνύεται από το ότι αφενός έχουν περίπου την ίδια σωματο-δομή, απλά τα δίποδα είναι με ανόρθωση. Αυτό είναι και κάτι που προκύπτει και από το ότι τα δίποδα μόλις γεννηθούν πάνε με τα τέσσερα και γερνώντας πάνε πάλι με τα τέσσερα. Τα δίποδα στα θηλαστικά έχουν κάνει τα δυο μπροστινά πόδια χέρια, κάτι όπως έχει συμβεί και στα πτηνά με τα δυο πτερύγια.

12. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΜΒΙΟΥ ΟΝΤΟΣ ΜΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δεν είναι αληθές ότι ο άνθρωπος κατάγεται από τους πιθήκους, αλλά απ' όπου και οι πίθηκοι, δηλαδή προήλθαν από τον κοινό πρόγονο των δίποδων θηλαστικών και εκείνος από τον κοινό πρόγονο των τετράποδων θηλαστικών. Στα δίποδα θηλαστικά αφενός δεν υπάρχουν μόνο οι άνθρωποι και οι πίθηκοι, αλλά και άλλα είδη, όπως οι μάρσιπποι κ.α. και αφετέρου οι πίθηκοι δεν είναι ένας μόνο είδος, αλλά πάρα πολλά: γορίλες, χιμπατζήδες, μακάκοι, μπαμπούνιοι κ.α., όπου άλλα είδη από αυτά είναι φυτοφάγα (τρώνε βλαστούς, καρπούς και φρούτα), άλλα σαρκοφάγα (τρώνε έντομα ή άλλα ζώα) και άλλα πολυφάγα. Επίσης άλλα από αυτά μοιάζουν, δεν είναι όμως το αυτό, με ανθρώπους (οι χιμπατζήδες και οι γορίλες), άλλα με σκύλους (μπαμπούνιος ή βαβουίνος ο σκυλίσιος, οι διάφοροι μακάκοι κ.α.) , άλλα με αρκούδες (βαβουίνιοι οι αρκουδίσιοι κ.α.), άλλα με λιοντάρια (ταμαρίν κ.α.) κ.α.

Το αυτό συμβαίνει σε όλα τα είδη. Για παράδειγμα στα πτηνά , που είναι και αυτά δίποδα (αντί για τα δυο μπροστινά πόδια έχουν δυο πτερύγια προκειμένου να πετούν), από τη μια υπάρχουν από αυτά που είναι σαρκοφάγα (οι αετοί, τα γεράκια κ.α.) και από την άλλη τα φυτοφάγα ή πολυφάγα, όπως οι κόττες που τρώνε σπόρους και σκουλήκια, τα σπουργίτια και τα καναρίνια που τρώνε μόνο σπόρους κ.α.

Ο άνθρωπος , αφού είναι ζώο που ανήκει στην υποκατηγορία των θηλαστικών, άρα το είδος του προέρχεται από τον κοινό πρόγονο των θηλαστικών και εκείνος από τον κοινό πρόγονο όλων των ζώων. Τα είδη των θηλαστικών διακρίνονται με τη σειρά τους σε δυο

είδη, ήτοι σε αυτά της θάλασσας και σε αυτά της ξηράς. Αυτά της θάλασσας είναι τα δελφίνια και οι φάλαινες, που αντί για πόδια - χέρια έχουν πτερύγια για να κινούνται στο νερό. Αυτά της ξηράς είναι τα τετράποδα (πρόβατα, αίγες, λύκοι, γάτες, ποντίκια κ.α.) και τα δίποδα - δυο χέρια (μάρσιπποι, πίθηκοι, άνθρωποι κ.α.). Η ανατομία των δίποδων φανερώνει ξεκάθαρα ότι προέρχονται από τα τετράποδα με ανόρθωση. Τα θηλαστικά, προκειμένου να μην τρώνε όλα την ίδια τροφή, γιατί αυτή κάποια στιγμή θα τελειώσει και προ αυτού μετά θα πεθάνουν όλα τα ζώα αυτά, έχουν διαμορφωθεί σε υποομάδες, υποείδη, όπου τα άτομα της κάθε ομάδας τρώνε το δικό τους μενού τροφής και προ αυτού έχουν και τα δικά τους ανάλογα όργανα περισυλλογής, και επεξεργασίας της τροφής.

Τα τετράποδα άλλα είναι φυτοφάγα ή τρώνε προϊόντα τους (πρόβατα, αγελάδες, καμηλοπαρδάλεις κ.α.) και τα υπόλοιπα σαρκοφάγα ή τρώνε προϊόντα τους (λύκοι, τσακάλια κ.α.), για λόγους τροφικής ισορροπίας.

Τα φυτοφάγα θηλαστικά ζώα έχουν προγραμματιστεί-κατασκευαστεί από το δημιουργό να είναι σε οριζόντια θέση και συνάμα άλλα από αυτά να έχουν μακρύ λαιμό και μακρά πόδια (καμήλες, καμηλοπαρδάλεις, προβατοκάμηλοι κ.α.) προκειμένου να αναγκάζονται αυτά να τρώνε φύλλα και βλαστούς δέντρων και τα υπόλοιπα με κοντό λαιμό και κοντά πόδια (πρόβατα, κατσίκες κ.α.) προκειμένου να αναγκάζονται αυτά να τρώνε χόρτα από το έδαφος ή και φύλλα από τους θάμνους, γιατί αν έτρωγαν όλα τα φυτοφάγα ζώα την ίδια τροφή αυτή μια μέρα θα τελειωνε οπότε μετά θα πέθαιναν και τα ζώα αυτά.

Τα σαρκοφάγα ζώα έχουν προγραμματιστεί-κατασκευαστεί από το δημιουργό άλλα να είναι με μεγάλα πόδια -νύχια και συνάμα μεγάλα σαγόνια-δόντια (λιοντάρια, σκύλοι, αρκούδες, κροκόδειλοι, αετοί κ.α.) προκειμένου να τρώνε ευμεγέθη φυτοφάγα ζώα και τα υπόλοιπα με μικρά (γάτες, φίδια, γεράκια κ.α.) προκειμένου να τρώνε μικρού μεγέθους φυτοφάγα ζώα, γιατί αν έτρωγαν όλα τα σαρκοφάγα ζώα την ίδια τροφή, αυτή μια μέρα θα τελειωνε οπότε μετά θα πέθαιναν και τα ζώα αυτά.

Τα δίποδα θηλαστικά (οι άνθρωποι και τα είδη των πιθήκων) έχουν προγραμματιστεί-κατασκευαστεί από το δημιουργό να είναι με όρθιο σώμα και με δυο χέρια αντί τέσσερα πόδια (δηλαδή έχουν, προήλθε από τα τετράποδα με ανόρθωση), προκειμένου να αναγκάζονται να μην τρώνε την ίδια τροφή με αυτή που τρώνε τα τετράποδα. Τα δίποδα τρώνε κυρίως προϊόντα φυτών και ζώων, ήτοι καρπούς, φρούτα, χυμούς, μέλι, γάλα κ.α.

Γορίλας**Μπαμπούνος**

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από το δημιουργό του ως έχει (ήτοι χωρίς πολύ τρίχωμα, χωρίς κυνόδοντες, με δυο πόδια, δυο χέρια και ανορθωμένος) , κάτι ανάλογο ισχύει και για τα άλλα είδη, προκειμένου να αναγκάζεται να τρώει κυρίως καρπούς και φρούτα από τα φυτά, καθώς και προϊόντα από τα ζώα μέλι, γάλα κ.α. και συνάμα να ζει σε θερμά και εύκρατα μέρη , όπου φύονται καρποφόρα δέντρα (στα όρη και στα βουνά, καθώς και στους πόλους της γης δε φύονται φυτά) και να αφήνει την υπόλοιπη τροφή (ό,τι δεν τρώει) για τα άλλα είδη των ζώων, γιατί αν τρώνε όλα την ίδια τροφή, αυτή μια μέρα θα τελειώσει και προ αυτού θα πεθάνουν όλα. Απλά, επειδή ο άνθρωπος στη συνέχεια ανακάλυψε τα ρούχα, το σπίτι, τη μάχαιρα, τη χύτρα και τη φωτιά, άρχισε να ζει παντού και να τρώει σχεδόν τα πάντα, ακόμη και φυτοφάγα ζώα. Απλά τα ζώα τα τρώει μαγειρεμένα.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Επειδή έχουν βρεθεί μερικά πολύ παλιά κρανία που εμφανισιακά δεν είναι επακριβώς όμοια τόσο μεταξύ τους, όσο και με αυτά των σημερινών ανθρώπων, μερικοί ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος προέρχεται με εξέλιξη από κατώτερους οργανισμούς. Λένε συγκεκριμένα ότι κάποιοι πίθηκοι εξελίχτηκαν αρχικά στο είδος των *Homo habilis* (άνθρωποι επιδέξιοι), οι οποίοι μετά εξαφανίστηκαν επειδή εξελίχτηκαν στο είδος των *Homo erectus* (άνθρωποι όρθιοι) και τέλος στο είδος του *Homo sapiens* (άνθρωποι σοφοί, με μυαλό). Ωστόσο η σκέψη αυτή, το επιχείρημα αυτό δε ευσταθεί, γιατί:

α) Με μόνο μερικά παλιά κρανία που βρέθηκαν κάπου δεν μπορούμε να ισχυριζόμαστε όλα τα ως άνω. Και σήμερα υπάρχουν στα νεκροταφεία αρκετά ανθρώπινα κρανία που δεν είναι επακριβώς όμοια με αυτά των άλλων ανθρώπων, αλλά άλλα είναι έτσι και άλλα αλλιώς και αυτό λόγω παθολογικών ή άλλων αιτιών,

β) Τα είδη των φυτών και ζώων δε εξελίσσονται, δεν αλλάζουν στο χρόνο, γιατί, όπως είδαμε στα προηγούμενα, αποτελούν διατροφική πυραμίδα και οικοσύστημα και αν συμβεί αλλαγή χαλά η διατροφική αλυσίδα με καταστροφικές συνέπειες για όλα τα έμβια όντα. Απλά στο χρόνο δημιουργούνται υποείδη και κάποια από αυτά, λόγω λοιμών, μπορεί και να εξαφανίστηκαν.

γ) Μεγάλες περιβαλλοντικές αλλαγές (κατακλυσμοί, λοιμοί κ.λπ.) συμβαίνουν κατά καιρούς, όμως, αφού αυτές δεν είναι παγκόσμιας εμβέλειας (όλου του σύμπαντος ή όλης της γης) και αφού τα είδη των φυτών και των ζώων είναι διασκορπισμένα παντού και υπάρχουν οι καρποί των φυτών και τα αυγά των ζώων, που μετά από ένα κατακλυσμό ή σεισμό φέρνουν και πάλι τη ζωή. Άρα δεν μπορούμε να λέμε ότι αρχικά υπήρχαν άλλα είδη φυτών και άλλα είδη ζώων που αφανίστηκαν εξ αιτίας των εν λόγω φαινομένων ή που εξ αιτίας αυτών των φαινομένων προέκυψαν άλλα είδη φυτών και ζώων. Το μόνο σίγουρο στην περίπτωση είναι ότι τότε αφανίστηκαν κάποια είδη των ζώων, όπως οι δεινόσαυροι, και αυτό είτε επειδή δεν έβρισκαν τροφή να φάνε είτε γιατί μετά έπεσε και αρρώστια (λοιμός) και τα εξαφάνισε.

2) Κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι ο άνθρωπος είναι υβρίδιο (*υβρίδια = οι οργανισμοί που δημιουργούνται από γονείς που ανήκουν σε δυο διαφορετικά, όμως συγγενικά είδη, όπως π.χ. τα: σκύλος + σκύλα γεννά σκυλάκι, ενώ λύκος + σκύλα γεννά λυκόσκυλο (= υβρίδιο), όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, γιατί οι απόγονοι τόσο των υβριδίων, όσο και των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών, καθώς και των εξημερωμένων φυτών και ζώων είτε δε γενούν (π.χ. οι ημίονοι) είτε δημιουργούν απογόνους που σταδιακά επανέρχονται στο φυσικό τους γένος (Περισσότερα βλέπε «υβρίδια, άγρια και ήμερα ζώα»),*

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΥΛΕΣ

Οι άνθρωποι διαιρούνται σε πέντε φυλές, βάσει του χρώματος του δέρματός τους, τις εξής: τους λευκούς (Ευρωπαίους κ.α.), τους μαύρους (Αφρικανούς κ.α.), τους ερυθρούς (Αμερικανούς κ.α.), τους κίτρινους (Κινέζους κ.α.) και τους μελαμψούς (Ασιάτες κ.α.). Οι ανθρώπινες φυλές κατ' άλλους προήλθαν με εξέλιξη από διαφορετικά πρωταρχικά είδη πιθήκων με ξεχωριστές σταδιακές διεργασίες δημιουργίας και κατ' άλλους από ένα μόνο πρωταρχικό είδος πιθήκων με τη βιολογική εξέλιξη και τη σταδιακή διαφοροποίηση του αρχικού ανθρώπινου είδους. Ωστόσο και η μία και η άλλη άποψη είναι εντελώς λάθος, γιατί:

1) Δεν υπάρχουν σοβαρές επιστημονικές μελέτες που να αποδεικνύουν τα ως άνω λεγόμενα.

2) Δεν υπάρχουν μαύροι, λευκοί, ερυθροί και μελαμψοί πίθηκοι, για να δικαιολογείται να λέμε ότι οι σημερινές ανθρώπινες φυλές προήλθαν από διαφορετικά πρωταρχικά είδη πιθήκων με ξεχωριστές διεργασίες δημιουργίας

3) Δεν υπάρχει εξέλιξη, όπως είδαμε στα προηγούμενα. Οι άνθρωποι και οι πίθηκοι είναι υποείδη του είδους των ζώων και από τα οποία οι άνθρωποι προήλθαν απ' όπου και οι πίθηκοι, όπως είδαμε πιο πριν. Και το ότι οι άνθρωποι διαφέρουν μεταξύ τους στο χρώμα της επιδερμίδας αυτό δεν είναι κάτι που τους διαφοροποιεί πλην μόνο επιδερμικά, αφού κατά τα άλλα έχουν τα ίδια επακριβώς όργανα.

Η φλούδα στα φυτά και το δέρμα στα ζώα είναι το προστατευτικό όργανο ενός οργανισμού για την προστασία του από τον καύσωνα που προκαλεί ο ήλιος το Καλοκαίρι, καθώς και το ψύχος-πάγο που προκαλεί η έλλειψη (λόγω συννεφιών) ή απομάκρυνση του ήλιου το Χειμώνα. Το ψύχος παγώνει το αίμα στα ζώα και το χυμό στα φυτά και ο καύσωνας τα εξατμίζει, κάτι που προκαλεί το θάνατό τους. Προ αυτού το όργανο αυτό είναι ανάλογο σε κάθε είδος με το περιβάλλον (τις κλιματικές συνθήκες) που ζει.

Φυσικά το διαφορετικό δέρμα των ανθρώπων δεν οφείλεται στην εξέλιξη του ανθρώπου, αλλά στον ήλιο. Επειδή ο άνθρωπος ζει σε όλα τα όλα μέρη της γης, η επιδερμίδα του επηρεάζεται διαφορετικά σε κάθε γεωγραφική ζώνη της γης από τις υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου, επειδή αλλιώς φτάνουν από τον ήλιο στην εύκρατη ζώνη, αλλιώς στη διακεκαυμένη και αλλιώς στους πόλους οπότε προ αυτού ο άνθρωπος σε κάθε περιοχή της γης απέκτησε διαφορετικό χρώμα. Και η αμυγδαλωτή, η κυκλική και η λοξή δερμάτινη οπή των ματιών σε κάθε φυλή επίσης οφείλεται στον ίδιο λόγο - είναι απόρροια της τροποποίησης του διαφορετικού χρώματος-σύστασης του δέρματος. Το χρώμα του δέρματος καθορίζεται από τη συμπεριφορά χρωστικών

γονιδίων και αυτό ανακλάται και στα μαλλιά και στις οπές του δέρματος.

Σημειώνεται ότι:

A) Ο ήλιος εκπέμπει – παρέχει δια μέσου των ακτίνων του το φως και τη θερμοκρασία, που σε συγκεκριμένους βαθμούς είναι δημιουργικά και ωφέλιμα και σε μεγάλο βαθμό καταστροφικά. Η έλλειψη φωτός-θερμότητα προκαλεί πάγο, που πήζει και νεκρώνει τα πάντα. Η ύπαρξη φωτός-θερμοκρασίας σε μεγάλο βαθμό εξαερώνει και συνεπώς σκοτώνει τα πάντα, ακόμη και το σίδηρο. Το φως – θερμότητα σε μέτριο βαθμό βοηθά στη δημιουργία της ζωής. Οι ακτίνες του ήλιου φέρνουν στη γη τη θερμότητα που χωρίς αυτήν δεν υπάρχει ζωή. Τις ακτίνες του ήλιου εκμεταλλεύονται τα φυτά και δημιουργούν τη φωτοσύνθεση, άρα χωρίς τον ήλιο (χωρίς τη θερμότητα και χωρίς τη φωτοσύνθεση) τα φυτά δε ζουν, άρα και τα ζώα, αφού τα ζώα τρώνε φυτά, για να ζήσουν. Επομένως ο ήλιος δεν εκπέμπει μόνο ευεργετικά πράγματα για τους οργανισμούς, αλλά και βλαπτικά και προ αυτού όλοι οι οργανισμοί διαθέτουν ανάλογο με το είδος τους λειτουργικό, αλλά και αμυντικό και αναρρωτικό σύστημα απέναντι στις προσβολές που προκαλεί ο ήλιος. Όλοι οι οργανισμοί για την αντιμετώπιση των βλαβών που προκαλεί ο πολύς ήλιος, καθώς και η έλλειψή του (οι καύσωνες το Καλοκαίρι και οι παγετώνες το Χειμώνα) διαθέτουν ανάλογο με το είδος τους προστατευτικό όργανο (τη φλούδα στα φυτά και το δέρμα με τις τρίχες στα ζώα), καθώς και αναρρωτικό σύστημα. Αν π.χ. καθίσει ένας λευκός άνθρωπος αρκετά στον ήλιο μαυρίζει, ενώ όταν κάθεται εκτός ήλιου χλομιάζει, κάτι που αν συνεχίσει να το κάνει αυτό για αρκετό χρόνο αρρωσταίνει και πεθαίνει, ενώ αν επανέλθει στο φυσιολογικό του περιβάλλον υγιαίνει.

B) Ο άνθρωπος είναι το μόνο είδος από τα ζώα που αφηφά τις άσχημες περιβαλλοντικές συνθήκες (καύσωνες, πλημύρες, παγετώνες και πάει και ζει παντού, ακόμη και στα βουνά και στους παγωμένους πόλους της γης και μάλιστα χωρίς να μεταναστεύει το χειμώνα. Αυτό έγινε από τότε που επινόησε από τη μια την κατοικία-εστία με τα εργαλεία (μάχαιρα, μαγειρικά σκεύη, φωτιά, φως, κ.α.) και από την άλλη το τεχνητό δέρμα (τις φορεσιές), ενώ το σχεδόν άτριχο και λεπτό δέρμα του δείχνει ότι γεννήθηκαν για θερμά ή εύκρατα μέρη. Εξ αιτίας αυτού οι άνθρωποι δεν έχουν όλοι το ίδιο χρώμα στην επιδερμίδα τους, κάτι που αποδίδεται στις διαφορικές υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου που εκπέμπει στις πέντε ζώνες της γης

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗΣ

Δεν είναι αληθές ότι ο ψηλός (μακρύς) λαιμός στις καμηλοπαρδάλεις οφείλεται στο ότι οι πρόγονοί τους τέντωναν το λαιμό τους

προκειμένου να φτάνουν τα ψηλά κλαδιά και να τρώνε τα φύλλα τους, όταν υποτίθεται κάποια στιγμή υπήρξε έλλειψη τροφής από φυτά, σύμφωνα με το νόμο της «χρήση – αχρησίας» που ισχυρίζεται η θεωρία της εξέλιξης του Λαμάρκ ότι υπάρχει. Ομοίως δεν είναι αληθές ότι ο ψηλός (μακρύς) λαιμός στις καμηλοπαρδάλεις οφείλεται στο ότι το «**φυλογενετικό δέντρο**» των καμηλοπαρδάλεων αρχικά υπήρχαν ζώα με λαιμούς ποικίλου μήκους και κάποια στιγμή, επειδή τα χαμηλά κλαδιά έχασαν τα φύλλα τους οι καμηλοπαρδάλεις με κοντούς λαιμούς δεν έβρισκαν τροφή και προ αυτού αφανίστηκαν, σύμφωνα με το νόμο της «φυσικής επιλογής», που ισχυρίζεται η θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου ότι υπάρχει. Και όλα αυτά είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί απλούστατα:

A) Όλα τα ζώα που τρώνε προϊόντα δέντρων (φύλλα ή καρπούς ή βλαστούς ή φρούτα κ.α.) και όχι μόνο οι καμηλοπαρδάλεις, ακόμη και οι άνθρωποι, τεντώνουν όχι μόνο το λαιμό τους, αλλά και όλο το σώμα τους (τεντώνουν και το κεφάλι τους και τα πόδια τους και το σώμα τους, ήτοι ανασηκώνονται πάνω στα πισινά τους πόδια και συνάμα τεντώνουν και ευθυγραμμίζουν όλο το κορμί τους) προκειμένου να φτάσουν και να φάνε τα φύλλα από τα φυτά, όμως δεν έχουν όλα μακρύ λαιμό, αλλά άλλα από α. μακρύ λαιμό και συνάμα μακρά πόδια (και μακρύ λαιμό-μακρά πόδια δεν έχει μόνο η καμηλοπαρδαλής, αλλά και άλλα ζώα, όπως η προβατοκάμηλος, η καμήλα κ.α.) και τα άλλα κοντό λαιμό - κοντά πόδια (πρόβατα, κατσίκια, λαγοί, αγελάδες κ.α.)

Και αυτό για λόγους τροφικής ισορροπίας - διατροφικής αλυσίδας. Τα ζώα είναι δυο λογίων, αυτά που τρώνε μέρος από τα φυτά ή τους καρπούς τους (οι κατσίκες, τα πρόβατα, οι λαγοί, τα σπουργίτια κ.α.) και αυτά που τρώνε είτε τα απορρίμματα ή τα περιπτώματα ή τα πτώματα των άλλων ζώων είτε τις σάρκες των ζώων που τρώνε φυτά (οι λύκοι, οι σκύλοι, τα γεράκια κ.α.). Προ αυτού τα σαρκοφάγα ζώα των θηλαστικών (οι λύκοι, τα λιοντάρια, τα τσακάλια κ.α.) έχει κανονιστεί να έχουν νύχια στα πόδια, μεγάλα σαγόνια, μεγάλα δόντια κ.α., για να ξεσκίζουν τα φυτοφάγα ζώα, κάτι που δεν έχουν τα φυτοφάγα ζώα.

Συνάμα τα φυτοφάγα ζώα άλλα έχουν δημιουργηθεί με κοντά πόδια και κοντό λαιμό (πρόβατα, κατσίκες κ.α.) και τα άλλα με μακρά πόδια και μακρύ λαιμό, για να αναγκάζονται τα πρώτα να τρώνε κυρίως χόρτα και χαμόκλαδα και να αφήνουν τα φύλλα και τους βλαστούς των δέντρων και των θάμνων στα άλλα ζώα (στις καμήλες, προβατοκάμηλους, καμηλοπαρδάλεις κ.α.) .

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗ

Β) Η καμηλοπάρδαλη, αφού τρώει φυτά, έχει κέρατα και θηλάζει, άρα είναι ένα από τα υποείδη των κερασφόρων θηλαστικών ζώων, στον οποίο ανήκουν και οι αίγες, οι γελάδες τα πρόβατα κ.α.

, όμως συγγε-

νικό και με τις καμήλες και τις προβατοκάμηλους, αφού και αυτά τα είδη είναι φυτοφάγα, θηλαστικά και επίσης έχουν και πολύ μακρά πόδια και πολύ μακρύ λαιμό, μόνο που δεν έχουν κέρατα, όπως οι καμηλοπάρδαλεις. Επομένως η καμηλοπάρδαλης ως είδος έχει προέλθει από τον κοινό πρόγονο των φυτοφάγων θηλαστικών, του οποίου οι απόγονοι έχουν δημιουργηθεί – ρυθμιστεί μέσω του γενετικού τους κώδικα (DNA) από το δημιουργό τους να είναι άλλοι με κοντά όργανα περισυλλογής της τροφής (= με κοντά πόδια και κοντό λαιμό λαιμό) και τέτοια είναι όσα τρώνε χόρτα και χαμόκλαδα, και οι υπόλοιποι με μακρά όργανα περισυλλογής της τροφής (ήτοι με μακρά πόδια και μακρύ λαιμό) και τέτοια είναι όσα τρώνε φύλλα και βλαστούς από θάμνους και δέντρα. Και αυτό έγινε για λόγους διατροφικής ισορροπίας, ήτοι προκειμένου να αναγκάζονται να μην τρώνε όλα την ίδια τροφή, γιατί αυτή μια μέρα θα τέλειωνε οπότε θα αφανίζονταν και όλα τα ζώα.

Λόγω του ότι από τη μια οι οργανισμοί όλοι, τα φυτά και τα ζώα, πολλαπλασιάζονται και από την άλλη η τροφή και ο χώρος είναι περιορισμένα, έχει κανονιστεί από το δημιουργό οι οργανισμοί να διαχωριστούν σε ομάδες, σε είδη, όπου από αυτές τα φυτά να τρώνε χόρτα, ενώ κάποια από τα ζώα να τρώνε μέρος από τα φυτά και τα αλλά μέρος από τα ζώα που τρώνε φυτά (αυτό και για λόγους ισορροπίας). Προ αυτού το κάθε είδος των φυτών και των ζώων έχει όργανα (σε σχήμα, μέγεθος, αντοχή, μήκος κ.λπ.), άρα χαρακτηριστικά και εμφάνιση, ανάλογα με τη θέση που έχει μέσα στη διατροφική – ζωική αλυσίδα και το οικοσύστημα

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Η ονομασία «καμηλοπάρδαλη» σημαίνει «καμήλα παρδαλή», δηλαδή ζώο που μοιάζει με καμήλα και έχει δέρμα παρδαλό,

κάτι όπως και λεοπάρδαλη (= το ζώο που μοιάζει με λιοντάρι και με δέρμα χρώματος παρδαλό) και όχι ότι η καμηλοπάρδαλη έχει προέλθει από διασταύρωση καμήλας. Η καμηλοπάρδαλη δεν είναι υβρίδιο, δηλαδή δεν είναι είδος που έχει προέλθει από διασταύρωση καμήλας με κάποιο άλλο συγγενικό ζώο, αφού:

α) Οι απόγονοι των υβριδίων δε διατηρούν στο χρόνο τα χαρακτηριστικά που προήλθαν από τη διασταύρωση των διαφορετικού είδους γονέων τους, αλλά επανέρχονται σιγά-σιγά σε ένα από τα δυο είδη των γονέων τους, σ' αυτό που τα χαρακτηριστικά του υπερτέρησαν κατά τη γονιμοποίηση.

β) Το είδος των καμηλοπαρδάλεων αποτελείται και από πολλά υποείδη, που καλούνται: η νότια καμηλοπάρδαλη, η καμηλοπάρδαλη Μασάι, η καμηλοπάρδαλη του Ρότσιλντ, η καμηλοπάρδαλη της Ροδεσίας, η καμηλοπάρδαλη της Αγκόλας, η καμηλοπάρδαλη της Δυτικής Αφρικής, η δικτυωτή καμηλοπάρδαλη κ.α.

2) Η καμηλοπάρδαλη έχει όχι μόνο τον πιο μακρύ λαιμό, αλλά και τα πιο μακρά πόδια όλων των ζώων και ως αυτού είναι τα υψηλότερο ζώα που υπάρχει στον κόσμο και ακολουθεί από πολύ κοντά η καμήλα, η προβατοκάμηλος κ.α. Ο λαιμός της καμηλοπάρδαλης αποτελείται από επτά σπονδύλους, όσους και ο ανθρώπινος λαιμός, απλώς στην περίπτωση της Καμηλοπάρδαλης οι σπόνδυλοι είναι πιο επιμήκεις. Κάτι παρόμοιο ισχύει και με τα πόδια τους και απλά διαφέρουν μόνο στο μήκος και στα δάκτυλα. Η καμηλοπάρδαλη, λόγω του ότι είναι το πιο ψηλό ζώο, καλείται και «τσιλιαδόρος» (επειδή βλέπει πολύ μακριά, πιο μακριά από τα άλλα ζώα), καθώς και «κλαδευτής», επειδή τρώει φύλλα και βλαστούς από τους θάμνους και τα δέντρα, κάτι που δεν μπορούν να κάνουν τα άλλα ζώα ή τουλάχιστον εύκολα.

13. ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ (ΜΗΧΑΝΙΜΟΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ) ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Δεδομένου ότι τα είδη των φυτών και τα είδη των ζώων υπάρχουν, άρα κάποιος τα δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκαν, αφού: «Ανευ αιτίου ουδέν εστί» (Αριστοτέλης, 384-322 π.Χ., Ρητορική, II, Κεφ. 23) και το ποιος είναι αυτός είναι φανερό.

Είναι ο ίδιος που συνάμα διεγείρει και καθοδηγεί όλα τα άτομα όλων των ειδών των φυτών και των ζώων σε όλες τις βιολογικές τους ενέργειες, αφού όλα αυτό-δημιουργούνται, αυτό-λειτουργούν κ.α., κάτι όπως και οι μηχανισμοί ή άλλως τα όργανα, εξ ου και οργανισμοί, που κατασκευάζει ο άνθρωπος, όπως π.χ. τα κομπιούτερ, τα αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα, τα αυτοκίνητα, τα πλοία κ.α. , μόνο που οι οργανισμοί των φυτών ζώων είναι ζωντανοί και τους οποίους δημιούργησε η Φύση, ο Θεός.

Όπως τα όργανα -μηχανισμοί που κατασκευάζει ο άνθρωπος άλλα είναι πολύ μικρά (π.χ. τα μοτοποδήλατα, τα ρολόγια κ.α.) και άλλα πολύ (όπως π.χ. τα λεωφορεία, τα τρένα κ.α.), επειδή για άλλη χρήση είναι τα μεν και για άλλη τα δε και επίσης όπως τα όργανα-μηχανισμοί που κατασκευάζει ο άνθρωπος άλλα κινούνται-τρέφονται με πετρέλαιο και άλλα με βενζίνη κ.α. και επίσης άλλα από αυτά είναι για την ξηρά (αυτοκίνητα, τρακτέρ κ.α.) και άλλα για τη θάλασσα (βάρκες, πλοία κ.α.) κ.α., κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τους μηχανισμούς-οργανισμούς των ειδών των φυτών και των ζώων.

Άλλοι από τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων είναι αόρατοι έως πολύ μικροί (μικρόβια, βρύα, μύκητες κ.α.) και άλλοι πολύ μεγάλοι έως τεράστιοι (οι φάλαινες, τα δέντρα κ.α.), γιατί ανάλογα με τον προορισμό ή το είδος και ποιότητα της τροφής που είναι κατασκευασμένος-προγραμματισμένος ένας οργανισμός να καταναλώνει, ανάλογα είναι και τα όργανα - σώμα του.

Ειδικότερα τα φυτά και τα ζώα ανάλογα με τη θέση που έχουμε μέσα στη διατροφή αλυσίδα ανάλογα είναι και σε μέγεθος, είδος κ.λπ. τα όργανά τους οπότε και η όλη εμφάνισή τους, όπως είδαμε πιο πριν.

Και όπως οι μηχανές που κατασκευάζει ο άνθρωπος γίνονται βάσει ενός σχεδίου ή προγράμματος, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων, μόνο που αυτό στα φυτά και στα ζώα λέγεται γενετικός κώδικας ή DNA.

Και όπως οι μηχανές που κατασκευάζει ο άνθρωπος, π.χ. τα κομπιούτερ, κάποιος τα δημιουργεί – εφευρίσκει και συνάμα ο ίδιος τα ενεργοποιεί και προγραμματίζει, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων, μόνο που αυτός δεν είναι άνθρωπος, αλλά η ίδια η Φύση, ο Θεός..

Επίσης όπως οι μηχανές που κατασκευάζει ο άνθρωπος, π.χ. τα κομπιούτερ, δουλεύουν με πρόγραμμα που εκτελεί μια ενέργεια, την οποία παράγει μια ειδική μονάδα, έτσι συμβαίνει και με τους οργανισμούς των φυτών και των ζώων. Απλά την εν λόγω ειδική μονάδα στα έμβια όντα την ονομάζουμε Θεό και την εν λόγω ενέργεια Θείο Πνεύμα. Ο λόγος άλλωστε και για τον οποίο κανένας, πλην του Θεού, δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα φυτό ή ένα ζώο.

(Περισσότερα βλέπε «Η ΥΠΑΡΞΗ Ή ΟΧΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο

Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ

ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ

1. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ: ΑΣΤΡΑ, ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΑΣΤΕΡΙΜΟΙ Κ.ΛΠ.

Σύμπαν (από το συν + παν) λέγεται η γη και ο ουρανός μαζί με ό,τι άλλο υπάρχει εκεί, ορατό ή αόρατο, όπως τα άστρα, την ατμόσφαιρα κ.α. Το σύμπαν μέχρι στιγμής είναι απροσδιόριστο, ήτοι αχανές, άπειρο σε όγκο, βάρος, περιεχόμενο κ.α., αγνώστου αρχής και τέλους, και προ αυτού αφενός δε γνωρίζουμε το σχήμα και τις διαστάσεις του και αφετέρου τις αποστάσεις του τις μετρούν οι αστροφυσικοί με έτη φωτός.

Ουρανός λέγεται ο θόλος που καλύπτει από παντού τη γη με ό,τι υπάρχει μέσα του, όπως τα άστρα του, τους γαλαξίες του κ.α. **Διάστημα** (από το δια + ίσταμαι) λέγεται ο εξώτερος αχανής χώρος του ουρανού όπου κινούνται – ίστανται όλα τα ουράνια σώματα και στην κυριολεξία οι περιοχές μεταξύ των ουρανίων σωμάτων.

Αστήρ ή αστέρι, άστρο κ.α. (από το στερητικό α- και στηρίζω) λέγεται το φωτεινό σώμα που βρίσκεται μη στερεωμένο κάπου στον ουρανό, που άλλα των οποίων είναι αυτόφωτα και άλλα ετερόφωτα. Τα αστέρια αποτελούνται είτε μόνο από στερεά ύλη είτε μόνο με υγρή, όμως σε μορφή πάγου είτε με στερεά και υγρή ύλη που γύρω γύρω υπάρχει και ατμόσφαιρα.

Ζώδια ή αστερισμοί λέγονται τα σύνολα των άστρων που υπάρχουν στον ουρανό. Λέγονται ζώδια, επειδή πολλά από τα σύνολα αυτά μοιάζουν κάπως με κάποιο ζώο, εξ ου και οι ονομασίες: Ταύρος, Καρκίνος, Ιχθείς, Αιγόκερως

Γαλαξίες (από τα γάλα + άξων) λέγονται τα σύνολα-συστήματα των άστρων που όλα μαζί φαίνονται ως ένας άξονας με γαλακτώμα, λόγω της λευκής ακτινοβολίας που εκπέμπουν. Οι γαλαξίες αποτελούν τεράστια βαρυτικά συστήματα αστέρων, γαλαξιακών αερίων, αστρικής σκόνης και (πιθανώς) αόρατης σκοτεινής ύλης.

Πλανήτες αστέρες λέγονται τα άστρα που πλανούνται μέσα στον ουρανό είτε από μόνα τους είτε γύρω από κάποιο άλλο άστρο, όπως π.χ. η γη γύρω από τον ήλιο και η σελήνη γύρω από τη γη. **Απλανείς αστέρες** ονομάζονται όσοι αστέρες δε κινούνται, πράγματι ή γιατί φαίνεται ότι δεν κινούνται, επειδή βρίσκονται πάρα πολύ μακριά μας.

Νεφελώματα λέγονται τα ουράνια σώματα που αποτελούνται όχι από ύλη σε στερεά ή υγρή μορφή, αλλά από νέφη σκόνης και αέρια.

Ατμόσφαιρα (ατμός και σφαίρα) λέγεται το στρώμα αερίων που περιβάλλει τη γη ή άλλο άστρο. Η ατμόσφαιρα ως ύλη συγκρατείται από τη βαρύτητά της με την υπόλοιπη ύλη που προέρχεται-ενώνεται. Η ατμόσφαιρα της Γης αποτελείται κυρίως από άζωτο και σε μικρότερο βαθμό από οξυγόνο, το οποίο χρησιμοποιείται από τους οργανισμούς για την αναπνοή, και διοξείδιο του άνθρακα, το οποίο χρησιμοποιείται από τα φυτά, τα φύκη και τα κυανοβακτήρια για τη φωτοσύνθεση.

2. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ

Α. Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΠΑΜ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Το Σύμπαν (η γη, ο ουρανός, τα άστρα κλπ), σύμφωνα με τη κοσμολογική θεωρία της καλούμενης «Μεγάλης Έκρηξης» (αγγλικά: Big Bang) δημιουργήθηκε όχι από το Θεό, καθώς αναφέρει η «Γένεσις» του Μωυσή, αλλά από μόνο του και με έκρηξη. Αρχικά το σύμπαν ήταν, λέει, όλο μια μάζα, μια σφαίρα με πολύ μεγάλη πυκνότητα, η οποία κάποια στιγμή, πριν από 13,8 δισεκατομμύρια χρόνια, έπαθε έκρηξη, λόγω ανάπτυξης στα εσωτερικά της υπερβολικής θερμότητας, και έτσι δημιουργήθηκε το σύμπαν με τη γη, τα άστρα, τους γαλαξίες, το χρόνο, το χώρο, την ύλη και την ακτινοβολία.

Ο όρος Big Bang χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον Φρεντ Χόουλ σε ραδιοφωνική εκπομπή του BBC, το κείμενο της οποίας δημοσιεύθηκε το 1950. Ο Χόουλ δεν χρησιμοποίησε τον όρο για να περιγράψει μία θεωρία, αλλά για να ειρωνευθεί τη νέα ιδέα. Παρ' όλα αυτά, ο όρος επικράτησε, αποβάλλοντας το ειρωνικό του περιεχόμενο. Εισηγητής της θεωρίας υπήρξε ο Βέλγος Αββάς και αστρονόμος Ζωρζ Λεμαίτρ.

Κατ' άλλους η εν λόγω μεγάλη έκρηξη έγινε σε κάποιο σημείο του χώρου, όπως π.χ. εκρήγνυται μια χειροβομβίδα, και από τότε το Σύμπαν διαστέλλεται μέσα σ' αυτόν και κατ' άλλους η εν λόγω έκρηξη συνέβη σε ολόκληρο το χώρο ταυτόχρονα τη στιγμή της δημιουργίας του και έτσι η ύλη και η ακτινοβολία δημιουργήθηκαν ομοιόμορφα την ίδια στιγμή σε κάθε σημείο του χώρου και μαζί με αυτόν.

Β. ΓΙΑΤΙ Η ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΠΑΜ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ

Καταρχήν η θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης εκτός από υποστηρικτές έχει και πάρα πολλούς πολέμιους, επειδή κατ' αυτούς αφήνει και κάποια φυσικά ερωτήματα αναπάντητα, τα βασικότερα των οποίων είναι:

Προβλέπει ένα μικρότερο Σύμπαν από αυτό που υπάρχει σήμερα, άρα μένει ερώτημα για πως δημιουργήθηκε το υπόλοιπο.

Δεν εξηγεί την Κοσμολογική Αρχή, αλλά τη δέχεται αξιωματικά, πράγμα ασυμβίβαστο με τη μαθηματική ανάλυση.

Τι υπήρχε πριν;

Γιατί δημιουργήθηκαν οι συγκεκριμένοι φυσικοί νόμοι και όχι κάποιοι άλλοι; Γιατί για παράδειγμα ο χωροχρόνος είναι τετραδιάστατος;

Κατά δεύτερον η αλήθεια είναι ότι η θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης αφενός είναι παραποίηση του κοσμογονικού μύθου που αναφέρει ο Ησίοδος στη «Θεογονία», σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου, και αφετέρου εκτός πραγματικότητας, γιατί:

1) Ο Ησίοδος τον 9^ο αι. π.Χ. είναι εκείνος που πρώτος ανέφερε στη «Θεογονία» του ότι αρχικά η γη, ο ουρανός και τα άστρα ήταν ενωμένα και ανάκατα (Χάος) και μετά διαχωρίστηκαν, πρώτα η γη και μετά ο ουρανός με τα άστρα κ.λπ., πρβ:

«Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ'· αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' ευρύστερνος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἀθανάτων οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλυμποῦ, Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς ευρυοδείης Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον εωυτῇ Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι, ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἔσφαλλες αἰεὶ, γένατο δ' οὔρεα μακρὰ ...». (Ησίοδος, Θεογονία 115 – 130)

Απλά ο Ησίοδος δε μιλά για έκρηξη, αλλά για διαχωρισμούς – ενώσεις και αυτό το εκφράζει με προσωποποίηση των όντων. Λέει συγκεκριμένα ότι η Γαία (= η προσωποποίηση της γης) και ο αστερόεντας Ουρανός (= η προσωποποίηση του ουράνιου θόλου της γης με τα άστρα) ήταν ενωμένοι και αποτελούσαν ενιαίο σύνολο, το Χάος, το οποίο κάποια στιγμή διασπάστηκε και πρώτα γέννησε τη Γαία, ακολούθως εκείνη γέννησε τον Ουρανό και ακολούθως Γαία και Ουρανός γέννησαν τα όρη, τα πελάγη, τον πόντο, τους θεούς κ.α. Φυσικά και η άποψη αυτή του Ησιόδου είναι λάθος, για τους λόγους που θα δούμε πιο κάτω.

2) Διαβάζοντας προσεκτικά και χωρίς θρησκευτική προκατάληψη τη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης βλέπουμε ότι είναι έντεχνα ελλιπής με συνέπεια να οδηγεί σκόπιμα σε λανθασμένα συμπεράσματα, στην αθεΐα, αφού η θεωρεία αυτή δε μας λέει το ποιος είναι εκείνος που από το μηδέν, δημιούργησε την πρώτη συμπυκνωμένη μάζα ύλης, που μετά έπαθε έκρηξη και δημιούργησε το σύμπαν με τα άστρα, το διάστημα και τους γαλαξίες, αν όχι ο Θεός.

Μερικοί λένε ότι η ερώτηση «τι υπήρχε πριν τη Μεγάλη Έκρηξη;» δεν έχει νόημα, γιατί ο χρόνος δημιουργήθηκε μαζί με το χώρο, την ύλη και την ακτινοβολία ακριβώς τη στιγμή της Μεγάλης Έκρηξης. Όμως η άποψη αυτή είναι ανοησία, γιατί αφενός ο χρόνος, ο χώρος, η ακτινοβολία, η θερμοκρασία κ.α. γεννιούνται πράγματι αυτόματα, όμως αυτό όπου υπάρχει ύλη και αφετέρου η εν λόγω θεωρία δεν μας λέει και πως δημιουργήθηκε η μέχρι τότε ύλη.

3) Παρατηρώντας προσεκτικά και όχι επιδερμικά το τι υπάρχει γύρω μας, βλέπουμε ότι το σύμπαν δεν αποτελείται από μέρη που άλλα είναι με ύλη και άλλα χωρίς ύλη (κενά ύλης), ώστε να δικαιολογείται να λέγεται ότι το σύμπαν (η γη, τα άστρα, ο ουρανός, το διάστημα κ.α.) δημιουργήθηκε με έκρηξη μια αρχικής συμπηκνωμένης ύλης, αλλά αποτελείται (το σύμπαν) από όντα που άλλα από αυτά είναι σε στερεά μορφή (γη, βουνά, άστρα κ.α.), άλλα σε υγρή μορφή (βροχές, σύννεφα, θάλασσες κ.α.) και άλλα σε αέρια μορφή (ο αέρας που υπάρχει μεταξύ των άστρων) κ.α., άρα το σύμπαν είναι ενιαίο μίγμα υλικών, κάτι όπως συμβαίνει π.χ. με τον αέρα, το νερό, τα παγάκια, τα φρούτα κ.α. που υπάρχουν μέσα σε ένα ασκό ή μέσα σε μια κανάτα. Το διάστημα, ήτοι τα μέρη μεταξύ των άστρων, δεν είναι στην πραγματικότητα κενός χώρος, αλλά χώρος γεμάτος με ύλη, όμως σε αέρια μορφή, δηλαδή αέρας, που, επειδή δεν είναι ορατός, λόγω της πολύ μικρής πυκνότητας της ύλης του, μας δίδει την εντύπωση ότι εκεί είναι χώρος κενός, όμως αυτό είναι λάθος. Όπως μια κανάτα με νερό μέχρι τη μέση της μας δίδει την εντύπωση ότι από τη μέση και πάνω είναι κενή, ενώ δεν είναι, γιατί εκεί υπάρχει αέρας, έτσι συμβαίνει και με τα διαστήματα στα αστέρια.

Υπενθυμίζεται ότι λόγω της ακατανίκητης βαρύτητας – έλξης με την οποία η ύλη αυτή συνδέει τα σωματίδιά της, δε δημιουργούνται ούτε κενά αέρος ούτε και κενά χώρου, ακόμη και αν έχουμε μικρή πυκνότητα, άρα το διάστημα ήταν και θα είναι πάντα ενιαίο, όσο είναι αυτό, και δε δημιουργήθηκε με την έκρηξη ενός συνόλου μάζας ύλης που υπήρχε σε κάποιο σημείο.

Υπενθυμίζουμε επίσης ότι ο αέρας είναι ύλη, όμως επειδή έχει πολύ αραιή πυκνότητα γίνεται αόρατος, φαίνεται σαν να μην υπάρχει τίποτε εκεί, ενώ υπάρχει. Όλα τα υλικά, ακόμη και το σίδηρο, με αύξηση της θερμοκρασίας ή την καύση τους γίνονται αέρια. Το νερό π.χ. με τη θερμοκρασία κάτω από τους 0 βαθμούς κελσίου γίνεται πάγος (στερεό) και πάνω από τους 100 βαθμούς γίνεται υδρατμοί (αέρας). Ομοίως το ξύλο με τη φωτιά-καύση γίνεται καπνός (αέριο), το σίδηρο με τη φωτιά-καύση γίνεται υγρό και μετά αέριο κ.α..

4) Εκρήξεις παρατηρούνται συνεχώς στη γη, καθώς και στα άλλα άστρα, τις οποίες προκαλούν τα καλούμενα ηφαιστεια, δηλαδή η ανάπτυξη μέσα τους φωτιάς - υπερβολικής θερμότητας. Μάλιστα ο τεράστιος ήλιος (αυτός του δικού μας ηλιακού συστήματος, γιατί

υπάρχουν και άλλοι) συνεχώς καίγεται και εκρήγνυται. Ωστόσο οι εκρήξεις – φωτιές αυτές ούτε πλανήτες αστέρες δημιουργούν ούτε και απλανείς αστέρες, όπως συμβαίνει στο σύμπαν. Επίσης οι εν λόγω εκρήξεις -φωτιές δε δημιουργούν νέα ύλη, άρα είναι ανόητο να λέγεται αφενός ότι μια έκρηξη σε μια υπάρχουσα συμπυκνωμένη μάζα ύλης που προκλήθηκε λόγω υπερθέρμανσης δημιούργησε το άπειρο, το αχανές σύμπαν. και αφετέρου ότι το σύμπαν αυξάνει συνεχώς απο τότε που έγινε η έκρηξη. Το μόνο που συμβαίνει σε μια μάζα ύλης που παθαίνει υπερθέρμανση ή καύση, είναι να παθαίνει αραιώση και επειδή η αραιώση αυτή απαιτεί χώρο, για να απλωθεί, αν δεν τον βρίσκει, επειδή κάποια άλλη ύλη της είναι εμπόδιο, αναπτύσσει ακατανίκητη δύναμη και εκρήγνυται με σκοπό να απλωθεί, αλλά και για να ανακατευτεί η θερμή ύλη με τη ψυχρή ύλη για ισορροπία.

Υπενθυμίζεται επίσης ότι η αλλαγή θερμοκρασία και η καύση της ύλης ούτε μειώνει ούτε και αυξάνει την ποσότητα της μάζας της. Απλά αυξάνει ή μειώνει τον όγκο της (νόμος Λαβουαζιέ). Και επειδή τα αέρια που υπάρχουν γύρω από τον ήλιο, λόγω της θερμοκρασίας του ήλιου, αραιώνουν περισσότερο και η αραιωμένη ύλη έχει την τάση να καταλαμβάνει όσο χώρο κενό βρίσκει μπροστά της ελαττώνοντας εν ανάγκη στο ελάχιστο την πυκνότητά-έλξη τους, ο όγκος της ύλης του σύμπαντος τείνει να μεγαλώνει, αφού ο χώρος δεν έχει όρια, και όχι η ποσότητα της ύλης του σύμπαντος.

5) Οι γαλαξίες, όπως συμβαίνει και με τους αστερισμούς, επειδή δε στερεώνονται κάπου, αλλά βρίσκονται μέσα στον αχανή αέρα του σύμπαντος και κάτι όπως οι βάρκες στη θάλασσα, συνεχώς περιπλανούνται στο άπειρο αέρινο διάστημα διαγράφοντας ελλειπτικούς ή ελικοειδούς κύκλους και προ αυτού οι γαλαξίες του απώτερου σύμπαντος ως προς εμάς, λόγω της μεγάλης απόστασης, μας φαίνονται είτε ως ακίνητοι είτε ως να απομακρύνονται.

6) Δεδομένου ότι παντού στο σύμπαν υπάρχει ύλη, απλά δεν είναι παντού με την ίδια μορφή, αλλά αλλού είναι με στερεά ή υγρή μορφή (τα άστρα) και αλλού με αέρια μορφή (τα διαστήματα), και δεδομένου επίσης ότι η ύλη δε γεννά άλλη ύλη, άρα κάποιος τη δημιούργησε ή είναι η αιτία που δημιουργήθηκε από το μηδέν και αυτό το έκανε είτε μονομιάς είτε συνεχίζει και το κάνει με κάποιο μηχανισμό.

Και αυτός που το έκανε ή που συνεχίζει και το κάνει είναι ο ίδιος που συνάμα ενεργοποίησε - προγραμμάτισε την ύλη προκείμενου να δημιουργεί τα άβια και τα έμβια όντα, ήτοι τα είδη της ύλης, καθώς και είδη των φυτών και των ζώων και ο δημιουργός αυτός ονομάζεται από τις Θρησκείες Θεός.

(Περισσότερα βλέπε πιο κάτω «ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΞΑΥΛΩΣΗ»)

3. Η ΎΛΗ: ΜΟΡΦΕΣ ΎΛΗΣ, ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ, ΕΞΑΥΛΩΣΗ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΎΛΗΣ (ΑΤΟΜΑ, ΜΟΡΙΑ, ΚΥΤΤΑΡΑ) Κ.ΛΠ.

Ύλη λέγεται το αισθητό συστατικό από το οποίο δημιουργούνται-αποτελούνται όλα τα όντα, άβια και έμβια. Δεν υπάρχει υπαρκτό ον που να μη έχει μέσα του ύλη. Την έννοια της ύλης είναι κάπως εύκολο να τη συλλάβουμε, επειδή έχει **μάζα, όγκο και βάρος** με τα οποία μπορούμε να την αντιληφθούμε με τις πέντε αισθήσεις μας, εκτός και αν έχουμε ύλη που είναι είτε σε ελάχιστη ποσότητα, όπως π.χ. στα μικρόβια (ιούς κ.α.), που τότε την βλέπουμε μόνο με μικροσκόπιο είτε σε ελεύθερη αέρια (και όχι μέσα σε ασκό) μορφή (π.χ. αέρας δωματίου, η ατμόσφαιρα κ.α.), που τότε γίνεται αντιληπτή μόνο στην αφή, αν τη πνεύσει κάποιος, η Φύση ή ο Θεός.

Η ύλη, σύμφωνα με την επιστήμη της Χημείας, αποτελείται από 118 συγκεκριμένα επιμέρους σωματίδια ή άλλως **ΑΤΟΜΑ**, τα καλούμενα: **οξυγόνο (Ο), υδρογόνο (Η), κάλιο (Κ), άνθρακας (C)** κ.α. και τα οποία **ενώνονται μεταξύ τους και σχηματίζουν τις αμέτρητες χημικές ενώσεις, των οποίων το μικρότερο τμήμα καλείται: ΜΟΡΙΟ, π.χ. το $H_2+O =$ μόριο της χημικής ένωσης που καλείται νερό. Η διαφορά μεταξύ ατόμου και μορίου είναι ότι το μόριο περιλαμβάνει τουλάχιστο δυο άτομα, ενώ τα άτομα είναι τα 118 συγκριμένα διαφορετικά στοιχεία από τα οποία αποτελείται η ύλη.** Το άτομο ενός χημικού στοιχείου αποτελείται από έναν πυρήνα που περιβάλλεται από ένα ηλεκτρονιακό νέφος. Ο πυρήνας αυτός αποτελείται από νετρόνια και πρωτόνια, ο αριθμός των οποίων ποικίλει. Ειδικότερά τα 118 διαφορετικά στοιχεία **από τα οποία αποτελείται η ύλη** με τη σειρά τους αποτελούνται από μόλις τρία υποατομικά σωματίδια τα οποία καλούνται πρωτόνια που φέρουν θετικό ηλεκτρισμό, ηλεκτρόνια που φέρουν αρνητικό ηλεκτρισμό και νετρόνια που δε φέρουν ηλεκτρισμό. Ο αριθμός των πρωτονίων καθορίζει την ταυτότητα του ατόμου, άρα και του στοιχείου. Για παράδειγμα το άτομο, του κοινού οξυγόνου αποτελείται από 8 πρωτόνια, 8 νετρόνια και 8 ηλεκτρόνια, ενώ το άτομο του κοινού άνθρακα αποτελείται από 6 πρωτόνια, 6 νετρόνια και 6 ηλεκτρόνια. Τα πρωτόνια και τα νετρόνια αποτελούν τον πυρήνα του ατόμου. Γύρω από τον πυρήνα κινούνται τα ηλεκτρόνια..

Τα έμβια όντα , όπως συμβαίνει και στα άβια. αποτελούνται από επί μέρους σωματίδια που λέγονται κύτταρα. Το κύτταρο, όπως και το μόριο στην ύλη, είναι η μικρότερη μονάδα από τις οποίες αποτελούνται οι οργανισμοί. Απλά το κύτταρο έχει βίο, δηλαδή έχει ζωή για κάποιο διάστημα, άρα και όργανα συντήρησης κ.α., ενώ το μόριο όχι. **Τα κύτταρα των φυτών είναι διαφορετικά από αυτά των ζώων.** Τα φυτά με τον οργανισμό τους μετατρέπουν-μεταλλάθουν τα μόρια της ύλης που τρώνε (του χώματος κ.λπ.) σε κύτταρα

φυτικά (σε χυμό, ξύλο, φλούδα κ.α.) και τα φυτοφάγα ζώα μεταπλάθουν τα φυτικά κύτταρα που τρώνε σε ζωικά (σε αίμα, κρέας, δέρμα κ.α.). Απλά για λόγους ισορροπίας υπάρχουν και τα σαρκοφάγα ζώα που τρώνε φυτοφάγα ζώα και έτσι βρίσκουν έτοιμα κύτταρα. Υπάρχουν οργανισμοί που αποτελούνται από ένα μόνο κύτταρο, όπως η αμοιβάδα, αλλά και οργανισμοί που αποτελούνται από αναρίθμητα κύτταρα. Στα άβια όντα υπάρχει νερό, ενώ στα φυτά αυτό έχουν μεταπλαστεί σε χυμό ή νέκταρ και στα ζώα αίμα ή ζωμός κ.α. Τα κύτταρα, προκειμένου να διατηρούν τη λειτουργικότητά τους, έχουν όργανα προκειμένου να συνεργάζεται το ένα με το άλλο και συνάμα ν' ανταλλάσσουν συνεχώς ουσίες από και προς το περιβάλλον τους. **Στα κύτταρα των φυτών και των ζώων υπάρχουν-ανιχνεύονται μόνο τα εξής άτομα της ύλης: ο άνθρακας (C), το υδρογόνο (H), το οξυγόνο (O), το άζωτο (N), ο φώσφορος (P) και το θείο (S).**

ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ: ΦΥΤΙΚΗ, ΖΩΙΚΗ, ΣΤΕΡΕΑ, ΥΓΡΗ, ΑΕΡΙΑ

Η ύλη στα όντα παρουσιάζεται με πολλές και διάφορες μορφές. Η ύλη στα έμβια όντα ή άλλως στα φυτά και στα ζώα παρουσιάζεται με δυο μορφές: **τη φυτική (κυτταρική)** στα φυτά και τη **ζωική (κυτταρική)** στα ζώα, όμως η επιστήμη της χημείας τις ονομάζει και **οργανική ύλη**. Η ύλη στα άβια όντα παρουσιάζεται με τρεις μορφές: **τη στερεά (μοριακή), την υγρή (μοριακή) και την αέρια (μοριακή).**

Όλες οι μορφές της ύλης, όπως και η ίδια η ζωή, οφείλονται στη θερμοκρασία που εκπέμπει το πυρ είτε του ήλιου είτε άλλης πηγής. Χωρίς θερμοκρασία – φως του ήλιου κανένα φυτό ή ζώου δε ζει, γιατί αρρωσταίνει και πεθαίνει. Τα φυτά μετατρέπουν με τον οργανισμό τους και τη συμβολή του φωτός, την καλούμενη αδόκιμα «φωτοσύνθεση», την τροφή τους από μοριακή ύλη σε κυτταρική φυτική. Τα ζώα με τον οργανισμό τους και τη συμβολή του φωτός του ήλιου παράγουν τη βιταμίνη d και με καύση που κάνουν μέσα τους μεταπλάθουν τη φυτική κυτταρική ύλη σε ζωική κυτταρική. Η θερμότητα της καύσης τους γίνεται αισθητή από τον πυρετό τους. Το νερό π.χ. κάτω από τους 0 βαθμούς Κελσίου θερμοκρασία πήζει και γίνεται στερεά ύλη, ήτοι πάγος. Από τους 0 έως τους 99 βαθμούς Κελσίου θερμοκρασία το νερό γίνεται υγρή ύλη και από τους 100 βαθμούς και πάνω βράζει και γίνεται αέρια ύλη, ήτοι υδρατμοί. Η θερμοκρασία τήξης - πήξης κάθε καθαρής ουσίας είναι διαφορετική και χαρακτηριστική για κάθε συγκεκριμένη ουσία. Και το ότι ο αέρας είναι ύλη και μάλιστα με ακατανίκητη δύναμη (έλξη-βαρύτητα κ.λπ.) προκύπτει και από το ότι π.χ. με το ψύχος υγροποιούνται οι υδρατμοί, το έμβολο της τρόμπας δεν κατεβαίνει, αν δε βρουν διέξοδο τα αέρια που

υπάρχουν μέσα στην τρύμπα και επίσης δεν ανεβαίνει, αν δε βρουν είσοδο να μπουν μέσα στη τρύμπα τα αέρια που υπάρχουν απέξω της τρύμπας.

Η περιστροφή της γης γύρω από τον ήλιο, άλλοτε πιο κοντά και άλλοτε πιο μακριά, δημιουργεί στη γη αλλαγές θερμοκρασίας, κάτι που προξενεί-φέρνει τις εποχές και από αυτές ο Χειμώνας φέρνει τις βροχές, τα χιόνια κ.λπ., η Άνοιξη φέρνει τη πρώτη ανεκτή ζέστη και εκείνη τις εκκολάψεις, αλλά και τις καρποφορίες κ.λπ.. Η ανεκτή θερμοκρασία της Άνοιξης ξυπνά από τη χειμέρια νάρκη τα φυτά και τα ζώα, επίσης τον έρωτα και συνάμα αρχίζουν οι ανθοφορίες στα φυτά κ.λπ.. Όλοι οι καρποί των φυτών φυτρώνουν, αλλά και τα φυτά ανθίζουν την Άνοιξη, ήτοι μόλις; τελειώσει ο χειμώνας με τα χιόνια και το κρύο. Ομοίως τα αυγά όλων των ζώων εκκολάπτονται με θερμοκρασία. Τα ωοτόκα έμβια όντα (πηγά, ψάρια κ.α.) είτε κλωσούν τα ίδια τα αυγά τους, για να εκκολαφτούν (μόλις γεννήσουν τα αυγά τους αποκτούν αυτόματα αυξημένη θερμοκρασία που θερμαίνει τα αυγά και έτσι γίνεται η εκκόλαψη τους) είτε τα αποθέτουν στον ήλιο, για να κάνει αυτός τη θέρμανση εκκόλαψη. Τα μη ωοτόκα έμβια όντα (τα θηλαστικά) κυοφορούν τα αυγά τους μέσα στη ζέστη της μήτρα τους.

Η ΑΦΘΑΡΣΙΑ ΤΗΣ ΎΛΗΣ

Τα υπαρκτά όντα, σύμφωνα με τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους: Δημόκριτο, Επίκουρος κ.α. δε δημιουργούνται από το μηδέν, και το σώμα τους φθείρεται, όμως δεν εξαφανίζεται, γιατί η ύλη είναι άφθαρτη, αθάνατη,

«Μηδέν εκ του μη όντος γίνεσθαι μηδ' ες το μη ον φθείρεσθαι» = Τίποτε δε γίνεται εκ του μη υπάρχοντος και τίποτε υπάρχον δεν εξαφανίζεται (Δημόκριτος 470-380 π.Χ, Διογένης Λαέρτιος ΙΧ 57 και ΙΧ 44).

«Το πάν αεί τοιούτον ην, οίον νυν εστί και αεί τοιούτον έσται. Ουδέν γάρ εστί εις ό μεταβάλλει» (Επίκουρος 341-271 π.Χ.)

Σημειώνεται ότι: α) Ο Λαβουαζιέ (1743-1794) δεν είναι εκείνος που πρώτος μίλησε για την αφθαρσία της ύλης, αλλά ο Δημόκριτος, σύμφωνα με το Διογένη Λαέρτιο. Απλά ο Λαβουαζιέ έκανε το νόμο αυτό επίκαιρο και συνάμα τον απέδειξε με πείραμα, β) Τα στοιχεία της ύλης είναι εκείνα που είναι άφθαρτα και αθάνατα, αφού σώμα ενός υλικού όντος φθείρεται ή άλλως αλλοιώνεται στα επιμέρους στοιχεία από τα οποία αποτελούνται.

Η ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ Η ΕΞΑΥΛΩΣΗ

Δεδομένου ότι η ύλη υπάρχει, άρα κάποιος τη δημιούργησε. **Υλοποιώ** σημαίνει ποιώ (= κατασκευάζω) ύλη και **εξαυλώνω** σημαίνει αφαιρώ την ύλη από κάτι και το κάνω άυλο, π.χ. αφαιρώ την ύλη από τον άνθρωπο και του μένει η άυλη ψυχή ή μετατρέπω ένα υλικό ον σε ενέργεια ή πνεύμα. Σύμφωνα με τη τους αρχαίους Έλληνες (Όμηρος, Ησίοδος κ.α.) η ψυχή είναι το σώμα μας χωρίς ύλη και κάτι όπως το είδωλό μας μέσα στον καθρέπτη. Κάτι τέτοιο πιστεύεται και σήμερα.

Δεδομένου επίσης ότι η ύλη αποτελείται, σύμφωνα με την επιστήμη της Χημείας, από 118 συγκεκριμένα επιμέρους διαφορετικά σωματίδια ή άλλως άτομα. τα οποία καλούνται: **οξυγόνο (O), υδρογόνο (H), κάλιο (K), άνθρακας (C)** κ.α., άρα η ύλη δεν είναι κάτι που δημιουργείται ή δημιουργήθηκε από το μηδέν, αλλά είναι κάτι που υλοποιείται ή άλλως δημιουργείται με την ένωση των εν λόγω επιμέρους στοιχείων της. Για παράδειγμα παίρνουμε δυο υδρογόνα και τα ενώνουμε με ένα οξυγόνο και κάνουμε σε θερμοκρασία απο 0 – 99 βαθμούς κελσίου και κάνουμε το νερό κ.α.

Δεδομένου επίσης ότι τα άτομα της ύλης, σύμφωνα με την επιστήμη της Χημείας, αποτελούνται με τη σειρά τους από τρία διαφορετικά υποατομικά σωματίδια που λέγονται : **πρωτόνια, ηλεκτρόνια και νετρόνια, άρα** τα άτομα και τα υποατομικά σωματίδια της ύλης δημιουργούνται μόνο από τη Φύση, το Θεό, αφού ο άνθρωπος δεν έχει τη δυνατότητα αυτή, πλην μόνο να επεξεργάζεται μέρος ύλη προκειμένου να παρασκευάζει τα προς το ζειν, δηλαδή είτε για το φαγητό του είτε για φάρμακά του είτε για τα εργαλεία κ.α. Ο άνθρωπος επίσης δεν μπορεί να αλλάξει και τους κανόνες με τους οποίους τα άτομα τη τα μόρια της ύλης ενώνονται μεταξύ τους, για να δημιουργήσουν τα διάφορα άβια και έμβια όντα, αφού αυτά έχουν χαραχτεί-προγραμματιστεί ανεξίτηλα επάνω τους κατά την κατασκευή τους από το δημιουργό τους, κάτι όπως συμβαίνει και με τα κομπιούτερ.

Η ύλη που υπάρχει στο σύμπαν ξέρουμε ότι είναι αχανής, άπειρη, σε ποσότητα – διαστάσεις μάζας που σημαίνει ότι αυτή δε δημιουργήθηκε αυτόματα παντού ούτε και με έκρηξη, αφού οι εκρήξεις και η θερμοκρασία που τις προκαλεί δε γενούν νέα ύλη ή άλλως δεν πολλαπλασιάζει την ύλη. Επίσης ξέρουμε από την ανάλυσή της ότι τα υποατομικά στοιχεία της, δηλαδή: τα πρωτόνια, νετρόνια και ηλεκτρόνια είναι σε σύνθεση ό,τι περίπου και η ηλεκτρική ενέργεια, άρα η ύλη του σύμπαντος αρχικά ήταν με μια άλλη μορφή από αυτή που έχει σήμερα με τις τρεις μορφές, τη στερεά, την υγρή και την αέρια και μετά μεταμορφώθηκε στη σημερινή γνωστή ύλη, με κοσμολογικές διεργασίες που ήταν διαφορετικές από αυτές που γνωρίζουμε σήμερα.

Δεδομένου επίσης ότι τα άτομα της ύλης, σύμφωνα με την επιστήμη της Χημείας, αποτελούνται με τη σειρά τους σε άλλα υποατομικά σωματίδια που λέγονται : **πρωτόνια, ηλεκτρόνια και νετρόνια** και τα οποία είναι όπως αυτά που περιέχει η ενέργεια ή που παράγει η μηχανή μιας ηλεκτρογεννήτριας, άρα η ύλη είναι υλοποίηση της ενέργειας που παράγει ο Θεός, η Φύση. Οι ηλεκτρογεννήτριες που κατασκευάζει άνθρωπος παράγουν-δημιουργούν ίδια σωματίδια, δηλαδή πρωτόνια, ηλεκτρόνια και νετρόνια με την τριβή πηνίων σε ηλεκτρομαγνήτες. Αντίθετα η Φύση, ο Θεός έχει άλλου είδους μηχανισμούς -τρόπους να παράγει – δημιουργεί πρωτόνια, ηλεκτρόνια και νετρόνια. Για παράδειγμα ο ήλιος με τη θερμοκρασία του δημιουργεί τα νεφελώματα υδρατμών στον ουρανό με ύλη και αντιύλη. Μάλιστα όταν συμβεί να συναντηθούν δυο σύννεφα όπου το ένα να είναι με αντιύλη (δηλαδή έχοντας μόνο ηλεκτρόνια που είναι φορτισμένα με αρνητικό ηλεκτρισμό) και το άλλο να είναι με ύλη (δηλαδή έχοντας μόνο πρωτόνια που είναι φορτισμένα με θετικό ηλεκτρισμό), το αποτέλεσμα της συνάντησής είναι η έκρηξη, οι βροντές, οι αστραπές, η βροχή κ.λπ..

Και κατόπιν των ως άνω το ερώτημα που μένει να απαντηθεί είναι ποιος είναι αυτός που δημιούργησε (και πως) το μηχανισμό ή μηχανισμούς δημιουργίας της ύλη και αντιύλης, τα υποατομικά σωματίδια: **πρωτόνια, ηλεκτρόνια και νετρόνια της φύσης, τα οποία υλοποιήθηκαν.** Και η απάντηση είναι ότι αυτός που δημιούργησε τα εν λόγω υποατομικά σωματίδια, την ύλη και την αντιύλη, είναι ο ίδιος που συνάμα και αυτόματα τα προγραμματίισε (τους ενσωμάτωσε ποιότητες και ιδιότητες) έτσι ώστε από μόνα τους να δημιουργούν με τις ενώσεις τους τα άβια και έμβια όντα και αυτός είναι εκείνος που οι θρησκείες τον ονομάζουν Θεό, όπως είδαμε πιο πριν. Και το ότι τα στοιχεία της ύλης είναι προγραμματισμένα εκ κατασκευής το πως να συνδέονται με άλλα είναι κάτι που προκύπτει εξετάζοντας τις καλούμενες ποιότητες και ιδιότητες των στοιχείων της ύλης όπου και π.χ. βλέπουμε ότι το υδρογόνο ενώνεται με το οξυγόνο μόνο σε ποσότητα δυο προς ένα και δημιουργεί το νερό, ενώ δεν ενώνεται καθόλου με το σίδηρο και άλλα υλικά. Ομοίως παρατηρώντας τα φυτά και τα ζώα βλέπουμε ότι είναι όλα προγραμματισμένα (μέσω των γονιδίων, του dna) να γεννούν το ένα το άλλο και όχι με το να ενώνει κάποιος τα υλικά από τα οποία αποτελούνται κ.α. Ομοίως παρατηρώντας τα διάφορα άβια όντα βλέπουμε ότι το καθένα από αυτά είναι προγραμματισμένο με μια συγκεκριμένη θερμοκρασία να γίνεται στερεό σώμα, με μια άλλη συγκεκριμένη να γίνεται υγρό και με μια άλλη συγκεκριμένη αέριο και δεν ισχύει η αυτή θερμοκρασία για όλα.

Σημειώνεται ότι:

1) Η λέξη «εξαύλωση» στην επιστήμη της Χημείας χρησιμοποιείται για να ονομάσει το φαινόμενο της σύγκρουσης ενός υποατομικού σωματιδίου ύλης μάζας m και ενός αντίστοιχου αντιύλης επίσης μάζας m . Όταν ένα σωματίδιο συγκρούεται με το αντισωματίδιο του εξαϋλώνονται, αφήνοντας πίσω τους μόνο ενέργεια υπό μορφή ακτινοβολίας γ (ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία). Αν αντισωματίδια ενωθούν με κανονικά σωματίδια, τότε το σύνολο των μαζών τους μετατρέπεται σε ενέργεια σύμφωνα με τη σχέση $E=mc^2$. Η αντιύλη, λένε, δεν έχει παρατηρηθεί πουθενά στο σύμπαν μέχρι σήμερα, αλλά είναι δυνατό να παραχθεί τεχνητά σε επιταχυντές σωματιδίων.

2) Τα υποατομικά σωματίδια πριν από το 1961 πιστευόταν πως ήταν μόνο τα πρωτόνια, τα νετρόνια και τα ηλεκτρόνια. Σήμερα, σύμφωνα με την καλούμενη κβαντική φυσική, λέγεται ότι τα πρωτόνια και τα νετρόνια αποτελούνται από ακόμα μικρότερα σωματίδια, τα λεγόμενα κουάρκ. Επιπλέον, λέγεται, ότι το ηλεκτρόνιο έχει έναν σχεδόν χωρίς μάζα "σύντροφο", το νετρίνο. Και τα δύο, ηλεκτρόνιο και νετρίνο, είναι λεπτόνια. Ωστόσο και με αυτή τη διάκριση δεν αλλάζει κάτι, γιατί πάντα θα τίθεται το θέμα ποιος και πως δημιούργησε από το μηδέν αυτά τα επιμέρους στοιχεία της ύλης, αν όχι ο Θεός.

3) Κάποιοι ισχυρίζονται ότι η ύλη του σύμπαντος που γνωρίζουμε πιθανόν να προέκυψε από μετασχηματισμό της καλούμενης «σκοτεινής ύλης» που υπάρχει στο διάστημα. Σκοτεινή ύλη ονομάζουν την ύλη που υπολογίζουν ότι υπάρχει στα απώτερα μέρη του σύμπαντος και όπου με τα τηλεσκόπια φαίνονται να είναι με σκοτεινό χρώμα. Υπολογίζουν επίσης ότι η ύλη αυτή είναι διαφορετικής σύνθεσης από αυτή που γνωρίζουμε (της γης, της σελήνης κ.α.), επειδή δεν ακτινοβολεί, όπως η γνωστή. Η υπόθεση αυτή έχει μια λογική, όμως δε μας λένε και ποιος (και πως) είναι εκείνος που δημιούργησε από το μηδέν αυτή τη σκοτεινή ύλη, αν όχι ο Θεός.

4. Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ, Ο ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ,

Ο χρόνος, ο χώρος και η βαρύτητα είναι οντότητες μη υλικές, όμως δημιουργούνται αυτόματα όπου γεννιέται ή υπάρχει ύλη.

Χώρος λέγεται το μέρος όπου βρίσκονται ή καταλαμβάνουν τα άβια και τα έμβια όντα. Η λέξη χώρος είναι σύνθετη, παράγεται από τις λέξεις χάος + όριο/όριο = ένα μέρος του χάους. Πρώτα, σύμφωνα με τη θεογονία του Ησιόδου, υπήρχε το Χάος, το οποίο γέννησε τη Γη και η Γη τον Ουρανό. Ακολούθως Γη και Ουρανός γέννησαν τα πάντα και το ζειν (το θεό με το όνομα Ζεός): «Ήτοι μεν πρώτιστα Χάος γένετ'· αυτὰρ ἔπειτα Γαῖα ευρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλές...»

(= Στ' αλήθεια πρώτα-πρώτα το Χάος έγινε. Κι ύστερα η πλατύστερνη η Γη, η σταθερή πάντοτε έδρα όλων των αθανάτων...).

Χρόνος λέγεται η διάρκεια του βίου ενός όντος ή το πόσο διαρκεί η ενέργεια ή η πάθησή τους κ.α. Η λέξη χρόνος είναι επίσης σύνθετη, παράγεται από το εκ-ρέω > έκρηξη, κρήνη > κρουρός, Κρόνος > χρόνος κ.α. Ο Κρόνος, σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία και την ερμηνεία των ορφικών, είναι ο Κρόνος > χρόνος = ο Θεός που στη βασιλεία του, στο ροή του γεννιούνται τα πάντα, αλλά και που στη βασιλεία του, στη ροή του τρώει- πεθαίνουν τα πάντα, απλά η ζωή (ο Ζευς) γλυτώνει, γιατί τον τυλίγει η μάνα του σε ένα μανδύα (υπονοείται το σπέρμα).

Βαρύτητα λέγεται η ακατανίκητη δύναμη με την οποία η ύλη, π.χ. η γη, έλκει-ενώνει τα επιμέρους σωματίδιά της προκειμένου να μην αποσπαστούν από αυτήν ή αν αποσπάστηκαν να τα φέρει πίσω, Λόγω της ακατανίκητης έλξης αυτής δεν είναι δυνατόν να δημιουργεί κενό χώρου μέσα στην ύλη είτε αυτή είναι σε στερεά είτε σε υγρή είτε σε αέρα μορφή. Όταν ένα υλικό, π.χ. μια πέτρα, τοποθετηθεί μέσα σε κάτι άλλο υλικό (π.χ. μέσα σε αέριο ή νερό ή άμμο κ.α.), τότε ο εξωτερικός χώρος του εν λόγω αντικείμενου είναι και αυτός με ύλη, οπότε ο εξωτερικός χώρος έλκει και έλκεται με τον εσωτερικό και προ αυτού γίνονται ένα σώμα. Όταν το ίδιο αντικείμενο τοποθετηθεί όχι μέσα σε κάτι υλικό, αλλά σε ένα παντελώς κενό μέρος (δηλαδή σε χώρο χωρίς ύλη είτε σε αέρια είτε σε υγρή 'είτε σε αέρια μορφή), τότε αυτό δεν έχει βάρος, αφού ούτε έλκει ούτε έλκεται και απλά όπου τοποθετηθεί εκεί θα μείνει ακίνητο. Βάρος ονομάζεται η φυσική ιδιότητα που έχουν όλα τα υλικά σώματα, όταν αποσπώνται από κάπου και μετά να αφήνονται ελεύθερα, να πέφτουν με δύναμη προς τα κάτω ή να πιέζουν άλλα που βρίσκονται κάτω από αυτά, κάτι που οφείλεται στην καλούμενη βαρύτητα, Κάθε υλικό αντικείμενο έχει το δικό του βάρος, κάτι που εξαρτάται από την πυκνότητα της ύλης της μάζας του. Τα στερεά έχουν μεγάλο βάρος επειδή έχουν μεγάλη πυκνότητα σε σχέση προς τα υγρά και τα αέρια και μετά τα υγρά, ο λόγος που σε ένα μείγμα τους κάτω είναι τα στερεά. επάνω τους τα υγρά και επάνω-επάνω τα αέρια.

Τα ελκόμενα σώματα κινούνται με επιταχυνόμενη κίνηση προς το έλκον σώμα. Οι έλξεις είναι αμοιβαίες. Η πυκνότητα-συνοχή-ενότητα της ύλης στο σύμπαν δεν είναι παντού ίδια, άρα και η ίδια βαρύτητά. Το μέτρο της αντίστασης, που παρουσιάζει κάθε σώμα στη μεταβολή της κινητικής του κατάστασης, το ονομάζουμε μάζα του σώματος. Η δύναμη έλξης, που ονομάζεται βάρος, είναι μεγαλύτερη όταν τα σώματα είναι πλησιέστερα ή όταν έχουν μεγαλύτερη μάζα. Ο νόμος του Νεύτωνα για τη βαρύτητα διατυπώνεται ως εξής: «Κάθε σώμα στο σύμπαν έλκει κάθε άλλο σώμα με δύναμη ανάλογη του

γινόμενου των μαζών τους και αντιστρόφως ανάλογη του τετραγώνου της απόστασης του κέντρου μάζας τους»: $F = G \cdot \frac{m_1 m_2}{r^2}$.

Χρόνος νεκρός ούτε υπάρχει ούτε και μπορεί να γίνει, γιατί από τη μια ο χρόνος δημιουργείται αυτόματα όπου δημιουργηθεί ένα ον, έμβιο ή άβιο, είναι ο βίος του, και από την άλλη με το που θα ξεκινήσει δε σταματά πλην μόνο με θαύμα ή υπερφυσικές δυνάμεις, όπως π.χ. να σταματήσουμε τη ζωή ενός ζώου ή να σταματήσουμε να βγαίνει ο ήλιος από την ανατολή κ.α.

Κενός χώρος με την κυριολεκτική έννοια του όρου ούτε υπάρχει ούτε και μπορεί να γίνει, γιατί από τη μια ο χώρος δημιουργείται αυτόματα όπου δημιουργηθεί ένα ον, έμβιο ή άβιο, είναι το μέρος που καταλαμβάνει η μάζα του, και από την άλλη μέσα στην ύλη δεν μπορεί να σχηματιστεί κενό (χώρος χωρίς ύλη είτε σε στερεά είτε σε υγρή είτε σε αέρια μορφή), γιατί χρειάζονται υπερφυσικές δυνάμεις, για να νικήσουν την καλούμενη έλξη-βαρύτητα της ύλης με την οποία ενώνει τα σωματίδιά της. Απλά λέμε π.χ. ότι στο τάδε δοχείο υπάρχει «κενός χώρος», επειδή αυτό δεν είναι πλήρες ύλης σε στερεά ή υγρή μορφή (π.χ. πλήρες νερού), αλλά και αέρας, όμως και ο αέρας είναι ύλη με άλλη μορφή.

Κενό (χώρου) διαστήματος θεωρείται από εκεί και πέρα που τελειώνει το υπαρκτό διάστημα, αφού από εκεί και πέρα δεν υπάρχει ύλη. Στο χώρο αυτό δεν μπορεί να βρεθεί υλικό ον και αν βρεθεί, όπως βρέθηκε το υλικό σύμπαν, θα παραμείνει ακίνητο λόγω έλλειψης βαρύτητας

Κενό αέρος επίσης ούτε υπάρχει ούτε μπορεί να γίνει για τον ίδιο λόγο που δεν μπορεί να δημιουργηθεί και κενός χώρος μέσα σε υγρή ή στερεά μορφής ύλης. Απλά **στη μηχανολογία «κενό αέρος» χαρακτηρίζεται οποιαδήποτε περιοχή εντός της οποίας η πίεση ενός αερίου είναι μικρότερη της ατμοσφαιρικής πίεσης.**

Η αντλία, με το κενό αέρος που πάει να δημιουργήσει, αμέσως αναγκάζει το νερό να βγει από το πηγάδι, δηλαδή κάνει αναρρόφηση και να συμπληρώσει το κενό. Κενό αέρος πάει να δημιουργήσει και η βεντούζα με την αύξηση του χώρου της, όμως, επειδή δε γίνεται κενό, η βεντούζα αποφορά-συγκρατεί ό,τι βρίσκεται κάτω από αυτήν ή αποφράζει ό,τι υπάρχει στους σωλήνες, για να μπει μέσα ύλη κατά προτεραιότητα σε αέρια και μετά με υγρή μορφή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το παρόν βιβλίο είναι μια πρωτότυπη μελέτη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επίσημες πηγές, αρχαίες και νέες, των οποίων τα ονόματα αναφέρονται εντός του βιβλίου, εκεί όπου αναφέρονται και τα λεγόμενά τους.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ο συγγραφέας Αδαμάντιος (Μάκης) Γ. Κρασανάκης έχει γράψει πάρα πολλές μελέτες και άρθρα, που έχουν δημοσιευτεί στις Κρητικές και Αθηναϊκές εφημερίδες, καθώς και πάρα πολλά άλλα βιβλία, όπως τα εξής:

1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ)
3. Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
5. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ
6. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ: ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ, ΚΑΝΤΑΔΑ, ΡΙΜΑ, ΡΙΖΙΤΙΚΟ, ΑΜΑΝΕΣ Κ.ΛΠ.
7. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
8. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ (ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ)
9. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ
10. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
11. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
12. ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ (ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΠΟΤΩΝ Κ.ΛΠ.)
13. Η ΑΘΗΝΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ Κ.ΛΠ.)
14. Η ΘΗΒΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ Κ.ΛΠ.)
15. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ Κ.ΛΠ. ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ)
16. Η ΣΠΑΡΤΗ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ Κ.ΛΠ.)
17. Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ)
18. Ο ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
19. ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ
20. Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ
21. Ο ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΔΡΥΣΗ, ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΔΗΜΟΙ Κ.ΛΠ.)
22. ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
23. ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΡΟΠΕΔΙΟΥ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
24. ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ & ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΚΡΗΤΗΣ
25. Ο ΧΟΡΟΣ (ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΕΙΔΗ Κ.ΛΠ.) & ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ
26. ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ Κ.ΛΠ.),
27. ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΥΛΗΣ, ΦΥΤΩΝ, ΖΩΩΝ Κ.ΛΠ.) , ΘΕΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
28. Η ΓΡΑΦΗ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ Κ.ΛΠ.)
29. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ, ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΙΑΣ
30. ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ
31. ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Α.Γ.ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ: Ο ΘΕΟΣ, Η ΨΥΧΗ ΚΛΠ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ

32. ΜΑΘΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (ΔΥΣΛΕΞΙΑ, ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΣ κ.α.).
33. ΘΡΗΣΚΕΙΑ: ΤΙ ΕΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΨΥΧΗ, ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ
34. Η ΚΙΘΑΡΑ, Η ΛΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΥΛΟΣΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΚΡΗΤΕΣ
35. ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΤΕΧΝΙΚΗ Κ.ΛΠ. ΙΣΤΙΩΝ, ΜΥΛΟΥ, ΥΔΡΑΛΕΤΗ, ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥ κ.α.
36. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ ΟΙ ΘΕΩΡΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ,